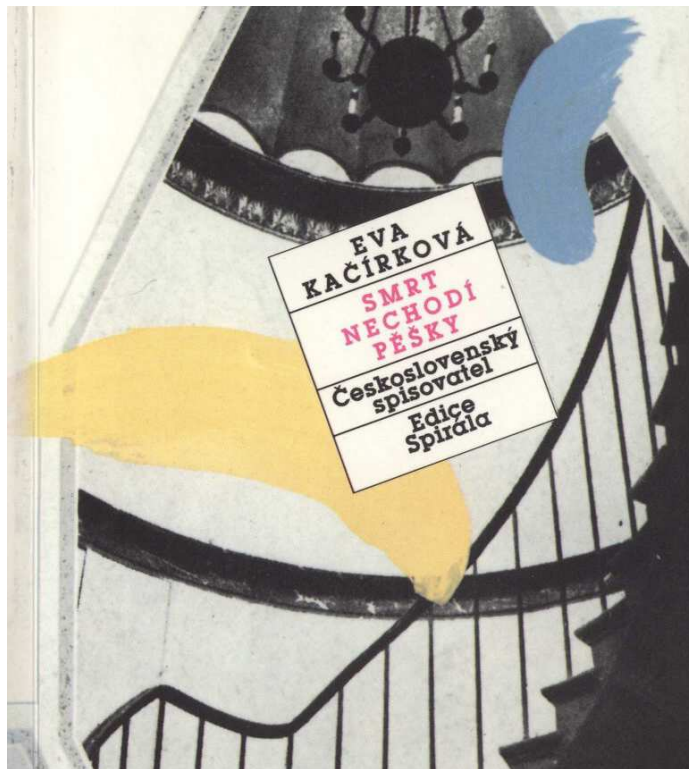

Vedle titulní novely „Smrt nechodí pěšky“ najdeme v nové knize Evy Kačírkové další tři detektivní příběhy. I když má každý z nich originální zápletku, spojuje je nezaměnitelný autorčin styl, vyprávění v první osobě nebo líčení událostí v dramatickém dialogu. Novely Evy Kačírkové neopakují tradiční schéma detektivek, kdy na jedné straně stojí „Velký Detektiv“ a na straně druhé se mezi podezřelými skrývá pravý pachatel zločinu. Její příběhy nejsou stavěny na umělém vytváření záhad, ale jsou zajímavé i napínavé právě logicky odůvodněnou psychologií hrdinů. Logiku má i na první pohled nepochopitelná brutalita zločinu, avšak obvyklé rozpitvávání vášní a pudů autorka programově eliminuje ve prospěch psychologie spíše sociální. Proto všechny čtyři její detektivky mají zápletku zapadající do skutečných všedních vztahů, i když se spolu s hrdiny ocitneme často v atraktivním prostředí a ve výjimečných situacích. V první novele „Nůž na všechno“ jsou české studentky na dovolené v Bulharsku nejen předmětem vášnivé galantnosti horkokrevných Balkánců, ale bezděčně se stanou i příčinou rozkladu jednoho zlodějského klanu. „Smrt nechodí pěšky“ otevírá dveře do honosné vily, kde se oslavy padesátin váženého alkoholika promění v drama lásky, vydírání a peněz. Ve třetí novele „Děti a smrt“ sleduje autorka s působivým psychologickým napětím vyšetřování podivné autonehody očima desetiletého děvčete. Závěrečný detektivní příběh „Muži neumírají pro lásku“ se odehrává v exkluzivním prostředí fotomodelek, populárních zpěváků a filmových hvězd. Podstatou složitě propleteného děje je však zákeřná závist a touha po penězích, které nakonec vedou až k vraždě.

NŮŽ NA VŠECHNO

Naformátováno

Za dvacet stotinek jsem od drobounké stařenky dostala dvě tenké svíčky, podobné těm, jaké se dávají na narozeninové dorty. Pomalu jsem šla prázdným chrámem, mezi dvěma řadami dřevěných křesel s vysokými opěradly. Hluboce jsem se poklonila před ikonami, zažehla svoje svíčky o jednu z mnoha plápolajících na stojanu a zapíchla je do kovových kalíšků. Nadzemsky krásný archanděl Michael se na mě milostně uculoval.

Zpoza křesel se vynořila jiná malinká babička v černém, která se mnou včera večer popíjela na lavičce nad přístavem můj Sluneční břeh. Uklonila se ikonám, až se konečky prstů dotkla podlahy, a bezzubě se na mě usmála. Začala se procházet sem a tam podle čelní stěny chrámu a vysokým, tenoučkým hlasem prozpěvovat jakési staroslověnské žalmy. Poklonila jsem se pro jistotu ještě jednou a obrátila se k ikonám umístěným v nejpřednější řadě křesel. Vyhlédla jsem si jakéhosi obzvláště mazaně vypadajícího světce a šeptem mu řekla: „Svatý Kryštofe, patrone převozníků, drž nade mnou svoji ruku.“ A potom k dámě s vlasy jako z mosazi: „Svatá Máří Magdaléno, hřešilas víc než já. Nezlob se, že ti to připomínám, ale mohla bys mít pochopení. Slituj se nade mnou a vrať mi toho, kdo mě nemá rád...“

Provedla jsem gymnastický prostocvik hlubokého předklonu a sledována pochvalnými zraky obou starých zbožných žen vyšla z chladivého šera chrámu svatého Kirila a Metoděje pod slunce neúprosně stoupající nad moře.

Zatím ještě nepálilo. Byla polovina srpna a teď, krátce po sedmé ráno, províval hlavní třídou Přímořská svěží slaný vzduch. Stánky se suvenýry, pohlednicemi a sladkostmi byly ještě zavřené a prázdné, jenom před kioskem, kde smažili jakési bulharské koblihy, přešlapoval hlouček nedočkavých hladovců. Chvilku jsem váhala, jestli se k nim nemám přidat, ale neměla jsem hlad a o moji Babetku, to nevíničko prohnané, se určitě už někdo postaral.

Na křižovatce jsem to vzala ve směru šipky EXCHANGE. Šla jsem, co noha nohu mine, a přemýšlela o míře úplatnosti těch dvou světců, které jsem se pokusila zkorumpovat svíčkami po deseti stotinkách. Komicky a prostoduše – ale mně do smíchu nebylo. Kdybych znala způsob jak se upsat čertu, určitě bych to zkusila, jenže komunikace s peklem jaksi není za našich časů tak zaběhnutá.

Přestože otevřeli před několika minutami, u přepážky, kde směňovali cestovní šeky, byl už čilý provoz. Opřela jsem se o konec pultu, obložený turistickými prospekty, a tvářila se, že mě nezajímá nic než v kýčovitých barvách vyvedené fotografie bulharských letovisek.

Dva metry ode mne podepisoval svoje šeky postarší švihák s výrazem bankéře, který vystavuje směnku na milión dolarů. Dívka za přepážkou si přitom okusovala nehtík. Lhostejně shrábla šeky a pas, mrkla na jedno, na druhé, na pána. Zapsala čísla šeků a jednoduché zúčtování do

bloku a dala to Maďarovi podepsat. Znehodnotila šeky razítkem – dvěma sotva viditelnými rovnoběžnými čarami –, vytrhla z bloku bílý lístek, připnula ho k šekům a celé to hodila do přihrádky. Odpočítala padesát leva a spolu s pasem a s růžovou kopií je položila před muže. Obrátila žlutou kartu, která zbyla v bloku a na níž byl Maďarův podpis už sotva znatelný, a netečně sáhla po dalších šecích, které už jiný příčinlivý turista podepsal.

Maďarský kapitalista se posunul ke mně, slibně zašustil bankovkami a vrhl zálibný pohled na moje rozčuchané blond vlasy, které slunce melírovalo bledě zlatými pruhy líp, než by to dovedla nákladná kadeřnice. Sebrala jsem namátkou jeden prospekt a odešla.

Blok čtyř řadových vilek stál na horším okraji Přímořská. Byly to nepůvabné novostavby, solidní, ale postavené bez fantazie a jakéhokoli smyslu pro přímořskou architekturu. Před nimi se prostíral asi dvě stě metrů široký pás louky, poskvrněný slepicemi, husami, ovce a oslíky a na vzdálenějším okraji přecházel v duny. Za těmi byla už jen pláž s pískem tak jemným, že by se dal prosít indickým šátkem, a moře – bezbřehé, proměnlivé a závratné. Za to moře jsem odpustila Primorsku všechny hříchy proti dobrému vkusu, chování a mojí kapse. V předzahrádce rohového domku se ještě povalovaly zbytky stavebního materiálu. Vstoupila jsem do domovních dveří, které se nezamykaly ani v noci, a po úzkém betonovém schodišti vystoupila do prvního patra.

V předsínce tmavé a těsné jako nějaká krypta byly patery dveře. Jedny vedly do bytu pana domácího Grigorije, který včera ráno odjel na jakousi bouřlivou balkánskou svatbu. Další patřily k toaletě, koupelně a dvěma hostinským pokojům, z nichž jeden byl toho času prázdný a druhý – menší a levnější – jsme si před týdnem pronajaly, já a Babeta.

Bylo zamčeno. Odkopla jsem dřeváček, bosou nohou prohmatala tenký, podomácku tkaný kobereček před prahem a shýbla se pro klíč. Jako obvykle jsem s ním musela několikrát potočit sem a tam, než se mi podařilo odemknout.

Pokojík byl zařízen se špitálskou úsporností. V uličce mezi dvěma postelemi ležela zvadlá, pošlapaná růže. Nad ní seděl muž a v jedné ruce svíral trnitý stonek. Koleno pokrčené nohy směřovalo do strany, hlava s tváří trochu potočenou byla zvrácená přes železný okraj mé postele s prolezelou drátěnkou a tenoučkými matracemi. Byla to velice nepohodlná pozice, ale tomu člověku to zřejmě vůbec nevadilo. Přesvědčil mě o tom pohled do oka obráceného ke mně. Do prázdného oka. Kalného jako hladina moře za úsvitu. Tvář pod okem brázdily tři šrámy, zčernalé zaschlou krví. A na podlaze mezi námi krvácela ta růže. Začala jsem se klepat. Třas stoupal od kolen vzhůru, taštička přes rameno, v níž jsem ukrývala jisté papírky problematické ceny, se zachytila řemínkem o kliku.

Dole na betonovém schodišti zaklapaly kramflíčky. Ten známý zvuk mnou hodil dozadu, ale řemínek si mě přitáhl zpátky. Zběsile jsem zápasila s dveřmi, které drhly o podlahu.

„Esteró!“ užasl hlas za mnou.

Polevila jsem v marném úsilí a obrátila na Babetu vyděšené oči. Potok hučel jako po velkém dešti a chladivé krůpěje se rozstříkovaly na mém rozpáleném čele. Pozvolna jsem se probouzela ze zlého snu. Byla jsem v Jizerských horách, pršelo, jak tam obvykle prší po dvě třetiny léta, a moje fantazmagorie odploovala po vytouženém Černém moři do říše strašidelných pohádek.

„Co se ti stalo?“ řekla Babeta naléhavě, „slyšíš mě, Esterko?“

Nový příval vody se mi rozstříkl po obličeji a definitivně jsem se probrala do tvrdé balkánské reality.

Seděla jsem na obráceném kbelíku v koupelně, Babeta se skláněla nade mnou a bůhví proč mi lila na hlavu vodu. Z medově opáleného obličeje na mě úzkostlivě pohlížely bezedné tmavé oči pod přísně dokonalým účesem, jaký nosila královna Kleopatra.

„Kde jsi byla celou noc,“ řekla jsem.

„Vždyť víš... A ty?“

Pohnula jsem se. Taštička se mi svezla z ramene a vypadlo z ní pouzdro s manikýrou. Zvedla jsem ho, vyndala nůžtičky a začala si stříhat nehty na levé ruce až ke kůži.

Babeta mě popadla za zápěstí. „Co to děláš!“

Podala jsem jí nůžky a nastrčila pravou ruku.

„Ostříhej mi je. Co nejvíc, neboj se, že to bude bolet. Dělej!“

Sebrala mi nůžtičky a pronikavě se na mě podívala. Než jsem ji stačila zadržet, vyběhla z koupelny. Hlasitě jsem zasténala.

Byla zpátky za několik sekund. Klekla si vedle mě, sklonila hlavu a pod dvěma křídly svých havraních vlasů, které jí zakrývaly obličej, mi nemilosrdně odstříhávala perleťově nalakované nehty.

Byli dva. Opálený blondák s vlasy sluncem tak vybělenými, že v nich nezůstal jediný odstín žluti, a tmavý, kníratý, na první pohled nebezpečný chlapík. Vyskočili z gázu, který se přiřítil od Burgasu, a přestože byli v civilu, na dálku z nich byla cítit šarže. Mladý milicionář, který nás se zbraní v ruce střežil v Grigorijově obývacím pokoji, přiskočil při zvuku zastavujícího vozu k oknu a napřímil se do vzorného pozoru. Grigorij byl ještě zelenější než před hodinou, kdy se v dost zbědovaném stavu vrátil ze svatebního veselí. Babeta a já jsme se podívaly po sobě a pak z okna. Oba muži mířili do domu a mladý milicionář okamžitě obsadil strategickou pozici u dveří. Musel ji držet ještě dobrých deset minut.

Vstoupili bez zaklepání. Chlapík, jehož vlasy možná nevybělila léta, ale příliš dobrý, nebo příliš tvrdý život, přehlédl předpisový postoj milicionáře a lidově pozdravil:

„Dobrý den.“

Letmým pohledem se dotkl mě, dlouhým Babety a malinko se jí uklonil. Pak se obrátil ke Grigorijovi a spustil na něj rychlou bulharštinou. Nesrozumitelný dialog trval nekonečně dlouho. Druhý policista se zatím nedbale opíral o zárubeň dveří a žmoulal v prstech nezapálenou cigaretu. Potom se Grigorij v doprovodu milicionáře odplížil z pokoje a trochu se té vyžmoulané cigaretě podobal.

Bělovlasý muž řekl několik slov svému kolegovi a ten upustil zbytek cigarety na Grigorijův perský koberec. Otřel si ruce o kalhoty a oslovil nás českoslovenštinou:

„Súduh Cenov chce položit vám některá otázka. Já budu překládat.“

Rychle jsem řekla:

„Ně nádo, my gavarim po ruski. Já predpalagáju, što vy tóže.“

Babeta mi křečovitě stiskla ruku.

Soudruh Cenov to zaznamenal kosým pohledem a se zbytečně předstíranou lhostejností mi řekl rusky:

„Charašó, to nám ušetří čas. Budete tak dobrá?“ a otevřel dveře do druhé místnosti Grigorijova bytu.

Kuchyňku téměř beze zbytku zaplňovala chladnička, mraznička, automatická pračka, elektrický sporák s grilem a dvě k sobě sražené reproduční bedny, na kterých poněkud riskantně trůnila music věž s kazetovým magnetofonem. Dále tu zbývalo místo už jen pro dva olejové radiátory a malý mandl. Oknem bez záclony, ale opatřeným sítí proti hmyzu, sem padalo dopolední slunce, přesně na tu vratkou židličku, kterou mi bulharský policista nabídl. Tím svoji galantnost vyčerpал.

„Váš pas, prosím,“ řekl komisně.

Zašmátrala jsem v taštičce a podala mu ten doklad. Zalistoval v něm zběžně a nahlas četl:

„Ester Grošová, dvacet tři let, barva očí šedá.“

Zadíval se na mě, jako by mi hodlal napsat na čelo inventární číslo.

„Jste Židovka?“

Naštvala jsem se. „Vy jste antisemita?“

„Kdepak,“ zasmál se pobaveně, „k té otázce mě přivedlo vaše křestní jméno. Jsem Bulhar se stopami turecké a řecké krve.“

„To jsme vlastně příbuzní,“ řekla jsem troufale. „Moje matka je Slovenka. Otcův tatínek byl obřezaný Žid z Haliče a já jsem se narodila v Praze. Takže my dva dohromady představujeme směs téměř všech středo- a východoevropských ras.“

Zdrženlivě se usmál. „Co děláte?“

„Jsem tady na prázdninách.“

„To je jasné,“ přikývl, „ale jaké máte zaměstnání?“

„Studuju prvním rokem žurnalistiku.“

„Skutečně?“ podivil se.

„Můžete si to ověřit.“

Zvedl černé obočí, popírající věk, který naznačovaly jeho zbělelé vlasy.

„U vás začíná vysoká škola ve dvaadvaceti?“

„Někdo ví v patnácti, co chce dělat,“ řekla jsem podrážděně. „Jiný na to přijde o něco později. Já jsem po maturitě studovala jinou vysokou školu a potom jsem pracovala v jedné redakci. Prosím vás, mluvte se mnou stručně, jasně a k věci. Je mi nanic, jak snad pochopíte.“

Soudruh Cenov sklapl moji zelenou knížku a podržel ji v ruce.

„Co jste dělala od včerejška do dnešního rána?“

Nevinná zvědavost se zvirtla v neosobní výslech, při němž mě bude chytat za každé slovo. Nadechla jsem se a zdlouhavě spustila:

„Po večeři jsme šly se slečnou Bernátovou do přístavu.“

„Kde jste večeřely a kolik bylo hodin?“

„Většinou chodíme do restaurace Ropotamo. Včera jsme tam seděly asi do sedmi. Potom jsme se šly podívat, jak odplouvá loď na vyhlídkovou plavbu. Tady nemají dvě osamělá děvčata moc příležitostí k zábavě, pokud právě nechtějí přistoupit na jednoznačné návrhy vašich krajanů,“ rýpla jsem ho jedovatě. „Moje kamarádka tam potkala nějaké známé, tak...“

„Mluvte o sobě,“ přerušil mě.

„To právě dělám,“ odsekla jsem. „Nebylo mi po večeři dobře, tak se mi na loď nechtělo. Koupila jsem si v samoobsluze láhev Slunečního břehu, ale pak mi bylo líto jít tak brzo sem do domu a vypít ji tady sama. Posadila jsem se s tou láhvou na lavičku v parku nad přístavem. Dívala jsem se, jak se rybářské čluny vracejí domů, a popíjela koňak s babičkou, která se stará o zdejší kostel. Povídaly jsme si. Tlumočnicka nám dělal chlapec, který se k nám přidal,“ předešla jsem jeho předpokládanou otázku. „Nevím o něm nic víc, než že se jmenuje Nikolaj, je z Varny a má paže tetované až po ramena. Prý z vojny.“

Soudruh Cenov nostalgicky pohlédl na maličkou kotvičku, modře vyvedenou mezi palcem a ukazovákem své levé ruky.

„Bavili jsme se tak dobře, že jsem propásla vylovení pasažérů, když se loď vrátila. Koňak jsme dopili, babička musela do postele, aby ráno byla včas v kostelíku, a tomu chlapci byla zima. Dala jsem mu na srozuměnou, že já ho zahřívát nebudu, a šla jsem domů.“

Trpělivě naslouchající Cenov neřekl nic. – Bože, pomoz Babetě, jestli jí nepomůže nějaký pekelník...

„Nedošla jsem tam...“, dodala jsem, ale Cenov pořád ani nedutal.

Skočila jsem tedy do toho po hlavě. „Potkala jsem jednoho mládence, se kterým se znám z pláže. Byla jsem sama a zřejmě vypadala opuštěná, tak mě pozval na skleničku.“

„Jméno toho pána neznáte a ten podnik byste nenašla,“ konečně se ozval soudruh Cenov.

„Ta vinárna se jmenuje Přímořsko a byla tam strašně hlučná diskotéka. Museli jsme asi čtvrt hodiny čekat na chodníku, než se uvnitř uvolnilo místo. Myslím, že můj společník – nějaký Bojan Jančar z Jugoslávie – to s vrchním zařídil způsobem obvyklým na celém světě. Seděli jsme tam pak až do zavírací hodiny.“

Cenov mě zkoumal očima plnými nenadálého zájmu, se stopou pohrdání i uznání současně.

„Potom jsem šla s Bojanem k němu,“ řekla jsem nestoudně. „Je tady na dovolené a bydlí v privátě stejně jako my, v domku blízko kostela. Máte ještě nějakou otázku?“

Nečekala jsem však na odpověď a pokračovala:

„Po sedmé jsem šla do kostela – slíbila jsem to totiž té babičce. A potom jsem se vrátila sem a našla – víte co.“

Soudruh Cenov se tvářil jako diplomat neutrálního státu.

„Kde strávila noc vaše přítelkyně?“

„Chtěl jste, abych hovořila jenom o sobě,“ připomenula jsem mu.
„Zeptejte se jí, já to nevím.“
„Jak to? Mluvily jste přece ráno spolu.“
„Vrátila se minutu po mně. V té chvíli jsme neměly ani pomyšlení, ani čas svěřovat si důvěrnosti. Než jsme se vzpamatovaly, přijel náš domácí a hned poslal souseda pro milici. Od té chvíle jsme nebyly ani okamžiček o samotě,“ řekla jsem důrazně.
Bulharský policista obrátil zrak k oknu. O drátěnou síť se tloukla vypasená moucha, zlobně bzučela a marně se pokoušela proniknout jemným, ale hustým a pevným pletivem. Neměla vůbec žádnou šanci dostat se nám na kůži.
Soudruh Cenov si prsty pročísl vlasy, napohled jemné a hebké jako písek na pláži. Přišlo mi líto promarněného dopoledne, a jak se zdá, přijde vniveč i celý den.
Cenov mi to vzápětí potvrdil.
„Počkejte prosím tady,“ řekl koženě a s mým pasem v ruce odešel.
O dvacet minut později nás Cenov zavedl opět do našeho pokoje. Zíraly jsme s Babetou do zsinálé tváře, zbrázděné třemi krvavými šrámy. Mrtvola stále ležela na mé posteli s hlavou podivně zvrácenou.
„Znáte ho?“ zeptal se Cenov.
„Ano,“ řekla Babeta bez zaváhání a odvrátila se. „Je to – byl to číšník z Ropotama. Celkem slušný a tichý.“
„Myslím, že se jmenoval Mario,“ doplnila jsem Babetu.
„Jak to víte?“
„Včera večer nás zval na diskotéku,“ řekla jsem pamětliva skutečnosti, že náš rozhovor s Mariem proběhl před zraky ostatního personálu a celého, úplně obsazeného Ropotama.
„A vy jste odmítly?“
„Samozřejmě,“ přisvědčila Babeta jako klášterní chovanka, před níž někdo pronesl nemravné slovo.
Cenov si ji měřil přísným pohledem.
„Co se mu vlastně stalo?“ zeptala se ho.
„Někdo mu zlomil vaz, dnes v noci, v tomto pokoji, o kovový rám téhle postele.“
Chytly jsme se s Babetou za ruce a schoulily se k sobě jako kuřata. Cenov to spokojeně uznal.
„Ale tady zůstat nemůžeme,“ řekla Babeta zděšeně.
„Ovšemže ne. Přestěhujeme vás do druhého pokoje, který je našťástí volný. Máte tu přece zaplacený pobyt ještě na několik dní?“
Pohlédly jsme na sebe váhavě, ale on předešel všem možným námitkám.
„Bude nejlepší, když tam půjdete hned. Dohlédnu na to, abyste svoje věci dostaly v naprostém pořádku.“

Téměř nahé jsme šly po pláži a do zad nás pálilo slunce. Moře dnes bylo klidné. Lichotivé vlny mi olizovaly kotníky. Vzpomněla jsem si na Parda,

tu duši věrnou a oddanou. Jak asi leží u vrátek a jantarovýma očima hlídá, kdy se mu jeho nevěrná panička vrátí.

„Pošlu telegram,“ řekla jsem Babetě, která kráčela se sklopenou hlavou o kousek výš po suchém písku.

Pro Babetiny pohledy se těžko dal najít jiný výraz, než bleskla očima.

„Kam – na naše vyslanectví?“

„Prosím tě proč? Pošlu telegram Pardovi: námořník mě opustil – haf – co mám dělat – haf – utopit se – Estera.“

„A co ti odpoví Pard?“ vážně se zeptala Babeta.

„Odpoví mi: jen zůstaň – haf – zbývá ti přece ještě celá černomořská flotila – haf – Pard.“

„Estero, jak můžeš být takhle lehkovážná.“

Jak jsme se nesly po zlatém písku a modrým mořem, tu i cizozemští pánové, pohození po pláži, se napřimovali a vrhali směrem k nám pohledy lovců. Pochopitelně že výhradně po Babetě, té Kleopatřičce se vším všudy, včetně prohnání. Já jsem byla jen nohatý a střapatý chlapeček, na kterého letěli nejvíc bisexuálové.

Napřáhla jsem ruku, Babeta sešla níž a podala mi svoji.

„Vždyť já tě chci jenom rozptýlit, Babeto,“ řekla jsem jí chlácholivě,

„nebuď taková zaražená. Přece si nedáme otrávit zbytek dovolené.“

Dva snědí šviháci, kteří nám rafinovaně nadběhli, se teď šinuli přímo proti nám. Babeta mi stiskla dlaň a vlepila mi rychlou pusou na rameno. Oplatila jsem jí to na tvář. Toto naše mimikry jako obvykle přivedlo konzervativní Balkánce do strašlivých rozpaků. Udělali vlevo v bok a upalovali do moře.

Ruku v ruce jsme se loudaly až na východní konec pláže, který byl téměř liduprázdný. Prostřely jsme ručníky na písek, posadily se a zíraly na moře.

„Na co se tě ptal?“ řekla jsem po chvíli.

„Kde jsem byla celou noc.“

„A cos mu odpověděla?“

„Pravdu, samozřejmě.“

„No těbůh,“ vzdychla jsem. „Bude teď považovat všechna československá děvčata za pěkné doroty.“

„Myslím, že v tomto směru nemůžeme my dvě u bulharských mužů nic napravit,“ cynicky usoudila Babeta.

„Bylo by asi marné chtít ho přesvědčit, že děvče může s nějakým pánem strávit noc v jeho pokoj i docela platonicky.“

„Zkus to, a nebude ti věřit už ani slovo.“

Moře šplouchalo a vyvrhovalo k našim nohám smaragdově zbarvené chaluhy, jako by nám nabízelo nové vínky zelené. Smutně jsem se tomu nápadu pouсмála.

„Takže všechno zůstává na tobě,“ vrátila jsem se k Babetině realistické poznámce o ztracené pověsti československých dívek. „Do tebe se totiž Kiril zamiloval.“

Babeta mlčela a přesýpala mezi prsty písek. „Proč jsi včera nešla se mnou na loď?“

„Protože mě v přístavu nikdo nečekal.“

„Asi neměl čas.“

„Kiril si ho na tebe udělal,“ řekla jsem tvrdohlavě.

„Kiril je stevard, a ne hlavní mechanik. A přišli jsme do přístavu pár minut předtím, než Kalcharka vyplula. Ostatně Kiril zval i tebe.“

„Svým jménem,“ ušklíbla jsem se. „Ze slušnosti.“

Babeta na mě obrátila oči. Hleděla jsem k obzoru jako námořníková žena, která marně vyhlíží ztracenou loď.

„Měla jsi přijít aspoň potom, když Kalcharka zakotvila. Kapitán se po tobě ptal. Seděli jsme v jeho salónu.“

„Roman tam byl taky?“ vylítlo ze mě proti mé vůli.

„Jenom se tam mihnul...“ Babeta přebírala hrstičku mušliček a jednu po druhé házela zpátky do moře. Poslední, krásně vroubkovanou, mi podala.

„Na, nebuď smutná. Nezůstal, protože tě tam nenašel.“

„To si myslíš, že za ním budu běhat?“ vybuchla jsem. „Řekla jsem přece Kirilovi, že jdu domů – opakovala jsem to nejmíň dvakrát. Roman dobře ví, kde bydlíme. Může mi vlézt na záda, náfuca!“

„Esterko, prosím tě, přestaň,“ řekla trpělivě moje o dva roky mladší a nejmíň o dvacet let moudřejší přítelkyně, „tohle ti nesluší. Vzpomeň si, cos mi říkala to ráno, kdy jsem byla celá špatná z toho, jak to šlo snadno a rychle. To španělské přísloví „vezmi si, co chceš a zaplať za to“ řekl bůh. Proč se jím sama neřídíš? Mělas včera přijít.“

Sevřela jsem prsty a křehká mušlička praskla.

„Vždyť já jsem tam byla,“ řekla jsem nešťastně.

„Nepovídej,“ užasla Babeta. „Kdy?“

„Asi o půl desáté. Předtím jsem vyprávěla jednomu chlapci, se kterým jsem popíjela nad přístavem, že mám muže námořníka a že za ním musím na Kalcharku. Vymyslela jsem si to asi jen proto, abych se ho zbavila. Šla jsem dolů, v kapitánově salónu se svítilo, slyšela jsem řeckou muziku a smích. Už jsem málem vkročila na můstek, ale na spodní palubě cosi dělali dva chlapi z posádky a já jsem měla najednou pocit, že jsem přístavní coura. Tak jsem šla pryč. Ne po schodech, ale tou serpentinou, která vede šikmo parkem.“

„To jsi ale udělala hloupost.“

„Větší, než si myslíš. Plazila jsem se jako nemocná moucha a najednou po mně někdo skočil. Nevím pořádně, co se stalo – určitě jsem ječela a vjela mu prstama do obličeje. Ten chlap – neviděla jsem ho, byla tam tma jako v ranci, ale páchnul jako kozel – utek. Bojan mě vzal za ruku a odvedl na světlo.“

„Kdo?“ vykulila oči Babeta.

„Bojan Jančar. Celý týden hledal příležitost se se mnou seznámit. Včera večer mě viděl nad přístavem a potom u lodi. Když jsem odcházela – konečně jednou sama –, šel za mnou. Měl štěstí, ale já větší.“

„Co je to zač?“

„Jugoslávec. Srbochorvatštině se dá docela dobře rozumět – nedovedeš si představit, jaká je to pohoda, moci tady s někým komunikovat česky.“

„Takže jste komunikovali celou noc?“

„Vzal mě na panáka, nutně jsem to potřebovala. Potom jsem šla k němu. Předpokládala jsem, že ty doma nebudeš a bála jsem se tam být sama.“

„Mně to zdůvodňovat nemusíš,“ ujistila mě Babeta.

„Náhodou je to docela fajn kluk.“

„Pochopitelně student z Bělehradu, jako všichni jugoslávští kluci.“

„Kdepak, má – jak tvrdí – farmu v nějaké díře blízko jugoslávsko-bulharských hranic. Zbožňuje ovce a od dnešní noci taky mě.“

Babeta si mě změřila předčasně poučenýma, stále trochu tázavýma očima. Potom se skulila do písku a tiše se rozesmála.

„Co je ti,“ řekla jsem našťavaně, „co se ti na tom nezdá?“

Vleže ke mně otočila tvář tak krásnou, že ji nedokázala zhyzdit žádná grimasa, a otřela ji o moji ruku.

„Jsem tak ráda, Esterko, že máš kamaráda! Máš pravdu, vykašli se na Romana. Je to nafoukaný panák.“

Zadumaně jsem sledovala tři lodě mizející na obzoru.

„Ano,“ řekla jsem, „vykašlu se na Romana.“

Na tu něžnou a zrádnou bestii.

„Je tady,“ ozval se mi do ucha Babetin hlas. „Přišel, pozdravil mě, tebe poškrábal na rameni – velice hravě –, ale spala jsi jak špalek.“

Zašmátrala jsem po slunečních brýlích a posadila se. Bojan stál po kotníky v moři – štíhlá postava se širokými rameny a útlými boky.

„Vypadá dobře, co?“

„Hm,“ souhlasila Babeta a já zpozorněla. Babeta se dívala na Bojana s výrazem mlsné kočky, která se snaží přesvědčit vrabčáka, že na něj vůbec nemá chuť.

„Co je moje, to je tvoje,“ podotkla jsem a natáhla se opět na záda.

Babeta mi mázla na nos krém.

„Rozetři si to.“

Znovu jsem se posadila. Bojan právě krauloval daleko do moře.

„Plave dobře,“ konstatovala Babetka.

„Předvádí se.“

Moře už nebylo tak krotké jako po poledni. Kus od břehu nám Bojan zmizel, přelit zpěněnou vlnou. Když jsme ho znovu uviděli, závodnickým tempem se vracel.

Nedaleko od nás ležel chlapec krásný jako řecký pastýř. Pošilhával směrem k nám – pochopitelně ne na mě.

Babeta hleděla před sebe k moři, odkud přicházel Bojan. Přebrodil mělčinu a zamířil k nám. Nebyl ani trochu udýchaný. Šel pružně a našlapoval na špičky, takže zanechával v písku jen nepatrné stopy.

„Ahoj,“ usmál se na mě.

„Ahoj,“ řekla jsem. „To je Babeta. Posad’ se u nás.“

Bojan usedl na růžek mého ručníku.

„Vyspala ses dobře?“

„Na sluníčku,“ přikývla jsem. „Tys spal doted’ka doma, co? Že se nestydíš.“

„Vidím, že jste toho v noci moc nenaspali,“ řekla Babeta.
 „Ani trochu,“ odpověděl Bojan – nevěděla jsem, zda jí či mně.
 „Já umím srbochorvatsky,“ podivila se Babeta uchváceně.
 „Vždyť jsem ti říkala, že se s ním domluvíš česky.“ Pohládila jsem Babetu po snědém, horkém ramínku.
 Babeta mi rychle políbila hřbet ruky. Ten krásný klučík blízko nás se prudce obrátil na záda a Bojan se dal do smíchu.
 „To je Peter,“ řekl. „Bydlím u nich. Je zamilovaný do Babety.“ „Ne,“ ustaraně se zatvářila Babeta.
 Vylovila z plážové kabelky jablko a začala je loupat svým finským nožem. Rozkrojila je na čtvrtky, podělila nás, odlétla jako motýl a jeden kousek položila vedle Petra.
 „Je krásná, vid’,“ řekla jsem, když se vracela k nám.
 Bojan přikryl dlaní moji ruku. „Spal jsem do jedenácti. Když jsem se probudil, chtěl jsem tě jít okamžitě hledat. Nebylo to možné.“
 Přestože slunce žhnulo jako pec, zachvěla jsem se. Babeta pohlédla na naše spojené ruce, slabounce vzdychla a začala se přehrabovat v tašce.
 „Dojdu pro šampaňské,“ navrhla, „na oslavu našeho seznámení.“
 „Nikam nechod,“ řekla jsem přiškrčeně a obrátila se k Bojanovi: „Nezlob se, že jsem tě do toho zatáhla, ale nic jiného mi nezbývalo.“
 „Já vím, Estero.“
 „Je mi to hrozně líto. Otravovali tě moc?“
 Rameny udělal mezinárodní alibistické gesto.
 „Kdo byl za tebou – ten bělovlasý chlápek?“
 „Kapitán Cenov,“ přikývl.
 „To je opravdu muž na svém místě,“ s obdivem prohlásila Babeta.
 „Cos mu řekl?“
 „Žes byla do rána se mnou. Že se známe už skoro týden a včera večer jsme se potkali na promenádě.“
 Obrátila jsem k němu neprůhledné brýle.
 „Opravdu jsi mu řekl tohle?“
 „Ovšem, milici je vždycky lepší říkat pravdu.“
 Pátravě jsem pohlížela do ostře řezané tváře, která by slušela stejně dobře rančerovi z Dalekého západu jako srbskému farmáři.
 „Mně se líbí,“ svěřila se nám Babeta.
 „Mně taky.“
 Otřela jsem tvář o Bojanovo rameno. „Děkuji ti, zlato.“
 „Ale já mluvím o tom bulharském policajtoví,“ upřesnila Babeta. „Co myslíš, dovedl by si hrát?“
 Byla to naše oblíbená zábava – tipovat, zda pánové, kteří kolem nás kroužili, si umějí či neumějí hrát.
 „Někoho mi hrozně připomíná,“ řekla jsem zamyšleně.
 „Tohle není žádná hra, draga Babeta,“ odměřeně ji upozornil Bojan.
 „Kapitán Cenov tě podezírá, že máš toho číšníka na svědomí.“
 „Já?“ vyjekla Babeta.
 „Ale to je nesmysl, Bojane.“

Odstraněno: -

„Podle Cenova to nesmysl není. Mario – byl to naturalizovaný Ital – Babetu zbožňoval. Věděli to všichni číšníci z Ropotama a sázeli se, jestli ji dostane.“

„Ale já jsem mu řekla, že mám kamaráda na Kalcharce a že se s ním scházím každý večer. Včera jsme byli spolu do rána.“

„A kdo ti to potvrdí, draga Babeta?“

„Kapitán Kalcharky a dalších deset lidí, co s námi seděli v saloně až do půlnoci.“

„A co jste dělali potom?“ nemilosrdně se zeptal Bojan.

„Šli jsme do Kirilovy kajuty.“

„Sami dva?“

„Pochopitelně!“

„A zůstali jste tam?“

Babeta ho sežehla očima, které jakoby se ptaly: Ty bys tam se mnou nezůstal?

„Babeta přišla domů až po mně,“ přispěchala jsem jí na pomoc. „Co si myslíš?“

„Nic,“ řekl Bojan, „já jí věřím. Ale Cenova napadlo, že se mohla vrátit domů dřív, možná s Kirilem a třeba tam už čekal Mario. A když se pánové nepohodli, mohla zase odejít.“

„To je ale inteligent,“ zasmála jsem se jedovatě. „Nezná Kirila...“

„Právě že zná,“ řekl Bojan. „Kiril se minulou sezonu porval s jedním členem posádky kvůli nějaké Polce. Přerazil mu ruku.“

„Ne,“ řekla Babeta pobaveně.

Objala jsem ji kolem ramen a zdrtila Bojana pohledem.

„Ten Turek prý tu polskou dívku obtěžoval,“ pokračoval nedotčeně, „na lodi, při plavbě z Nesebru, když jí bylo špatně a Kiril ji uložil v kapitánově salonu. Nevím, jak to bylo doopravdy, já toho stevarda neznám,“ dodal s despektem.

„Ale my ano,“ odsekla jsem. „Jestliže to Kiril tvrdí, tak to tak bylo. Kiril je džentlmen.“

Bojan se maličko ušklíbl. Vypadalo to, že se sám považuje za něco lepšího, než jsou všichni bulharští džentlmeni dohromady.

„Nemusels chránit moji kůži,“ řekla jsem mu z vysoka. „Nikdo se tě o to neprosil. Dovedu se o sebe docela dobře postarat sama, i s tím grázlem v parku bych si poradila.“

Nadzvedla jsem se, ale Babeta mě stáhla zpátky.

„Počkej, Esterko,“ řekla smířlivě, „nebuď na něho taková, vždyť tě opravdu zachránil. – Nezlob se na ni, Bojane, ona to tak nemyslí. Není dnes ve své kůži.“

„Prosím?“ zeptal se Bojan, který přece jen tak dobře neovládal všechny jemnosti našeho jazyka.

„Máme problémy, víš,“ vysvětlila mu Babeta.

Bojan chápavě přikývl. Všichni tři jsme hleděli na loď, která letěla po mořské hladině, sotva se jí dotýkajíc. Byla to Kometa, vracející se z Achtopolu do Burgasu, a podle toho bylo asi půl čtvrté. Zanedlouho

připluje Kalcharka z Nesebru a kapitán Cenov si vezme na paškál Kirila. Pokud si už za ním nedojel po souši.

Ale navzdory tomu, co říkal Bojan, se mi nechtělo věřit, že by bulharský kriminalista uvažoval tak přímočaře a naivně. Ledaže by ho k tomu inspirovala Babeta, která je jako stvořená pro roli hrdinky romantického příběhu. Já se hodím nanejvýš do grotesky říznuté hororem.

„Myslím, že si velké starosti dělat nemusíte," utěšil nás Bojan. „Žádná z vás nemohla toho muže zabít takovým způsobem."

„Žádným způsobem," opravila jsem ho důrazně.

„Žena kouše, škrábe a křičí," rozváděl dál, „ale nikdo v okolí nic neslyšel."

„To tě Cenov tak důkladně seznámil se svým vyšetřováním?" zapochybovala jsem o jeho dedukcích.

„Vzal mě do toho domu."

„Proč!"

„Přece aby mě ukázal ostatním hostům vašeho domácího."

„Ale proč?" opakovala jsem podezíravě.

„Chtěl vědět, jestli tam Bojan už někdy byl," vysvětlila mi Babeta, v tmavých očích přemítavý pohled.

„Kdo by to věděl? Na našem poschodí jsme samy a kromě Grigorije nikoho v domě neznáme. Chodíme se tam jenom vyspat, nikoho si nevšímáme."

„Oni si všímají vás," usmál se Bojan. „O patro výš bydlí dva Bulhaři, postarší slovenský manželský pár a dvě české učitelky. Vědí přesně, kdy jste tam spaly a kdy ne a kdo vás navštívil."

„No prosím," vzdychla jsem trpce.

„Ti dva Bulhaři by se s vámi chtěli seznámit," pokračoval Bojan.

„Manželé chodí brzo večer domů a vysedávají na balkoně. Učitelky se nudí a závidí vám váš rušný společenský život. V sousedním domě jsou dvě ženy dohromady se třemi dětmi. Kvůli nim tráví večery na terase, a protože nemají ani televizi, dívají se po vás. Všichni ti lidi říkali totéž."

„Co?" hlesla jsem.

„Hned třetí večer, co jste přijely, doprovodili vás domů dva muži. S jedním z nich Babeta odešla. Přivedl ji domů až ráno a odešel společně s tím, který tam zůstal s tebou. Já jsem to nebyl," řekl Bojan lítostivě.

Zrudla jsem. V jeho podání vypadal náš pobyt v Primorsku strašně. Babeta povzdychla, jako by se loučila se svojí nesmrtelnou duší.

„Proč jsi se se mnou neseznámil dřív," vyčetla jsem Bojanovi, „když tvrdíš, že jsi mě evidoval od prvního dne, co jsem přišla na pláž!"

„Protože ses tvářila, že tě zajímá jenom moře a já nejsem žádný bulharský dotěra," sebevědomě pravil jihoslovanský farmář.

Obrátila jsem pohled na ten proměnlivý živel. Kus od břehu se nad mělčinou lámaly vlny, marně a vytrvale stíhaly jedna druhou a neškodně se rozplývaly na pláži. K přímořskému přístavu, ukrytému za jazykovitým výběžkem, se pomalu blížila loď. Byla to Kalcharka.

Zapomněla jsem na Bojana, který se vedle mě opíral o loket, na nebezpečného kapitána s bílými vlasy, na mrtvého Maria s rozdrásanou

tváří. Byla jsem tu jen já a moře a na něm jeden námořník s modrýma, dálkám uvyklýma očima – argonaut, který přišel ukořistit zlaté rouno. Zradila bych pro něj otce i vlast jako Médea – kdyby o to ovšem stál.

Povečeřely jsme v restauraci u tržiště, kde se podávaly výhradně ryby a smažené brambůrky. Babeta o tohle jídlo nestála a podezíravě se nimrala v talíři. Já jsem zbožňovala všechny dary moře, a přesto jsem se jich sotva dotkla.

„Jez, Esterko,“ pobídla mě Babeta, „vždyť jsi od rána nevzala do pusy. Není to dobré?“

„Je to vynikající.“ S přemáháním jsem polkla sousto a odstrčila talíř.

„Naučím tě jíst ryby, ale dnes ne. Spapej aspoň ty brambůrky a pojď.“

„Kam?“

„Uvidíš.“

Zvon vyzváněl jako o Velikonocích. Vzala jsem Babetu za ruku a vstoupily jsme do chrámu svatého Kirila a Metoděje. Zvenčí moderní, podle letopočtu nad vchodem z třicátých let, uvnitř dýchal starodávnou pravoslavnou atmosférou.

Po špičkách jsme kráčely chrámovou lodí a Babeta si úctyplně prohlížela ikony. Některé jsou možná pravé, ale většinou jsou to jen barvotisky nalepené na dřevěných deskách. Babeta je zaujatě zkoumala. Já jsem poodešla k okennímu výklenku, rozhlédla se a pod záminkou, že narovnávám jeden nakřivo stojící obrázek, jsem za něj upustila malý plochý balíček.

„Podívej se pořádně na toho archanděla Michaela,“ zašeptala za mnou Babeta. „Už víš, koho ti Cenov připomíná?“

Měla pravdu. Obě jsme se roztřáslы tichým smíchem.

Se sklopenýma očima a semknutými rty jsme se vrátily ke vchodu, kde ty dvě maličké bábušky besedovaly se třemi vlasatými mládenci v džínách a kostkovaných košilích. Poklonila jsem se, div jsem neudělala kotrmelec, a šťouchla do Babety. Pochopila a rychle mě napodobila.

Moje známá babička se k nám rozběhla drobným krokem a začala cosi rychle brebentit.

„Co říká?“ ptala se Babeta.

„Že budou služby. Abychom zůstaly. Chceš?“

„Ovšem,“ řekla Babeta potěšené.

Kostel se nezaplňoval. Přišel jen jakýsi mladík v kraťasech s padacím mostem a podkolenkách, koupil si třináct svíček a obětoval je před ikonami. Ti tři kluci v džínách kamsi zmizeli. Skromně jsme zůstaly stát blízko vchodových dveří.

V čelní stěně, ověšené ikonami, se otevřelo okénko. Objevil se v něm nejkrásnější z těch tří bulharských chlapců, bradatý a s vlasy až po ramena, v černé popské kutně. Zapěl zvucným hlasem a ti dva, kteří se před řadou křesel opírali o pultík s jakýmsi úctyhodně omšelými církevními tlustospisy, mu zpěvavě odpověděli.

Mladý pop chodil dopředu a dozadu, kutil cosi u prostředního stolu, propěvoval a zpod kutny mu čouhaly ty otřepené dříny. Jeho dva ministranti mu dělali ozvěnu, babičky se klaněly a napřimovaly v rytmu žalmů a my dvě jsme je snaživě napodobovaly.

„To ale byla dřina," odfoukla si Babeta, když služby skončily. „Ještě že nejsem pravoslavný člověk."

„Nelíbilo se ti to? Mohly jsme odejít."

„Ani nápad."

„Vymyslela jsem si tam pro tebe takovou malou story," řekla jsem.

„Chceš ji slyšet?"

„Ovšem."

„Jednou se jedna česká holka v Bulharsku zamilovala do námořníka a ten ji po první noci opustil. Čekala na něho a chodila zapalovat svíčky do kostela, ale námořník se už nikdy nevrátil. A ona poslední večer chytila kapavku od pravoslavného popa, se kterým se šla naposled projít do parku nad přístavem."

„To je docela krátká povídka," řekla Babeta po chvíli.

„Hemingway," ušklíbla jsem se.

Pomaloučku jsme šly podél parku.

„Kde je Bojan?" zeptala se Babeta.

„Čeká v kavárně." Ukázala jsem na osvětlený podnik, z něhož zaznívala rytmická muzika.

„Půjdeš tam?"

„Ne."

„Proč? To tak špatně hájil národní barvy?"

„Nezdá se ti, že to trochu přeháníš?" řekla jsem rozmrzele.

„Už jenom pár dní," lehkomyšlně se usmála Babeta, „potom budeme zase sekat dobrotu."

„Jdeš na loď, Babetko?"

„Ne."

„Ale Kiril tě bude čekat."

„Bez tebe tam nejdu."

„Bude smutný," ponoukala jsem ji.

„Ať. Bolí mě hlava a mrazí mě. Mám asi úpal."

„To on ovšem neví."

„Co se dá dělat."

V přístavu zahoukala Kalcharka vracející se z večerní projíždky. Trhly jsme sebou jako zasažené a rychle se po sobě podívaly. Obě jsme se daly do smíchu.

„Ledaže..." pípla Babeta a vyčkávavě na mě hleděla.

„Ledaže, co?"

„Ledaže bys byla tak hodná, zašla za ním a vysvětlila mu to."

„Myslíš, že bych měla?" řekla jsem pátravě.

„Byla bych ti hrozně vděčná, Esterko."

„Tak dobře," souhlasila jsem, „já to pro tebe udělám."

Doprovodila jsem Babetu po promenádě, teď zalidněné jako Václavák v pravé poledne. Na náměstí s květinovými záhony a lavičkami se zastavila.

„Tak už jdi zpátky.“

Stáhla mi z ramene tašku s naším dnešním nákupem – lahví koňaku a pytlíkem hroznů.

„Ukaž, vezmu to domů. A nemusíš spěchat zpátky, když nebudeš mít chuť.“

„Vrátím se brzo,“ ujistila jsem ji. „Nebudeš se tam sama bát?“

„Sama?“ pousmála se Babeta. „Máme tam přece tolik osobních strážců jako nějaký diktátor. S radostí je dneska trochu otrávím.“

Útlá a vzpřímená, symbol vzrušující opuštěné krásy, odešla do rychle padajícího šera.

Pohlédla jsem na hodinky, bylo pár minut po deváté a Kalcharku už opustili poslední pasažéři. Obrátila jsem se ke šňůře světla, která vyzývavě upozorňovala, že noční život Primorska teprve začíná.

Z lavičky na rozhraní světla a stínu vstal muž s tmavými brýlemi na velkém zahnutém nose.

„Ahoj, Estero,“ řekl potichu a s přízvukem, který by ho prozradil i v nejčernější tmě.

„Ahoj, Fuade,“ řekla jsem pramálo potěšeně. „Kde máš Jolanu?“

„Ještě se obléká,“ zamručel Fuad. „Hledám tě už od večere. Vy jste dneska nebyly v Ropotamu?“

Nepovažovala jsem za nutné Fuadovi vysvětlovat, proč jsme dnes s Babetou v Ropotamu nevečeřely. Jeho arabské příjmení jsem si za ten rok, co jsme spolu studovali na pražské žurnalistické fakultě, nedokázala zapamatovat. „Nikam nejdeme,“ řekla jsem. „Promiň, mám schůzku...“

„Půjdu kousek s tebou.“

„A kdo podává Jolaně hřebínky a šminky,“ podívala jsem se sladce na toho syrského otroka krásné slovenské manekýny. „Radši jdi za ní, Fuade, nebo to schytáš.“

„Schytám to zítra, jestli nebudu mít na to, co všechno si chce v Nesebru koupit!“

Vzali jsme to ulicí rovnoběžnou s promenádou, ale špatně osvětlenou a skoro liduprázdnou. Fuad na okamžik sundal tmavé brýle a nervózně si přejezl dlaní čelo pod černými kučeravými vlasy. Naklonila jsem se k němu. „Co to máš pod okem, Fuade, co se ti stalo?“ „Nic,“ a rychle si nasadil brýle.

Řekla jsem si, že jsme se s Babetou v Jolaně nemýlily. Projevy temperamentu té reklamní krásy se zřejmě omezovaly jen na házení předměty, jak už předvedla na pláži.

„Přijdeš k úrazu, Fuade,“ upozornila jsem Syřana, „vždyť si nevidíš na špičku nosu.“

„Máš pravdu, ale co mám dělat? Jsem ve strašlivé situaci, Ester. Máš to s sebou?“

Zastavila jsem se pod stromem, jehož větve zašelestily o moje vlasy.

„Myslíš ty...“

„Pssst," zasyčel Fuad poplašeně. „Přesně to."
 „Nedělala bych to, Fuade."
 „Musím! Ty nevíš..." odmítl se a beznadějně máchl rukou.
 Zvolna jsem se rozešla.
 „Mám dojem, že vím, co tě do toho žene. Schoval sis to ke mně, aby Jolana nevěděla, co máš, víd? Žes to nevydržel a pochlubil se jí?"
 Vydal žalostný povzdech a vrazil hlavu mezi ramena.
 „Ty jsi ale blázen," rozzlobila jsem se. „Copak nechápeš, že když to praskne, bude tě to stát existenci?"
 „Když to neudělám, bude mě to stát Jolanu," řekl hlasem odsouzence před popravčí četou.
 „Snad nečekáš, že si ji za to koupíš."
 „Ano," řekl divoce, „ale ne tak, jak si myslíš. Dostal jsem se do strašného presu, Estero. Teď ti to nemůžu vyprávět..."
 „Ani nechci," řekla jsem kvapně.
 Dorazili jsme na konec té postranní ulice a kolem vinárny Primorsko, kde mě včera v noci Bojan uklidňoval koňakem, zamířili doprava k parku nad přístavem. Čas pokročil a já jsem měla potrhlého Fuada a jeho rozmařilé manekýny právě tak dost. Přesto jsem to zkusila naposled.
 „Byla jsem se mrknout ve směnárnu. Nechávací si tam šek i originál a jednu kopii stvrzenky na peníze. Na tom všem je podpis majitele šeků."
 „Arabské písmo jim tady musí připadat všechno stejné," řekl zatvrzele, „a stejně ho neumějí přečíst."
 „Já bych to dovedla."
 „Studovala jsi taky skoro dva roky arabštinu." Zastavil se kousek před kavárnou, kde na mě možná ještě stále čekal Bojan.
 „Proč ses do té obálky dívala! Byla zalepená a nic ti nebylo po tom, co v ní je."
 „Jsem zvědavá ženská a budoucí novinářka. Co kdyby v ní byl heroin? Už strašně dávno jsem si nepíchla."
 I ve špatném světle bylo zřejmé, že úzká hamitská tvář zežloutla.
 „Dej mi to," zachraptěl.
 „Nemám to s sebou."
 „Nelži!"
 Rozpřáhla jsem paže.
 „Pro mě za mě si mě prohledej! Nebyl bys první, kdo se na mě pokusil položit ruku."
 Zarazila jsem se a vytřeštila na něj oči. Hlavou mi bleskla vzpomínka a oživila donedávna nepoznaný pocit úzkostné bezmoci.
 Fuad si moji odmlku vyložil jako nerozhodnost.
 „Dej mi to, Estero, prosím tě. Musím to udělat zítra v Nesebru, tam je větší provoz."
 Vzpomatovala jsem se.
 „Říkám ti, že to u sebe nemám. A ani mě nenapadne pro to teď chodit. Už jsem s tebou ztratila dost času."
 „Odjíždíme ráno lodí."

„Donesu ti to před odjezdem do přístavu,“ odbyla jsem ho. „Pro mě za mě, dělej si co chceš.“ Odstrčila jsem ho z cesty, rychle prošla kolem kavárny do parku a seběhla po schodech do přístavu.

Roman stál na horní palubě, opíral se o zábradlí a kouřil cigaretu. Byl mi vzdálený jako kosmonaut těsně před startem do vesmíru. Neudržela jsem se a zamávala na něho.

Reflektory auta, které pomalu dojíždělo na molo, mě zalily jasným světlem. Roman pohlédl dolů a zamával taky. Světla zhasla a z vozu vyskočil postarší mohutný muž a vkročil na můstek.

„Ahoj, Ester,“ řekl za mnou Kiril udýchaně, jako by on – ne já – měl za sebou střemhlavý úprk po schodech. „Kde je Babeta?“

„Ahoj, Kirile,“ řekla jsem stejně jako on rusky. „Babeta nepřijde. Je nemocná.“

„Co je jí?“

„Má horečku. Od slunce.“

„Máte nějaké léky?“

„No, něco bychom měly,“ řekla jsem neurčitě.

Na můstku se objevil Roman. Šel zvolna a tvářil se odtažitě.

„Ahoj, Romane,“ usmála jsem se na něj mile.

Opětoval pozdrav i úsměv. Kiril ho znepokojoval. Nerozuměla jsem mu, ale podle výrazu jeho tváře mi začalo být jasné, že Babeta má na kahánku.

„Počkej chvíličku, Ester!“

Kiril vyběhl na lodní můstek. Roman za ním zavolal jakousi radu a následoval ho.

Sedla jsem si na betonový schůdek a poslouchala, jak vlny šplouchají o molo. Ten chlácholivý zvuk byl pro moji bolavou duši hojivým balzámem. Kiril ani Roman očividně nevěděli nic o dramatu, které se minulé noci odehrálo v našem pokoji. Kapitán Cenov už asi má svého muže. Ergo mu dvě pochybné československé dívky a dva nevinní bulharští námořníci nestojí za to, aby se jimi dál zabýval.

Byl to jen surový balkánský zločin bez motivu, který se mohl stejně tak dobře stát v podloubí restaurace Ropotamo, jako v prázdném poschodí domku na okraji Přímořská. Smočila jsem rozpálené dlaně v mořské vodě. Hasila horečku, která mi od rána pulsovala v žilách. Všecko nakonec dopadne dobře, možná i... Pohlédla jsem k lodi, od níž ke mně spěchali dva námořníci.

„Pojď honem, Ester.“ Kiril odemkl auto a pobídl mě dovnitř. „Půjčil jsem si moskviče, ale musím ho za čtvrt hodiny vrátit.“

Zvedla jsem se. Roman mi podával bílou zavařovačku.

„Ať si tím natře spálenou kůži, pomůže jí to.“

„Co je to?“

„Kyselé mléko.“

Kiril opakovaně startoval neposlušný motor.

„Ester,“ zavolal zevnitř netrpělivě.

Roman mi vrazil sklenici, ale stál dál, jako by čekal, až nám bude moci zamávat.

„Pojed' s námi," řekla jsem mu s tlukoucím srdcem, „Babeta tě ráda uvidí."

Ochotně hupnul na zadní sedadlo. Usedla jsem vedle Kirila, který zacouval a začal otáčet auto.

Tak je to teda s tebou, oslovila jsem v duchu Romana. Tohle chceš, ty potvoro sebevědomá. No dobře, budu na tebe muset něco vymyslet.

Už v chodbičce jsem uslyšela hlučně a rozčileně promlouvající mužský hlas. Prudce jsem otevřela dveře našeho pokoje.

Babeta ležela v posteli, přikrytá až po vyjukané oči. U ní seděl náš domácí Grigorij, tlustý a zpocený, a rozkládal krátkýma rukama. V pokoji to páchlo jako ve vinopalně.

Grigorij vyskočil, ale popadla jsem ho za paži.

„Co tady děláte?"

Zakoulel na mě očima se žlutými bělmy, ale když uviděl ve dveřích Kirila s Romanem, zarazil se.

„Jděte pryč!" vyzvala jsem Grigorije ostře.

Přešlápl, ale nehnul se z místa.

„Kdo je to?" ukázal do dveří.

„Lékař a řidič sanitky. Babeta je nemocná."

Kiril s přísným a důležitým výrazem překročil práh a z kapsy džínové bundy vylovil načaté a pomačkané balení jakýchsi prášků. Grigorij si ho nerozhodně měřil a olizoval si vlhké rty. Roman se tvářil jako člověk, který sem zabloudil omylem a míní co nejrychleji zmizet.

„Buďte tak hodný a vypadněte," vyzvala jsem Grigorije.

„Pojďte se mnou," sykl ještě a pak zdráhavě uposlechl.

„Dobrá, přinesu vodu," šoupla jsem Romana do pokoje a následovala Grigorije ven.

Čekal v předsínce.

„Jak jste mohl obtěžovat hosta," obořila jsem se na něj vztekle, „ještě k tomu nemocného?"

„Mně se moc nemocná nezdá," nestydatě na mě zamrkal.

„To nechtě na lékaři."

„Je to opravdu lékař?" zatvářil se potměšile.

„Co je vám po tom! Platíme vám dost, abyste si nás všímal co nejvíce. Budu si na vás stěžovat u Balkanturistu."

Grigorij udělal nanejvýš zděšené oči. Věděla jsem proč. Pokud neměl všechny pokoje obsazené bulharskou cestovní kanceláří, sháněl si hosty sám. My jsme byly také takový případ. Padly jsme mu do oka, sotva jsme v Burgasu vystoupily z vlaku.

„Proč?" vyhrkl.

„Protože k hostům, které vám pošlou z cestovní kanceláře, byste si takové způsoby nedovolil. Myslíte si, že když jste po nás nežádal pasy, že se můžete chovat dotěrně?"

Ztuhl jako týden mrtvý kocour, ale přesto odpověděl pohotově:

„Udělal jsem chybu. Slušné turistky by mě do takového maléru nepřivedly."

Grigorij spustil rozhořčenou litanii. Pochopila jsem, že minulé noci mu někdo prohledal byt a způsobil mu nevyčíslitelné škody.

„Řekl jste to milici?“

„Ne.“

„Tak proč to teď povídáte mně?“

Znovu začal repetit, ale pokud mi chtěl říct ještě něco dalšího, namáhal se marně. Rozuměla jsem mu čím dál tím méně. Odevzdaně jsem vrazila ruce do kapes džínů a nahmátla papírek, který jsem tam stále nosila pro strýčka Příhodu.

„Dejte pokoj, Grigoriji,“ a podala jsem mu pět leva. „Nás se vůbec netýká, co se tu včera v noci přihodilo a vaše milice to už ví. Já se teď musím postarat o Babetu, rozumíte?“

Chňapl po bankovce, v očičkách mu prohnane zahrálo, a odkráčel do svého bytu.

Babeta seděla zabalená do přikrývky, kterou jí Kiril přidržoval na prsou, a šklebila se jako čertice. Na mojí posteli se Roman usmíval neoklamanýma očima. Způsobně jsem usedla půl metru od něho.

„Ať mě nechá, Esterko,“ zařňukala Babeta, „já žádné prášky nechci!“

„Musíš!“ nesmlouvavě prohlásil Kiril. „Přinesla jsi vodu?“ otočil se ke mně.

„Ještě ne.“

„Nikam nechod, když už musím, zapiju to rakijí,“ vzdorovitě řekla Babeta a Kiril obrátil oči ke stropu.

Sáhla jsem pod stůl a vylovila odtud poloprázdnou láhev. Na stole stála sklenička s trochou kalného čaje, ale alkoholový opar v místnosti setrval.

V koutě, kam jsme házely přebytečné věci, byla louže vyprchaného destilátu a v ní ležela moje taška, kterou mi Babeta zvečera vzala z ramena, když šla domů.

„Je ti opravdu špatně, Babetko?“ řekla jsem neklidně.

„Trochu.“

„Z čeho? Vždyť jsi tu rybu celou nechala.“

„Řeknu ti to potom.“

„Ne, hned!“

Vytáhla jsem Babetu z postele a odvěkla jí do koupelny.

„Co se stalo?“

„Ale nic,“ řekla uhýbavě.

„Nepovídej! Grigorij tě obtěžoval?“

„Grigorij ne.“

„Tak kdo?“

„Šla jsem domů zkratkou – přes to staveniště – a někdo se tam na mě vrhnul. O nic nešlo, chtěl mi jenom vzít tašku. Strašně jsem se lekla.“

„To je všechno?“

„Při té tahanici se rozbila láhev koňaku,“ otráveně řekla Babeta. „Když jsem utíkala, bouchla jsem taškou o hromadu cihel nebo co to bylo. Je tam tma jako v díře.“

„Fakt ti neublížil?“

„Prosím tě! Vždyť kousek odtamtud je spousta lidí. Kdybych se nestyděla křičet, určitě by někdo přiběhl. Potom mě nějakí kluci zvali k ohníčku na pečenou rybu, jenže mně už dneska ta jedna stačila. Šla jsem domů, lehla si a najednou sem vrazil Grigorij.“

„Co chtěl?“

„Nevím, nerozuměla jsem mu,“ řekla Babeta, která většinou odmítala komunikovat jinou řečí než svojí mateřštinou, „ale mám dojem, že chtěl peníze.“

„Pojeďte s námi zítra do Nesebru.“ Kiril očima spaloval Babetu, k zbláznění erotickou v černé noční kombinéze.

Klesla jsem zase vedle Romana a opřela se o jeho paži, kterou mezitím nedbale připravil za moje záda.

„Rády bychom,“ řekla jsem lítostivě, „ale odjíždíte moc brzo. Nevzbudíme se.“

„Tak pojdte hned. Přespíte na lodi a probudíte se až na moři.“ Kiril měl připravenou odpověď na každou námitku.

„Já nevím,“ tázavě jsem pohlédla na mlčící Babetu. „Co myslíš?“

„Vždyť víš, že mi je špatně,“ vzdychla usouzeně.

Roman mi začal přejíždět po krku jemnými a pánovitými prsty. Náhle jsem byla slabá a bezbranná jako právě vylíhlé ptáče. Nadcházela druhá noc.

Babeta se na mě dívala trochu soucitně a trochu posměvačně.

Tlak prstů na moji šíji zesílil. Ne ten milostný, vyvolávající pocity, které jsem donedávna ani netušila. Nemyslela jsem na tu noc, kterou jsem s tímhle námořníkem strávila v sousedním pokoji, ale na mrtvého Maria, kterého jsem tam dnes ráno našla na své posteli. A taky na to, že za chvíli zůstaneme samy dvě v prázdném poschodí, v pokoji se špatně zamykatelnými dveřmi a oknem nepřilíží vysoko nad temnou zahradou. Podívala jsem se do té neproniknutelné tmy za oknem a v ní se mi mihl Fuad, jak asi leží vedle Jolanky a taky ji hladí, ale jeho slovenská manekýna to nevnímá a chladně uvažuje o zítřejší cestě do Nesebru.

„Do rána se z toho vyspíš,“ řekla jsem Babetě hlasem, který i mně samotné zněl cize, „a teď nás Kiril odveze autem.“

„Samozřejmě,“ a Kiril nervózně pohlédl na hodinky. „Už jsem měl být zpátky.“

Babeta se protáhla a líně sáhla po zrcátku.

„Prosím tě, Babeto, dělej, ať už jedem,“ vybuchla jsem náhle.

Roman zabořil prsty do mých vlasů a pobavené mi zašeptal do ucha: „Je to oukej.“

Pustil mě z náruče, sotva vůz vyjel z tmavé serpentiny, kterou se přijíždělo k přístavu. O kamennou zídku nedaleko majáku se opíral kluk v bílém tričku. Obrátil se po nás a dychtivý výraz jeho tváře ustoupil zklamání. Byl to Nikolaj, můj včerejší společník při láhvi koňaku nad přístavem, s pažemi tetovanými až k ramenům. Pozdravila jsem ho vyzývavě očima, ale on se prudce otočil zpět k moři.

Kapitánův salon na Kalcharce připomínal noční podnik v pokročilém stadiu zábavy. Hovor kolem dlouhého stolu přehlušovala muzika, v

jejímž rytmu se hned za dveřmi vlnily dvě ženské postavy. Tu kyprou jsem znala. Byla to Daniela, která s námi přijela z Československa vlakem do Burgasu.

Kiril ji odstrčil a zamířil k urostlému staršímu chlápku, který živě konverzoval s kapitánem, a podal mu klíčky od vozu. Kapitán vzhledl a potěšené nám pokynul. Roman vypnul magnetofon a Daniela s druhou dívkou zůstaly zklamaně stát.

„Dobrý večer, mon kapitán-intelektuál," pozdravila jsem hubeného a brýlatého velitele lodi. „Jak to jde s matematikou?"

Kapitán se rozchechtal a jeho protějšek na mě nechápavě zíral. Zblízka jsem viděla, že už mu táhne určitě na šedesátku. Kapitán mu krátce a polichoceně vysvětlil, co jsem mu při našem seznámení řekla. Rozložitého muže vedle kapitána to rozveselilo.

„Rozumíte?" zeptala jsem se ho rusky.

„Ano," přikývl. „Můžete se mnou ale mluvit česky."

„Je to náš šéf," informoval mě kapitán.

„Vy jste admirál," nadchla jsem se.

„Zatím ne. Snad budu, až půjdu do důchodu."

„To se ještě načekáte," řekla jsem s falešnou lítostí a budoucí admirál se na mě rozzářil. Kývl hlavou k černovlasému námořníkovi s uhrančivými očima a ten mi okamžitě uvolnil křeslo u stolu a zůstal stát za mnou. Tlustá Daniela v ucourané dlouhé sukni a v průsvitné, příliš těsné halence přišla také ke stolu a objala kapitána kolem krku. Její bulharská kamarádka Penka, která s ní před chvílí tancovala, se opírala o křeslo naproti mně. Seděl v něm Bojan a usmíval se na mě.

Babeta půvabně klesla na sedadlo po kapitánově pravici a Kiril někam zmizel, aby se za chvíli objevil s demižonem červeného vína. Všichni ho přivítali jásotem. Námořník, co stál za mnou, se sklonil a cosi mi zahuhňal do ucha, ale Roman ho odstrčil a ledabyle usedl na opěradlo mého křesla.

Vyprávěly se historky – většinou od Černého moře, ale také z Československa a Jugoslávie. Nakonec povídání ztratilo řád a mohutná Daniela veřejně prohlásila, že miluje kapitána. Do černa opálená Penka na protější straně stolu neříkala nic a jako štíhlé hádě se vinula k Bojanovi. Ten konverzoval třemi jazyky všemi směry a Penku si držel od těla. Nad mořem jiskřily hvězdy, Roman svíral moji ruku, mlčel a doléval sklenice. Moji zanedbával a sám pil jenom nepatrně.

Všimla jsem si, že Kiril a Babeta se už vytratili. Vyhledala jsem Romanovy oči a našla v nich něco, co jsem tam ještě neviděla – co jsem ještě nikdy nespatriila v žádných mužských očích upřených na mě.

Námořník, který stále postával za mým křeslem, mi tentokrát vnutil jako opěru hlavy svůj podbřišek a nestoudně se na mě tlačil. Rychle jsem sevřela Romanovu ruku, opřela se o ni a vstala. Roman se bleskem podíval přes moje ramena a jeho oči zezelenaly.

Chlápek se nevinně sunul od mého křesla a podél stěny se blížil ke dveřím. Roman se pružně zvedl, ani jsem se ho nepokusila zadržet. Oba se vytratili ven na palubu.

Došla jsem k oknu, na němž povívala záclona. Odhrnula jsem ji a nastavila obličej vzduchu vonícímu mořem. Ochladilo se a maják na protějším výběžku břehu zářil, jako by chtěl soupeřit s hvězdami.

„Chceš, abych tě doprovodil domů?“ řekl tiše vedle mě Bojan.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Ty tady zůstaneš?“

Výraz jeho tváře mi náladu příliš nepozvedl.

„Nezlob se na mě, Bojane.“

Položila jsem dlaň na jeho ruku, svírající okraj okénka.

Na palubě se někdo prudce rozkašlal, až to znělo, jako by zvracel. Pak zazněly rychlé kroky a průvan mě pleskl záclonkou do tváře. Bojan chtěl něco říct, ale jenom se na mě společensky usmál a odtáhl se. V otevřených dveřích stál Roman a čekal.

Bojan se nenuceně přemístil do křesla, které jsem opustila, a vmísil se do hovoru. Jako náměsíčná jsem šla vstříc Romanovi, který přede mnou ustoupil do chodbičky za dveřmi.

Lůžko, které se právě tak vešlo k jedné stěně kajuty, se houpalo a pod kulatým okénkem zpívalo moře divokou písničku. Ležela jsem zachumlaná v přikrývce jako kukla a věděla jsem, že to, co z ní vylétne, nebude už celkem všední stvoření jménem Ester Grošová. Byla jsem si jistá, že ať už mě v životě potká cokoliv, dnešní noc na mně zanechá nerasmazitelné stopy. Roman si mě poznamenal, označil si mě, téměř jako bych změnila barvu. Skutečnost, že se za pár dní rozloučíme, na tom nemohla nic změnit.

Otevřela jsem oči, avšak to, co mi skrápělo tvář, nebyly slzy, ale slaná tříšť vnikající dovnitř otevřeným okénkem. Byla jsem šťastná a nemyslela jsem na budoucnost. Nemyslela jsem na nic, ba ani na ty dvě věty, které mi Roman řekl dnes v noci: „Jsem rád, že jsi tady, Ester. Víš, co to znamená?“

„Ano,“ přisvědčila jsem v jeho náruči a věděla jsem, že to neznamená vůbec nic. Že na slovech nezáleží. Slova se zapomínají a nakonec jsou jen velice ubohým prostředkem k vyjádření něčeho, co člověk může poznat jen pěti smysly a srdcem. Že skutečnou cenu má jen něco, co má pramálo společného s druhou signální soustavou.

Vstala jsem a pohlédla do zrcadla. Uviděla jsem útlou tvář tak opálenou, že nebylo lze rozeznat tmavé kruhy pod očima. Prstem jsem obkreslila rty, rozpraskané od slunce, soli a polibků. Pomocí krému a kapky vody ze sklenice jsem udělala svoji ranní toaletu. Posmívaly se mi přitom ohromné, zářivé oči v tom neznámém obličej.

Podlaha se houpala stále víc. Byli jsme na moři a za okénkem se převalovaly vlny jako bílé velryby. Neměla jsem tušení, jaký kus cesty do Nesebru už Kalcharka urazila. Této noci jsem ztratila pojem o čase. K ránu jsem krátce usnula a probudila se za úsvitu v Romanově objetí. Když odešel, už jsem zase spala.

Zmáčkla jsem kliku, nebylo zamčeno, tak jsem zasunula zástrčku. Prudké zhoupnutí lodě mnou hodilo na postel. Láhev vodky na pultíku pod oknem se pomalu šinula k okraji. Natáhla jsem se po ní a druhou

rukou se zachytila okénka. Jedna malá zvědavá vlna šplouchla dovnitř a oblila mě slanou lázní. Bláznivě jsem se rozesmála. Klikla dveří se pomalu pohnula dolů a nahoru. Už jsem sahala po závorce, ale v posledním okamžiku jsem se zarazila. „Roman?“ zeptala jsem se obezřele. Nikdo mi neodpověděl, ale ten tichý pohyb kliky se opakoval. Přiložila jsem ucho ke dveřím. Někdo na ně lehce, ale důrazně zaklepal. „Romane!“ vyjekla jsem. Láhev vodky spadla a s rachotem se kutálela po podlaze. Shýbla jsem se pro ni, ťukání nepřestávalo, jako by se na mě dobýval neúprosný čas. Bezhlavě a nečláňkovaně jsem vykřikla znovu. Couvla jsem ode dveří a vystrčila hlavu z okénka. Uviděla jsem šedivou zborcenou pláň, která se ke mně hrozivě nakláněla. Stáhla jsem se zpět a v hukotu vln zaslechla opatrné, vzdalující se kroky.

Roztřásla jsem se, a nejenom chladem. Tak jak jsem byla, nahá a mokrá, schoulila jsem se pod přikrývkou a zhluboka si lokla vodky. Hladina v láhvi znatelně poklesla, než se klikla pohnula znovu. „Ester!“ Rychle jsem umístila láhev do stojánku připevněného ke stěně, odsunula závoru a hupla do postele. Roman vstoupil do louže na podlaze. Potichu zaklel, zabouchl okno a začal ji vytírat ručníkem. Zapálila jsem dvě cigarety, a když usedl ke mně, strčila mu jednu do pusy. Opřel se nazad, zabafal a pohlédl na mě přimhouřenýma očima. Rychle jsem ho políbila na ucho. „Jak je ti?“ zeptal se. „Dobře.“ „Babetě je velice špatně, ale neboj se o ni, je u ní Kiril.“ „Co je jí?“ „Moc to houpe.“ Zavřel oči. Naklonila jsem se nad tu důvěrně neznámou tvář, vzala mu cigaretu a oklepla popel. Roman zakašlal. „Moc kouříš,“ pokárala jsem ho. „A ty moc piješ.“ Objal mě oběma pažemi a složil mi hlavu do klína. Za chvíli jsem cítila, jak se mu zrychluje tep. Někdo zabušil na dveře a cosi nesrozumitelného zakřičel. „Už jdu,“ odsekl Roman. „Kdo je to?“ „Ten idiot, co tě včera otravoval. Můj druhý mechanik.“ Rychle se začal oblékat. Poklekla jsem na posteli a začala shledávat svoje svršky. „Kdy budeme v Nesebru?“ „Asi za půl hodiny.“ Zamračil se na sebe do zrcadla a prsty si pročísł vlasy. Už v džínách jsem si rychle zapínala blůzku. „Přijdu za tebou.“

„Radši zůstaň tady,“ řekl ve dveřích. „Moře je bouřlivé, neměli jsme dnes vůbec vyplouvat.“

„Chci na vzduch,“ trvala jsem na svém. Roman pokrčil rameny a odešel. Šla jsem v patách za ním, ale spěchal a už se neohlédl.

Přidržovala jsem se sloupku poblíž nízké branky, oddělující prostory pro pasažéry od kapitánského můstku. Byla jsem tu sama, vítr šlehal do tváře a vzednutá hladina moře se ke mně co chvíli přibližovala zdánlivě na dosah ruky. Cítila jsem se lehká a volná jako rackové kroužící nad Kalcharkou. Zvěstovali, že se blížíme k pobřeží.

Zadní paluba byla plná bledě zelených lidí. Někteří se zavřenýma očima spočívali na lavičkách, jiní se nakláněli přes zábradlí lodi. Zbědovanou dívku s dlouhými, plavými, přes obličej přehozenými vlasy podpíral hubený černý kluk. Jolanka a Fuad. Bez výčitky jsem si uvědomila, že jsem docela zapomněla na Syřana a jeho průšvihy.

Obrátila jsem se k dvojici zády a odevzdala se větru a moři. Vlevo se střídavě vynořovalo, střídavě mizelo ve vlnách Pomorie.

Měla bych snad najít Babetu, ale nestačila jsem se Romana zeptat, kde ji mám hledat. Ostatně za chvíli budeme v Nesebru, a teď se o ni stará Kiril. Bylo mi dobře samotné, jen ve společnosti racků. Momentálně jsem netoužila ani po Romanovi. Naplňoval mě štěstím prostý fakt, že on ovládá motor, který dovede Kalcharku do přístavu.

„Dobr den,“ ozval se vedle mě hlas druhého mechanika.

Sjela jsem ho mrazivým pohledem a obrátila zrak zpátky na moře. Neodradilo ho to.

„Ty se na mě zlobíš?“ pokračoval svojí mizernou ruštinou. „Ne,“ řekla jsem nevrle.

„To je dobře,“ zazubil se. „Já jsem Kasir. Jsi velice krásná, Ester, víš to?“

„To teda nevím.“

„Ale víš,“ ujistil mě. „Ty miluješ Romana, co?“ Po krátké úvaze jsem pokrčila rameny.

„A co z toho máš?“ Mlčela jsem. Kasir to považoval za pobídku.

„Roman je chudák,“ řekl čile. „V Nesebru budeš se mnou, ano? Koupím ti prsten, jaký jsi ještě neviděla. Mám tam kamaráda zlatníka. Je to Turek jako já.“

Střihla jsem po něm pohledem. „Vy jste Turek?“

„Ano,“ přisvědčil nafoukaně. „Před sto lety bych od tebe Romana zahnal bičem.“

Využila jsem zhoupnutí lodi a dřeváčkem kopla Kasira do holeně. Sykl a oči mu zaplály. V minulém století by mě patrně potrestal tím bičem, ale teď řekl uznale:

„Jsi divoká kočka, Ester, ale já to mám rád. Když budeš na Kasira hodná, budeš šťastná.“

„A když nebudu hodná?“

Pátravě si mě měřil, pak řekl s rozmyslem:

„Ale budeš. Ty nejsi hloupá, Ester, ale potřebuješ muže, který se o tebe postará. Nezapomeň, že jsem ti to nabídl sám od sebe. Příště už budu mluvit jinak.“

Vytřeštila jsem na něj oči a napůl rozzlobeně, napůl pobaveně se zasmála. Kasir to strpěl bez mrknutí jako pravý turecký bej, který si je svou mocí nad křesťanskou otrokyní jistý.

Počkala jsem, až se poslední pasažéři odpotáceli z lodi a po můstku seběhla na molo. Mezi Kirilem a Romanem tam stála zelenkavá, ale nezničitelně krásná Babeta a ublíženě mi hleděla vstříc.

„Jak je?“ zeptala jsem se jí dychtivě.

„Teď už dobře,“ vzdychla. „Bylo mi příšerně. Tobě ne?“

„Ne.“

„Strašně se stydím,“ a kradmo se podívala na Kirila.

„Myslím, že nemusíš, Babetko. Pojď, projdeme se a potom se něčeho napijem. Kolik máme času, Kirile?“

„Asi tři hodiny. My s vámi bohužel nemůžeme, máme povinnosti na lodi.“

„Co se dá dělat,“ usmála jsem se na něj a zavěsila Babetinu paži do své.

„Zpáteční cesta bude taky tak hrozná?“ vyděšeně se ptala moje přítelkyně. „To bych radši šla pěšky!“

„Kdepak,“ ujistil ji Kiril, „odpoledne bude pohoda.“

Roman stál beze slova za mnou a přejel moji nahou paži od ramene k lokti. Pod dotykem jeho teplé dlaně mi naskočila husí kůže. Rychle jsem si nasadila sluneční brýle a s tou maskou se po něm ohlédla. Mohl ve mně číst jako ve slabikáři, můj málomluvný námořník, a obávala jsem se, že už na to přišel. Měla bych mu trochu zpřeházet písmenka. Teď po něm tři hodiny nevzdechnu a cestou z Nesebru se budu vzorně věnovat Babetě.

Vykročily jsme po sluncem rozpáleném betonu podél boku zakotvené Kalcharky. Z kapitánského můstku na nás kdosi zavolal. Zvedla jsem hlavu, shora nám srdečně kynul kapitán. Vedle něj se o zábradlí opíral Bojan. Zamávala jsem jim a s vědomím, že nás sledují zraky čtyř mužů, jsme se s Babetou pružně nesly ke krásnému městu Nesebru.

„Ty se pořád ještě klepeš,“ řekla jsem Babetě, když jsme vystoupily k antickým zříceninám vysoko nad přístavem.

„Zvracela jsem celou cestu jako Alík. Jsem totálně dehydratovaná.“

„To chce pivo,“ rozhodla jsem zkušeně.

„Ne!“

„Ale ano.“

Vedla jsem ji po schodišti, nad nímž svítila barevná paraplíčka. Od výčepu jsem přinesla dvě točená piva, a sotva jsem dopadla na oprýskanou židli, zhluboka jsem se napila.

„To píše!“

Babeta ucucla a pak následovala mého příkladu. Otrásla se, ale do tváře se jí začala vracet barva. Vytáhla zrcátko a zkoumavě se prohlížela. Na jejím místě bych byla spokojená, ale ona zdrceně povzdychla:

„No nazdar. Ale ty vypadáš skvěle.“

Dopila jsem pivo.

„Dáš si ještě jedno? Je to brynda, ale spraví ti to žaludek.“

Babeta zavrtěla hlavou a přisunula mi svůj půllitr. „Vypadáš báječně. Jsi zamilovaná, co?“

„Nejsem, Babetko.“

„Nelži. Já se ti nedivím.“

„Proč bych ti lhala. Nevěřím na lásku.“

„Jak to, že ne?“

„Co já vím, tak je to jenom touha někoho vlastnit. A tu já jsem nikdy neměla.“

„Nikdy?“

„Vlastně ano, jednou,“ přiznala jsem poctivě, „ale to mi bylo šestnáct a tomu majetku třiatřicet. Kdyby mi byl podlehl, měla bych dnes na krku čtyřicetiletého dědka. Co bych si s ním, proboha, počala? Vidiš, jak je dobré dávat na sebe pozor.“

„Copak to jde?“

„Někdy je to těžké,“ připustila jsem.

„Romanovi je šestadvacet,“ připomenula mi.

„Mám ho moc ráda,“ řekla jsem ledabyle, „ale k čemu je takový námořník? Moře dalo, moře vezme.“

V srdci se mi při těch slovech otočil nůž.

„Nerozumím ti.“

„To proto, že ty jsi Kirilova žena,“ usmála jsem se přes brýle, „kdežto já jenom námořníková děvka.“

Babeta zvedla svoji sklenici a zkormouceně zakroužila zvětralou imitací našeho národního nápoje.

„Není vždycky nutné nazývat věci pravými jmény,“ řekla tichoučce.

Postály jsme před výklady několika obchodů a prohlédly si řadu stánků s pouťovým zbožím. Babeta tvrdošijně pátrala po jakémsi opasku a já jí k tomu odevzdaně dělala stafáž. „Proč se pořád otáčíš,“ zeptala se mě, když vyšla z krámu. „Jenom se tak rozhlížím. Sehnalas ten pásek?“ „Na těch, co tam měli, by se člověk mohl za ty peníze akorát oběsit,“ řekla otráveně.

Lhala jsem Babetě. Ohlížela jsem se, protože jsem měla intenzivní pocit, že nás někdo sleduje. Pocit ničím nepodložený, neboť mezi lidmi proudícími hlavní ulicí Nesebru bych těžko zachytila jednoho určitého člověka.

Zneklidňující pocit, který se, bůhví proč, podobal strachu.

„Takže si nic nekoupíš, Babetko?“

Opět jsem se proti své vůli podívala zpátky.

„Nemám už peníze na něco lepšího. Koukej, směnárna! Proměníme si šeky?“

„To chceš stát tu frontu?“

Otálely jsme před směnárnou, v níž lidí neubývalo, a vypadaly jako nezkušené padělatelky cenin.

„Mám už jenom pět leva a nějaké drobné,“ řekla Babeta. „Támhle to vyhlíží jako trh. Pojd' se tam mrknout.“

Vstoupily jsme do krátké slepé uličky, kde několik mužských v nejlepším věku, kteří by si zasloužili těžší úděl, hlasitě nabízelo ovoce, zeleninu,

koření, med a všelijaké dekorativně zpotvořené produkty moře. Babeta poletovala od pultu k pultu, porovnávala ceny a vnášela mezi ty frajerské kramáře rozruch. Já jsem se ohlížela, div jsem si hlavu nevykroutila, ale nespátřila jsem nic, co by mě mohlo znepokojit. Babeta se ke mně vrátila s naditou kabelkou a lehčí o svoje leva.

„Nekoupíš si ani koření?“

„Mám ještě sedm leva, ale nejlíp uděláme, když je projíme v nějaké slušné restauraci. Pojď, budeme jednou marnotratné.“

Na rohu uličky přešlapoval můj tetovaný společník Nikolaj. Předstíral, že nás právě uviděl, a překvapení hrál nanejvýš amatérsky.

„Ahoj, Nikolaji,“ pozdravila jsem ho s nelíčenou radostí, „co tady děláš?“

Snědá tvář zrudla do barvy pleti indiánského válečníka a Nikolaj cosi zblekotal, pravděpodobně hurónským nářečím.

„Zeptej se ho, kde je tady nějaký charóšij restorán,“ požádala Babeta hezky zřetelně a Nikolaj nás podle jejího očekávání pobídl do jedné uličky.

Po báječném obědě v Lozarské kastě jsme se zavěsily do Nikolaje a kráčely kolem ruin jakéhosi byzantského chrámu. V poledním vedru jsem byla příjemně ospalá a konečně se cítila bezstarostně. Svalnatá tetovaná paže, o níž jsem se opírala, byla spolehlivým štítem proti všem vymyšleným i skutečným úkladům.

Babeta náhle potěšeně vykřikla a vrhla se k babičce, která na židli před domem prodávala šňůry drobných mušliček. Chvilku se s ní bavila a pak se mile obrátila k nám: „Promiň, Nikolaji, u té paní jsem vloni bydlela. Sejdeme se v přístavu, ano? Pozvala nás na rakiji, Esterko.“

Nikolaj se zaskočeně a nešťastně odporoučel.

„Copak tys někdy byla v Nesebru?“ zeptala jsem se Babety, když jsme vešly do tmavé chodby domu.

„Kdepak, nebyla.“ Vrhla rychlý pohled na strmé schodiště, po němž namáhavě stoupala babička, a pak vyhlédla do uličky.

„Už je pryč. Pojďme, než se ta stará paní vrátí!“

„A není ti Nikolaje líto?“

„Mně?“ podivila se Babeta. „Tobě by ho mělo být líto.“

„Jak to, že mně!“

„Na oběd pozval přece tebe. A já jsem s vámi šla jenom ze slušnosti.“

Vracely jsme se do přístavu s hřejivým uspokojením, že Nesebr nám poskytl všechno, čím nám byl povinen. U kotviště Kalcharky čekal houf turistů. Propletly jsme se mezi nimi a Kasir nám odepjal šňůru přehrazující lodní můstek.

„Vy pojdte,“ přikázal nám, ale na ostatní, kteří se nám hrnuli v patách, zle vycenil zkažený chrup.

Hrdě jsme vstoupily na dolní palubu. Na obvykle čistě vydrhnutých prknech byly šarlatové skvrny a šmouhy. Jak jsem se jim štitivě vyhýbala, zavadila jsem loktem o kliku strojovny. Sáhla jsem na ni ještě jednou a na dlani jsem měla krev.

Kolem lavičky na palubě se točil a skláněl neznámý tloušťík a když se konečně napřímil a poodešel stranou, odkryl nám pohled na dívku ležící nznak a s tváří zakrytou gázou. Její dlouhé zcuchané vlasy visely až k palubě, na druhé straně lavičky klímaly snědé končetiny, podle nichž by to děvče poznala celá přímořská pláž. Vedle klečel Fuad a křečovitě objímal Jolanina nahá kolena.

Kapitán se s ustaranou tváří ptal na něco tělnatého lékaře, ale ten otevřel brašnu a zavrtěl hlavou. Přispěchal Kiril s příkrývkou, ale doktor ho zadržel. Ukázal na Fuada a dva muži z posádky popadli Syřana za paže a odtrhli ho od Jolany. Uviděla jsem ztrhanou tvář s téměř šílenýma očima.

„Co je jí?“ hlesla Babeta ke Kirilovi.

Neodpověděl.

Někdo přinesl druhou lavičku a opatrně zvedl Jolaniny nohy do vodorovné polohy. Zpod gázy se ozval sten. Fuad v sevření námořníků zval.

Lékař pootočil Jolanu a vyhrnul jí růžovou minisukni. Odkryl kalhotky tak nepatrně, že fíkový list by vedle nich vypadal jako bombardáky, a bez okolků jí vrazil do zadničky injekční jehlu. Pak vyměnil prázdnou stříkačku za plnou a Jolaninu pravou půlku za levou a úkon opakoval. Dívka sebou opakovaně škubla a znehybněla. Sledovala jsem ji fascinovaně a něco mi to připomínalo. Potom jsem si vzpomněla co: kdysi jsem viděla dokonávat dostihového koně, který si zlomil vaz.

Stejně jako tehdy v Pardubicích se mi udělalo k omdlení. Vzpamatoval mě až nelidský řev Fuada, který se chtěl vrhnout na bezvládné, polonahé tělo.

„Ať ji zakrejou!“ zavyl.

Zpozorovala jsem lačné pohledy, upřené na dívčina stehna. Na pláži se toho z Jolany dalo zhlédnout daleko víc, ne ovšem pod roztrhanou a vyhrnutou minisukni. Znechuceně jsem si povšimla, že zírá i Kasir. Dýchal rychle, polykal a po spáncích mu stékal pot. Vytrhla jsem mu příkrývku a hodila ji přes Jolanu. Doktor na mě pátravě pohlédl, sklonil se a odhrnul gázu. Babeta vedle mě vykřikla.

Dolní část Jolanina obličje zalévala krev, oči nad tou rudou maskou byly široce rozevřené a vůbec nereagovaly na světlo. Ohromeně jsem si uvědomila, co to znamená. Potom z nosu – či spíš ze švestky, v níž se Jolanin jemný nosík změnil – vyprýštil tenký pramínek jasné krve. Lékař začal kusem mulu otírat tu zuboženou tvář. Odkrýval rozbitá ústa a tmavou mezeru tam, kde se obvykle perlily zuby.

„Co se jí stalo?“ zeptala jsem se kapitána.

Pokrčil rameny. „Ten její mládenec ji v tomhle stavu donesl na palubu. Není schopen nic vysvětlit a ona už teprve ne. Měli jsme strach s ní hýbat, tak jsme zavolali lékaře.“

„Co jí to píchl?“

„Protitetanovou injekci a nějaké sedativum. Ona je v šoku, víte, a to by prý mohlo být nebezpečnější než ta zranění.“

„Chudák Jolana,“ řekla jsem soucitně.

„Vy ji znáte?" podivil se kapitán.

„Přijela přece s námi z Přímořska. Neříkejte, že jste si tak krásné holky nevšiml."

„Neměla u sebe pas a ten kluk taky ne," řekl kapitán.

„Je to moje krajanka. Víím jenom, že se jmenuje Jolana. Znáím je oba od vidění, on studuje v Praze."

Lékař vzhlédl od Jolanina nosu, do něhož nasoukal neuvěřitelně dlouhý kus gázy.

„Zeptejte se ho, jak se jí to stalo," vyzval mě.

Pokročila jsem k Fuadovi, který visel v pažích námořníků jako mrtvá chobotnice.

„Slyšíš, Fuade? Musíš říct, jak se zranila, byl jsi s ní přece!"

Fuad ze sebe chraptivě a přerývaně vypravil několik vět.

„Říká, že s Jolanou prolézali nějaké zříceniny hradeb," tlumočila jsem,

„ona uklouzla a zřítíla se z výšky asi dvaceti metrů na kamení. On ji vynesl nahoru, a protože se tu nevyzná a nedokáže se dobře domluvit, vrátil se s ní na loď."

„Jakou řečí hovoří?" řekl zlostně lékař, „k zdravotnímu středisku by ho každý zavedl bez zbytečného vyptávání!"

„Asi vašemu zdravotnictví nedůvěřuje," ozval se za mnou Bojan, kterého Kasir právě vpustil na palubu.

Tlustý doktor sešpulil ústa jako křížalku. „V tom případě neměl to děvče nechat v takových skořápkách lézt po kamení."

Všichni jsme se podívali na Jolaniny střevíčky. Byly to jen dva řemínky a jehlový podpatek, ale i kdyby měla na nohou pohorky, pro mě byla představa manekýnky šplhající po zříceninách dokonale absurdní.

Babeta do mě strčila: „Asi ji tam chtěl vyfotit, jinak nevím, proč by tam lezla."

„Co říkáte?" zajímal se kapitán.

„Jolana je manekýnka a fotomodelka," vysvětlila jsem mu a obrátila se k Syřanovi:

„Kde máš foťák, Fuade?"

Zamrkal usazenými očima a promluvil tak nezřetelně, že jsem mu sama málem nerozuměla.

„Říká, že všechno spadlo do moře. Kabelka s doklady a s penězi, jeho brýle a co já vím co ještě."

„Mně se to nezdá," ozval se lékař. „Kromě pohmožděného nosu, rozbitého rtu a dvou vyražených zubů nemá po těle žádné pohmožděnin."

Fuad se rozpovídal sám od sebe a našťvaně.

„Říká, že upadla tvář na skálu a pak už se vezla po písku. Nemáte se prý hloupě vyptávat. Máte udělat, na co stačíte. O ostatní se postará sám."

„Povězte mu, že teď už se nemusí namáhat," řekl lékař. „Nos jí splaskne sám, ret se zahojí a zoubky nasadíme. Z toho leknutí se za pár hodin vyspí a může se radovat, jaké měla štěstí. Třeba mu dá i pusy za to, kam ji vyvedl. Já bych se s takovou slečnou spíš ukazoval na promenádě, než abych ji vlácel po krkolomných rozvalinách."

Kasir se široce a zlomyslně uškleboval a Fuad ze sebe chrлил vřeštivý monolog.

„Co to mele?“ zeptal se znechuceně kapitán.

„Jolanina tvář je její kapitál,“ sdělila jsem všem vůkol. „Fuad si přeje, aby byla okamžitě letecky převezena do Sofie a aby se jí dostalo nejlepší lékařské péče.“

„Má na letenku?“ zvědavě se zeptal Bojan.

„Musí ji dát do pořádku prvotřídní plastický chirurg,“ pokračovala jsem.

„Pro mě za mě,“ řekl lékař lhostejně, „ale v tomhle stavu převoz nepřipadá v úvahu. Zůstane do zítřka v Nesebru a potom ať si s ní dělá, co chce.“

Něco mě zašimralo v zátylku. Otočila jsem se, ve dveřích strojovny stál Roman v pracovním overalu a bezvýrazně pohlížel na shluk kolem ležící dívky.

Fuad nadával v několika jazycích a nebylo třeba to překládat. Přesto jsem řekla:

„Nesouhlasí s vámi.“

Fuad obrátil svoji pozornost na mě a to, co mi řekl, by se při zachování základních pravidel slušnosti veřejně tlumočit nedalo.

„Copak ti vyčítá?“ zajímal se Bojan.

„Nemám ponětí.“

Fuad zavyl jako derviš.

„Měl byste mu taky něco píchnout,“ navrhl kapitán doktorovi.

„Nanejvýš vrazit pár facek. Je hysterický jako moje patnáctiletá dcera, a na tu to zabírá spolehlivě.“

Dva muži zvedli Jolanu a nesli ji k můstku. Fuad na ně dorážel jako pes.

„Měl byste jí obstarat nějaké slušné oblečení,“ podotkl lékař, který očividně netoužil po ničem jiném, než aby se Fuada zbavil, „asi se jí nebude líbit odejít v těch potrhanych a špinavých hadřících.“

Nemohl uhodit na citlivější strunu. Fuad se zatvářil ustaraně a nerozhodně.

„Nemůžu ji přece opustit.“

„Budete do rána sedět před poliklinikou na schodech.“

Ve Fuadovi bojovala nechuť zanechat Jolanu napospas nedůvěryhodným bulharským zdravotníkům se strachem, že marnivá manekýnka mu vynadá, když se nebude mít do čeho obléknout.

„Máte zaplacenou zpáteční jízdenku,“ připomenul mu lodní stevard Kiril a tím definitivně rozhodl dilema insolventního Jolanina přítele.

Moře nebylo vůbec klidné, jak sliboval Kiril, ale ještě bouřlivější než ráno. Babeta ležela na pohovce v kapitánově kajutě (nebo v kapitánově šále) s papírovým pytlíkem v ruce, ale já, dítě z periferie, odchované kolotoči, jsem stála na můstku a myslela na Romana krotícího v podpalubí neposlušný motor.

„Je to zvláštní,“ řekl Bojan, který těžil ze svého čerstvého postavení kapitánova přítele a vloudil se do zakázaného prostoru.

„Co?“ řekla jsem nepřítomně.

„Předevčírem jsi mohla dopadnout jako Jolana.“

Odstraněno: salou

„Já jsem přece nelezla po žádných zříceninách.“
 „A ona snad ano?“ ušklíbl se. „Kdo myslíš, že tomu věří!“
 „Prosím tě, proč by lhala?“
 „Neřekla nic. Mluvil jenom ten tvůj Fuad.“
 „Jakýpak můj Fuad! Sotva ho znám.“
 Pochybovačně zvedl obočí. „Opravdu?“
 „Samo sebou! Víš, kolik je na fakultě lidí? Mluvila jsem s ním až ve vlaku.“
 „O čem?“
 „Tak. Tam se bavíš i s lidmi, které vůbec neznáš. Ty jsi snad cestoval soukromým vagonem?“
 „Za šestatřicet hodin v lehátkovém kupé ses přece o něm něco dozvěděla.“
 „Jo,“ odsekla jsem, „že mu zavánějí nohy. Jolana ho přinutila, aby si je na noc strkal do igelitových pytlíků. To ti snad stačí, abys pochopil, co jsou ti dva zač a že jsme s Babetou netoužily se s nimi v Primorsku kamarádit.“
 „Stejně je to náhoda, že jste všichni jeli právě sem.“
 „Žádná náhoda, Fuad nám to poradil. Tvrdil, že je tady jedna z nejkrásnějších pláží v Bulharsku.“
 „On už tady byl víckrát?“
 „Co já vím! A dej mi pokoj s Fuadem!“
 Kalcharka skákala po vlnách jako delfín. V hukotu vln jsem slyšela zvuk vynechávajícího motoru a zatoužila jsem, abychom ztroskotali. Abych se zachránila jen já a Roman na ostrůvku ne větším, než je jeho kajuta, a ztraceném v nekonečné vodní ploše. Chtěla bych si s ním o tom aspoň povídat...
 Bojan položil paži kolem mých ramen.
 „Chtěla bys mít vlastní moře?“ zeptal se mě něžně.
 „Ano.“
 „S ostrovem?“
 „Ovšem.“ Položila jsem hlavu na to spolehlivé a bohužel ne správné rámě a přivřela oči.
 „Dobro,“ řekl, „koupím ti je.“
 „Za co?“
 „Prodám ovce.“
 „Všechny ne,“ odporovala jsem, „jednu si nechám.“
 „K čemu ti bude jedna ovce?“
 „Nějak se přece musím živit. Budu ji pást.“
 „Myslíš, že tě jedna ovce uživí?“
 „Budou tam mít taky vinohrad. Nebo ne?“
 „Ano. Vinohrad se sladkými hrozny. Bude ti to stačit ke štěstí?“
 Spokojeně jsem povzdychla. „Vůbec nic dalšího nepotřebuju.“
 Kalcharka dokončovala zdoluhavý přistávací manévr. Bylo kolem šesté, po nebi se hnaly bílé, roztrhané mraky a pod tou dramatickou oblohou stál na prázdném přímořském molu osamělý kapitán Cenov jako

trosečník, který se konečně dočkal záchranné lodi. Kiril nás obě objímal okolo pasu a my

jsme na sebe znepokojeně pohlédly.

„Tak to máš za sebou, duše moje," řekl Kiril Babetě a automaticky stiskl i mě.

Její a moje oči si vzájemně říkaly: Ba ne, už to zase začíná...

„V tomhle počasí se večerní projížďka konat nebude," pokračoval potěšeně Kiril, „sejdeme se večer v kavárně, ano?"

Fuad vystoupil mezi prvními. Bojan prošel kolem s vyčkávavým pohledem. Děkala jsem, že ho nevidím. Když jsem míjela dveře do strojovny, zahlédla jsem pod strmými kovovými schůdky pouze Kasira.

„Myslíš, že čeká na nás?" šeptla Babeta se zrakem upřeným na molo, kde stál kapitán Cenov.

Neodpověděla jsem, naposled jsem marně zapátrala po Romanovi.

„Já už dnes nemůžu," vydechla vyčerpaně, „co zas chce, proboha!"

Bojan živě rozmlouval s Cenovem na molu.

„Já ho zabiju," zuřila jsem, „co se plete do věcí, do kterých mu nic není, snaživka jeden!"

Bojan odkráčel bez ohlednutí. Kapitán Cenov vstoupil na můstek, kde jsme otálely už jen my dvě, a rychlým krokem přešel palubu.

„Padaždítě minútočku."

„Počkáme?" zaváhala Babeta.

„Co nám zbývá. Hlavně ať ho máme rychle z krku."

Chvilí jsme přešlapovaly u betonové zídky, bičované zpěněnými vlnami.

Babeta se zimomřivě choulila do prošíváné vestičky, mě v jen tenké, navlhle blůze zahříval vztek.

„Pojď," řekla jsem náhle, „ještě nás přece nezatknul."

Kapitán Cenov nás dohonal na začátku schodů, které vedly z přístavu.

„Izvinítě," řekl pramálo omluvně, aniž by vysvětloval, proč nás zdržuje.

„Sedneme si na chvilku do Ropotama."

Oznamovací způsob mě popudil. „Co nám zas chcete? Jak jste věděl, že dnes jedem do Nesebru – to jste nám pověsil na paty nějakého svého poskoka?"

„Bylo by to jen k vašemu dobru."

Zastavila jsem se v půlce schodiště.

„Nejsme občanky vašeho státu," řekla jsem zlostně, „až budeme potřebovat ochranu, obrátíme se na naše zastupitelské úřady!"

„Na to máte zatím dost času," ubezpečil nás chladně. „Ted jsem vám k službám já a můžete se spolehnout, že znám vaše práva a svoje povinnosti."

Neochotně, ale zkrátke jsme ho následovaly do zaplněného Ropotama, ke stolku, jehož překlopené židle jeden z číšníků úslužně přistavil, sotva jsme se objevili na obzoru.

„Budeme večeřet," oznámil mu Cenov.

„Nemáme hlad," odmítla jsem za nás obě.

„Ale já ano." Mrkl na hodinky, krátce promluvil na Borise, nejdrzejšího ze všech dotěrných číšníků, a ten v předklonu odcouval.

Odstraněno: d

„Takového ho neznáme," podotkla Babeta obdivně.
 „Sezónní zaměstnanci," pokrčil kapitán rameny. „U vás jsou snad lepší?"
 „Mario byl z nich nejslušnější," svěřila mu Babeta.
 Kapitán opřel lokty o stůl a nabídl nám ze svých amerik. Babeta, která kouřila zřídka, vděčně přijala, já jsem upjatě poděkovala.
 „Měl taky proč," řekl jí přes rozžatý zapalovač. „Vloni málem spadl do maléru s partou, která se zaměřila na okrádání turistů. Ne to číšnické, které spolehlivě funguje po celém světě, ale..." a naznačil chmatácké gesto.
 „To vám na něj nevěřím," řekla Babeta a já jsem zlomyslně prohodila:
 „A to dál pracoval v pohostinství, a ještě k tomu v přímořském středisku?"
 „Nic jsme mu nedokázali, vyklouzl z toho. Ve Varně, kde se to vyšetřovalo, sice ztratil kredit, ale na pobřeží je spousta míst, kde rádi sáhnou po vyučeném číšníkovi se zahraniční praxí. Mario dřív pracoval v Itálii, Jugoslávii a –"
 „A proč nám to říkáte?" přerušila jsem ho s okázalým nezájmem.
 „Ta loď, na které vy obě máte svoje – říkejme tomu galantní společníky," pokračoval s nestoudným úsměvem, „jezdila loňskou sezonu ve Varně. Mario byl zabit v domě, který navštívili nejmíň dva námořníci z Kalcharky."
 „Proč jenom dva. Vystřídala se tam celá posádka!"
 „Nemyslím," řekl Cenov s kamennou tváří.
 „To nás těší. Nechápu ovšem, proč hledáte spojovací článek mezi číšnickým zlodějem a tou lodí právě u nás dvou."
 „To je snad jasné, ne?"
 „Ani bych neřekla. Jestli Mariova smrt nějak souvisí s Kalcharkou a s jeho loňskými hříchy, my jsme se k tomu připletly čirou náhodou. V Grigorijově domě se letos vyměnila spousta hostů a v kajutách těch našich galantních přátel patrně ještě víc."
 Babeta odsunula židli tak prudce, že málem převrhla servírovací stůl, který sem dostrkal sám vedoucí restaurace Ropotamo.
 „Nebudu jíst," odstrčila Babeta talíř, který před ní kladl.
 Vedoucí předstíral, že jí nerozumí.
 „Na ženu jste docela silná v logice," řekl mi Cenov shovívavě. „Dobrou chuť."
 „Jez," vybídla jsem Babetu česky, „nevidím důvod, proč bychom měly nechat tak dobrou večeři, když už před námi stojí."
 „Co po nás vůbec chce," ptala se zemdleně, „proč nám to všechno povídá?"
 Kapitán Cenov se na ni příjemně usmál a věnoval se jídlu, jaké ještě Ropotamo nevidělo. Následovala jsem jeho příkladu.
 „No tak," napomenula jsem Babetu. „Předpokládám, že do nás neinvestuje večeři jenom proto, že nerad stoluje sám. A jestli ano, tak ať ho to něco stojí."
 Babeta na mě varovně zamrkala. Pán, o kterém jsem bez ostychu hovořila, se nápadně soustředil na svůj pokrm.

„Za jiných okolností bych tady s ním seděla docela ráda," zabodla vidličku do bifteku.

„Je to přece policajt!" namítla jsem.

„Ať, mně se líbí."

Opálené čelo pod bílými vlasy se zardělo. Moje podezření se potvrdilo, Cenov se uchyloval k třetímu jazyku, jen aby nám neposkytl výhodu našeho mateřského. Přemýšlela jsem, jak toho využít, ale na nic jsem nepřišla. Babeta byla nápaditější.

„Toho Bojana máš pořád v patách, vid'," řekla mezi dvěma sousty.

„Hm," souhlasila jsem.

„Proč se tenhle pán nezajímá taky o něj?"

Překvapeně jsem vzhlédla.

„Měl by. Ten bača je trochu moc zvědavý. Mám na to Sherlocka upozornit?"

„Co když tím bačovi zavaříš?"

„No a," ušklíbla jsem se, „nezáleží mi na něm."

Cenov odložil příbor, napil se šápsu a s klidnou tváří vyčkával, až se vypovídáme.

„Bylo to dobré?" zeptal se zdvořile, když jsme dojedly.

„Velice dobré," přikývla jsem, „ale říkal jste, že spěcháte."

Opět pohlédl na hodinky – bylo za deset minut sedm – a zatvářil se zaměstnaně.

„Ano. Chtěl jsem se vás vlastně zeptat, jestli se vám nic neztratilo."

„Prosím?" hlesla jsem užasle.

„Nepostrádáte něco?"

„Myslíte od té noci, co..."

„Třeba," řekl neurčitě.

„Vždyť ten, koho jste označil za zloděje, odtamtud neodešel!"

Hleděl teď na mě neklamně policajtskýma očima. „Skutečně vám nic nechybí?"

„Ne."

„Jste si tím naprosto jistá?"

Uvědomila jsem si, že se obrací výhradně ke mně.

„A co by to jako mělo být?" otázala jsem se opatrně.

„Na to se vás právě ptám."

Otočila jsem se k Babetě a doslova a bez komentáře jí přeložila jeho otázky. Což bylo určeno pro uši kapitána Cenova, který nepochybně rozuměl česky stejně dobře jako Babeta rusky.

Babetina tvář skýtala přesvědčivý obraz nelíčeného podivu. Obrátila se ke kriminalistovi:

„Nic se nám neztratilo," ujistila ho. „Taky nemělo co! Rozumíte mi? Máme s sebou jen pár bezcenných hadříků a nějakou bižuterii."

„Co peníze a šeky?"

„Hotové peníze jsme už skoro všechny utratily. A cestovní šeky jsou přece pro každého jiného nepoužitelné, ne?"

Cenov si mě měřil dlouhým a upřeným pohledem. Pak jako by se mu ulevilo, lehce se zeptal:

Odstraněno: š

Odstraněno: ve

„Takže po téhle stránce je všechno v pořádku?"

„Z naší strany ano."

Vypadal, jako by litoval, že nám nemůže přinést zpátky uloupený diamantový náhrdelník.

„O čem to mluvil?" zeptala se mě Babeta nad šálkem espresa.

„Nemám tušení."

„Opravdu ne?"

„Ještě ty mě vyslychej!" Moje oči těkaly od jednoho vchodu průchozí kavárny, do níž jsme se přemístily, k druhému.

„Já tomu vůbec nerozumím," řekla bezradně, „vždyť ten rozhovor mu k ničemu nebyl. Copak nás chtěl jenom zneklidnit?"

„Tebe ne. Zdá se, že si zasedl na mě."

„To máš z toho, že jsi se s ním začala bavit bez tlumočníka."

Neodpověděla jsem. Dveřmi od přístavu chvatně vstoupil Kiril a dychtivě se rozhlížel. Byl sám.

Uviděl Babetu, rozzářil se a rychle k ní zamířil.

„Promiň, že jsem tě nechal čekat, musel jsem –"

Spatřil mě, doposud ukrytou za sloupem a vybledlou jako odkvetlá pampeliška, nerozhodně přešlápl a zůstal stát nad námi.

„Kam půjdeme?" ptal se Babety.

„Nevím, jestli někam půjdu," řekla mu nevlídně a Kiril se zatvářil zoufale. Sáhł po židli, ale Babeta ji přidržela.

„Přines nám whisky," přikázala mu. „Skotskou, vid', Esterko."

Chabě jsem přikývla.

„Kde máš Romana?" vyzvídala nechápavě, když Kiril odklusal k barpultu jako kůň.

„Jak to mám vědět?"

„Copak vy jste se nedomluvili?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Viděla jsem ho naposled v Nesebru, potom už ne."

„Pochopitelně, měl přece práci."

„A má ji doteďka," ušklíbla jsem se hořce.

„Co by ne! Můžeme jít potom ..."

„Ne, dnes už ne," řekla jsem pevně. „Ani na loď, ani nkam jinam s váma dvěma."

„Proč ne?"

„Podívej se na Kirila. Copak jsi slepá? Bude hrozně rád, když zmizím."

„Bude rád, když mu dovolím, aby pro mě něco udělal. Mám ho poslat pro Romana?"

„Ani náhodou!" a znovu jsem se kradmo podívala k oběma vchodům.

Babeta to nepřehlédla.

„Jak chceš," souhlasila farizejsky, „ale proti tomu, abych se ho zeptala, co je s Romanem, nemůžeš nic namítat."

„Radši ne," řekla jsem sklesle, „ale když ti na tom záleží ..."

Babeta pohlédla moji ruku, spočívající na stole jako použitý a odhozený ubrousek.

Odstraněno: kuli

Odstraněno: ---

Odstraněno: -

Odstraněno: ě

Odstraněno: rn

Odstraněno: é

Odstraněno: é

Odstraněno: ---

„To víš, že mi na tom záleží," řekla pohnutě a ohlédla se. „Kde je ten Kiril?"

Nedaleko nás se o barpult opíral Bojan a vyzývavě se na mě usmíval.

„Vykašli se na to," řekla jsem Babetě afektovaně. Vláčně jsem vstala a s nosem vzhůru se vyhnula Kirilovi, který se vracel s plnýma rukama. Bojan mi vykročil vstříc.

Na obloze stál měsíc, žlutý a falešný jako oko v masce černé kočky, a hrál s větvemi stromů šálivou hru světla a stínů. Uličkou, kterou jsme kráčeli, zaznívaly jen naše kroky do šumění nedalekého moře.

Měsíc a moře, ty dva symboly nestálosti, by měly být dnešní noci mými jedinými společníky. Snad by mi pomohly k pochopení toho, kdo se mi během posledních dnů stal mučivým ztělesněním této vlastnosti. Můj nekomplikovaný a mile přímočarý jugoslávský farmář mi s tímhle problémem neporadí.

Pokud se tu vůbec nějaký problém vyskytuje, podotkl zkušeností poučený rozum k tomu prozaickému svalu, do něhož bláhoví básníci situovali složitý biochemický proces, jemuž se v civilizované společnosti říká láska.

Houby záleží na tom, jak tomu říkáš, Esterko. Je to tady a jde to s tebou jako tvůj nerozlučný stín, nezbavíš se toho, leda kdyby zhaslo slunce, které ten stín vyvolalo.

„Pojďme tudy."

Bojan mě vzal za ruku a odbočil do ulice svažující se k moři. Šli jsme zvolna, houpali rukama jako dvě bezstarostné děti. Jako bratr a sestra. Před námi se zabělela pláž, na chvíli jsem zaslechla poryv muziky.

„Snad nejdem na nějakou diskotéku," zděsila jsem se.

„Neboj," stiskl mi dlaň.

Pod réвовým loubím stálo několik neobsazených stolků, nízký bílý domek nás otevřenými dveřmi zval pod klenutý strop. Bojan zamířil dovnitř. Uviděla jsem tam rameno v khaki blůze, a přestože námořníci z Kalcharky nosili stejnokroj pouze ve službě, zastavila jsem se jako přibitá.

„Zůstaňme venku."

„Bude ti tu zima," varoval mě.

„Nebude." Usedla jsem na nejbližší židli.

„Jak chceš. Donesu něco k pití. Co si dáš?"

„Crno vino," řekla jsem jeho jazykem.

Ze zahrady protější vilky se ozvala melancholická melodie. Kolem dohasínajícího ohníčku se tam k sobě tulilo několik dvojic, jeden kluk v bílém tričku zvedl hlavu od kytary a tiše zpíval. Poznala jsem Nikolaje. Kdekdo se mi dnes večer pletl do cesty. Mohla bych si vybrat z několika společníků.

Bojan se vrátil.

„Kdo je uvnitř?" zeptala jsem se ho.

„Několik zamilovaných párků a dva vojáci. Promiň, chvíli jsem se tam zapovídal."

„Ty tam někoho znáš?" vyslýchala jsem ho znepokojeně.

Odstraněno: la

„A nejsi náhodou vdaná?"

„Proč?"

„Tváříš se jako manželka na záletech." Nalil si slzu, ochutnal a pak pozorně nalil mně.

Napila jsem se.

„Je to dobré," pochválila jsem ho. „Byla jsem vdaná. Před dvěma lety."

Odstraněno: é

„To ses ale vdávala hodně mladá."

„Taky jsem se hodně mladá rozváděla," ušklíbla jsem se. „Neber mě moc vážně, Bojane, jsem hrozně nestálá."

Dopila jsem, nalil mi znovu a se sklopenýma očima řekl: „Byl bych rád, kdyby to byla pravda."

„Co ti na tom záleží," zasmála jsem se lehkovážně, „za pár dní se rozloučíme a třeba se už nikdy nesetkáme."

Pomalou otáčel v prstech svou netknutou sklenkou.

„Proč si nepřiznáš, že Roman je omyl?"

„Takže mi doporučuješ, abych ho na tu chvilku vyměnila za tebe?"

„Ano."

„A co z toho budu mít?" řekla jsem realisticky. „Co mi nabízíš, Bojane?"

„Bezpečí." „Ach, ty rytíři."

„Když mi dovolíš, abych se o tebe staral, budeš mít klidný zbytek dovolené."

Užasle jsem si prohlížela jeho neklidné ruce. Pěkně utvářené, vůbec ne sedlácky upracované.

Odstraněno: ě

„Myslíš, Bojane, že mi jde právě o tohle?"

„Přesně o to jde."

Všimla jsem si, že vynechal osobní zájmeno, nuceně jsem se zasmála.

Odstraněno: é

„Na co si to hraješ, Bojane? Nevyskytujeme se v Byzanci, ale v současném Bulharsku. A já nejsem bezbranná kráska v nesnázích."

„Jsi."

„To je od tebe milé." Lichotivě jsem ho jedním prstem pohladila po hřbetě ruky.

Přidržel si mě za něj. „Nech toho, Ester, prosím tě. Nebo se spálíš."

Pokusila jsem se mu vytrhnout, ale držel mě pevně. „Nevím, o čem mluvíš," řekla jsem popuzeně. „Víš."

„Otravuješ mě, Bojane. Jestli nezměníš téma rozhovoru, půjdu domů."

Měřil si mě pohledem, který mi znenadání připomenul kapitána Cenova.

„Děláš agenta tomu policajtoví?" zeptala jsem se ho jedovatě.

„Tobě. Cenov žádného nepotřebuje."

Pod opálením jsem zbledla, ale asi to nebylo vidět.

„Tím se mi nezavděláš, Bojane. Chci se bavit, koupat se a užívat si a nedám si to nikým a ničím pokazit. Ostatně nevím, co bys pro mě mohl udělat," řekla jsem s despektem.

„Víc, než si myslíš."

„Ale já přece nic nepotřebuju, hlupáčku!"

„Víš to určitě?"

Udělal jsem na něj legrační obličej, vymanila ruku z jeho sevření a zvedla se.

„Omluv mě na chvíličku. Neboj se, neuteču ti, jdu se jenom napudrovat.“

V domečku ukrytém mezi stromy jsem si nejprve umyla ruce a pak si opláchla tvář vodou, která byla trochu slaná a lepkavá jako krev. Mokrými prsty jsem si vjela do vlasů a zadívala se do zrcadla. Bylo kalné a oprýskané, ale to, co zobrazovalo, by nevypadalo líp ani v růžovém osvětlení.

Ty lhářko, řekla jsem sobě do těch vyplašených očí, nenamlouvej si, že jsi pánem situace. Zklamalas mě, Ester Grošová. Přiznej si konečně pravdu a přestaň se užírat kvůli Romanovi, který na tebe kašle. A koukej se dát do pořádku, protože takhle neoklameš ani jugoslávského baču.

Dívka, jež za chvíli vykročila ze dveří toalety, se pramálo podobala usouzenému stvoření, které se tam uchýlilo. Romantickou kytaru vystřídal magnetofon. Šla jsem svižně v rytmu rokenrolu pod korunou rozložitého fíkovníku. Paži, která mě prudce obemkla krk, jsem v prvním okamžiku považovala za větev. Ohnala jsem se po ní a tlak zesílil.

„Buď zticha,“ zasyčel mi do ucha známý hlas.

To mě ani nenapadlo. Vzepřela jsem se a vyrazila výkřik, který skončil bolestným zanařikáním. Těsně pod uchem mě cosi štiplavě bodlo. Zachrčela jsem jako rdoušené kotě a sekla drápkem po tom žihadle.

Narazila jsem nejprve na křečovitě sevřené prsty, pak na ostří, nabroušené jako břitva. Jela jsem po něm až k hrotu opřenému o moji teplou hebkou kůži. Tepna ukrytá pod ní se bláznivě rozbušila.

„Neblni.“ Ta nejistá ruka sebou trhla a přitlačila.

Posedl mě příšerný strach. Uchopila jsem dýku a bez ohledu na palčivou bolest ji vši silou odervalá od svého hrdla. Ruka mi to dovolila: „Nech mě!“ zaječela jsem, ale hned mi tvrdá dlaň dopadla na ústa.

Zakousla jsem se do ní. Něco kovově zařinčelo o kámen, pak mě železná síla popadla za vlasy a bez odporu jsem klesla na zem.

„Zítřka mi to dáš,“ zavrčel hlas, který se mi už nezdál povědomý. „Za toaletou je nádrž. Jestli to tam nebude ráno do osmi, dopadneš jako Jolana. Pro začátek – potom –“

Nablízku jsem zaslechla spěšné kroky.

„Ester?“ Bojan mě hledal a já se náhle sesypala v uzlík nervů, slz a krve.

Pod nízkou kamennou klenbou seděli už jen ti dva vojáci, a přestože to byli sotva dvacetiletí kluci, ani nemrkli při pohledu na rudou louži, rozlévající se pod mojí židlí.

Bojan mě uchopil za paži a ohnul ji. Po nahém předloktí pomalu stékaly temně červené stružky krve.

Bojan se nade mne sklonil. „Bolí to moc?“

„Prosím tě, nech mě,“ zasténala jsem. Bolest se zvýšila k nesnesení.

Do úst mi vnikla ohnivá voda a trochu se mi ulevilo. Bojan oddálil od mých rtů hrdlo láhve a vzal mě za ruku. Vodkou smýval krev a odkryl dlouhou, ale nepříliš hlubokou řeznou ránu napříč mé dlaně.

„Zahýbej prsty,“ řekl Bojan, bílý, jako by sám potřeboval transfúzi.

Odstraněno: -

Odstraněno: -

Odstraněno: -

Odstraněno: z

Odstraněno: n

Odstraněno: -

Odstraněno: -

Poslechla jsem ho. Krev znovu prýštila z rány a bolest se do ní hryzavě vracela. Začala jsem zuby, zmocnila se Bojanovy láhve a pila hltavě, dokud mi ji nesebral. „Nepij, prosím tě. Musíme k lékaři – dojdeš tam sama?“

„Nikam nepůjdu, nic to není. Mně vždycky teče moře krve, sotva se škrábnu. Mám asi moc horké srdce, Bojane.“

Stažená tvář se uvolnila, Bojan se ke mně naklonil a políbil mě.

Bylo mi všechno fuk – ať z té ztráty krve nebo infuze alkoholu.

„Ještě,“ vzdychla jsem slabě a Bojan odložil láhev, aby si uvolnil ruce.

Jenže já jsem netoužila po polibcích, ale po vodce. Uhnula jsem mu – a uviděla finský nůž pohozený na stole. Měl červenou střenku, úzkou čepel, zahnutou jako žraločův zub a potřísněnou krví. Byl úplně stejný jako ten, kterým Babeta včera na pláži krájela jablko. Dva takové nože v Primorsku stěží existovaly.

Do vinárny vrazil bulharský hospodský v doprovodu ženy s brašnou Červeného kříže přes rameno. Žena se rozhlédla, něco zavelela hlasem, který oba vojíny postavil málem do pozoru, a vrhla se ke mně. Bojan se jí připlétl do cesty a po krátkém a bouřlivém dialogu na ní vymámil balíček fáce a zdráhavý souhlas, aby mě směl ošetřit sám. Poskytl mi tím čas, abych se vzpamatovala z ohromení nad poznáním nože, ale nebylo mi to nic platné.

„Znáš ten nůž,“ řekl, když mi namotal několik metrů gázy na ruku, a ukázal na vražedně vyhlížející nástroj.

Zdráhavě jsem pokrčila rameny.

„Kam šla Babeta?“

Vytřeštěně jsem na něho pohlédla, vyskočila a klopýtla. Voják, který seděl poblíž, mě zachytil. Vyškusla jsem se mu.

„Musím za ní, prosím tě, pojď.“

„Určitě není sama,“ řekl Bojan a nepohnul se. „I kdyby se vrátila do vašeho pokoje, tak –“

„Ty nechápeš, že se jí mohlo něco stát! Co když ten nůž je její?“

„Nic se jí nestalo.“ Přisunul mi židli a jemně, ale pevně mě přinutil, abych se posadila.

Náhle jsem byla slabá jako nemocné dítě. Rozbrečela jsem se.

„Babetě nic nehrozí,“ opakoval Bojan konejšivě.

„Tím si nemůžeš být jistý,“ vzlykla jsem, „Bojane, prosím tě! Musím ji najít – ty nevíš, co se mi stalo.“ Pro pláč jsem nemohla pokračovat.

„Někdo tě přepadl, bránila ses a křičela a já jsem ho zahnal,“ klidně mi podával kapesník.

„A tys ho zahnal,“ opakovala jsem po něm ohromeně. Pak do mě vjel čert.

„Tak ty jsi ho teda zahnal! Proč jsi ho, hernajs, tím nožem nezapách?“

„Protože by mě zavřeli, moje milá,“ vysvětlil mi shovívavě. „Kdežto takhle zavrou jeho.“

„Jestli ho chytnou!“

Odstraněno: -

Odstraněno: infuze

Odstraněno: -

Odstraněno: ci

Odstraněno: >

Odstraněno: .

Odstraněno: .

Odstraněno: .

Odstraněno: -

Odstraněno: ---

Odstraněno: -"

Odstraněno: -

Odstraněno: ---

„Tys ho přece poznala." Rozhlédl se po láhvi, kterou si mezitím vypůjčili ti dva vojáci, a nabídl mi ji. „Napij se ještě a půjdeme za kapitánem Cenovem."

Odstraněno: é

Nevzala jsem ani vodku, ani ten návrh. Hleděla jsem ve střehu na svého baču, který mi už nepřipadal tak průzračně jednoduchý. Usmíval se na mě, ale oči měl chladně tázavé. „Nepoznala jsem ho."

Bojan zvedl obočí a lehce vzdychl. Zašilhala jsem na láhev, zbyla v ní slza. Byla bych potřebovala plnou, abych ho dokázala přesvědčit, že jsem ubohé holátko, které nesmí trápit. Přesto jsem to zkusila:

„Je mi bídne, Bojane," zafňukala jsem, „nalej mi ještě kapku."

Odstraněno: ---

Přinesl od baru plnou skleničku a podal mi ji. Způsobně jsem v ní omočila rty a vrátila mu ji.

„Radši ne," vydechla jsem umdleně.

Bojan se zatvářil, jako by mu před očima hynula jeho poslední ovečka. Zbavil mě riskantně nakloněné sklenice a podržel moje zápěstí.

„Máš horečku."

„Trošku mnou klepe zima," příkladně jsem zadrkotala zubama.

Odstraněno: -

„Musíš si okamžitě lehnout!"

„Myslíš?" řekla jsem odevzdaně.

Babetina metoda se osvědčovala jedna radost. Ustaraný Bojan přivolal hospodského, vrazil mu bankovku, a jako by pospíchal na rychlák, odmítl zdoluhavě vyhledávané drobné. Zavěsil moji paži do své a vyšli jsme pod noční nebe.

Na čerstvém povětří mě opravdu roztřásla zimnice. Brada se mi klepala, ve zraněné ruce ožívala pulsující bolest, nohy vážily cent.

„Počkej!" Nadechla jsem se zhluboka, hlava se mi zatočila.

Odstraněno: ---

„Ke mně je to blíž," řekl Bojan ze tmy neosobním hlasem, „lehnu si na verandu, když budeš chtít."

Odstraněno: -

Stiskla jsem mu ruku a vykročila.

Válendy, které předminulé noci Bojan odsunul od sebe, stály už zase sražené jako lůžko pro dva. Natáhla jsem se a dovolila mu, aby mi sundal tenisky. Svlékla jsem si blůzu, pod níž jsem měla jen sluncem spálenou kůži, a nechala si pomoci do světle modré Bojanovy košile. Neobratně jsem spolupracovala. Obvazem doposud prosakovala krev, ale bolest otupěla.

Bojan mě zabalil do dvou přikrývek. Ležela jsem naznak, cítila se jako ve stavu beztlíže a před očima mi pomalu a pravidelně plynuly neškodné létavice – sotva jedna pohasla, vynořila se druhá. Zнала jsem ten úkaz, provázel u mne smrtelnou únavu a předcházel spánek.

Odstraněno: -

Ke hřbetu mé zdravé ruky přilnuly rty, pak se mi ji Bojan pokusil zasunout pod přikrývky. Otevřela jsem vděčně oči.

„Jsi na mě tak hodný," zašeptala jsem.

Hleděla jsem zblízka do obličeje skloněného nade mnou, a jak jsem byla zbědovaná, přišlo mi najednou všeho líto. Všechny těch zlomyslných omylů, kterých se na nás dopouští život. Mě i Bojana, s nímž by mi mohlo být dobře, kdyby...

Odstraněno: -

Rychle jsem tu tvář políbila.

Odstraněno: ---

Najednou mě držel v náruči a počínal si celkem nepříčetně. Chvilku jsem to strpěla, pak jsem ho zlehka odstrčila.

„Ne," řekla jsem.

„Proč ne?"

„Proto. Kolik je hodin?"

Pustil mě a posadil se.

„Půl jedenácté," řekl už zase klidným hlasem.

„Dej mi cigaretu."

Vzal z nočního stolku nenačatou krabičku, otevřel ji, zapálil dvě bétéčka a jedno mi podal. Věděla jsem, že kouří zřídka.

Zabafala jsem a chraptivě řekla:

„Je to jen dvanáct hodin, co jsem byla s "

Odstraněno: -"

„A tobě to vadí?" řekl prudce.

„Tobě ne?"

Klopil oči na žhavý konec cigarety.

„Máme tak málo času," prohodil bezvýrazně.

„Dopřej mi ho aspoň do rána." Prosebně jsem ho pohladila po koleni.

Ucukl, jako bych ho spálila, a uhasil ani ne zpola vykouřenou cigaretu.

„Kdy bude ráno?"

„Až se trochu vyspíme," usmála jsem se na něj.

„Ty usneš?"

„Už skoro spím," zamumlala jsem a poslední, co jsem cítila, byly prsty, beroucí z mých zbytek cigarety.

Odstraněno: ,

Stála jsem na molu, které míjela štíhlá bílá loď. Nejistě se kolébala a její paluba byla prázdná, jako by to byl Bludný Holanďan. Chtěla jsem za ní zavolat, ale z hrdla mi nevyšel ani hlásek. Nad moře stoupalo slunce, ale já jsem stála v šedivém stínu.

Na kapitánském můstku se náhle objevil osamocený muž. Poznala jsem ho, zvedla jsem paže a vykřikla ostře jako mořský pták. Obrátil se ke břehu a zamával, jako by se loučil.

Znovu jsem se na něho pokusila zavolat, ale hlas mi selhal. Loď rychle mířila na širé moře, postava se stávala nezřetelnou, až se v oslňujícím slunci rozplynula docela. Hlasitě jsem se rozplakala.

Objímal mě a třásl se mnou, dokud jsem nezvedla víčka, zpod nichž tekly slzy.

„No tak, duše moje... jsem tady." Pevně mě přitiskl k sobě.

Odstraněno: ---

„Ano," vzlykla jsem. „Romane, prosím tě, neopouštěj mě."

Odstraněno: J

Sevření povolilo. Bojan rozsvítil lampičku a začal urovnávat odkopané přikrývky.

Odstraněno: P

„Neboj se," řekl, „budu u tebe do rána."

Odstraněno: , Romane-

Slunce zplna svítilo na moji válendu. Na sousední spal Bojan, oblečený jako včera, tvář zabořenou do ohbí lokte. Mrkla jsem na jeho hodinky, bylo půl osmé.

Odstraněno: -¶

Potichoučku jsem vstala a rozhodovala se, zda mám přes Bojana přetáhnout svoji příkrývku. Přestože pokojně oddychoval, upustila jsem od toho. Po špičkách jsem se odkradla na chodbu.

Dveře do koupelny byly otevřené a nikde nikdo. Chvilku jsem váhala, potom vstoupila dovnitř, svlékla Bojanovu košili a pustila na sebe studenou sprchu.

Do růžová vymytá, ale s duší černou a těžkou jako hřích jsem šla do kostela. Svíčková babička se mi hrnula vstříc. Smutně jsem potřásla hlavou. Babička mi velkoryse věnovala svíčku a odvedla mě k ikonám.

Poklonily jsme se a babička umístila moji svíčku do stojanu. Na zábradlí před stěnou pokrytou ikonami, která v pravoslavném chrámu zastupuje oltář, viselo nějaké prádlo. Nevěděla jsem, zda jsou to obětiny, nebo jestli se zde jen tak suší. Poklonila jsem se sepraným kalhotkám a babička se spokojeně vzdálila.

Po chvíli, která se mi zdála přiměřená, jsem poodešla pod vysoké a hluboké okno. Ta ikona, kterou jsem si vybrala za strážce nebezpečného pokladu, na mě výsměšně shlížela. Vystoupila jsem na špičky a sáhla za obrázek.

Nenahmátla jsem tam nic. Šmátrala jsem v koutku plném prachu a pavučin, nakonec jsem odsunula dřevěnou pomalovanou desku. Leželo za ní jen několik suchých mrtvých much.

Nerozuměla jsem tomu. Bezradně jsem se ohlédla a střetla se s očima Bojana, který stál tři kroky za mnou.

„Tys mě špehoval!“ obvinila jsem ho před chrámem svatého Kirila a Metoděje.

„Hledal jsem tě. Něco jsi mi v noci slíbila, pamatuješ?“

„Sliby chyby, tys mi věřil?“

„Ani slovo.“

Poněkud nelogicky se mě to dotklo.

„Tak proč za mnou běháš?“

„Jsi potvora, Ester,“ řekl a já jsem na něj napůl žertem, napůl doopravdy napřáhla ruku.

Přidržel si mě za ni a přitáhl k sobě. Vzepřela jsem se, zle jsem na něho zasyčela:

„Dej mi pokoj!“

„Neboj se,“ řekl mi zblízka do obličeje, „pokud mě budeš oslovovat Romane, jsi pro mě něco jako pro Inda posvátná kráva.“

Uraženě jsem se mu vyškubla. Ze zápěstí se mi odmotal kus obvazu. Strhla jsem ho celý. Dlaň byla ztuhlá a necitlivá, ale stažená rána už nekrvácela. Ukázala jsem ji Bojanovi.

„Vidíš, už je to dobré. Děkuju ti za všechno a ahoj.“

Obrátila jsem se k odchodu. Nenuceně se mi zařadil po bok.

„Kam jdeš?“

„Na pláž.“

„V mojí košili?“

„Vrátím ti ji večer. Teď si vezmu plavky, nasnídám se a –“

„Nepozveš mě?“ přerušil mě, jako by neviděl, že se ho koukám zbavit.

Odstraněno: ,

Odstraněno: ,

Odstraněno: -

Odstraněno: é

Odstraněno: -

„Skoro nic tam nemáme," řekla jsem odmítavě.

„Já jsem skromný."

Zastavila jsem se.

„Podívej se, Bojane, nemá to cenu, věděls to od začátku. Byl jsi fajn, vážím si tě a mám tě ráda, ale jestli budeš pokračovat takhle, všechno pokazíš."

Naslouchal mi, jako bych mu vyznávala lásku.

„To mě mrzí," řekl.

„Jdi pryč, než se mi nadobro zprotivíš!"

Tenkonohý tloušťík v šortkách a s promaštěným pytlíkem, z něhož voněly čerstvé koblihy, mě stihl pohoršeným pohledem.

„Takové můry nám dělají v bratrském státě pěknou reputaci," prohlásil ke své ženě, která vlekla koš s několika chleby a ohromným melounem.

Žena pokývala onatáčkovanou hlavou a udělala na Bojana oči.

„Stydím se někdy, že jsem česká žena," pravila tragicky. „Ten ubohý chlapec neví, že nejsme všechny"

Odstraněno: -

Rozběhla jsem se pryč.

Chudě zařízený pokojík vypadal, jako by jím prolítl kulový blesk. Moje a Babetiny svršky se kupily na podlaze, částečně překryté matracemi vyházenými z postelí, a nad tím vším v průvanu poletovaly potrhane listy učebnice, z níž se zde Babeta bláhově chtěla připravovat na zkoušku. Ale ona sama tady nebyla.

Odstraněno: n

Strnule jsem pohlížela na tu spoušť. Pak jsem vstoupila dovnitř, zvedla Babetino černé pyžamo a klesla na roh její postele. Chatrná drátěnka zavržala.

„Už je ti jasné, jak přišel k tomu noži?" zeptal se Bojan ve dveřích.

Hleděla jsem na něj cize, jako by to nebyl ten dojemně oddaný ctitel, který mi už několik dní a nocí prokazuje služby, o něž nežádám, které neodmítám, ale neodměňuji se za ně

Odstraněno: ---

„Tys to věděl," řekla jsem.

Pokrčil rameny. „Považuješ mě za úplného idiota?"

Napjatě jsem čekala, co řekne dál. Mlčel.

„Nevyznám se v tobě," řekla jsem konečně, „proč se do toho, co se tady děje, pleteš, Bojane?"

„Třeba z lásky k tobě."

„Nemluv mi o lásce," odbyla jsem ho nevrle, „pojď dovnitř a zavři dveře."

Poslechl a posadil se proti mně.

„O čem jsi ochotná se mnou mluvit, co není pro nás dva zakázané?"

Bloudila jsem očima po tom strašlivém nepořádku a hryzla si ret. Ne, hlupák rozhodně není. Bylo by dobré promluvit si o tom všem s rozumným a nezaujatým člověkem.

Neodhodlala jsem se k tomu, místo toho jsem nejistě řekla: „Měla bych to tu trochu uklidit, než přijde Babeta. Pomůžeš mi?"

Bez námitek posbíral matrace a umístil je do postelí. Hodila jsem na ně přikrývky, polštáře a prostěradla a zase si sedla.

Chovám se nemožně, říkála jsem si. Měla bych lamentovat, vyvádět a stěžovat si.

Odstraněno: -

„Ten Cenov je úplně neschopný," prohlásila jsem rozhořčeně. „Proč to tady nenechal hlídat?"

Odstraněno: -

„Nepodceňuj ho," řekl, kleče uprostřed mého a Babetina prádla.

Odstraněno: ---

„Mohl toho gaunera chytit, nemyslíš?"

„Třeba mu zrovna o tohle nejde."

„To je pěkné! Včera večer tvrdil, že na naši ochranu stačí sám. Mám už tady toho po krk! Vražda, výslechy a teď tohle."

Odstraněno: -

„Nezapomeň, že tě dvakrát někdo přepadl." Bojan uložil komínek srovnaného prádla do skříně.

„To nakonec taky. Tohle má být dovolená, na kterou jsem šetřila celý rok, tenhle balkánský blázeň plný grázlů?"

„Nesváděj všechno na Balkán. Nějaký ten grázl může být importovaný."

„A co je mi po tom? Ať si tu udělají pořádek, když si sem zvou turisty! Mě se jejich maléry netýkají."

Málem jsem se rozbrečela nad nevinnou a ošizenou Ester Grošovou, která si sem přijela užívat, a ne přihrávat bulharské milici. Přece jsem Fuada varovala! Víc jsem udělat nemohla, nejsem donašečka. Copak jsem tušila, co všechno se stane?

„Psychologie osobnosti," přečetl Bojan nahlas a podal mi poničenou knihu.

„Ta není moje," utrhla jsem se na něj.

„Měla by sis to přečíst."

„Kristepane, Bojane - - - V téhle chvíli si budu číst nějakou blbou knížku!"

Praštila jsem ho přes ruku. Babetina Psychologie osobnosti upadla na podlahu.

Bojan vrazil ruce do kapes a zůstal nade mou stát se semknutými rty a přimhouřenými očima. Uvědomila jsem si, že jsem to přehnala.

„Promiň," řekla jsem krotce.

Hodil mi do klína pomačkanou a ušmudlanou obálku. Byla rozlepená, takže jsem se do ní ani nemusela dívat, abych zjistila, co obsahuje.

Odstraněno: jsem se do ní

Přesto jsem po ní chňapla.

Samozřejmě, bylo to ono. Ploché kožené pouzdro s perkem ve hřbetě a za tím perkem zasunutých dvacet papírků. Chybělo jen dvacet podpisů, aby se daly vyměnit za dva tisíce leva.

„Jak jsi to našel?"

„Viděl jsem tě jít s Babetou do kostela. Šel jsem za vámi. Viděl jsem tě, jak schováváš něco za obrázek, tak jsem zas odešel a po službách se tam vrátil."

„A ukradl jsi to!"

„Je to snad tvoje?"

„Co je ti do toho?"

Jeho klid mě provokoval k slepému, bezmocnému vzteku, který mi zatemnil rozum.

„Proč jsi mě špehoval? Znal jsi mě necelý den. ~~Nebo~~ jsi za mnou slídl už předešlý večer?“

Odstraněno: - n

V náhlém strachu jsem se skrčila jako liška v pasti a vyděšeně na něj zírala.

Rychle usedl vedle mě.

„Vzpamatuj se, Ester! Ten večer předtím jsem za tebou šel ze svých osobních důvodů. Nevěděl jsem nic o Fuadovi. Ani že on se uvolil ty šeky inkasovat, ani že si je schoval k tobě. Myslel jsem, že tě obtěžoval jen nějaký rozkurážený pobuda. Ale tu noc někdo zavraždil v tvém pokoji Maria! Stýkáš se s námořníky z Kalcharky. Znáš se s Arabem, jehož děvče včera někdo sadisticky zbil, a tebe samotnou někdo znovu ohrožuje nožem.“

Odstraněno: -

V okamžiku, kdy vyslovil jméno lodi, jsem ho přestala poslouchat.

„Co to meleš. Náhodou jsi pochytil pár věcí a teď je nesmyslně pleteš dohromady, ty ~~ty~~ amatérský fízle!“

Odstraněno: -

Zarazil se, nadechl se a řekl smutně:

„Ne amatérský, Ester. ~~Trošku jsem ti lhal.~~“

Odstraněno: L

Všechna krev se mi stáhla k srdci.

Odstraněno: jsem ti trochu

„Copak ty jsi ~~ty~~.“

Odstraněno: ---

„Kapitán Jančar,“ přikývl s nuceným úsměvem. „Poslali mě sem z Rijeky, když se tu objevil stejný případ jako loni ve Varně a předtím na Jadranu.“

Zírala jsem na něj, jako bych ho viděla poprvé.

„Lžeš velice dobře,“ řekla jsem hořce, „spletla jsem se v tobě parádně. Můžu být jen ráda, že jsem ten omyl nedotáhla do konce.“

„Bože ne!“ Naklonil se ke mně, popadl mě za ruce. „To si nesmíš myslet! Hledal jsem příležitost se s tebou seznámit, sotva jsem tě uviděl.“

„Jistě. Šli jste přece po Fuadovi a já jsem přijela stejným vlakem jako on, znám se s ním a ~~ty~~“

Odstraněno: -

„Fuada jsme začali s tou věcí spojovat až včera! Když někdo zmlátil jeho děvče. V Nesebru, kam přijeli Kalcharkou.“

„Proč?“ hlesla jsem.

„Aby ho zastrašili a dostali z něj ty šeky. Fuad je přece měl proměnit, ale trvalo mu to moc dlouho. Podezírali ho, že to udělá až těsně před odjezdem a peníze si nechá ~~a~~ asi se příliš nemýlili.“

Odstraněno: -

Hovořil naléhavě, říkal snad víc, než chtěl, ale stále se vyhýbal vlastním jménům. Strach narůstal, jako když prostupuje vyschlou houbou.

„Když jsi našel ty šeky za ikonou, věděl jsi, že nejsou moje! Považoval jsi mě za zlodějku, a přesto jsi za mnou ~~ty~~“

Odstraněno: ---

„Jsi v Bulharsku poprvé a ten gang funguje už několik let. Byl jsem přesvědčený, že někdo zneužil tvou důvěru a lehkomyšlnosti.“

„Kdo, když ne Fuad!“

„Někdo, na kom ti záleží,“ řekl tiše, „komu buď slepě důvěřuješ, nebo bys pro něj riskovala cokoliv.“

Tiskl mi ruce, jako by mě chtěl přesvědčit, že za mnou za všech okolností stojí. Vyprostila jsem ~~se~~.

Odstraněno: j

„Kdo zmlátil Jolanu?“ zeptala jsem se.

Bojan vstal, zvedl krabičku cigaret pohozenou pod stolem a nabídl mi. Nevzala jsem si, visela jsem na něm ztýranýma očima.

„Nevím. Hodil jí přes hlavu kus hadru. Slyšela, jak mluví s Fuadem, i když všemu nerozuměla a taky není moc chytrá, pochopila, že na něm něco vymáhá. Tu věc prý jsi měla mít ty a Fuad se zapřísahal, že ji z tebe nemůže dostat.“

„Dal si ke mně před týdnem obálku. Podívala jsem se do ní a myslela jsem si, že si schovává peníze před Jolanou, která je šíleně marnotratná. Jenže já trochu znám arabské písmo a všimla jsem si, že na šecích není Fuadův podpis. Řekla jsem mu to a on tvrdil, že je našel. Chtěl je proměnit! Jolana tu vzbuzovala ohromnou pozornost. Denně ji někdo zval na večeri, na projížďku autem nebo lodí. Jeden postarší Bulhar ji dokonce přemlouval, aby s ním odjela do Varny, že je tady nuda. Fuad šílel žárlivostí a strachem, že ji ztratí. Bylo mi ho líto! Ty nevíš, co ho muselo stát odhodlání těch šeků použít. Už ve vlaku byl celý vyplašený, když se ho celníci ptali, jestli jako Arab, a toho se teď chopil. Tvrdil, že to bude snadné, protože arabské písmo tu nepřečte nikdo. Ale přece jen měl strach a odkládal to. Doufala jsem, že mu to nakonec rozmluvím.“

„Nenapadlo tě, že by ses měla těch šeků zbavit?“

„Ale to jsem přece nakonec udělala! Když zabili Maria, dostala jsem taky strach. Kdyby je ten bulharský milicionář u mě našel, těžko bych vysvětlovala, jak jsem k nim přišla. Tak jsem je strčila za tu ikonu.“

„Mohla jsi je třeba pohodit na pult ve směnárně. A Fuadovi by už nehrozilo nebezpečí, že podlehně pokušení a upadne do maléru.“

Zrudla jsem, kousla se do rtu.

„Ale já bych možná dopadla jako Jolana,“ řekla jsem pohotově.

„Ne, ty ne.“

Zeď, kterou jsem kolem sebe stavěla z bezvýznamných slov, se sesula a já zůstala bezbranná.

„Roman to není,“ řekla jsem divoce. „Romanovi by stačilo, aby mi o ty šeky řekl, a já bych mu je bez jediné otázky dala. Rozumíš!“

„Ano, lásko moje,“ smutně přikývl kapitán Jančar. „Jenže to on netuší. Soudí podle sebe, víš.“

Hleděla jsem na něj vyčítavě, ale neuhnul tomu pohledu, pokročil ke mně a vzal mě za ramena. Tak, téměř v objetí, nás našla Babeta, která vstoupila do pokoje s rozzářenou tváří.

„Kalcharka dnes nevypluje,“ oznámila nám a rozhlédla se po rozházených postelích. „No nazdar, vy jste se ale vydováděli!“

„Nevěřím, že Fuad zabil Maria,“ řekla moje vždy věcná přítelkyně po několika minutách, během nichž se Bojan očišťoval z podezření, že mě nezklamal v tom nejpůvodnějším smyslu vztahu mezi mužem a ženou.

„Přivlastnit si kradené šeky, prosím! Ale vražda? Udělal to někdo z Mariových společníků. Takoví podnikavci si jistě navzájem nevěří, vždyť to jsou všeho schopní darebáci.“

„Pracovali vždycky čistě a nenápadně,“ řekl zamračeně kapitán Jančar.

„Jako zkušený profesionálové. Jenže Fuad je amatér.“

Odstraněno: -

Odstraněno: - j

Odstraněno: je

Odstraněno: ,

Odstraněno: dala

Odstraněno: - r

Odstraněno: -

Odstraněno: -

Odstraněno: a

Odstraněno: to

Odstraněno: všeho schopní

Odstraněno: řekl

„Když už to všechno prasklo, jak to, že neřekl jméno člověka, který ublížil Jolaně?“

„Řekne je, až ho Bulhaři chytí.“

„Copak on utekl?“ s nevírou se zeptala Babeta. „To je nesmysl, neopustí přece Jolanu!“

„Bojí se. Včera hledal ty šeky tady a pak se je naposled pokusil vynutit na Ester tvým nožem. Potom se asi vydal za Jolanou, ale ta ho šetřit nebude, ani kdyby tam na něj Cenov nečekal. Nezáleží jí na chudákovi Syřanovi,“ cynicky usoudil Bojan. „Bulharská milice ten případ dnes uzavře.“

„A ty?“ řekla jsem se zatajeným dechem.

„Já už jsem skončil, Cenov mi slíbil, že tě bude obtěžovat jen v nejnnutnější míře. Telefonoval jsem s ním v noci, zatímco ty jsi spala. Požádal jsem ho, aby mi ty šeky, které jsem mu samozřejmě předevčírem dal, zase půjčil. Chtěl jsem tě sám přimět k vysvětlení, jak to mezi tebou a Fuadem bylo, a nedoufal jsem, že se mi to bez nich podaří. Dnes mu je vrátím, zatýkání na Kalcharce se účastnit nemusím a

Odstraněno: e

“

„Proč na Kalcharce?“ zkusila jsem to ještě jednou a beznadějně. „Jenom proto, že ta loď jezdila loni ve Varně, kde Mario pracoval?“

Odstraněno: -

Odstraněno: ,

„Nejen proto. Ve všech případech – v Itálii, na Jadranu i tady v Bulharsku – existovalo spojení mezi tím číšníkem a místem, kde ke krádeži došlo, nebo člověkem, který z ní byl podezřelý. Mario byl natolik prohnaný a opatrný, že se mu nikdy nic neprokázalo a vždycky se na další sezónu přemístil jinam, ale nemohl pokaždé navazovat nové kontakty. Bylo by to riskantní a ztratil by tím příliš mnoho času. Sezóna je krátká,“ vysvětloval Bojan jako profesionál. „Ten arabský obchodník, který ohlásil bulharské milici i bance ztrátu cestovních šeků, krátce předtím cestoval se ženou a pěti dětmi na Kalcharce. A někteří členové posádky nemají na noc, kdy byl Mario zabit, alibi.“

Odstraněno: -

Odstraněno: -

„Kiril má,“ potěšeně řekla Babeta.

Odstraněno: ó

„Ty spíš jako Šípková Růženka,“ utrhla jsem se na ni, „a neapamlouvej mi, že tě Kiril udržel při vědomí až do rána!“

Odstraněno: é

Odstraněno: -

„A co když ano?“

„To určitě! Já jsem druhý den na pláži usnula, ale tys byla čilá jako rybička.“

„To jsem si od tebe nezasloužila, Esterko,“ zarmoutila se Babeta. „Co se to s tebou děje?“

„Je zamilovaná,“ soucitně řekl Bojan.

„Já? Nikdy,“ popřela jsem vztekle.

Babeta mě objala kolem krku a políbila mě na ucho.

„Roman byl včera strašlivě smutný,“ zašeptala mi. „Když viděl, že tam nejsi, odešel, ale pak se několikrát vrátil. Určitě čekal, že přece jen přijdeš.“

Bojan s nezúčastněným výrazem natahoval uši. Neměla jsem náladu oplácet mu zlomyslnosti.

„Co mám dělat,“ vzdychla jsem do Babetiných hebkých vlasů.

„Půjdem spolu na Kalcharku.“

„Ne,“ odmítla jsem.

„Slíbila jsem to.“

Bojan pohlédl na hodinky.

„Je pátek, dvacátého šestého srpna. Zítra se vracíte do Československa.“

Odstraněno: i

Moře přerývaně šumělo a Babeta se tvářila, že spí. Nebo snad skutečně usnula. Já jsem záměrně sledovala vlny, lámající se na mělčině kus od břehu a krotce omývající pláž. Byl to velice povznášející pohled. Za třicet šest hodin budu sedět ve vlaku, který se bude plazit úmorným balkánským vnitrozemím. Všecko, co miluju, zůstane daleko za mnou a houby na tom záleží, co se s tím stane. Moře setrvá na svém místě a Romana už nikdy neuvidím. Tu poslední noc, která se blíží s každým stupněm otočení zeměkoule, bych mohla věnovat Bojanovi. Kdybych k tomu ovšem měla chuť.

— A proč ne, ponoukla jsem se. — Všechno je lepší než trýznivá samota a vzpomínky jenom na moře nestačí. Bojan je milý a má mě rád. Byl by na mě hodný. Pravděpodobně by mi ještě nějaký čas posílal naivní dopisy, které by mě zpočátku rozechvívaly, pak dojímal a nakonec nudily.

Odstraněno: -

Odstraněno: -

— Jsi zkažená potvora, Estero Grošová, a nezasloužíš si nic lepšího, než jsi dostala. Nezasloužíš si ani tu trochu slunce a moře, za kterým jsi sem jela, o lásce nemluvě. —

Odstraněno: -

Odstraněno: ---

Po pláži se k nám blížil Bojan s lahví šampaňského pod každou paží. Babeta zvedla hlavu a zazářila mu v ústrety.

Společně zahrabali láhve do mokrého písku v dosahu vln. Objala jsem kolena a sledovala je jako matka děti, které si způsobně plácají bábovčičky. Co ti dva vědí o bílé závratí noci, o štěstí, které přichází za úsvitu jako vykoupení. O čekání, naději a beznaději. Hrajte si spolu, můj cílevědomý Bojane a moje opatrná Babetko, sluší vám to.

Natáhla jsem se a celým povrchem těla přijímala slunce, které pozítří taky bude jen vzpomínkou.

Ti dva za mnou po chvíli přiklusali.

„Moře je teplejší než víno,“ stěžovala si Babeta. „Nemá cenu snažit se to vychladit.“

Odstraněno: ,

„To je taky blbost pít šampaňské na pláži,“ řekla jsem posměšně.

„Chtěl jsem se s vámi rozloučit,“ řekl Bojan.

„Copak se už neuvidíme?“ zeptala jsem se ho lhostejně.

Soustředěně otevíral láhev.

Odstraněno: é

„Možná že nebudeš chtít.“

Odstraněno: ---

„Asi už nebudeme mít čas,“ řekla Babeta a významně po mně mrkla.

Zpozoroval to a aniž zvedl hlavu, chladně prohodil:

Odstraněno: ,

„Cenově ještě neřekl poslední slovo.“

Nebyl tak krotký, jak se stavěl, můj jugoslávský policista. Prudce jsem se zvedla.

„Jdu si zaplavat.“

Plavala jsem daleko do moře. Vlny se přese mne převalovaly jako hraví delfíni. Nebála jsem se jich, moře mě mělo rádo. — Zůstanem si věrni, moře. Za rok se k tobě vrátím a najdu tě stejně krásné a lichotivé. —

Odstraněno: r

Jako by chtělo ten slib potvrdit, poslalo mi po jedné vlně růži. Pleskla mě přes ústa, lekla jsem se a ohnala se po ní poraněnou rukou. Na nezhojenou ránu se mi přilepilo několik rozmáčených rudých lístků. Přestala jsem plavat a polykala andělíčky. Docela jsem ztratila orientaci a zápasila s vlnami o každý doušek vzduchu.

Konečně se mi podařilo položit se na vzedmutou hladinu, nechala jsem se kolébat, zhluboka dýchala a pohlížela do průzračného nebe. Najednou jsem věděla, co musím udělat. Obrátila jsem se a plavala zpátky ke břehu, tak vzdálenému, že ho přes hřebeny vln nebylo vidět. Chvěla jsem se po celém těle a srdce se mi málem roztrhlo, když jsem šla po pláži. Babeta ke mně vyčítavě otočila hlavu.

„Že jsi to zase přehnala.“

„Ano, udělala jsem to,“ klesla jsem vyčerpaně na kolena do horkého písku. „Zabila jsem Maria.“

„Ty jsi se zbláznila,“ lekla se Babeta.

Bojan klidně mhouřil oči proti slunci. „Ale to budeš muset říct kapitánu Cenovovi,“ řekl po chvíli.

Odstraněno: u

„Ovšem,“ souhlasila jsem s nesmírnou úlevou.

Po přímořském molu vítr honil prošlé jízdenky a Kalcharka vyhlížela jako vyloupený a opuštěný vrak. Hlídal ji mladičký milicionář se samopalem přes rameno.

Nevšimavě jsem ho minula, hrdě vkročila na můstek. Bojan za mými zády cosi řekl Babetě, která také vyslovila moje jméno. Neposlouchala jsem je. Šla jsem dál k muži rozkročenému na zadní palubě, jako by Kalcharka nekotvila v přístavu, ale brázdila rozbouřené moře. Ohlédl se po mně, bílé vlasy se zatřpytily jako stříbrná přilba.

„Mario mě přepadl v úterý večer v parku nad přístavem,“ řekla jsem kapitánu Cenovovi. „Ubránila jsem se. Málem jsem mu vyškřábala oči.“

Odstraněno: u

Přes ramena bulharského policisty na mě pohlížel kapitán Kalcharky a další milicionář. Kiril, stojící mezi nimi, klopil oči k zemi.

Cenov řekl: „A ve středu ráno na vás čekal ve vašem pokoji.“

„Ano.“

Koutkem oka jsem zahlédla Romana, který se objevil ve dveřích strojovny.

„Vrhl se na mě,“ pokračovala jsem jasným, klidným hlasem. „Rvala jsem se s ním ze všech sil, už jsem umdlévala, když najednou uklouzl v té uličce mezi postelemi. Slyšela jsem zařinčet kovový rám a on zůstal bezvládně ležet.“

Odhodlaně jsem čekala, až mě zatkne. Nespěchal s tím.

„A co jste dělala potom?“

„Třebaže se to stalo v sebeobraně, dostala jsem strach. Jsem cizinka, nevěděla jsem, jestli mi budete věřit a jak se mnou budete zacházet. Rozhodla jsem se k tomu, co jsem nakonec udělala.“

Na Cenovově tváři se rozprostíral výraz, který mě neuspokojoval, tak jsem dodala tvrdě:

„Neřekla jsem pravdu ani slečně Bernátové. Jen jsem ji požádala, aby mi pomohla ostříhat nehty. Sama jsem to nedokázala a měla jsem za nimi lidskou kůži.“

Otočila jsem se po Babetě, ale její pohled mě míjel. Dívala se na Kirila. Na jeho zápěstích jsem uviděla pouta.

„Tys přece nezmlátil Jolanu, že ne!“ úpěnlivě mu řekla Babeta.

Kiril nezvedl hlavu. Roman oběma rukama svíral zárubeň dveří.

„Na špinavou práci měli třetího,“ utěšil Babetu kapitán Cenov a obrátil se ke mně:

„Milá slečno, na dobu, kdy byl ten číšník zabit, máte to nejlepší alibi na světě. Byla jste v posteli s policajtem.“

„Ne!“ vykřikla jsem.

„Ano,“ Bojan přistoupil ke mně. „Zemřel mezi desátou a jedenáctou a tys byla od půl desáté do rána se mnou.“

Bezhlavě jsem se obrátila k Romanovi.

„Nevěř mu! Byla jsem u něj, ale nic se nestalo. Já.“

Nikdy jsem v žádných očích neviděla tak bezmezné pohrdání.

„Takové děvce jsem nesl růži.“ Roman se otočil a seběhl do strojovny.

„Ne!“ křičela jsem jako smyslů zbavená. „Romane, poslouchej mě proboha.“

Odstrčila jsem Bojana a vrhla se do nízkých dveří.

„Romane!“

U bloku válců naftového motoru se hrbil Kasir s očima žhnoucíma jako řeřavé uhlíky. Za mnou řinčely železné schůdky pod několika páry nohou. Roman na posledním schodu uklouzl a křečovitě se zachytil Turka. Kasir ho setřásl.

„Nebýt tebe a té tvé české běhny,“ zasyčel.

Zableskl se nůž.

Skočila jsem po něm. Kdosi mě zadržel a strhl zpátky. Roman chvilku nehybně stál zády ke mně, pak se zvolna pootočil a těžce se svezl k zemi. Najednou jsem byla volná. U nohou mi jako vzteklý vlk skučel Kasir, sražený pěstí kapitána Cenova. Bojan položil Romanovu hlavu zpět na umaštěnou podlahu strojovny a zvedl ke mně zoufale provinilé oči. Stály jsme na chodbičce vlaku, který měl za několik minut opustit burgaské nádraží, a objímaly se kolem ramen jako tak často během uplynulých čtrnácti dní. Ale tentokrát jsme nechtěly nikoho provokovat. Nebylo taky koho. Na nástupišti stál Bojan s přepadlou tváří zvednutou k okénku.

„Ze všech bulharských námořníků nám zbyl jenom jeden jugoslávský policajt,“ řekla Babeta tesklivě.

Ano. A nebýt jeho, přišla bych v parku nad primorským přístavem jen o kabelku a šeky, na nichž mi vůbec nezáleželo. Ach, Romane, ty můj miláčku, pyšný a zdrženlivý. Kdybych ti před třemi dny rozuměla tak jako dnes, byla bych se dočkala tebe i tvé růže. A nemuselo dojít k tomu

Odstraněno: -

Odstraněno: -

Odstraněno: j

Odstraněno: -

Odstraněno: ---

Odstraněno: ,

Odstraněno: -

Odstraněno: ¶

Odstraněno: ¶

Odstraněno: ¶

Odstraněno: ¶

Odstraněno: á

Odstraněno: ¶

Odstraněno: ¶

Odstraněno: ou

Odstraněno: -

Odstraněno: ¶

Odstraněno: ¶

nesmyslnému střetnutí, které mělo za následek Mariovu a posléze tvoji smrt.

Co jst~~e~~ si řekli, když jsi ho překvapil v mém pokoji? Nebo tě Mario napadl beze slova a ty ses bránil ~~–~~ naneštěstí až příliš úspěšně?

Chtěla bych být u toho. Chtěla bych tě vidět, můj chladnokrevný námořníku, když jsi ztratil hlavu kvůli jedné české holce, s níž jsi předtím strávil jedinou fantastickou noc.

Měli jsme před sebou už jen jednu v přístavu na Kalcharce a pak tu chvíli milování na moři cestou do Nesebru. Když jsme se vrátili do Přímořska, čekal už na mě v přístavu kapitán Cenov.

Byl pro tebe Mario skutečně jenom podlý násilník, který si zákeřně počíhal na tvoje děvče? Co všechno jsi vůbec věděl?

Nesužuj se tím, Estero. Romana neobvinil z účasti na tom zlodějském komplotu ani jeho kamarád Kiril, ani jeho vrah Kasir. Museli tušit, že on zabil Maria jenom kvůli tobě. Kiril mu přece toho večera řekl, že jsi šla domů. Potvrdil to i Kasir tím, co po Romanovi plivnul, než ho probodl. Myslel si Turek, že ho Roman chce vlastníma rukama vydat milici jako údajného Mariova vraha, nebo si prostě nedokázal odříct brutální akt msty?

Pro Romana to vlastně všechno byla nešťastná shoda okolností. Věděl, že mě Mario přepadl už v parku, nebo ho přistihl až při prohledávání našeho pokoje? Proč ztratil hlavu? Čas Maria, Kirila i Kasira, těch tří zlodějů, už stejně vypršel. Ale co tvůj, Estero?

„Škoda, že jsme ho poznaly tak pozdě," řekla vedle mě Babeta a zamávala Bojanovi. „Mohly jsme si s ním docela hezky hrát."

Vlak se rozjel. Přivřela jsem oči, světla podél trati se míhala stále rychleji, až splynula ve třpytivý pás.

„Už nikdy si nebudu hrát," řekla jsem smutně.

Odstraněno:

Odstraněno: é

Odstraněno:

Odstraněno:

Odstraněno: -

Odstraněno: á

Odstraněno: ,

SMRT NECHODÍ PĚŠKY

Vila vyhlížela jako mauzoleum státníka ~~–~~ hranatá, bílá a víceméně prázdná stavba. Byly to dva nestejně vysoké hranoly spojené tak, že se v jednom rohu prorůstaly. Horní plocha nižšího vytvářela terasu, lomící se podél celého obvodu. Hovor a smích, který odtamtud zněl, porušoval pietní ticho málem svatokrádežně.

~~–~~ Tady bydlet, to bych se radši nechal zaživa pochovat. ~~–~~ Standa Kučírek zapátral po tlačítku zvonku. Nenašel je, tak se vrátil hodný kus svažité cesty k nezamčené bráně v plotě z pohledového betonu. Na sloupku bylo jen domovní číslo a štěrbina dopisní schránky. Jako by zde žila hvězda pop music, úzkostlivě si střežící svoje soukromí.

Standa, i když do vily ještě nikdy nevstoupil, dobře věděl, kdo ji obývá. Šel zpátky do kopce k domovním dveřím, zvenčí opatřeným místo kliky ocelovou koulí. Zacloumal táhlem, zakončeným kusem kovu tvarovaným tak, aby přilehl do hrsti. Naslouchal, ale uvnitř se nic neozvalo.

Odstraněno:

Odstraněno: -

Odstraněno: ¶

Odstraněno: -

Odstraněno: -

Odstraněno: -

Bezvýsledně opakoval úkon. Nemohl uhádnout, že páčka, spojující horní konec táhla se zvonečkem zase – jako obvykle – vypadla z kloubu.

Odstraněno: ,

Odstraněno: ,

Odstraněno: -

Odstraněno: -

Otráveně povzdychl a vydal se podle bělostné zdi vzhůru do svahu. Kráčel zahradou, bujně zarostlou, neudržovanou a nádhernou, a hlavou mu vířily myšlenky.

Terasa, na níž seděli, byla jako zábradlím obehnaná nevysokou, ale širokou betonovou zídou se žlabem, osázeným pestře kvetoucími skalničkami a zakrslými koniferami. Adéla Ambrožová po letech marné snahy zvelebit celou rozlehlou zahradu omezila svoje úsilí na tuto minizahrádku. Rostlinky se jí za její péči odvděčovaly a svědomitě prospívaly – na rozdíl od pacientů okresní nemocnice, v očích vedoucí

Odstraněno: -

lékařky ARO povětšinou nerozumných a neposlušných. V zahradničení nacházela mír a uspokojení a už dávno přestala nutit muže a děti, aby s ní její zálibu sdíleli. Devatenáctiletá Alena dostávala po čtvrthodince pletí migrénu, dvaadvacetiletý Zbyněk rovnou prohlásil, že se v hlíně rýpat nebude ani za peníze – a že jich z matky, třebaže vydělával, vytahal dost. Od PhDr. Františka Ambrože, spisovatele a pedagoga v. v., manuální práci neočekával nikdo a nikdy, a což teprve teď, rok poté, co prodělal infarkt. Ve špitále přísná lékařka dovolila svému muži, aby si v rekonvalescenci vedl podle svých rozmarů. Bylo to nepochopitelné a kolega kardiolog s despektem odmítl její argument, že tvůrčí osobnost je nutné respektovat. MUDr. Ambrožová však zajisté věděla, co dělá.

Odstraněno: -

Jídelnu, ve které před chvílí povečeřeli, oddělovaly od terasy vícedílné prosklené dveře, nyní otevřené. Do pokoje pronikala vůně poléhavých jalovců, obrostlých mladými výhonky.

Odstraněno: i

Alena složila prostírání po třech stolovnicích na podnos a nad čtvrtým, nepoužitým, zaváhala. Tvářičku spíš dětskou než dívčí přelétl roztrpčený stín.

„Co tam děláš, Alíku,“ zahlaholil z terasy otec, usazený v proutěném, poduškami vystlaném křesle, „to nás tady hodláš nechat uschnout?“

Alena se chopila servírovacího stolečku, k láhvi a sklenicím přidala sotva dotčený talířek salátu a všechno to vyvezla pod širé nebe.

„Není ti tu zima, tati?“ zeptala se starostlivě.

„Vždyť se zahřejeme.“ Profesor Ambrož žíznivě natáhl ruku a jeho syn rutinovaně nalil do tří sklenic. Čtvrtá zůstala prázdná.

Odstraněno: é

„Tak na tvý zdraví, táto.“

„Ať mi slouží.“ Robustní padesátník s trochu opuchlým obličejem – jak už to u kardiaků bývá – dvěma doušky vyprázdnil sklenici.

Odstraněno: -

Odstraněno: -

Zbyněk mu promptně dolil, Alena nervózně posunula talířek se salátem.

„Tobě nechutná, tati?“

Upil a znalecky přimhouřil jedno oko. „Hm. To jsi vybírala ty?“

„Ale já se ptám na jídlo!“

Odstraněno:

„To víno jsem ti přece přinesl já,“ připomenul mu Zbyněk. „To se v krámě nedostane. Když jsme minulej tejden točili na Mělníku, tak jsme zašli – hned jak jsme přijeli, víš, v podstatě hned po ránu.“

Odstraněno: -

Alenina sklenka třeskla o mosaznou desku stolečku.

Odstraněno: -

„Dávej přece pozor," napomenul svoji sestřičku mladý světák, „když už jsi vytáhla mamčinu sklenici pro slavnostní chvíli."

„Vždyť je slavnostní chvíle!"

„Ale vzácný sklo smí rozbít jenom máma."

„Tak tady má být!"

„Ach je..." Zbyněk odevzdaně obrátil oči k nebi. — Ta koza dnes ještě nebečela. —

Odstraněno: - -

Odstraněno: -

„Ale ona přijde." Profesor si dolil zbytek vína ze sedmičky bez viněty, opatřené však štítkem s ručně psaným číslem.

„Čekali jsme na ni přes hodinu, večere byla málem zkažená a dělala jsem se s ní půl dne," nadurděně řekla Alena, „copak nemůže aspoň jednou — aspoň dnes..."

Odstraněno: -

Odstraněno: -

V pokoji zazvonil telefon a otec se zvedl dřív než syn.

„Prosím?"

„A máš to," zamrkal Zbyněk na Alenu, „o kom se mluvívá..."

Odstraněno: -

„Děkuji vám, to je od vás hezké," nadneseně promlouval profesor. „To víte — jak se říká: když se člověk po padesátce probudí a nic ho nebolí, tak je s největší pravděpodobností mrtev... Srdce, protože jste nepřišla

Odstraněno: -

Odstraněno: - - -

... Jakápak rodinná slavnost, čekáme na vás!"

Odstraněno: - - -

Zavěsil a se zbytkem konvenčního úsměvu se vrátil ke svým potomkům.

„Kdo to byl?" podezíravě ho vyslýchala Alena.

„Přece panna Anna," křenil se Zbyněk. „Tys ji nepoznáva?"

Odstraněno: -

„Myslela jsem, že přijde sama! Vždyť mi pomáhala s večerí..."

Odstraněno: -

„Tak co se tady vytahuješ?"

„Já se vytahuju? Ty se vytahuješ, tak kyselé víno jsem ještě nepila!"

„A že toho už vypila," řekl otec špásově. „Ale ona je spíš na whisky jako já, vid', Alíku."

„Jenže za tu by bylo Zbyňkovi líto peněz," ohrnula rty.

„Bohužel nechodím s tak bohatým chlapcem jako ty."

„Ty chodíš s chudými chlapci?"

„Ne, s náročnějma slečnama."

Odstraněno: é

„Na literaturu?" vyzvídal profesor.

Alena se jedovatě zasmála. „To určitě!"

„No, některý mají víc tříd než ty, sestřičko."

„To jsi celý ty, sprosták," zajíkla se Alena. „Že jsem se nedostala na školu, to přece neznamená..."

Odstraněno: -

Odstraněno: -

Profesor Ambrož upíral melancholický pohled na prázdnou láhev.

„Nekaz tatínkovi narozeniny," přerušil Zbyněk sestru.

Obrátila k otci bílou tvář s rudými skvrnami. „Tak já ti kazím narozeniny?"

„Nekazíš. Jsou to nejhezčí narozeniny, jaké jsem kdy měl. Děkuji ti, bylo to moc dobré. Tobě taky děkuji, víno bylo taky dobré. Děkuji vám, děti, nehádejte se. Díkybohu, že tu není maminka."

Odstraněno: - t

Vstal a přes jídelnu odešel do širých prostor prázdného domu.

Zbyněk se zasvěceně usmál. Sesunul se v křesílku a natáhl dlouhé nohy do matčiných skalniček.

Alena ho kupodivu neokřikla. Seděla tiše, napjatě hleděla do soumraku, který se blížil od pahorků na obzoru, a naslouchala hvízdání jakéhosi flamendrovského kosáka, který se neměl k tomu, aby se stulil do hnízda. Zvedla se, a pokud jí to široký obrubník terasy dovolil, vyklonila se dolů. Nespatřila nikoho, kos vytrvale hvízdal, její bratříček se rozvaloval vedle ní s infantilním úsměvem na rtech, svírajících tatínkův doutník.

Alena nerozhodně vykročila do jídelny a uchopila podnos se stolním nádobím. Proti ní stála mladá žena, jíž spodní část obličeje zakrývala kytice polorozvitéch růží a horní velké dioptrické brýle. Anna Dobešová, podnámennice z přízemní garsoniéry v této velké vile.

Standa seděl na jednom z balvanů, kterým se říká bludné a které si sem doktorka Ambrožová kdysi dávno, když ještě plánovala přeměnu celé zahrady v kus uměle udržované divoké přírody, nechala přivést a rozmístit mezi konifery a pěnišníky. Za ta léta zmizely v jícnu nenasyté vegetace a mladý muž, tísněný z jedné strany obřím rododendronem a z druhé pichlavým keřem rozsochatého jalovce, mohl celkem zdařile představovat sádrového trpaslíka. Takový laciný kýč by ovšem Alenina matka do svého hájemství nikdy nepustila a Standa v průběhu několika měsíců své lásky s dcerou významné rodiny pojal podezření, že je považován za podobný opovržením hodný předmět. Nedotklo se ho to. Absolvent středního odborného autoučiliště v Mladé Boleslavi, od patnácti zvyklý spoléhat se jen sám na sebe a nyní na to, co umí, shovívavě respektoval Aleniny úzkostlivé ohledy k přepracované mamince a k nemocnému milovanému tatínkovi. Měl se možná pozastavit nad jejím vztahem k bratrovi, v jejích očích bezkonkurenčně úspěšnému, i když protivnému. Párkrát se s ním náhodně setkal při těch vzácných příležitostech, kdy se sebevědomý »filmař« snížil k tomu, aby z nedostatku lepší možnosti zavítal do okolních pohostinských zařízení, kde ho jeho vrstevníci jednomyslně prohlásili za blba roku.

Standa neviděl důvod, proč by se Zbyňka zastával. Měl rád Alenu a počítal s tím, že až se vezmou, odvede ji z té vily, která strmí v odtažené vzdálenosti několika kilometrů od městečka jako pyšné panské sídlo.

A vzít si ji chtěl. Měl víc než půl roku po vojné, dobré místo a před sebou slušné perspektivy. Kdyby se Alenka rozhodla studovat, uživí je oba a bude na ni hrdý. Standa netrpěl mindrákem ze vzdělanější ženy a její příbuzenstvo mu mohlo být ukradené. - Budem s nimi mít co nejmíň společného - - -

Ještě donedávna. Netušil, že popud ke sblížení vyjde z jejich strany a za poněkud podezřelých okolností.

Znovu zahvízdal kosí signál. Na terase se na okamžik zjevila útlá silueta.

Standa čekal a užíral se nejistotou.

- Neměl bych z toho svoje děvče vůbec vypustit?

Odstraněno: -

„Vy se konečně vdáváte?“ rozverně oslovil ženu s kytkou Zbyněk, kterého nuda zahnala do jídelny. „Kde máte věneček a závoj – a ženicha?“

Odstraněno: -

Profesor Ambrož, brunátný a vzpružený, se vrátil a zbavil Annu Dobešovou rozpaků i růží.

„Ženich jsem já a na věnečku mi nezáleží,“ zahlasil, „děkuji vám, Aničko – Alíku, dej to do vody!“

Odstraněno: -

Jen řinčení porcelánu na podnose prozrazovalo, jak se Aleně chvějí ruce.

„Posadte se, Aničko, napijem se – Zbyňku! Kam jsi ukryl tu basu?“

Odstraněno: -

„Basu? Je tam ještě jedna láhev.“

„Jedna?“ pozastavil se otec. „Tak pro ni skoč.“

Sotva osaměli, rychle se otázel Anny: „Vám už přišly ty peníze?“

„Ne, měli bychom je přece dostat současně. Mohu zavolat do redakce, ale jestli potřebujete, pane profesore, tak já –“

„V takové tísní ještě nejsem,“ odmítl žertovným tónem, když spatřil dceru vracející se s vázou a syna s orosenou lahví.

„To je dobré víno,“ řekla Anna po přípitku.

„Konečně žena, která něčemu rozumí,“ pochválil ji Zbyněk. „Proč jste nepřišla na večeři? Bylo by nám veselejc.“

Anna Dobešová, obývající už dvanáct let - vlastně od své promoce - domovnícky byt vedle garáže Ambrožovic vily, se neutrálně usmála.

„Hlavně že jste tady,“ rozjařil se profesor. „Přece jen budu mít večírek! Se všemi svými nejmilejšími - ó pardon, málem jsem zapomněl. Dovolím si zpestřit zábavu malým kouzlem -“

Přistoupil ke gramofonu a nasadil jehlu na připravenou desku. Melodie starého ohraného tanga dolehla až na zahradu.

„Když dovolíte, první tanec si dám se svou milovanou paní.“ Uklonil se židli, před níž leželo nedotčené prostírání.

„Smím prosit? No tak, nestyď se, vždyť jsme doma,“ pustil se do tance s imaginární partnerkou. „Pamatuješ, při téhle písničce jsme se seznámili – je to už šedesát let, ale tančíš daleko líp – jako by ani nepřešlo těch pět světových válek –“

Odstraněno: -

Odstraněno: -

Odstraněno: -

Zbyněk uchváceně zatleskal, Alena zatínala nehty do dlaní. Anna hleděla na zbožňovaného profesora se smutným výrazem v nehezské, ale zajímavé tváři. Nikdo nepostřehl vstup hubené, asi pětáctýřicetileté ženy, oblečené ve strohém kostýmu a s neslušivými brýlemi na nose.

„- život nás trochu pocuchal - sundej si, miláčku, ty okuláry, ať se podívám do tvých hlubokých očí -“

Odstraněno: -

„Tak jsme pro vás přijeli!“ rázně oznámila MUDr. Ambrožová.

Její manžel se zastavil v tangové otáčce. Zalapal po židli, klesl na ni a celý se schoulil.

„Ne! Já tam nechci, nechte mě doma - já už se nikdy nedotknu -“

Doktorka se kovově zasmála. „Dobře, tak protentokrát, když máte ty narozeniny," a z objemné kabelky vytáhla láhev. „Ale tohle musíte užívat a nevynechávat!"

„Nebudu vynechávat - nebudu vynechávat," drmolil profesor a lačně se zmocnil flašky.

Zbyněk se k němu se zájmem naklonil. „No ne - Čtyři růže! To zas maminka vyléčila nějakýho Američana z český nemoci. Nebo Čecha z americký nemoci."

Otec se vymanil z magického vlivu bourbonské whisky a vtipně řekl:

„Vlastně to docela sedí. Adélka - Anička - Alenka - - -"

„Jedna ti chybí," upozornil ho syn. „Nebo ještě někdo přijde?"

„Doufám, že ne," suše utrousila Adéla Ambrožová. Usedla a přisunula si mísu salátu, která zbyla na stole.

„Mami, já ti přinesu jídlo," ozvala se Alena horlivě, „máš tady prostřeno -"

„Ne, za chvíli zase jedu."

„Kam?"

Doktorka se obrátila ke svému muži. „Nezlob se, Františku, ale já se musím vrátit do špitálu."

„Dnes taky?" bouřila se Alena. „Ty jsi ale - ani jsi nezavolala!"

„Neměla jsem čas, od rána jsem byla na sále."

„Ale sloužit dnes nemáš! Slíbila jsi -"

„Nebuď jako malé dítě, Aleno," zvýšila hlas její matka. „Ten špinavý případ se tuto noc nejspíš uzavře - alespoň pro zdravotníky."

„Ty nám tady ale předvádíš detektivku," zubil se Zbyněk.

„Detektivku? Možná. Osmatřicetiletá matka tří dětí je už dva dny v bezvědomí. Srazilo ji auto a řidič ujel. Musela ten vůz vidět, šla správně po levé straně silnice. Bezpečnost skládá naději v její výpověď."

„Jinak nic nemají?" projevil Ambrož formální zájem.

„Asi moc ne. Právě proto bych měla být při tom, až se probere - nebo zemře."

„Copak jsi tam jediná ty?" trucovitě oponovala Alena.

„Ano. Doktor Barták má sotva dva roky po promoci, kolegyně Zimová je zase čerstvě zamilovaná. A na sestry spolehnoutí není -"

„A copak moje Anděla?" přerušil matku Zbyněk. „Tu jsi přece dřív chválila."

„O té mi radši ani nemluv! Už třetí den se neukázala. Bez omluvy! Za normálních podmínek by dostala okamžitou výpověď, jenže sester je málo, a na to ty mladé holky hřeší."

„S Andělkou by se hřešilo moc hezky," řekl procítěně Zbyněk. „Vyhod' ji a já ji vezmu do reklam na šampony."

„Ty tvoje reklamy! Taky bys už mohl začít dělat pořádnou práci."

Anna dopila víno. „Abych se snad už rozloučila -"

„Ne - ani nápad," odporoval profesor Ambrož, „dáme si všichni kapku whisky."

„Raději bych přepsala ten článek," zdráhala se.

Odstraněno: ,

„Posed'te ještě, potom se na to podíváme spolu. Zvu vás do svého klubu, dámy!"

Odstraněno: i

„Já pít nebudu," odmítla doktorka Ambrožová.

„Dnes bys mohla udělat výjimku."

„Pojedu přece autem."

„Jen se klidně napij. Autíčko ještě nedorazilo."

„Jak to? Vždyť jsi říkal, že ho ten kluk do šesti přiveze. Taky jeden, na kterého je spolehnutí!"

„Náhodou na Standu je spolehnutí," bojovně se ozvala Alena.

„Na jakého Standu?"

„Na toho jejího." Zbyněk se přehrabával v papírech kolem telefonu.

„Neviděli jste tady můj seznámeček?"

Odstraněno: a

„Ten Standa nám opravuje auto?"

„Jo. A krom toho se už půl roku pokouší zabít Alenu na motorce. Jezdí jak cvok - inteligent."

Matčino obecné rozhořčení se soustředilo na dceru. „Tak to jsou ty tvoje objektivní důvody, proč se nepřipravuješ ke zkouškám na fakultu! My tady kolem tebe chodíme po špičkách, a ty se zatím taháš s nějakým - - - To jsem zvědavá, jak se chceš jednou živit."

„Chlapec je bohatej," poštíval Zbyněk. „A byt budou mít u nás zadarmo. Kdypak se sem nastěhujete?"

„Já se nastěhuju k němu!"

„Fajn. A bude to brzo? Budu strejček - a Alenka bude konečně mít kvalifikovaný zaměstnání. - Vid', babičko."

Vysloužil si neškodný políček, ze kterého se lehko otřepal, ale přesto plačtivě stáhl obličej.

„To ses spletla, nemyslíš?"

„Ani ne." Anna využila práva tety, které tenhle poklad svěřili do opatrování ve věku jeho deseti let.

Zbyněk jí poslal vzdušný polibek a s konečně nalezeným notesem odhopkal.

MUDr. Ambrožová se protáhla. „Co se dá dělat, zavolám si sanitku."

„Mohla jsem odpoledne pro auto zajet," prohodila Anna.

„To jste mohla." Doktorka přistoupila k telefonu. „No prosím! Zbyněk zas rozpráví s nějakou svojí reklamní hvězdou."

„Opravdu tam musíš?" bez zájmu se zeptal její muž.

„Chci tam jet. Stejně jsem tam měla zůstat, jenom jsem vám pokazila náladu."

„To máš teda pravdu," přitakala Alena roztrpčeně.

Matka vynutila unavený úsměv. „Tak já se aspoň převléknu, když máš ty narozeniny, Františku, a potom můžeme, než pro mě přijedou - Aleno! Prosím tě, zkus to za chvíli - anebo ne. Zavolám tam od sebe."

Anna se zvedla. „Děkuju za hezký večer. Pane profesore, jestli budete mít ještě čas a náladu, tak se zastavte!"

Standa típnul cigaretu a vysoukal se ze zelené kukly. - Jakýpak strachy, vybalím to na něho na rovinu. Za zlý mi to mít nemůže.

Zadní část vily byla zapuštěná do svažitého terénu, takže mramorové schodiště, které klesalo z terasy do zahrady, sestávalo pouze z deseti stupňů. Na posledním se Standa střetl s Annou Dobešovou.

„Dobřej večír," pozdravil, „já jsem -"

„Asi Standa, ne? Jděte dál, už na vás čekají," pokynula mu dovnitř.

Profesor Ambrož mu zazářil vstříc. „No konečně jste tady!"

„Dobřej večír," opakoval Standa, ohromený interiérem. - To jsem teda nečekal. Zvykne si Alena v mojí panelákové garsoniére, která by se jen do tohodle pokoje vešla třikrát?"

„Dobřej dobřej," oplatil mu Alenin otec, „to mě těší, že držíte slovo."

„Mě taky," MUDr. Ambrožová proplula kolem Standy jako okolo neviditelného lokaje.

„Adélko!" zavolal za ní její muž a následoval ji. „Okamžiček -"

„Ahoj Stando," řekla zardělá Alena. „Tady je dneska blázinec."

„Máte to tu hezký." Odpoutal zrak od skličujícího přepychu. „Musí být vocad' pěkněj výhled -"

„To ses přijel koukat na vyhlídku?"

Něco v dívčině hlase vrátilo Standovi sebevědomí.

„Na tebe taky," objal ji. - Moje Šípková Růženka v začarovaném zámku -
- - Já si tě probudím.

„Vidím, že se už cítíte jako doma," uchechtával se za nimi otec, „to jsem rád. Manželku omluvte, vstupuje na - do toalety. Alíku, dojdí pro led."

„Já ale -"

„Spěcháte?" nedal se zastavit profesor. „Musíte se se mnou napít, mám totiž narozeniny."

„Jenže já -"

„Nic si z toho nedělejte, že jste mi nic nepřinesl. Hlavně že jste přijel. Kam byste pospíchal, Alenka připravila skvělou večeři - to byste jí přece neudělal. Alíku, než se odhodláš přinést něco na zub, podej nám skleničky."

Alena beze slova splnila příkaz, neobratně otevřela láhev whisky, nalila a trochu přitom vybryndala.

„Umíš to jako jezdit s auťákem," komentoval Standa. „Radši už za to neseď, já pokaždý tak rychle reflektor neseženu."

„Kdo po tobě chce, abys rychle sháněl reflektory?" podivila se.

„Ty bys měla rychle obsloužit hosta!" řekl profesor. „To si s vámi nemůžu ani přituknout?" Zvedla skleničku, Standa se své nedotkl.

„Děkuju, já nebudu. Jsem přece řidič." „Ale dnes už řídit nebudete. Alena vás odveze - Alíku, nepij!"

„Děkuju pěkně, na motorku bych s ní neseď." Profesor po něm stříhl pohledem a střídmě se napil. „Aleno!"

Dívka neochotně odešla. Její otec přisunul Standovi židli.

„Posaďte se, z motorky musíte být pěkně vytřesený - - - Myslel jsem, že jste to přivezl, když jste to slíbil. No co se dá dělat - - - A kdy to bude?"

„To zatím nevím."

„Jsou s tím nějaké potíže?"

„Jo."

Odstraněno: z

„Copak? Ten reflektor jste přece sehnal?“

„O to nejde.“

Profesor svažtil čelo, a vzápětí ho rozjasnil.

„Ach tak - -“ Otevřel zásuvku starožitného sekretáře, zpod papírů vyhrábl srovnané bankovky a bez počítání je položil před Standu.

Chlapec je nesebral. „Chcete hrát pokra?“

„Pokra?“ od srdce se zasmál profesor. „Já jsem tak nanejvýš na hromádky,“ a přisunul peníze blíž Standově ruce.

„Nehrajete teď trochu jinou hru?“

„Prosím? Já vaší hantýrce nerozumím.“

„Tak dobře,“ odvrhl ohledy Standa. „Kdy Alena bourala ten auťák?“

„V neděli večer. Co - bourala, otřela se o plot.“ „A přitom rozflákala reflektor?“ „Naťukla ho. Vysypal se mi ve středu.“ „Kde?“

„V Praze, když jsem zaparkovával.“ „Neříkal jste, že jedete z pražský silnice.“ Profesor stiskl zuby. „Poslyšte, jste automechanik, nebo policajt? Co si proboha myslíte - že v tom převážím drogy?“ „S auťákem se dají dělat i jiné věci.“ „Ano - opravovat! Ale jak vidím, to vám moc nejde. Zato docela slušně děláte vyšetřovatele. To je váš nový melouch?“

Slova odpadávala od cyanotických úst jako plevy.

„Furt lepší než krejt nějaký svinstvo,“ hodil mu Standa. „Zatím jediné svinstvo tady děláte vy! Člověk chce mít klid, tak se obrátí na známého, ale ten je stejný darebák jako ti ostatní.“ Ambrož si nalil vrchovatou skleničku a promptně ji do sebe zvrhl. V obličeji byl šedivý, levičku bezděčně přitiskl na hrudník.

Do ticha, přerývaného jen těžkým dechem, řekl Standa umírněně:

„Promiňte, nechtěl jsem vás -“

„Vy promiňte. Nemůžu si zvyknout, že se nesmím rozčilovat, a někdy mě rozházejí i blbosti.“

„Ono asi nejde o blbost. Včera u nás byli esenbáci.“

„V servisu?“

„Zajímali se hlavně o váš auťák.“

„Prosím vás.“

„Ve středu někdo srazil ženu a ujel. Byl to tmavě zelený favorit a rozbil si při tom reflektor,“ monotónně odříkával Standa. „Vy jste mi právě takovej přivez - ve středu. Proč jste chtěl, abych napsal, že ho mám už od pondělka?“

„Ale to jste mi navrhl vy,“ připomenul mu Ambrož shovívavě. „Já se ve vašich praktikách nevyznám. Vy jste tvrdil, že mi ten reflektor ze dne na den dát nemůžete, že je na něj pořadí.“

„To je fakt. Otázka je, kdo koho na ten nápad přived -“

„Teď se budu ptát já! Vy jste jim neřekl, jak to bylo?“

„Ne.“

„Bojíte se, že přijdete o místo?“

„Nebojím.“

Profesor se široce usmál a ukázal na telefon. „Tak máte možnost teď. Víte, jsem starý a sklerotický, ale kdybych někoho přejel, to bych si určitě pamatoval. Takže pro klid nás obou - zavolejte!"

„Nezavolám."

Profesor zvedl obočí. „Tak to udělám já."

Pohnul se k telefonu, ale Standův hlas ho zadržel.

„Ten auťák řídila ženská."

Ambrož odtáhl ruku od sluchátka. „Ach ták. To vám prozradila Bezpečnost?"

„Ano."

„A co ještě?"

„Nějaký traktorista viděl z dálky - z pole - auťák, ze kterého vystoupila žena. Hned zas nasedla a odsvištěla. Na tom místě potom našli tu paní." Profesor zamýšleně přešel ke klubovce, v níž dříve s oblibou spřádal svoje literární příběhy.

„Suma sumárum, dle vás je to tedy tak: zločinný řidič je moje dcera, já jsem spoluviník a hledané auto je u vás v servisu. Je to tak?"

„Ne."

„Oni si ho odvezli na expertizu?"

Přispěchala Alena s bohatě obloženým jídelním podnosem.

„Nech si chutnat, Stando. Tati, nevzal jsi maminčinu algenu?"

„Tebe už zas bolí hlava?" znepokojil se Standa.

Do dveří nahlédla MUDr. Ambrožová s rukou na čele.

„Kolikrát jsem ti říkala, že mi nemáš chodit na prášky! Máš přece předepsané svoje. Ty si myslíš, že jsi chytřejší než tvůj psychiatr?"

„Nic jsem ti nebrala."

„Kdyby bylo po mém, já bych ti udělala diagnózu. Na čerstvý vzduch nejdeš," zle stříhla očima po Standovi, „kam spolu chodíte? Žádný sport tě nebaví, nemáš žádné sobě rovné kamarády - myslíš, že prášky zmůžou všechno?"

„Já jsem ti je opravdu nebrala," ohradila se Alena téměř plačky.

„Nech ji," zastal se dcery otec, „zkus se zeptat Zbyňka."

„Terapii prací - to bych ti naordinovala. Máš tam horu špinavého nádobí, jdi ho umýt."

Vzdálila se a Alena vzlykla: „Stando, jez, vystydne ti to," a se zkřiveným obličejem utekla.

„O čem jsme to mluvili?" zeptal se profesor roztržitě. „Aha. Že naše auto odvezli. - Dobré chutnání."

Standa se chopil příboru. „Děkuju."

„Ale to snad měli majiteli oznámit. Nebo aspoň vy jste mohl zavolat."

„Proč bych vám volal, když jsem jim o tom reflektoru neřek? Vyměnil jsem ho hned ve středu po práci, měl jsem jeden ulitej."

Ambrož upřeně zíral na chlapce, hltavě pořádajícího večeři. Jeho žena se vrátila s algenou v ruce.

„Pochopitelně ji měl Zbyněk! To si zas léčil kocovinu." Chopila se Aleniny nedotčené skleničky, proti všem lékařským zásadám zapila prášek whiskou, otřásla se a pokročila na terasu. Manžel ji následoval.

„Tak se mi zdá, že se nám v rodině kazí i poslední zdravé jablíčko.“

„Jablíčko je na spadnutí," povzdychla Ambrožová. „Jsem utahaná jako kůň.“

„A to bys chtěla jet autem?"

„Ale ne. Koneckonců jsem na telefonu, kdyby se ve špitále něco dělo.“ Chláholivě jí stiskl paži. „Vidíš, že to jde. Měla by tě asi častěji bolet hlava, možná bys nám i někdy uvařila.“

„To já raději nechávám povolanějším. Každý máme svoji profesi - nebo dvě.“

„Ty máš bohužel jen jednu. A taky jsi jich kdysi měla víc. Měl jsem tě tenkrát podporovat spíš v neřestech, než aby jsi dostudovala. K obojímu jsi měla stejně blízko.“

MUDr. Ambrožová se vymanila z něžného sevření a cestou do jídelny prohodila přes rameno: „Tak tohle byl nejdelší a nejzajímavější rozhovor, který jsme po deseti letech měli.“

Odebrala Standovi svědomitě vyjedený talíř. „Alena je dobrá kuchařka?“

„Jo, je," přisvědčil opravdově.

„Tak já jí jdu pomoci, ať nad tím nádobím nepláče sama," přinutila se doktorka k příjemnému tónu.

„A rázem jsme tady jak v přeplněné nádražní restauraci." Profesor si přisedl k opuštěnému Standovi. „Jen kvůli manželce - jezdí hlavně ona - auto je tedy tady?“

„Jasně.“

„Tak co jste to na mě zkoušel, chlapče?" „Já na vás nic nezkoušel! Pochopte mě -" „Ano, ano, já vás chápu. Jenže Alena ve středu neřídila a já nejsem ženská. Proč jste jim vlastně neřekl pravdu? Nemusel jste si zbytečně lámat hlavu." Přerušil se a přimhouřil oči. „Poslyšte, nepůjčil jste si náhodou našeho favorita ten den vy?"

„Jo, projížděl jsem ho večer," připustil Standa, „jenže ta nehoda se stala odpoledne. A taky nejsem ženská.“

„Mohl jste nějakou vézt. A nemusela to být právě Alenka.“

„Vždyť vám říkám, že se to stalo -"

„V době, kdy auto bylo už třetí den u vás.“

„Na papíře!"

„Vysvětluje to Bezpečnost.“

„Ale tady všichni -"

„- jsou jedna rodina," smál se Ambrož.

„Nedělejte ze mě vola!"

„Já z vás? Sám jste si s tím začal. Uklidněte se, napijte se. Na automechanika máte docela slušnou fantazii, ale logika a matematika jsou taky dobré pro život. Něco vám poradím, synu: vykašlete se na to, co není vaše starost, a dělejte to, čemu rozumíte. Vezměte si to.“

Ukázal na utěšenou hromádku stokorun, ale Standa se jí netkl.

„Tak vy mi pořád nevěříte?"

„Ale jo, jenže něco mi na tom vadí.“

„Co?“

„Ty prachy.“

„Zdá se vám to málo?“

„Naopak. Počítal jsem, že -“

„- pro Alenčina otce zadarmo?“ pousmál se profesor. „To je od vás velkorysý. Ale když si ty peníze vezmete, tak jsou vlastně i pro Alenu. Víte, finance v téhle rodině vede ta paní, co ji bolí hlava. Dětičky i mě drží dost zkrátka - já se nedám, ale s nimi je to horší. Takže berte to takhle.“

Standa nerozhodně sáhl po bankovkách, ale pohyb nedokončil.

Ve dveřích terasy stanula dívka. Co dívka - přelud. Stříbřitě plavé vlasy jí splývaly na krásná rovná ramena, zahalená v něčem, co nejspíš speciálně pro ni utkali andělé z nebeské modři. Sladkému obličejí dominovaly absurdně tmavé oči. Byla vysoká a štíhlá, ne však křehká, nabitá skrytou energií.

„No vidíte, a už v tom jedete,“ zachechtal se profesor Ambrož mefistofelsky a pak sledoval Standův pohled. „Dobrý večer,“ pozdravila dívka. „Ahoj,“ řekl Standa překvapeně.

„Promiňte, že vyrušuju.“ Líbezný hlas rozezněl ovzduší pokoje jako tóny houslí.

„Vyrušujete? Kdepak,“ laskavě ujistil krásku profesor. „Já se rád podívám na okouzující dámu, ať přijde za kýmkoliv - a třeba neohlášená.“

„Nevěděla jsem, jestli pro mě bude někdo doma, když se ohlásím.“

„Ale váš přítel tu doma není - alespoň zatím.“ Alenin otec zavadil o Standu pohledem plným pochopení, nicméně lehce vyčítavým. „Já jsem Ambrož, slečno?“

„Už jste se mi jednou představoval, pane profesore.“

„Skutečně? Ta moje hlava! Ale Vrchlickému říkali v padesáti ctihodný kmete - a mně je bohužel dnes padesát. Ještě včera bych si s vámi mohl dát schůzku. Propásla jste příležitost, slečno -“

„No ne, Angelika přišla!“ zajásal Zbyněk, který vstoupil s mokkými a rozčuchanými vlasy. Napřáhl k ní paže a rychle si přidržel rozevírající se koupací plášť. „Jéžiš - málem jste mě uviděla, jak mě pámbu stvořil. Aspoň byste se do mě konečně zamilovala a -“

„Nepřišla jsem za vámi,“ přerušila ho.

„Nepovídejte! Tak za kým?“

„Za paní doktorkou.“

„To máte smůlu! Nemá ráda sestry, obzvláště ne vás.“ Ztišil hlas do divadelního šepotu. „Moc ošklivě o vás mluvila, vid', tati.“

„Asi jste se měla opravdu předem ohlásit,“ soudil otec.

„Já mám -“ spustila Anděla, a Zbyněk jí nedovolil dokončit.

„- absenci, průšvih. Ale nebojte se, já vám z toho pomůžu. Když mi umejete záda. Neumejete? Ach, kdo mi je umeje!“

Standa, už chvíli jako na trní, vstal. „Já.“

„Ne, vy ne,“ zazpíval Zbyněk afektovaně, „vždyť vás ani neznám. Ale. znám! Vrkáte mi tady se sestřičkou pod okna, kolikrát jsem vás chtěl

pozvat dál - kdepak máte Alenu? Konečně jsme do páru a mužem přejít z oslav na pořádný mejdan."

Na odchodu zahrozil Anděle. „Neutečte mi, než se ustrojím!"

„Na vašem místě bych utekl před každým z naší rodiny," otcovsky ji varoval profesor. „Ne? Tak se budu držet zásady a uteču sám."

Chvatně dopil a nadzvedl se.

„Ale já bych ráda mluvila s vámi, pane profesore," řekla Anděla.

„Se mnou? O čem?"

„Myslím, že víte -"

„Co já vím! Víím jenom, že jste nebyla tam, kde jste být měla, a teď jste zřejmě tam, kde být nemáte."

Chopil se láhve, roztržitě chtěl nalít Standovi, jehož sklenka byla plná, a tak obsloužil sebe.

„Vidíte, říkal jsem vám to. Jsem starší člověk a už na mě není spolehnutí. Zaplaťpámbu, že na vás ano, že aspoň s tím autem je to v pořádku. Tak jsem se těšil, že dnešní večer tu už bude pohoda, a teď tady slečna Anděla. Prosím vás, vy se svými detektivními schopnostmi jí rozumíte?"

„Ani kapku, ale vypadá, že má opravdu nějaký vážný problém."

„Velice vážný," přisvědčila Anděla. „Potřebovala bych -"

„Jestli myslíte, že to za vás vyřídím já, tak jste na omylu! To jsem jakživ nedělal. Vy asi patříte mezi ty ženy, které bez malérů nemohou žít. A když je ta žena ke všemu ještě tak pěkná jako vy, tak s ní v tom obyčejně lítá nějaký hodný chlap, a to já díkybohu nejsem. Co bych vám mohl dát? Nanejvýš dobrou radu."

„To není zrovna to, co jsem od vás očekávala," zesmutněla Anděla.

„Takže bude lepší, když se obrátím rovnou na vaši paní?"

„Komu není rady, tomu není pomoci." Profesor zlikvidoval panáka a křepce vykročil. Standa ho chtěl následovat.

„Jen zůstaňte tady! Kdybyste ještě chvíli dělal dámě společnost, dojdou pro manželku."

„Sklerotik!" Anděla se po odchodu pána domu proměnila v celkem ordinérní stvoření.

„Spíš moudřej a opatrněj pán," mínil Standa. „Ale ty seš pořád stejná."

„A ty seš pořád na peníze, jak vidím."

„To víš, každej dělá, co umí. Co se v mládí naučíš, ve stáří jako když najdeš. Já prodával bony, teď prodávám reflektory. Tys chodila za školu se staršíma kořenama - s kým chodíš teď za nemocnici?"

Neurazila se. „Ty prachy, co tady leží, ti dávají za reflektor?"

„Hlavně za dobrý chování. Vždyť víš, že jsem byl vždycky vzornej. Ani tys mě nezkazila."

„Tak ty se teď zapracováváš do lepší rodiny," zasmála se Anděla. „A máš pro ně dost čistý ruce?"

„Rozhodně o nic neprosím. Spíš oni mě."

„Vždyť mě možná taky."

„Copak máš na prodej?“
 „Kazíš jim Alenku, co?“ uhnula Anděla.
 „Co já vím. Vždyť mě znáš.“
 Anděla přistoupila těsně ke Standovi a položila mu paže kolem krku.
 „Pořád stejnej. Skromnej, ostýchavej, oči jako batole, ale rejžovat dovede jak starej zlatokop - -“ Vyzývavě k němu zvedla svůdný obličej.
 „To mi na tobě vždycky imponovalo.“
 „Mně se na tobě taky líbilo pár věcí.“
 „Který?“ zašeptala mazlivě.
 Standa spatřil Alenu, jak vstoupila celá zušlechtěná, a drsně Andělu odstrčil. Ohlédla se a předvedla přehnaný úlek. Při pohledu na MUDr. Ambrožovou, objevivší se těsně za dcerou, se změnil v nelíčený.
 Alena bezhlavě uprchla, Standa stál jako solný sloup. Doktorka znechuceně zkřivila rty.
 „Snad abyste šel za Alenou,“ vybídla ho.
 Zahanbeně uposlechl.
 „Jestli se mnou chcete hovořit o tom, proč jste nebyla tři dny v zaměstnání, tak to tady řešit nebudeme,“ bez úvodu oznámila Anděla.
 „Přijďte ráno do nemocnice.“
 „Ale tam jsem právě byla! Hledala jsem vás -“
 „Mě? Zkuste to u pana primáře, ten vám možná jako obvykle odpustí. S mojí přímluvou nepočítejte. Sbohem.“
 „Nejde o pana primáře! Vám jsem chtěla vysvětlit -“
 „Mě vaše soukromé záležitosti nezajímají.“
 „To je škoda.“ Anděla se zahryzla do rtu a vycenila přitom dokonalé zoubky.
 „Škoda je, že se takhle zabíjíte! Patříte mezi nejšikovnější sestry, bohužel co se týče malérů, jste tedy bez debat na prvním místě.“
 „Jenže, paní doktorko, tentokrát jde o docela zvláštní malér,“ rozhodila se dívka znenadání, a Zbyněk, který se vrátil upravený jako ze škatulky, rytířsky prohlásil: „Jsem tady, abych vás chránil, Andělko! Starosti nechte na zejtra, teď si uděláme parádní mejdlo. Mamá je jak na lékařský seanci při zdravotním čaji, ale stejně spěchá do špitálu zkontrolovat, jestli ta přejetá ženština ještě dýše -“
 „Zbyňku, mám těch tvých duchaplností dost,“ přerušila ho matka zuřivě.
 „Už jsme si zvykli, že musíš za všech okolností sršet vtipem, ale tohle je krajně nevhodné a ubohé!“
 „Promiň, já zapomněl, že lidskej život je ti svatej.“
 „Je! Zato ty si nevážíš vůbec ničeho.“
 „Čehopak si mám vážit - snad tvýho lékařského slibu?“
 Tentokrát facka sedla. Matka a syn strnuli tváří v tvář a třeštili na sebe oči, jako by jeden druhého přistihli při něčem krajně ostudném.
 „Tak abych snad šla,“ řekla Anděla, ale k odchodu se neměla.
 „Proč?“ Zbyňkovi se pomalu vracela barva. „Jen se poučte z tajností naší rodiny.“
 „To se mě netýká.“
 „Ale týká, vzhledem k našemu budoucímu vztahu.“

„Přijďte zítra," poručila dívce lékařka.

„Vidíte - ještě nejste naše, a už vás sekýruje," zasmál se Zbyněk rozjívěně. „Maminka vždycky musí mít hlavní slovo. Máme samozřejmě taky tatínka, kdysi nás i vychovával. Teď má zaplatřpámbu jinýho koníčka."

Nalil si do otcovy sklenky a pozvedl ji proti světlu. „On byl opravdu kdysi slavný. Četla jste vůbec nějakou jeho knížku? Starší ovšem, protože teď už publikuje jenom v časopisech."

„Ano," přisvědčila Anděla.

„Takže tatínka máte přečtenýho."

„Ukonči tu trapnou exhibici, než se dostaneš k sobě," naposled se ho pokusila umlčet matka.

„Nedostanu. Já se do tyhle vybraný společnosti nehodím, jsem jenom obyčejnej grázl."

„To máš pravdu. Ono se vždycky člověku všechno nepovede."

„Myslíš, že jsem se ti nepoved ani jako grázl?" zavolal za ní Zbyněk.

„Přesně tak. A proto mě zajímáš míň, než jestli se probere k vědomí moje pacientka."

„Máti nepředělám," vzdychl Zbyněk rezignovaně, „pro ni je svět jako velká skříň. Vždycky ví, kterej šuplík vytáhnout, co tam dát a co vyhodit. Pochopitelně se jí tam moc věcí nevejde."

„Co například?"

„Ále -všecky takový ty drobnosti. Porozumění, soucit, zájem o trable bližního svýho - - - Možná že to tam někde má. Pod jmenovkou »vztahy«. Ale já jsem si toho nějak ne- všim."

„To se mýlíte," odporovala Anděla, „co ta její obětavá péče o tu zraněnou paní?"

„Ale nemýlím. To spadá do šuplíku »spravedlnost«, a tam jsou jenom studený paragrafy."

„Jak paní doktorku znám, jde jí vždycky hlavně o to, aby zachránila, co se zachránit dá." Dívka hleděla k pootevřeným dveřím, jako by její slova byla určena té, která ji tak nemilostivě odmrštila.

„Milá Andělko, každej jsme poplatnej něčemu," zasmál se Zbyněk kousavě. „Maminka je fanatik práva a obzvláště nesnáší nepotrestaný a nekající se viníky. Můžete si myslet - co je jí po tom, že kdosi přizabil člověka a ujel. Jenže mamčin exaktní mozek si spočítal, že šance toho padoucha jsou tím menší, čím větší je naděje, že ta žena přežije. Kdyby řekla, kdo ji srazil, matička případ uzavře a celý to pustí z hlavy."

„Vy máte taky každýho přečtenýho, že?"

„Každýho - jenom vás ne. Myslel jsem si, že mám, a proto jsem taky na vás předevečirem čekal jako vůl." Skořápka cynika utrpěla trhlinu, a marně se ji pokoušel zalepit jediným způsobem, který ovládal.

„Umyl jsem auto, navštívil jsem lazebníka, abych se vám líbil, můj šéf, přední televizní režisér, se na vás těšil a byl -“

„Taky oholený a ostříhaný?“ V tmavých očích tancovali všichni čerti.

„Jeho přednosti spočívají v něčem jiném.“

„Co teda byl?“ dotazovala se laškovně.

„Zvěďavej na vás. Ale když vám na tom nezáleží -“ Sáhl po ní, ale dívka ucukla.

„A na čem myslíte, že záleží?“

„Na tom, že jsme spolu.“ Znovu se ji pokusil polapit, ale opět bezvýsledně.

„Přidejte jedno slovíčko,“ vysmívala se Zbyňkovi.

„Jaký?“

„Mě,“ řekly rty, sevřené jako před polibkem.

„Prosím?“

„Vám na tom záleží. - Na shledanou,“ pohnula se Anděla ke dveřím.

Pán nad ženami všeho věku, povětšinou dychtícími doporučovat z televizní obrazovky cokoli od pravidelného spojení po marnotratné zbytečnosti, pozbyl úroveň dočista.

„Andělko! Já to myslím vážně! Já jsem opravdu rád, že jste tady, já vám potřebuju říct tolik věcí, já -“

„Já vím,“ přerušila ho. „Já - já - já - - Já jdu.“

Zbyňek jí zastoupil cestu. „Andělko, nebuďte taková! Tohle mi přece neuděláte - když chcete pryč, tak vás odvezu - chápu, že toho tady máte dost, vždyť já taky -“

Do dveří nahlédl profesor Ambrož.

Krásná netýkavka nepraštila Zbyňka do břicha, jak se chystala.

„Ale mně se tady líbí,“ usmála se rozkošně.

Radostně na ni vyvalil oči. Couvala před ním a jako bludička bláhového poutníka ho odlákala na terasu.

Profesor těžkým krokem přešel pokoj, nalil si zbytek whisky a zasmušile zíral na prázdnou láhev. Vypadal o deset let starší než zvečera, kdy se snažil bavit kritickou mládež opičkami vzbuzujícími útrpnost. Ted' nesl na ramenou jinou opici a věděl, že když ji přiživí, osedlá si ho a už nebude svým pánem. Bylo mu to jedno. Zvenčí k němu nahlížela hebká tma a konejšila ho chladivými prsty. Profesor přivřel oči a zvedl sklenku, jantarový alkohol ve svitu broušeného lustru opalizoval a zrádně mu slíboval kýžený mír. Z terasy se ozval erotický smích.

Ambrož se otřásl, jako by se ho dotkla smrt, a zavřel prosklenou stěnu. Jen jeden díl nechal otevřený. Zatáhl závěs, zhasl stropní svítidlo a rozžal lampu na lakovaném čínském stolečku. Zapadl do křesla s dračími nohami a po chvíli se podobal stoletému mandarínovi, rozjímajícímu o tajemstvích filozofie velkého Konfucia.

„Tak toho nech,“ nejméně podesáté prosil Standa ubřečenou Alenu, ukládající do kuchyňské skříňky umyté talíře. „A nezlob se.“

„Já se nezlobím.“

„Fajn,“ řekl netakticky. „Tak mi dej pusu.“

„Nedám.“

„Trucuješ jak malá holka! Vždyť jsem ti všechno vysvětlil, tys mi odpustila - sice nevím co -"

„Jak to, že nevíš?"

Standa obrátil oči k nebi. „To zas začnem od začátku? Po letech potkám bejvalou spolužačku. Vezme mě za ruku, a ty z toho děláš -"

„Za ruku?" zaječela Alena. „Stáli jste k sobě přilepení!"

„Ona se lepila na mě, ne já na ni. Co jsem měl dělat, utíct?"

Alena začala znovu ronit hojné slzy. Standa vytáhl kapesník a neobratně jí je zkoušel utírat.

„No tak--- Poprvý jsem tě viděl namalovanou a teď to máš celý rozmazaný. Moc ti to slušelo. To sis tak dala záležet kvůli mně?"

„Kvůli tátovi," zakřourala dětským hláskem.

„Teď vypadáš jak já, když vylezu zpod autáku. Jenom ses o moc hezčí. Na," podal jí kapesník.

Otřela si oči a zadívala se na čtvereček vyšívaneho pláténka.

„Ty nosíš dámské kapesníky?" zeptala se podezřívavě. „Vždyť je tvůj." „Žádný jsem ti nedala."

„Našel jsem ho ve vašem autě. Je na něm tvůj monogram, čím by byl?" Alena stopila šáteček do kapsy. „Pojďme za tatínkem."

„Jsem tak sám," postěžoval si profesor Ambrož a odložil prázdnou sklenku. „I poslední přítel mě opustil."

„Jsme tady přece s tebou," Alena usedla na podnožku u otcových nohou.

„Mám narozeniny a v domě není kapka alkoholu," truchlil oslavenec.

„Sjedu pro něco," nabídl se Standa. „Nic jsem vám nepřivez a ještě jsem vám upíjel -"

„Nikam nejezdi, když jsi pil!" odmítla Alena ostře.

„Jenom trošičku, ale teprve budu," zasmál se. „Uvidíš, jak to roztočíme. Jsem tady hned." Odběhl.

Z terasy sem opět dolehlo dráždivé chichotání, ale Alena je neposlouchala.

„Tati -"

„Co je?" Neodtrhl pohled od povívajícího závěsu.

„Konečně sedíme sami, a jako bych tu pro tebe nebyla! Řekni mi, na co myslíš?"

„Mně už to moc nemyslí, Alíku."

„Vždyť to bývalo tak hezké, když jsme se spolu před všemi schovávali a mohli si povídat všechno - a já teď potřebuj u někoho-tebe!"

„Víš, Alíku, ono hodně věcí nejde v životě opakovat. Teď máš Standu a za pár let mě už nebudeš postrádat."

Dívka umíněně potřásla hlavou. „Tatínku, já tě mám ráda-"

„Já tebe taky."

„Tak proč se nemůžeme domluvit? Jsem asi blázen -"

„Nejsi."

Odmělčela se, pak tichounce zašeptala: „Já se bojím."

„Já taky.“

„Ale my dva - jeden druhého - bychom se bát neměli.“

„Kdybych byl střízlivější - nebo opilejší,“ rozvázně řekl otec, „tak bych možná -“

Ze závěsu se vymotala pocuchaná Anděla, za ní vylétla její kabelka.

Alena se vymrštila, až převrhla stoličku, a naštvaně odešla.

Anděla si bez ostychu zapínala knoflíčky na nebesky modré blůze.

„U vás se před lidmi buď utíká, nebo se vyhazují,“ smála se. „Ty vaše děti jsou takové přecitlivělé. Po kom - po vás? Po vaší paní určitě ne, ta je jako kámen. Ale já ne, pane profesore. Co na mě koukáte, myslíte si, že vydržím všechno? Uvědomujete si, jak mi je? Copak jsem nějaká -“

„Děvka,“ vyplivl.

Anděla se přikrčila jako šelma před skokem.

„Děvkám se přece platí. Měl byste něco dát za obveselení svého syna, když jste tak štědře odměnil poskoka, který vám udržuje dcerušku a auto.“

Ambrož se zvedl. Anděla mu hleděla vstříc s nestoudným očekáváním. Vydržel to jen chvíli, pak poslepu zašmátral po prázdné skleničce. Spadla na podlahu.

„Jaká škoda,“ zahihňalo se děvče.

Ambrož se beze slova sklonil a začal sbírat střepy. Závěs se rozvlnil.

„Promiňte, ale telefonovali mi z nemocnice, že se k vám nemohou - co se vám stalo?“ Anna Dobešová se řítily k profesorovi. „Obvaz - kapesník!“

„Nemám - - -“

Anděla zvedla svoji kabelku a otevřela ji.

„Jestli se neštítíte -“

Anna jí vytrhla vyžehlený kapesníček a zmocnila se zakrvácené ruky. Ambrož stál jako strom s čnicí uschlou větví, a jen oheň, doutnající za pokleslými víčky, nasvědčoval, že neodumřel docela. Anděla se pokusila plamínky rozdmýchat.

„Jemináčku, vám to spolu sluší,“ řekla obdivně. „Vy spolu líháte?“

Anna hned nepochopila smysl poznámky. Ohlédla se i střetla se s naivňoučkým úsměvem, ulpívajícím na bezchybně krásném obličeji. Bodlo ji u srdce. Okamžitě zapudila absurdní myšlenku, že tu přistihla svůj idol v nějaké choulostivé situaci, a zahanbeně se otočila zpátky k němu, ale už tu nebyl.

Anděla osaměla. Chvilí otálela, číhavý pohled těkal od závěsu, který energicky odhrnula Anna, když následovala profesora, k telefonu. Dívka se zchytrale usmála a zvedla sluchátko.

„Haló? Hledáte auto, které předevedčím srazilo na pražské silnici ženu a ujelo? - - - Na tom nezáleží. - - - Ano, byl to tmavě zelený favorit. - - - Ano! Opravoval je ve zdejšímu servisu mechanik - haló? Haló!“

Opakovaně a marně vytáčela číslo, pak zavěsila. Slyšela svoje srdce, tlukoucí v rytmu hard rocku, který sem odkudsi tlumeně zazníval. Pak obezřele vyhlédla na chodbu a po špičkách, ale hbitě sestoupila do haly v přízemí.

Domovní dveře nebyly zamčené.

Venku byla hudba slyšet silněji, pak ustala, jako by dohrála kazeta. Po několika sekundách ticha se na zahradě ozval krátký výkřik, podobný skřeku dravého nočního ptáka.

Z terasy přiběhl Standa a táhl za sebou klopýtající Alenu.

„Slyšels to taky?“ jektala.

„Jo. Vy tu máte kočky?“

Alena začala panicky pobíhat po pokoji. „Kde jsou všichni? Kde je táta - tati!“

„Co blázníš, prosím tě?“

„Tatínku! Nešel ven?“

„Jak to můžu vědět, když jsem před chvílí přijel? Nehoří, tak nedělej vlny.“

Do místnosti nahlédla doktorka Ambrožová.

„Řekni otci, že přece jen zajedu do nemocnice. Vráť se brzo. Dejte mi klíče -“ popošla ke Standovi, ale ten vyjeveně hleděl za její záda.

Mezi dveřmi se potácel Zbyněk. V náruči nesl dívku, jíž se ruce a nohy klimbaly jako rozbité loutce. Hlavu měla zvrácenou, kolem úst rozmazanou krvavou skvrnu.

„Co se jí stalo?“ Lékařka uchopila zápěstí jedné bezvládné ruky.

„Srazilo ji-auto-naše,“ vyřázel, „mezi ty kameny-dole-“ „Okamžitě ji polož - na podlahu!“

Profesor a jeho anděl strážný se vrátili. Všimla si jich jen Alena.

„Musíme zavolat sanitku,“ vzchopil se Standa. „Jaký je tam číslo?“

Zbyňkova schýlená ramena se roztřásla. Jeho matka se napřímila a opřela se o zeď.

„Dvacet dva třicet tři,“ řekla, bezduše.

„Ale to je na esenbáky,“ zarazil se u telefonu.

„Ano. Nic jiného nemůžeme udělat. Je mrtvá. Zavolej.“

Stál, jako by jí nevěřil. Byla to Alena, která splnila příkaz.

„Tady je vila profesora Ambrože. Stala se tu vražda.“ Kolena se jí podlomila.

„Proč jsi mluvila o vraždě?“ zeptal se Standa, když tu, které už nebylo pomoci, společně se Zbyňkem odnesli.

„O vraždě?“

„No ano, o vraždě!“

„Já nevím.“

„Ježišmarjá, uvědomuješ si, komus to říkala?“

„Nikomu.“

„To jsem zvědavej, jak jim to budeš vysvětlovat!“

„Já?“ polekala se.

„Jasně že ty! Mě teda vůbec nenapadlo -“

„Ty jsi jel autem naposledy,“ přerušila ho Alena vzdorovitě, „ty budeš vysvětlovat.“

„Co!“

„Ale vy jste s ním opravdu jel," ujala se slova doktorka Ambrožová. „Kde jste je nechal?"

„U garáže. Teda - podruhé. Prvně jsem zastavil v háječku, co sousedí s vaší zahradou."

„Proč?"

„Protože -" Standa pohlédl na profesora, ale ten zůstal netečný. „To už jsem řek vašemu manželovi. Potom - asi tak před půlhodinou, jsem mu jel do hospody pro flašku. Když jsem se vrátil, zaparkoval jsem před garáží. Klíč od ní jsem neměl, tak jsem auto jenom otočil, aby se s ním dalo zacouvat dovnitř."

„Ale Andělu srazilo u brány!" Zbyněk už chvíli probodá-val Standu očima.

„O tom já nic -"

„Poslyšte, příteli," poprvé promluvil profesor a všichni se k němu obrátili v očekávání závažného prohlášení. „Dovezl jste mi tu láhev, nebo ne?"

„Ne."

„Co se dá dělat." Ambrož prkenně zámířil ke dveřím.

„Takže tys nejel do žádný hospody," pokračoval Zbyněk zavile, „ty jsi lhal!"

„Ale houby! Měli zavřít. Vždyť vám to povídám. Vrátil jsem se, šel jsem rovnou sem - teda cestou jsem si odskočil do křoví -"

„Tys to pořádně nezabrzdl!"

„A od garáže k bráně je to dost z kopce," doplnila Zbyňka matka.

„Zátah jsi ruční brzdu?"

„No jistě, zátah!"

„Ale ta byla přece rozbitá. Vy jste ji spravil?"

„Samozřejmě."

„Víš to určitě? Přece jsi pil."

„Ale ne, když jsem spravoval tu brzdu!"

„Vzhledem k tomu, co se stalo, jste ji řádně nespravil," pedantsky shrnula doktorka.

„Opravil," řekl vracející se profesor. „Já jsem to zaplatil."

„Ty ses ale pěkně lupínek! Zinkasuješ prachy jako profík, jedeš opilej, necháš stát na kopci nezabrzděnej auták - víš ty vůbec, kde jsi z něho vystoupil?" Zbyněk se sápal po Standovi a ten se po něm ohnal.

„Nech toho, Zbyňku!" Anna Dobešová vstoupila mezi mládence, kteří na sebe vrčeli jako psi. „Stando, kde máte klíčky?"

Sáhl do kapsy a zarazil se. „Asi jsem je nechal ve voze - - -"

Do ticha, v němž by bylo slyšet upadnout vlas, rozvážně pronesl profesor Ambrož: „Slyšel jsem - přijet - auto."

„Kde jsi ho slyšel?" otázala se jeho žena okamžitě.

„Kde---Venku."

„Tys byl na zahradě?"

„Ano. Ale teď nevím, jestli jsem je slyšel---Vlastně ne. To bylo ještě předtím."

„Před čím!“
 „Než jsem se setkal s ní.“ „S kým?“
 „S Annou. Ona to taky musela - - -“ „Ano, ale znovu odjíždět jsem ho neslyšela“ řekla Anna Dobešová. „Zbyňku?“ „Vyhrával mi magneták.“
 „Aleno?“
 „Ne“
 „Už to mám," oznámil profesor osvíceně. „Šel jsem nahoru do zahrady k šeříku. Šeřík nevoněl. Chci si zapálit - a najednou slyším - přijíždí láhev. Mířím k domovu a potkávám vás, Aničko. Bylo to tak?“
 „Ano.“
 „Lákáte mě k sobě, ale tamto je silnější. Spěchám - spě-chám - - -“
 Zchváceně usedl.
 „Kam pospícháš?“ napjatě se zeptala Alena.
 „Prosím? Já někam utíkám?“
 „Kristepane," zašeptala matka.
 „Jdi na panáka," doporučil jí. „Špajz - spíz - komora. Třetí foch - fach - přihrádka za-za za zavařeninou. Sto hlaviček pampelišek, půl kila cukru, litr vody. Chemie je dobrá věda, jako logika a matematika - vzpomínáte si, chlapče?“
 „Jo," přikývl Standa. „Nejenom že jsem zátah ruční brzdu, taky jsem zařadil rychlost. Stoprocentně!“
 „Před pěti minutama jsi nevěděl, ani že nemáš klíčky," vypěnil Zbyněk.
 „Nejseš tak blbej, jak vypadáš, akorát ti to pomalej pálí!“
 „Ale jestli to skutečně udělal, pak musel auto někdo rozjet," věcně připomněla Anna.
 „Pochopitelně," souhlasila doktorka. „Ale kdo?“
 „Možná - - - Někdo z nás.“
 „Jak to - někdo z nás! Myslíte snad, že třeba já?“
 „Třeba vy," tvrdě řekla Anna. „Chtěla jste přece jet do nemocnice.“
 „Co vás napadá! Já mám alibi.“
 „Opravdu?“
 „Ovšem! Byla jsem ve svém pokoji.u
 „Jistě. Ale kdy?“
 „Když se to stalo.“
 „Copak vy víte, kdy se to přesně stalo, paní doktorko?“
 „Ne!“
 „Tak jak můžete tvrdit, že jste byla právě ve svém pokoji?“
 „Ale můj manžel říkal, že slyšel -“
 „Co slyšel váš manžel! Co jste slyšela vy?“
 Doktorka Ambrožová se mocí vymanila z vlivu Anniných Sugestivních otázek.
 „Nic. Asi jsem zrovna telefonovala do nemocnice.“
 „S kým jste mluvila?“
 „Nedovolala jsem se.“

„Takže alibi nemáte," konstatovala Anna bez zadostiučinění. „Z vašeho pokoje se dá vyjít přes terasu na zahradu. A ze Zbyňkova taky."

„Ale vy jste na zahradě byla! A slyšela jste vůz přijet. Jak je možné, že jste ho neslyšela znovu odjíždět?" podivila se doktorka Ambrožová.

„Mohl se rozjet bez motoru."

„Ale kdo - kdo!"

„To já vyšetřovat nehodlám," řekla Anna. „Chtěla jsem vás jen přesvědčit, že teoreticky to opravdu mohl být kdokoli z nás. Bezpečnost to napadne taky."

„Takže jsme si udělali generálku?" zasmál se Zbyněk hystericky.

„Proč jsi vlastně šel ven, Zbyňku?" zeptala se ho Anna. „Když sis - jak jsi říkal - pouštěl muziku."

„Dohrála mi kazeta. Zrovna jsem ji chtěl obrátit, když jsem uslyšel nějaký divný zvuk. Oknem, ne z terasy. Tak jsem se šel podívat ven - domovní dveře byly dokořán - a našel jsem -" hlas se mu zlomil.

„Musíte se v tom tak morbidně šťourat?" osopila se na Annu Zbyňkova matka. „Jestli se pamatujete, tak přede dvěma roky nám auto ukradli. Taky stálo na zahradě nezamčené, taky jsme byli všichni doma a hned jsme to hlásili. Vůz našli nedaleko odtud rozbitý, pachatele nedopadli. Co když si to zkusil dnes zopakovat? Vždyť je to tak snadné. Bydlíme na samotě, klíčky byly v autě, nikdo v dohledu - když mu vběhla do cesty, lekl se, nezvládl řízení jako v tom prvním případě a - - - Potom utekl."

„Ano," přikyvovala Alena dychtivě, „tak to bylo, Aničko!"

„Jistě. Je to úplně jednoduché. Doufejme, že toho neznámého zloděje aut, který náhodou přejel jemu neznámou dívku, brzo dostanou."

„Tys ji znal dost dobře, co?" zlomyslně se zeptal Zbyňka Standa.

„A to tě žere?"

„Co se ti stalo, Františku!" Doktorka zpozorovala manželův ovázaný prst.

„Kávu," vypravil ze sebe mdle.

„Můžeš mi to povědět?"

„Dal bych si kávu."

„K tomu jsi přišel na zahradě?" hrnula se k němu, ale on schoval ruku za záda.

„Druhou pomoc už nepotřebuju. Chci kafe."

„Dezinfikoval sis to? Donesu peroxid -"

„Zbytečné. Ve mně je víc lepší dezinfekce."

Anna se pohnula. „Mohu udělat tu kávu?"

„Ještě že vás máme," pochválil ji Zbyněk provokativně. „Vždycky pohotová a ochotná - vid', maminko."

Lékařka začala přecházet sem a tam. „Nějak dlouho nejedou."

„To víš, oni se musejí poradit. Udělat plán. Vy taky tak spěcháte k nemocnému?"

„Tady není nemocný, tady je mrtvá!" Matka přestala synáčka šetřit.

„Proč jsi s ní hýbal?"

„Chtěl jsem jí pomoci -"

„To jsi jí tedy pomohl! A nám taky."

„Jak mě mohlo napadnout -“

„Ať je živá, nebo mrtvá,“ škrobeně pokračovala MUDr. Ambrožová.

„Protože jestli byla mrtvá, tak je to jen věc Bezpečnosti, a kdyby byla zraněná, tak je to záležitost lékaře. To bys měl při své inteligenci vědět.“

„Nechtěl jsi při své inteligenci něco zakrýt?“ napadlo Standu.

„Seš vadnej? Proč bych to dělal, vždyť já k ní neměl žádný vztah.“

„Ale než jsi ji vyhodil z terasy, tak to vypadalo, že o nějaký vztah usiluješ,“ zákeřně si přisadila Alena.

„Ty drž zobák, ségro!“

„Snad jsi s tou - -“ Matka se otřásla hnusem. „To byla neuvěřitelná ženská! Přijde do soukromého domu a -“

„- nadřezanej synáček, když mu nedá, tak se vzteky nezná,“ pokračoval Standa. „Co když jsi z toho autáku vystoupil? Potom ji přineseš a myslíš si, že ses z toho venku. Chytrý, co?“

„Jo,“ zachechtal se Zbyněk. „Zato ty vynikáš akorát fantazií pubertáka. Máš přece v úmyslu udělat ze mě vraha z vilnosti? Případ jak z učebnice kriminalistiky.“ Pitvorně se uklonil: „Zbyněk Ambrož. Chlapec požívající nejlepší pověsti doma i v zaměstnání. Trochu bohém, ale to s sebou nese jeho profese. Ale!!! Nikdo neví o jeho strašný vášni. Jsou to ženy - což je u mužskejch neobvyklý. Již v útlým mládí ho osudně poznamenává první, po který zatoužil - panna Anna. Nepochodí a od té doby se mstí. Ve čtrnácti letech přejede na velocipédu Mařenku Buřilovou z Buřic. Neobratně ji zneužije a prchá, aby o rok později spáchal podobnej hnusnej čin.“

„Zbyňku, to už stačí!“

„Nestačí mu to, ubohá maminko. Vybavenej dokonalejším vražedným nástrojem - babetou - přejede neznámou stařenku a zneužije ji už daleko zkušenějc.“

Lékařka pokročila ke dveřím.

„Nikdo neodcházet - teď přijde to hlavní! - Seznámí se s překrásnou dívkou. Na první pohled se do ní zamiluje a cítí, že to je ono. Konečně ze sebe smyje všechno to bahno. Ale když je s ní sám, zklame její oprávněný očekávání. Ona odchází - on běží za ní. A najednou - vozidlo - cesta - ženská. Jeho temný pudy znovu nabudou převahy. Nasedne - jede - zabije. Chce hrubě zneužít - dostane však strach.“

Zbyněk se schoulil. „Schová se za buk a říká si - proč jsem to neudělal předevčírem na pustý silnici? To byla ta pravá chvíle! Udělal jsem chybu. Tady mě máte, lynčujte mě!“

„Bravo, ten chlapec je celý po mně,“ nezdržel se otec, který se během groteskního monologu hleděl nenápadně vytratit.

„Nechtě toho.“ MUDr. Ambrožová se unavené podívala na hodinky.

„Proč, mami?“ udiveně řekl Zbyněk. „Musíme nějak zabít čas, než přijedou, vždyť bysme tady jeden druhýho sežrali.“

Když přijímal od Anny šálek kávy, ruka se profesorovi zimničně třásla.

„Ale trvá jim to jak hasičům, co? A přitom je tady tolik za-pálenejch lidí. Třeba tady švagříček přímo hoří dozvědět se o chybách naší rodiny,“ posmíval se Zbyněk.

„Toho švagříčka si odpusť! A chybu jsi fakt udělal.“
 „Do prdele, jakou?“
 „Řek jsi, že jsi s autem předevčírem jel,“ řekl Standa.
 „No a?“
 „S Andělou.“
 „Nejel jsem s Andělou! Ostatně o předvčerejšek nejde. Proč tady kruci odpovídám na stupidní otázky -“
 „Ale ty jsi ve středu opravdu jel,“ vmísila se Anna.
 „Copak to zapírám? Byl jsem pryč půl druhý hodiny, potom jsem se vrátil, protože jsem to tátovi slíbil. Auto jsem nechal před domem.“
 „A co ta pravá chvíle?“ nedal se Standa. „Předevčírem.“
 „Ty ses opravdu prostáček boží! Spolkneš všechno i s chlupama. Ano, měl jsem ve středu s Andělou rande, tvrdnul jsem před špitálem skoro hodinu. Já prosím - a ještě k tomu s kytkou! Tu jsem potom dal vám, Aničko, čekala jste venku na tátu, vzpomínáte si?“
 „Ano, měli jsme spolu jet do Prahy. Ale nakonec mě vzal jen do města, tam jsme se rozešli, já jsem šla něco vyřídit a vrátila jsem se autobusem. Řidič mi zastavil mimo stanici, bude si to možná pamatovat,“ odříkávala důsledně jako u výslechu. „Za tu kytici ti děkuju, ještě nezvadla.“
 „No vidíš, to je moje alibi, že jsem se ten den s Andělou nesetkal! A co se týče dnešního, tak jsem na tom stejně jako všichni zde přítomní, ale kdo má zdravý rozum, toho ani nenapadne, že bych v tom autě seděl já.“
 Vracející se profesor oznámil s jistotou opilce: „Seděla v něm ženská.“
 „Cože?“ hlesla jeho žena.
 „Ženská,“ spiklenecky zamrkal na Standu.
 „Ale tady se mluví o dnešku, pane profesore, ne o —“
 „Pšššt,“ Ambrož přitiskl ovázaný prst na rty.
 „Kde jsi vlastně byl, tatínku?“
 „V autě.“
 „Ale vždyť jsi říkal, že jsi šel k šeríku!“
 „To jsem šel, Alíku.“
 „Tak jak jsi mohl sedět v autě?“
 „To jsem neseseděl.“
 „Františku, máš tady kávu.“ Manželka mu vnucovala šálek. „Nechceš něco sníst?“
 „Co jste vlastně na zahradě viděl?“ dotíral Standa.
 „Nic. Nic nechci jíst. Chci pít. Přinesu si láhev sem, už mě to přecházení unavuje.“
 „Tati!“
 „Ne, ty ne,“ odmítl otec Alenu, „ty nevíš, kde je. Já sám.“
 „Moment, Františku! Víš, co jsi tady řekl?“
 „Zajisté. Já všechno - vím. Všecko. V tom autě seděla žena.“
 „Která!“
 „Ta - - - ses-sestřička.“
 „Ale ta je přece mrtvá!“
 „No jo,“ zamyslel se.

„Tatínku, prosím tě -“
 „Mlč, Aleno! Františku - byla jsem to já?“ zeptala se přísně doktorka Ambrožová.
 „Ne.“
 „Alena?“
 „Ne.“
 „Slečna Dobešová?“
 „Ne. A dej pokoj, Adélko -“
 „V domě žádná jiná není,“ řekla doktorka s uspokojením.
 „O čem vlastně -“ podrážděně spustil Standa, ale profesor ho umlčel záhadným posunkem a velebně odkráčel.
 Chlapec se obrátil k jeho ženě. „Nemůžete mu to zatrhnout?“
 „Jak?“
 „Jste přece lékařka!“
 Alena se křečovitě rozesmála.
 „Čemu se směješ?“ utrl se na ni.
 „Já - já nevím,“ zalykala se, „já se nechci smát -“
 „Aleno, prosím tě, seber se.“ napomenula ji matka neobvykle mírně.
 „Až přijede Bezpečnost, budeme v tísni všichni.“
 „Jestli se chytí toho, co říká váš manžel, tak především my tři,“ neodpustila si Anna Dobešová.
 „Prosím vás, copak ho berete vážně?“
 „Bereme - copak nevidíte, jak to všechno bereme vážně?“ Alena přešla ze smíchu v pláč. „Já už na to nemám nervy. Všichni se tady špehujete - jste na sebe zlí - - - Kdy tady padlo normální slovo? Já jsem blázen? A co jste vy!“
 „Alenko -“ Standa se ji pokusil vzít kolem ramen.
 „Nech mě,“ odstrkovala ho oběma rukama, „jsi tady chvíli a jsi jako oni - - - Tys je ještě víc rozeštvál!“
 „Nemluv nesmysly -“
 „Jaképak nesmysly! Nesahej na mě - viděla jsem na vlastní oči, jak jste po sobě lezli - je mi z toho nanic - - - Všichni jste hnusní!“
 Vrhla se k otci, který se kymácel ve dveřích s poloprázdnou lahví myslivce.
 „Tati, pojď pryč! Pojď se se mnou aspoň na chvíli projít, já už tady nevydržím!“
 Poplácal ji, jako by chlácholil psíka. „Musíš, Alíku. Tentokrát jde o nás o všechny.“
 „O mě ne! Mě jsi přece neviděl, tati - že jsi mě neviděl? - Stando, vždyť já jsem byla s tebou - tak řekni!“
 „Ano, my jsme byli spolu.“
 „A to se ti tuze hodí,“ zlomyslně dodal Zbyněk a odejmul otci láhev. „Na tyhle domácnosti je fajn, že se tu vždycky najde nějaká kapka.“
 „Buď tak hodný a nalej mi trošku,“ požádala ho Anna.
 „Odkdy pijete?“ podivila se MUDr. Ambrožová.
 „Právě jsem začala.“
 Zbyněk nalil i sobě. „Tak na co?“

„To je hyenismus!“ Lékařka pobouřeně ukázala na zeď, za níž ležela mrtvá Anděla.

„To je,“ ublíženě přitakal profesor. „Jste mladí a zdraví lidé. Podívejte se na mě a neberte mi to! Pro vás je to jed -pro mě lék.“

„Tak my se taky trochu otrávíme.“ Zbyněk vypil drahocenný dryák jedním douškem.

„Ale to otrávíte mě! Protože to je opravdu zbytek mé železné rezervy.“

„To je strašné,“ zašeptala Alena zmučeně.

„Alíku - - - Ty bys určitě neupila tátovi z poslední láhve - - -v životě.“

„Těch už bylo,“ ušklíbl se Zbyněk.

Otec si sedl a odstrčil kávu, kterou mu žena přisunula.

„Dej pokoj, povídám. Ty ordinuješ - Anička léčí. Ty máš svoje pacientky v nemocnici a ona má mě. Že, Aničko?“

Anna vstala.

„Kam jdete, slečno Dobešová?“

„Je tu dusno, paní doktorko.“

„Jak to myslíte?“

„Jak jsem to řekla. Potřebuju se nadýchat trochu čerstvého vzduchu.“

„Musí vám stačit ten, co nám. Ale vy jste měla na mysli něco jiného.“

„Možná,“ připustila Anna pokojně.

„Tak mluvte otevřeně!“

„K tomu teď právě není příhodná situace.“

„A tu vy potřebujete ke všemu, co děláte, že? Od první chvíle, co jste k nám přišla.“

„Adélo,“ zabručel profesor rozmrzele.

Manželka si ho nevšímalá. „Léta se k vám chovám jako ke vzdálené příbuzné. Léta to jde u nás od deseti k pěti -“

„Ono to u nás bylo někdy jiný?“ zajímal se Zbyněk.

„Ty mlčí! Já jsem mlčela celou tu dobu - před vším jsem zavírala oči. Ale s tím je konec.“

Potupně se obrátila zpět k Anně. „Dovedla jste si to skvěle zařídit. Známý spisovatel ve vysoké akademické funkci se ujal bezvýznamné studentky, která neměla nic. Nebýt jeho, tak jste dodnes nanejvýš redaktorka v nějakém okresním zpravodaji! A najednou máte všechno.“

„Co?“

„Postavení, o které jiní usilují léta, uznání, které si musejí zasloužit, známosti, styky - hlavně ty styky! Ale zázemí máte, tady. Garsoniéru v komfortní vile, pana profesora po ruce - jste jako hýčkaný člen rodiny. Bylo vám dobře, vidíte?“

„Svým způsobem ano,“ přisvědčila se zvláštním úsměvem.

„Ale mně ne! To vy asi nikdy nezažijete. Ale kdybyste jednou měla dvě děti a váš muž vám přivedl do domu ambiciózní nezralou dívku a udělal z ní ženu, která může stát na vlastních nohou - - - A kdyby vy jste se na ty nohy musela postavit sama a nakonec na nich držet i jiné - tak byste tu ženskou vykopla.“

„Takovou ano.“

„Vy si myslíte, že taková nejste? Ale že jste se vetřela i do našeho soukromí, že jste četla i naše dopisy, které jsem si schovávala -“

„Maminko!“ Alena se svíjela, jako by ji pálili na hranici.

„- a když se můj manžel na vrcholu své kariéry stal mužem v domácnosti - tehdy jsem se vás ptala - proč? A vy jste mi odpověděla podobně jako před chvílkou: o tom teď není třeba hovořit.“

„Mami, ty dopisy jsem ti vzala já!“

„Nelži! Ty jsi kvůli tátovi schopná všeho.“

„Ne.“ V matných očích vzplanul oheň a profesor semkl víčka, jako by ho chtěl uhasit.

„Co ty víš! Nikdy ses nestaral, jak mi je, když ty »konzultuješ« a já na tebe čekám - - - Jak já jsem na tebe čekala,“ vzdychla Ambrožová.

„Promiňte, takhle jsem o tom nikdy neuvažovala,“ přiznala Anna poctivě.

„A o čem jste přemýšlela, když můj muž odešel z fakulty a vy jste tam zůstala?“

„Jak bych mu pomohla.“

„Vy - jemu?“ Doktorka Ambrožová se opovržlivě zasmála. „Zkuste mě o tom přesvědčit!“

„To bych vám asi těžko vysvětlovala.“

„Vy - taková chytrá a obratná? Spíš je vám to nepříjemné.“

„Pro mě ne.“

„Tak pro koho? Pro mě, nebo pro moje děti? Před těmi se nestydíte, ty si na vás za ty roky zvykly.“

„Víš, že jo? Učila se s Alenou a mně zašívala džíny. Zlatý čas,“ zavzpomínal Zbyněk. „Byli jsme rádi, že ji máme, vid', tati.“

„Táty se ptát nemusíš! Já jsem byla šťastím bez sebe, že mě tak hezky zastává v mých povinnostech. Ve všech - i v manželských.“

„Ne - v téhle ne,“ odmítla Anna rezolutně. „Možná v některých, ale - - - Překvapuje mě, že jste schopná před svými dětmi takhle mluvit.“

„Já jsem před nimi nikdy nic netajila. Nikdy jsem jim nelhala.“

„Předstírala jste vždycky! A nejvíc sama sobě. Nebo snad opravdu nevidíte, že váš muž je nemocný, že by se nutně potřeboval léčit? To není možné. A přesto se tváříte, že o nic nejde.“

„Co si to dovoluujete!“

„Nač bych s vámi rozebírala, proč odešel z fakulty? Vy přece víte, že nedobrovolně - že chodil na přednášky opilý,“ nemilosrdně pokračovala Anna. „Jenže to pro vás nebyl ten pravý důvod, to byla omluvitelná slabůstka velkého spisovatele. A zase jste věděla, proč začal pít, znala jste příčinu, kterou nesmělo poznat vaše okolí. V té době se marně pokoušel dopsat rukopis, který leží v jeho pracovně nedokončený. To se někdy autorovi stane, a vy nepochopíte, jakou trýzeň to pro něho znamená. Nemohla jste připustit, že je v koncích. Tak jste si z něj pro svoji potřebu udělala zástěrkáře, který promrhává svůj čas a inspiraci třeba se mnou. A já byla ten zloduch. Cokoliv nepříjemného se ve vaší rodině stalo, vždycky přišel původce zvenčí. Řekla jste, že jsem spala s vaším mužem. Nespala. Možná že jsem do něj byla trochu zamilovaná -“

kdysi na škole, ale to je asi mnohá studentka do sympatického profesora. A potom - později jsem mu byla zavázaná za všechno, co pro mě udělal. Máte pravdu, bez něho jsem možná začínala v okresním deníku. Tenkrát mi pan profesor ledacos ulehčil. A nemyslete si, nejenom mně! Bohužel, když se mělo pomoci jemu, tak z těch všech lidí jsem zbyla jenom já. A teď mi řekněte - ještě si myslíte, že by bylo lepší, kdybych tady nebyla?"

Zardělá Anna téměř zkrásněla. Doktorka řekla nesmiřitelně:

„Ano, myslím. Právě teď si to myslím."

„Mami, vždyť ona má pravdu!" vykřikla zbědovaná Alena. „Ty jsi o nás nikdy nestála - snad jenom o Zbyňka. Vždycky jsme byli na posledním místě - pořád jenom nemocnice -"

„Tam jsem aspoň byla něco platná! Tam mě potřebují."

„Ale my jsme tě taky potřebovali!"

„Abych vám nosila peníze."

„To není pravda! Tys mě nikdy nechtěla poslouchat, když jsem za tebou s něčím přišla. Pokud jsi vůbec byla doma. Vlastně ne, ty jsi domů vůbec nechodila. Posílalas za sebe nějakého duchem nepřítomného a věčně unaveného člověka."

„Alíku, prosím tě, přestaň," ozval se profesor.

„A taková jsi byla i k tatínkovi! Proč myslíš, že jsem četla ty dopisy? Chtěla jsem vědět, jestli to mezi vámi někdy bylo jiné - - Muselo to přece být jiné! Proč sis ho vzala - jenom proto, že tehdy byl slavný? A když už není, tak o něj nestojíš?"

„Můžete být spokojená," pateticky se obrátila lékařka k Anně.

„Myslíš, že nemám oči? Že jsem se netrápila? Jenomže jsem si to nedovedla vysvětlit. Já vím, že jsem pitomá -" za-naříkala Alena.

„Jsi blázen. Uvědomuješ si to? Sedíš a nevnímáš - a najednou nekontrolované vybuchneš. Naprosto bez důvodu."

„Ne - ne - ne!" Alena házela hlavou ze strany na stranu.

„Ale ano! Protože všechno, co tady slečna Dobešová napovídala, byly jen šikovně překroucené polopravdy. Ono se skoro všechno dá vyložit tak, aby člověk zůstal čistý. Zvlášť když mu jde o tolik, jako teď jí."

„Tady už o nic nejde," zachraptěl profesor.

„Jde! O život," namířila doktorka prst na Annu. „Zbyly jsme my dvě, které to mohly udělat. Já jsem to nebyla."

„Takže zase ten cizí vetřelec," usmála se Dobešová. „Ale já jsem to taky nebyla. Ať si o mně myslíte, co chcete, z tohotohle mě obvinít nemůžete."

„Můžu."

„Mě?"

„Ano, vás. Proč sem ta holka vůbec přišla? Mám věřit tomu, že za mnou? Že jí šlo o to, aby neměla malér? Ne. Nešlo o její malér, ale o váš! Vás přišla vydírat."

„Mě?" užasla Anna. „Prosím vás, proč?"

„Vy víte. A jestli nejste ochotná to říct, tak já jsem. Ale až přijede Bezpečnost."

„Jak je libo." Všední slečna Anna nebyla zdaleka tak krotká, jak se jevila. „Nějak dlouho nejedou, nezdá se vám?" Standa vyhlédl na terasu a vpravo dole, tam kde se soukromá cesta kolmo napojovala na silnici, uviděl rychle se pohybující světlý terč.

Třistapadesátka doburácela a nadstrážmistr Průša trochu ztuhle slezl.

- Trmácet se potmě a po mizerné cestě - ještě k tomu nejspíš zbytečně, reptal si pod nos. - Když už někdo bydlí na takovém vidrholci, měl by si udržovat telefon v pořádku.

Byla noc krásná májová, ale nadstrážmistr pro ni neměl pochopení. Pronásledovala ho přízemní představa útulně zakouřené služebny, kterou musel narychlo opustit. Tady občas zafoukal studený vítr a na západě se shlukovaly mraky. I v máji může člověka potrefit rýma.

Hned za branou narazil na automobil, stojící trochu šejdrem a s nosem skloněným do malebného seskupení omšelých balvanů. Posvítil si baterkou na státní poznávací značku. Obešel vozidlo a mrzutě si je ze všech stran prohlédl. Bylo nablýskané zvenčí i zevnitř - neshledal na něm chybu. Jen nedovřená dvířka na straně řidiče a klíčky v zapalování.

Nadstrážmistr něco zabručel, sáhl si pro klíče, zabouchl a zamkl. Zase jedni lehkomyšlní zazobanci pokoušejí zelenáče stádem nehlídaných koní. A nejen hloupé zelenáče, i staré desperáty.

Nadstrážmistr si ještě před půl hodinou zpestřoval večerní službu četbou braku, který zkonfiskoval mladšímu bratrovi.

Když funěl do kopečka, přemítal, kdo tady v zimě odklízí sníh a sype, aby vyjeli ke garáži. Možná domovník.

Nezastřené okno v přízemí svítilo. Za ním byl k vidění kolejný pokoj bez studentského nepořádku. Psací stůl s metodicky rozloženými papíry, nerozesílaný gauč, stolek s dvěma lacinými křesílky, za poodhrnutým závěsem výlevka a nízká skříňka s vaříčem. Garážová vrata z jedné strany okna byla zamčená. Do domovních dveří na druhé straně stačilo jen strčit, aby se nehlučně otevřely.

Rozměry prázdné haly naplnily závistí příslušníka čtyřčlenné rodiny, která obývá třípokojový panelový byt.

- Ale na čistotu si moc nepotrpí, uznamenal pro útěchu. I ve slabém světle, linoucím se seshora, viděl rozmazané tmavé skvrny na schodech, po nichž stoupal do poschodí.

„Dobrý večer."

Pět přítomných sebou trhlo, šestý nerušeně spočíval v klubovce. Nadstrážmistr se rozhlédl.

„Pan Ambrož?"

„Zde," řekl flegmatik v nadrozměrném křesle.

„Jste majitel favorita espézet péházet čtyřicet šest dvacet tři?"

„Ano."

„Potřebujem o tom autě nějakou informaci," pokračoval nadstrážmistr s pocitem, že obtěžuje nebožtíka.

„No prosím."

„Už jste si ho vyzvedl v servisu, že ano."

„Ne "

„Bylo tam přece? A teď stojí dole u brány.“

„Já jsem ho přivez,“ ozval se Standa.

„Kdy?“

„Dnes večer. Opravoval jsem na něm - - - Nějaký drobnosti.“

„To jsou v městském autoservisu takoví lajdáci? Včera ho tam dávali do parády.“

Doktorka Ambrožová netrpělivě otevřela ústa, ale Standa ji popuzeně předešel.

„Já jsem tam zaměstnanej!“

„Vy dodáváte opravený vozy zákazníkům do domu i po pracovní době?“

uznale se podívoval nadstrážmistr. „Jak se jmenujete?“

„Stanislav Kučírek. Chcete občanku?“

„Ne, ne, ne. Kdo vám to auto přivezl? Do servisu.“

„Do servisu mi ho přivezl pan profesor Ambrož,“ odvětil mechanik s vyzývavou trpělivostí.

„Kdy?“

„Myslím, že to bylo -“

„Kdy jste ho přijímal?“

Chlapec váhal. Druhý mladík vydal zvuk podobný zakňučení.

„Tak povíte mi to?“

„Už jsem to jednou říkal! Ostatně je to v přejímacím listě.“

„Ano ano, tam to je,“ pokýval nadstrážmistr vlídně, „tak proč byste se obtěžoval mi to opakovat, když si to tam můžu přečíst, že?“

„Copak teď záleží na tomhle?“

- Tady něco nesedí - - -

„Vy mi snad řeknete, kdy jste je tam dával,“ znovu oslovil profesora.

„Nepamatuju se.“

„Máte oba nějakou špatnou paměť, pánové, měli byste se víc snažit,“ řekl nadstrážmistr koženě. „Je totiž důvodné podezření, že tím autem byla přejeta žena.“

Kochal se všeobecným ohromením jen několik sekund. Pak tiše, ale zřetelně řekla Anna Dobešová:

„To není podezření, to je skutečnost.“

„Cože?“

„Ježišmarjá!“ Zbyněk máchl rukou ke dveřím. „Leží vedle - mrtvá - co ještě chcete vědět o autě?“

Nadstrážmistr vykročil z pokoje váhavě, jako by se domníval, že si ho zvolili za terč černého humoru. Za chvíli byl zpátky a jen železné sebeovládání, cílevědomě pěstované celé čtyři roky služby, mu zabránilo, aby si neotřel potem zbrocené čelo.

„Kdo je to?“

„Anděla Vychodilová, sestra ode mne z nemocnice. Já jsem doktorka Ambrožová.“ Předešla nezbytným otázkám. „Můj syn - moje dcera. Slečna Dobešová, naše podnájemnice.“

Nadstrážmistr se s žádným notesem nevytasil. „Co se tu stalo?“

„Přejelo ji naše auto.“
 „Kde?“
 „Tady na zahradě.“
 Nadstrážmistrovi se pozvolna vracela zatoulaná rutina.
 „Kdo s ním jel?“
 „To my nevíme. Stálo nezamčené nahoře u garáže. Mohl do něj nastoupit kdokoliv.“
 „Kdy se to stalo?“
 „Asi před hodinou.“
 „Proč jste to hned nehlásili?“
 „Ale my jsme to hlásili! Okamžitě.“
 „Nepovídejte! To už by tu byla kriminálka.“
 „Vy jste přece -“ namítl Zbyněk, a nadstrážmistr ho rozčileně přerušil:
 „Přijel jsem kvůli nehodě, která se stala před dvěma dny.“
 Alena omdlela.
 „Ne, není zraněná, ona u toho neštěstí vůbec nebyla,“ ujišťoval nadstrážmistr Standa, zatímco matka dceru křísila.
 „Odkdy nefunguje telefon?“
 „To se tu děje každou chvíli,“ zvedla hlavu lékařka.
 „Zkoušeli jsme k vám volat, než jsem vyjel,“ přikývl nadstrážmistr a zavěsil. „Nikdo neopouštějte místnost!“
 „Kam jdete?“ zasténala Alena.
 - To děvče má z mého odchodu strach? Spíš to bývá naopak.
 „Hlásit to, slečno. K tomuhle já nejsem oprávněný.“
 „Tak co tady děláte?“ zeptal se Zbyněk neomaleně.
 Příslušník se cestou ke dveřím zastavil. „Vaše auto pravděpodobně způsobilo nehodu, při které byla těžce zraněna žena.“
 „Už jste ho prohlíželi v servisu!“
 „Ta žena asi před hodinou zemřela.“
 První se vzpamatovala doktorka Ambrožová.
 „To vás má k tomu, aby se - jak jste říkal - podezření na naše auto obnovilo?“
 „Ne, paní. Někdo nám chvilku předtím telefonoval.“
 „Kdo?“
 „Neřekl jméno.“
 „Anonym?“
 „Možná že nedobrovolný. Ten hovor byl přerušný.“
 „To je ale pitomá pohádka,“ vybuchl Zbyněk.
 Nadstrážmistr nasadil komisní tvář. „Tady leží dívka, kterou zabilo vaše auto. Podobné předevčírem usmrtilo jinou ženu. Když tyhle dvě věci spojím -“
 „K tomu nejste kompetentní,“ dutě řekl profesor Ambrož.
 „No právě.“
 „To je ale svědomitej orgán! Nechat nás tady jednoho druhýmu napospas,“ pokusil se Zbyněk zlehčit tíhu, která na všechny padla jako dusivý mrak. „A budem čekat další hodinu.“

Otec odtrhl vystřízlivělý zrak od prázdných lahví.
 „Nepřišel pěšky, synu. V policejních vozidlech mívají vysílačku."
 Anna začala sklízet sklenice. Standa očima vybídl Alenu na terasu.
 „Nechceš si zapálit?"
 Musel jí sám strčit cigaretu do pusy. „Už je ti líp?"
 „Je mi hrozně."
 „Neboj, všechno bude dobré," pohladil ji po tváři, a jako by otočil kohoutkem vodotrysku.
 „Nebude," rozeštkala se, „tady už to nikdy nebude dobré---"
 „S tím nic nenaděáš," uznal věcně. „Ale za chvíli to skončí a potom už budeme jenom spolu."
 Alena se k němu úzkostně přivinula.
 Ve světelném obdélníku dveří stanul nahrbený Zbyněk,
 „Stando - proč z tebe tak páčil, kdys auto přijímal?"
 „Přece kvůli ty nehodě ve středu."
 „A proč jsi mu neřekl kdy?"
 „Zeptej se tatínka."
 „Je to na přejímacím listě," řekl otec.
 „Datum! Copak píšou i hodinu? Tati, vzpomeň si, kdys ho tam přesně přivez!"
 „Zeptej se Standy."
 „Stando?"
 Zbyněk nemohl vidět, že dvojice v temnotě se chvěje téměř v souzvuku - Standa vztekem.
 „Co se tam krčíš jak krysa? Pojď sem - oba pojdte dovnitř - budeš odpovídat jinejm -"
 „Oni to stejně nepochopí," řekla doktorka Ambrožová zemdleně.
 Syn se k ní prudce obrátil. „Co nepochopí?"
 „Nic. Všecko."
 „Ty před náma něco tajíš? To nesmíš - nemůžeš nás v tom nechat lítat!"
 „To říkáš ty mně? Proč myslíš, že celý život něco dělám. Pro tebe - pro vás - kvůli vám. Pouze kvůli vám, jenomže - - Já už nevím, jak dál."
 Ambrožová sejmula brýle a ukázala nahý a bezbranný obličej.
 „Adélko - -" broukl profesor. „To je překvapení -"
 „Ty nevíš, jak dál?" křičel Zbyněk. „To není pravda, ty přece vydržíš všechno!"
 „Taky mám svoje meze."
 Nadstrážmistr Průša se vrátil výkonný a už vůbec ne rozpačitý.
 „Kdo z vás volal?"
 „Sestra. Ale našel jsem ji já dole -"
 „To anonymní oznámení," přerušil Zbyněk nadstrážmistr.
 Lékařka si prudce nasadila brýle. „To nebyl nikdo z nás! Co vás to napadá? Mohl volat kdokoli a odkudkoli. Určitě existují lidé, kteří proti nám něco mají -"
 „On měl kvůli nám nepříjemnosti," Zbyněk pomstychtivě ukázal na Standu. „S naším autem je to nějaký divný - vyšetřovali jste v servisu -"

„Jsou u nás co chvíli! Jakej bych měl důvod dnes večer anonymně volat, co jsem moh říct rovnou?“

„On to nebyl," vykřikla Alena.

Nadstrážmistr se otočil k dívce, která si tiskla ruku na ústa jako školačka, která se uřekla.

„Nepleť se do toho," obořil se na ni Standa, „dovedu se o sebe postarat sám.“

„Je nemocná! Měla by si jít lehnout." Matka se s autoritou lékařky postavila před dceru.

Nadstrážmistr ji odstrčil. „Co vy o tom víte?“

„Byla to - Anděla," vydechla Alena.

„Co říkala?“

„Říkala - - -" Alena vypadala, že si pracně vymýšlí. „Že to bylo naše auto - že bylo opravované tady v servisu a že to dělal -" zděšeně se zarazila.

„Ten tvůj vofrk," dokončil za ni Zbyněk vítězně. „Ty seš tak pitomá, ségro! Neumíš ani inteligentně lhát.“

„Jenže ona nelže," zavrtil hlavou nadstrážmistr. „Volala žena a říkala doslova totéž.“

„No a máte to," řekl Ambrož.

„Co?“

„Toho člověka, který na nás něco věděl a který nás neměl rád. Tudíž - my jsme ho taky neměli rádi. Vy nás máte rád?“ zvedl krhavé oči ke Standovi.

„Proč ze sebe pořád děláte kašpara!" rozkřikl se na něj chlapec. „Na vaší zahradě umřela mladá holka! Aleno, proč jsi mi neřekla, žes ji slyšela volat?“

„Viděla jste ji u telefonu?“ zeptal se nadstrážmistr.

„Ano.“

„Kde jste byla vy?“

Ukázala na terasu.

„Co jste dělala potom?“

„Potom?“ zamyslela se. „Šla jsem dovnitř.“

„Hned?“

„Ne, až když odešla ona. Za chvíli.“

„Jak dlouho jste byla venku sama?“

Nadstrážmistrový otázky padaly na Alenu jako kroupy a ona se zdála být už docela ubitá.

„Nebyla sama, byla se mnou," řekl Standa vzdorně. „Srazili jsme se na terase. Můžu potvrdit, že vypadala celá bez sebe!“

Nadstrážmistr se na něj soucitně usmál. „Vy spolu chodíte?“

„No a? Jsme zasnoubení.“

„A to jste se jí nezeptal, co se jí stalo, když jste ji našel tak? rozrušenou?“

„Ne! Musel byste ji znát -“ „Taky jste viděl Vychodilovou odcházet?“
 „Ne! Potom už jsem ji neviděl ani neslyšel.“ „Takže předtím ano. Přišla s vámi?“ „Ne! To už jsem tady seděl s panem profesorem -“ „Co chtěla?“
 „Mě se neptejte! Povídala cosi o nějakém průšvih, ale ona byla vždycky děsná lhářka.“
 „Vždycky?“ chytil ho za slovo nadstrážmistr. „Jak to víte?“
 „Kdysi jsem s ní chodil do školy.“ „Tak do školy - - - Nehledala tu nakonec vás?“ „Mě?“ řekl Standa zmateně. „Vždyť nemohla vědět, že tu jsem. Já se s ní už dávno nekamarádíl - vlastně nikdy - já -“ letmo pohlédl na Alenu, škubající sežmoulaný kapesník.
 „Jen klídek,“ řekl nadstrážmistr vlídně. „To auto - když jste ho opravil - projel jste ho potom?“ „Samozřejmě.“
 „Sám, nebo s vámi někdo jel?“ „Kdo by se mnou jezdil.“ „Třeba některý kolega.“
 „Prosím vás, jsme tam tři a jsme zavalení autákama, že se -“ „Moc koukat jeden po druhém nemůžete, vidíte.“ „To teda ne,“ souhlasil Standa upřímně a vzápětí se vzpamatoval. „Ale viděli mě odjíždět a přijíždět samotného.“
 „Cestou někde Andělu nabalil,“ vyklopil Zbyněk přesvědčeně.
 „Ty si myslíš, že když jsi za ní lez ty, tak za ní musel lízt každou? Já přece - Aleno!“
 „Proč jsi se s ní držel za ruku?“ pípá Alena.
 „Ježišmarjá, to jsme si už vysvětlili.“
 „Pak je moje dcera naivnější, než jsem si myslela,“ řekla Ambrožová ironicky. „Když jsme vás tady překvapily, všechno bylo naprosto jasné.“
 „O čem se bavíte?“ Zbyněk nadsakoval netrpělivostí. „Tu nehodu ve středu má na svědomí on, Anděla byla v autě s ním a -“
 „Já tě zabiju, ty hajzle!“
 Nadstrážmistr strhl Standu zpátky.
 „Mě taky?“ neohroženě se zeptal Zbyněk už v bezpečí. „Půjčils jí řízení, co, frajere?“
 „Blbost!“
 Nadstrážmistr svíral Standovo rameno jako v kleštích. „Jestli to tak bylo, odpovědnost je na vás. Věděla, že vás může přinutit, abyste skákal, jak bude pískat. Pro sestřičku z nemocnice je automechanik docela slušná partie, ne? Ale když nepochodila, proč by dál mlčela? Kvůli slečince z nóbl rodiny s vilou a autem? To by neudělala žádná ženská. Tak zavolala. Nestihla říct všechno, ale i to stačí.“ Posmutněle se zadíval na Alenu. „Když jste se srazili na terase, přišel ze zahrady, že?“
 Měla oči jen pro Standu. Byla v nich němá prosba, výzva, které nerozuměl, ztracený výraz člověka balancujícího na rozhraní strmého ledopádu. Ten pohled ho ještě více zneklidnil.
 „Řekněte mu, jak to bylo,“ vyzval Standa profesora Ambrože. „Vždyť vy jste mi přivez auto ve středu pozdě odpoledne, vy jste mě umluvil, abych napsal, že je odstavený už dva dny. A mělo rozbít reflektor.“
 Profesor Ambrož mlčel, zrak obrácený do duše - pokud nějakou měl.
 „Je to pravda?“ zeptal se ho nadstrážmistr, ale stisk nepovolil.

„Ne. Žádný reflektor pro mě nevyfasoval.“

„Vy jste gauner!“ zařval Standa. „Jste podle křivák a teď se cítíte, že jste z toho venku! Už vás nic nebolí, co?“

„Bolí.“ Profesor si začal odmotávat z prstu improvizovaný obvaz. „Ale nekrvácí.“

Standa se hvízdavě nadechl, málem se zabl. .

„Chcete se přiznat?“ přitlačil nadstrážmistr Standu.

„Tady už neřeknu ani slovo. Jsem tu dvě hodiny a stačí mi to na celý život. Nikdy jsem netušil, jak se chovají slušní lidi, když jim jde o krk. Na to musí člověk vyštudovat vysokou školu, aby se z něho stal spořádaný lump!“

„Vypadni!“ Alena zalomila sepnatýma rukama. „Prosím vás, odvedte ho -“

Standa vytáhl z kapsy peníze a hodil jimi po Ambrožovi. Vířily kolem něj jako nepovedené dětské vlaštovky.

„Tak a už v tom nejedu!“

Nadstrážmistr ho konečně pustil. Posbíral bankovky a spočítal je.

„To je dost peněz. Od koho jste je dostal?“

Standa si zapálil cigaretu a rozžehnutou zápalky namířil na profesora.

„Dal jste mu je?“ ověřoval si příslušník.

„Tak tak, já.“

„Tolik za nějaké drobné opravy?“

„Přivezl nám vůz ve svém volném čase,“ odpověděla doktorka za manžela. „Takoví mistři si nechají zaplatit za každou minutu. Kromě toho nám ho opravil přednostně, já při svém povolání se bez auta neobejdu. Snad vám nemusím vysvětlovat, jak to chodí.“

Ambrož podával Anně zakrvácený kapesník. „Děkuju vám, už ho nepotřebuju.“

Nevzala ho. „Můj není. Dala vám ho přece -“

„Je můj!“ napřáhla ruku Alena.

„- ta Vychodilová,“ dokončila Anna.

Standa zpozorněl.

„Ukaž mi ho,“ vybídl Alenu, tisknoucí v každé dlani jeden kapesník.

„Proč?“

„Dej mi oba!“

Uposlechla nerada a Standa je oba roztřepal.

„Tehle jsem našel v autě. Říkalas, že je tvůj.“ Mávl čistým, poskvrněným ukázal Anně. „Víte určitě, že tehle je od Anděly?“ zeptal se Dobešové.

„Určitě.“

Pozvedl je proti Aleně. „Jsou nachlup stejný. Proč jsi tvrdila, že je tvůj?“

„Já mám taky takové.“

Nadstrážmistr bedlivě sledoval hovor, jehož smysl mu byl záhadný.

„Dejte to sem.“ Prozkoumal kapesníky, a třebaže nebyl žádný znalec textilu, konstatoval: „Takhle stejné vyšívání? Řekl bych, že patří jedné ženě.“

„Anděle Vychodilové," přikývl Standa vzrušeně.

„Ne - jsou moje - oba!"

„Nelži, Aleno! Pochopila jsi, o co jde, už když jsem ti ten první kapesník v kuchyni dal. A potom - tady ses mě ptala celá vyjukaná: tys to slyšel taky? Měla jsi strach, že jsem Andělino udání vyslechl i já." „Kdy to bylo?" zeptal se nadstrážmistr obezřele.

„Chvilku předtím, než Zbyněk Andělu přinesl. Taky jsem něco slyšel - jako když zavřeští kočka. Myslel jsem, že Alena se polekala toho. Já blbec! Měl jsem stát za svým, když mi její táta cpal ty prachy, věděl jsem, že s tím autákem to není v pořádku. Anděla v něm předevcírem opravdu seděla, ale ne se mnou. S ním!" ukázal na profesora. „Vás sem přišla skřípnout. Konečně ulovila toho prachatýho pána. Ta nehoda, kterou jste spolu zavinili, jí parádně nahrála. Jak já ji znal, ty byl každé prostředek dobřej, aby ze všeho pro sebe vyrazila co nejvíc. Myslela si, že vás má v hrsti, ale podcenila vás. Tak se vám chtěla aspoň pomstít. Vy jste výslech ten rozhovor na druhým aparátu a -"

„Nesmysl!" přerušila ho MUDr. Ambrožová. „Druhý přístroj je u syna a třetí v mém pokoji. Ručím vám za to, že můj manžel se v té době ani jednoho z nich nedotkl."

„Ale vy ano," znenadání řekla Anna Dobešová. „Když jste zkoušela volat do nemocnice, uslyšela jste Vychodilovou. Nemohla jste udělat nic jiného než přerušit spojení."

Nadstrážmistr Průša se dlouze zahleděl na doktorku.

„Kde je umístěná rozvodná krabice, ze které jsou vytažené ty tři paralelky?"

„U mě v pokoji. Vedle dveří na terasu." Tvář měla jako drolící se sádrový odlitek.

„Zavedete mě tam?"

„To je zbytečné. Ano, vytrhla jsem hlavní kabel."

Vítr se konečně zvedl a nadul modrý závěs jako lodní plachtu. Ale loď se potápěla.

„Koho jste chtěla chránit? Kvůli komu nesměla Vychodilová mluvit?"

MLčela jako člověk, který řekl svá poslední slova. Nad-strážmistrovi spadly šupiny z očí. Zbývalo už jen několik otázek. První položil profesorovi.

„Je to pravda, že vy a ta dívka -"

Ambrož si zádumčivě prohlížel poraněný prst, Neviděl torzo ženy, která s ním pětadvacet let houževnatě sdílela dobré i zlé.

„Vy jste o jejich poměru věděla?"

Přikývla.

„Ale byla jste si jistá, že váš muž nikdy nevymění to, co má, za nejistou budoucnost s mladou a náročnou ženou."

Znovu přikývla a už nezvedla hlavu.

„Jenže když spolu zavinili tu nehodu, měla ho Vychodilová skutečně v hrsti. Překazila jste ten hovor, ale bylo vám jasné, že tím jí mluvit definitivně nezabráníte. Tak jste -"

„Mami, ty ne!“ Zbyněk vrávorál ke zlomené, ale na pevných nohou stojící postavě.

Profesor si stiskl čelo, jako by chtěl vyždímat z mozku alkohol.

„Alíku, ale ty jsi potom ještě telefonovala pro Bezpečnost?“

„Nikam jsem nevolala,“ řekla bezvýrazně.

„Byli jsme všichni u toho.“

„Hovořila do hluchého telefonu. Nikdo nic nehlásil. To vím od chvíle, co jsem mluvil s kriminálkou,“ vysvětlil pohotově nadstrážmistr Průša.

Matka se nepatrně pohnula a hned zase znehybněla. Jen Zbyněk, který ji objímal jako šílený, cítil, jak se chvěje.

„Vy jste přerušila vedení, paní doktorko,“ řekl nadstrážmistr smutně.

„To znamená, že jste od začátku věděla, že ten, kdo předstírá, že volá, je buď sám vrah, nebo vraha kryje.“

Profesor se vztyčil. „Já jsem ji zabil.“

„Ne!!!“

„Ano, Alíku.“

„Ne! Proč to říkáš? Nesmíš -“

„Musím, holčičko.“

„Proč to bereš na sebe, tatínku? Ty jsi vždycky na všechno trpně kýval - proč? Proč jsi začal pít, měl jsi odtud radši odejít a začít někde jinde znovu. Proč jsi to neudělal - kvůli mně? Tak jsme tu žili - my dva - v akváriu. Ve studeném akváriu - - Jak zlaté rybičky. Jednou se něco muselo stát - - Měla jsem jenom tebe.“

„Máš přece ještě mě,“ sebrala matka zbytek své životní síly.

„Ale ty jsi mě nikdy neměla -“

Pokročila k nadstrážmistrově - nezralá dívenka, která znenadání dospěla.

„Já jsem to udělala.“ „Ty, Aleno?“ řekl Standa nevěřícně. „Tys Andělu přejela? Proč?“

Mezi něj a jeho děvče se postavil muž s distinkcemi.

„Ona seděla za volantem. Ale soudit -“

Nadstrážmistrův hlas přehlušila siréna policejního vozu.

DĚTI A SMRT

Seděla jsem u Karásků v kuchyni a vybarvovala omalovánky. Pepíček klečel na sousední židli, jazyk vystrčený z koutku pusy a na prstících všechny barvičky z Járovy staré akvarelové kazety.

„A teď střechu,“ poroučel. „Touhletou,“ a namočil palec do zbytku rumělky.

„Počkej. Ještě udělám tady tu kytičku.“ Otírala jsem modrou barvu ze štětce o kytku v rohu obrázku.

Pepíček začal ječet. „Ale ta má být žlutá! Já ji chci žlutou, a ně modrou!“

Rozbrečel se a rozmazával si slzičky barevnýma ručičkami.

„No tak, Pepíčku,“ řekla paní Karáskova, ale neotočila se. Podívala jsem se po ní - přikládala do sporáku a zlatá hlava jí zaplanula v záři ohně.

Paní Karáskova měla vlasy krásné jako princezna. Moje maminka je taky blond, ale odbarvuje se, a tak má pokaždé trochu jinou barvu. Ale Pepíčková maminka měla tyhle princeznovské vlasy, ještě když neměla Pepíčka, a já byla jako on dnes. Jednou když byla u nás, přišel strejda Vašek a povídal jí - „měla bys mít holku, Růžo, aby měla tvoje vlasy," a natáhl ruku, jako by se jich chtěl dotknout.

Maminka se v té chvíli vrátila do pokoje s náručí plnou věcí po mně a slyšela a viděla to a zasmála se nahlas, ale kdybych se na ni nedívala, nepoznala bych, že je to smích. „Co z toho," řekla. „Holka si může vlasy barvit."

„Takovou barvu žádná holička nesvede," řekl strejda, ale potom se po mamince kouknul a začal se přehrabovat v hromádce hadříků, které hodila na stůl, jako by byly bůhvíjak zajímavé. „To jsou přece -" a zase se na mámu podíval, jako by se jí chtěl na něco zeptat.

Maminka se znovu zasmála, a zase to nebyl smích. „No ano - co se ti nezdá? Snad si nemyslíš, že to budu ještě potřebovat."

Paní Karáskova vstala. „Já už musím jít...," a vypadala jako docela smutná princezna.

Maminka a strejda na sebe hleděli a on mi najednou sebral čepici, kterou mi vždycky půjčoval, když k nám přišel, a řekl, „svezu se s tebou," a maminka honem balila ty věci po mně a řekla - „aspoň jí s tím pomůžeš - no tak počkej, Růžo."

Bylo mi líto, že si se mnou tenkrát strejda Vašek nehrál s esenbáckou plácačkou, a zlobila jsem se na maminku, protože jsem myslela, že kdyby nedala paní Karáskové ty věci na mimino, tak by jí je strejda nenesl a zůstal by u nás. A přála jsem si, aby paní Karáskova měla holičku s princeznovskými vlasy a maminka aby měla vztek.

Ale Karáskům se potom narodil Pepíček. Měl zlaté vlásy, ale nebylo mu to nic platné, protože mu je stříhali.

„Pepíku - ty čuníku!" vykřikla paní Karáskova a zvedla ho v natažených pažích.

Kroutil se a ječel: „Nech mě! To ona! Proč tu kytičku namalovala modrou!"

Šla jsem za nimi k umyvadlu a dívala se, jak mu myje buclaté tváře a potom mu na ně dává pusinky.

Zničehonic se mi chtělo brečet. „Já za to nemůžu," špitla jsem.

Podívala se na mě, pustila Pepíčka a rychle mě vzala kolem ramen. „Ale já vím, Sašo. Jsem ráda, žeš ho chvilku zabavila, máš s ním svatou trpělivost. Pro našeho mladýho pána je pod jeho důstojnost zabývat se malým bráchou."

Jára vzhlédl od papíru, nad kterým seděl už hezkou chvíli. „Cože? Mami, já mám hlad."

Paní Karáskova mě postrčila ke stolu a posadila tam i Pepíčka - z dosahu vodovek. „Najíte se a potom tě Jára zavede domů, Sašo."

Jára se ušklíbl. Položil ruku před papír, abych na něj neviděla.

Pokusila jsem se přes ni nahlédnout. „Co to píšeš? Úkol?"

„Jo."

„A vy nepíšete úkoly do sešitu?“
 Jára se na mě zamračil. „A co je ti po tom?“
 Paní Karáskova postavila na stůl talíř s koláči. „Járo, nebuď hubatý. Ostatně Saša má pravdu - ukaž.“ Vzala mu papír zpod ruky.
 Jára na mě zahlídl tak, že bylo vidět, jak zuří.
 „O čem se bavíme s děvčaty,“ četla paní Karáskova nahlas. „Co to má být?“ zeptala se Járy přísně.
 „To je - to je trest. My jsme se bavili a pan ředitel...“
 Paní Karáskova četla dál. „Děvčat se ptáme na různé věci. Obyčejně nám odpovídají, na co jsme se ptali. Ptáme se například na domácí cvičení a na jiné matematické záhady. Můžeme se ptát i na jiné věci než matematické, například na koncovky některých slov. Může se stát, že při Kreslení nám dojde inspirační fantazie, v tom případě se ptáme Oliny Webrové, která nám vždy dobře poradí.“
 Bouchly domovní dveře, ale paní pokračovala: „S jinými děvčaty rozprávíme i o něčem jiném, ale s Olinou Webrovou ne!!! Při hodinách matematiky mi nikdy nechce odpovídat, ale jaký bych to hloupý byl, kdybych ji za to bil.“**
 Jára visel očima na dveřích a pan Karásek vstoupil, zrovna když paní dočetla. Obrátila se k němu. „Slyšels to? Náš mladý se má k světu,“ a podávala mu Járův trest.
 Pan Karásek to přeletěl očima. Byl ještě oblečený a pod botama se mu dělala loužička. „Byl tady Petrák?“ zeptal se ostře.
 „Ne - proč?“
 „No přece ten kompresor - copak ho nedovezli?“
 „Ne. To měli přivézt dnes?“
 „Samozřejmě!“ vykřikl pan Karásek. „Vždyť jsem ti to říkal.“
 „Vážně? Asi jsem to zapomněla.“
 „Zapomněla! Jenže já s tím počítal!“
 „No dobře, Jaroslave,“ řekla paní chlácholivě. „Jenže co by bylo platné, i kdybych na to pamatovala. Před chvílí jsem přišla z práce, a kdyby mi Saša nepomohla s Pepíčkem...“
 Pan Karásek ji neposlouchal. Zuřil. „Kdybys jednou sledovala, co ti říkám, mohlas ještě zajít k Petrákovi...“
 „To bych tedy nemohla,“ přerušila ho paní klidně. „V tomhle lijáku - a děti doma - podívej se, co pan syn vyvádí. Myslíš, že je člověk může nechat chvíli bez dozoru?“ A zase mu strkala ten Járův trest. „No přečti si to!“
 Pan Karásek chytil papír a vlepil Járovi pohlavek. Jára začal bečet.
 Paní Karáskova sevřela rty. „Jaroslave - nechtěl by sis to raději zajet vyřídít? Můžeš to vzít horem - po cestě.“
 Kolem Karášků vedla lesní cesta přes kopec na hlavní silnici.
 „Děkuju ti za radu. Víš, jak zapráskám auťák? Dědek jeden nespolehlivej!“
 Paní Karáskova řekla velice pomalu: „Snad se tolik nestalo. Zítra...“

* Autentický materiál, za který děkuji žákovi VII. třídy J. V.

„Jo - jenže já jsem si půjčil v práci stříkací pistoli! A zejtra ráno ji musím vrátit. Mistr měl stejně řeči, že by neměl -znáš to. A Petrák věděl, jak to je."

Paní se zamyslela. „Třeba Hadrava ten kompresor Petrákovi nevrátil."

„To by mu bylo podobné!" vykřikl pan Karásek. „Jestli věděl, že ho mám slíbený já - ale já ho..."

„Ty toho chlapa zabiješ, vid', táto," pronesl Pepíček s pusou plnou koláče.

Paní se dala do smíchu, pan Karásek se zarazil. Přistoupil k Pepíčkově, šťouchl ho do zad a podíval se po mně. „Co ty ještě tady, Sašo? Pojď, svezu tě domů. Máma tě bude hledat."

Pepíček se mě chytl. „Ne - ona mi musí spravit tu kytičku..." Pohládila jsem ho po kudrnatých vláscích.

„Nech ji, Jára ji zavede domů," řekla paní Karáskova a nad námi se na sebe podívali.

Vytrhla jsem se Pepíčkově. „Já půjdu sama. Nechci, abyste mě vodili." A utekla jsem do předsíně.

„Sašo - počkej! Vždyť tam leje jako z konve!"

Ale bouchla jsem dveřmi a rozběhla se přes dvorek na silnici.

Utíkala jsem celou cestu, ale než jsem dorazila domů, byla jsem docela promoklá. Boty jsem měla plné bláta, jak jsem přehlídla hlubokou louži na Karáskově dvorku. Protože jsem brečela. Co se o mě mají co starat. Nejsem malá holka a můžu jít klidně domů sama - i když je už tma a prší. A nemusejí mě u nich nechávat. Chtěla jsem jen pomoci paní Karáskové s Pepíčkem, protože i když nemám žádného brášku ani sestru, umím to s malými dětmi. Vždycky mi paní Karáskova říkala, že beze mne by nevěděla, co dřív. Mohla bych klidně být doma a pustit si televizi. Můžu se pořád koukat na televizi a nikdo mě od ní nezahání. I když je maminka doma. A táta... táta si jenom sedne vedle mne, ačkoliv se asi nedívá, protože jinak by mě přece někdy musel poslat spát. Viděla jsem všechny programy, co si o nich ostatní děti povídaly, že třeba slyšely jenom zvuk. Všecky pořady s hvězdičkou - a to prosím ve čtvrté třídě. I dřív.

Zastavila jsem se a strčila mokrou ruku za svetřík, abych vytáhla klíče. Ale tu jsem uviděla, že se u nás svítí. Hned jsem přestala brečet.

V předsíni jsem vyklouzla z bot a nazula pantofle. Maminka nesnáší, abych jí dovnitř nosila bláto.

Jenže maminka doma nebyla. Na otomaně ležel táta, oči měl zavřené a ruku položenou na čele.

Zarazila jsem se ve dveřích a popadala dech.

Táta otočil hlavu a podíval se na mě. „Co je - kde lítáš?" Vypadal hrozně unavený.

„Já - byla jsem u Karášků." Zavírala jsem za sebou dveře, ale vylítly mi z ruky a bouchly.

Táta sebou trhl. Přivřel oči a zase si položil dlaň na čelo. „Máš být dávno doma. Kde je máma?"

Přistoupila jsem ke stolu. Ležela tam prázdná sklenice a celofán s acylpyriny. „Co je ti? Nechceš uvařit čaj?“ Natáhla jsem se po sklenici, ale ta mi vyklouzla a třeskla o podlahu.

Táta se prudce posadil. „Sakra - co děláš? Nemůžeš dát trochu pozor? Sotva přijdeš...”

Sbírala jsem střepy. „Nechceš ten čaj?“ opakovala jsem.

Hleděl na mě mlčky. „Kde je máma?“ zeptal se konečně znovu.

Rozřízla jsem si o střep prst. Strčila jsem ho do pusy a podívala se zpod stolu na tátu. „Šla - k tetě. Nevěděla, že se vrátíš.”

Táta se zasmál, ale nebyl to hezký smích. „To věřím.”

Krčila jsem se pod stolem, cucala si prst a hleděla kradmo na tátu. Neříkal nic a mnul si prsty čelo. Zdálo se, že na mě zapomněl. Pomalu jsem se sunula dozadu.

„Co se tam plížíš jako pes,” řekl najednou. „Vylez - no tak! Pojd' sem.”

Postavila jsem se, ale nešla k němu blíž. „Copak - - - ty brečíš? Sašo, no tak! Pojd' sem, holka maje.”

Opřela jsem mu nos o rameno a rozbřečela se nahlas.

„Sašo! Co se stalo?”

„Já jsem - já jsem se řízla.”

„Ukaž!” odtáhl mi ruku od pusy. „Jdi ty - to nic není. Taková velká, statečná holka... Vždyť ty jsi docela promoklá! Mazej se převléknout, nebo chytneš chřipku jako já.”

Vstala jsem a začala hledat tepláky. „Ty máš chřipku?”

„No - nepustili mě na lokomotivu. Ale zítra to bude dobré - víš co? Uvař mi ten čaj. Vezmeš si taky, jsi celá studená. Co tam hrabeš?”

Nemohla jsem najít tepláky, ale neřekla jsem nic a vytáhla z koše ty špinavé. Nebylo to na nich tolik vidět - alespoň pro tátovy oči.

Vypili jsme čaj a táta byl hodný, jako už dlouho ne. Řekla jsem mu to.

Zadíval se na mě a zamračil se. „To myslíš vážně?”

Přikývla jsem. „Naposledy jsi byl takový, když jsem měla příušnice.”

Odvrátil hlavu k oknu a já jsem se lekla a napjala uši. Ale auto jsem neslyšela.

Táta se otočil a dal mi pusu. „Tak si budu muset myslet, že máš příušnice pořád.”

„To ne! Copak jsem oteklá?”

Vstal, udělal na mě nafouklý obličej a zašel do ložnice.

Čekala jsem, až jsem slyšela, že si lehl, a potom ještě chvíli. Pak jsem zhasla, vyšla do předsíně a zadupala na schodech do mého pokojíčku v podkroví. Po špičkách jsem sešla zpátky, obula si holínky a oblékla máminu starou pláštěnku. Byla mi až na zem.

Venku pršelo pořád stejně. Holé větve hrušně před domem se ve světle lampy u silnice leskly jako černí hadi. Ale reflektory auta vidět nebylo.

Rozmýšlela jsem se. Nalevo směřovala temná silnice kolem Hadravova domu k závorám a okolo hospody za nimi dál na státní. Ale k tetě Maně jsem musela jít na druhou stranu, kolem Karásků a nádraží, do vesnice.

V dálce zahoukal vlak. Už jsem nečekala. Rozběhla jsem se, kapuce mi spadla a za chvíli mě mokré culíky plácaly do obličeje, jak se mi v poklusu rozlétaly.

Silnice byla prázdná a docela tmavá, ale neměla jsem čas se bát. Bojím se, jenom když myslím na strašidelné věci, a teď jsem myslela jen na to, abych našla maminku dřív, než se vrátí domů.

Když jsem se přiblížila ke Karáskovu domku, zpomalila jsem a šla po špičkách, ale potom mě napadlo, že mě v tom lijáku stejně nemohou slyšet, tak jsem se zase rozběhla. Zahlédla jsem, že vrata garáže jsou otevřená dokořán a uvnitř se svítí. Ale Karáskovo auto tam nebylo.

Umím běhat nejlíp z celé třídy, líp než kluci. Ale teď, v gumákách a velké pláštěnce, jsem už začínala být udýchaná a zpocená. Řekla jsem si však, že to musím vydržet, teď když táta slíbil, že na mě bude hodný. Kdyby se dnes s maminkou zase pohádali, jistě by si dál bral služby navíc a chodil se domů jenom občas vyspat. A maminka by byla pryč čím dál tím víc a já bych se jí ani nemohla divit, protože co tam má dělat, když tam má jen takovou holku, jako jsem já.

Kdyby o mě táta víc stál, tak by určitě maminku zase začalo bavit se mnou na něj doma čekat, jako to bývalo, když jsem byla malá. Vždyť strejda Vašek je taky pořád ve službě a někdy ho přijdou budit i v noci a teta Jirka je s malým Vénou. A vynadá mu, ale čeká na něj třeba do rána a strejda jí všechno, co se udalo, vypráví. I když strejda jistě někdy zažije napínavé věci, jako třeba tenkrát, když honili ty kluky, co zapálili boudu na koupališti - a tátu na té lokálce, co jezdí pořád sem a tam po stejné trati, nic zajímavého nepotká.

Konečně jsem byla ve vesnici. Teta Máňa bydlela v kasárnách, jak se říkalo velkému baráku za tratí, tak jsem zamířila k nádraží, že to vezmu přes koleje.

Ve stanici stál zrovna vlak, ten, co jsem ho slyšela předtím houkat, tak jsem musela počkat, až odjede. Výpravčí pan Hrdlička stál na nástupišti a dával už znamení k odjezdu.

„Ahoj, Sašo!“ zavolal na mě někdo. Byl to Honza Vojáček, brácha od Zuzany, co s ní chodím do třídy.

„Ahoj,“ řekla jsem. „Co tady děláš?“

„Dostal jsem opuštěák. Byl jsem povýšenej, víš.“ Ukázal důležitě na rameno.

„Fakt? Zuzana se pořád vytahuje, že jsi vzorný voják.“

„No... Hlavně že jsem dostal opuštěák. Nebyl jsem doma od jara.“

„Jak to, že tě nikdo nečeká? To půjdeš pěšky?“ Vojáčkovi bydleli půl hodiny cesty na opačnou stranu z vesnice než my.

Honza se zazubil. „To už je maličkost - po té cestě z Martina.“

Kromě Honzy vystoupil už jenom starý Hadrava. Ten si mě nevšímal - nikdy si nevšímal dětí. Zamířil k přístřešku, kde si lidi nechávali kola.

Pan Hrdlička složil plácačku pod paži, podíval se na oblohu, jako by v té tmě mohl něco vidět, potom se rozhlédl a zavolal na Honzu. „Ahoj, vojáku!“

„Svobodníku, pane Hrdlička," odpověděl Honza, ale výpravčí už mluvil s Hadravou, který vedl přes nástupiště kolo.

„Počasí pod psa. To to letos brzo začíná."

„To tedy jo," zabručel Hadrava.

„Ještě žes dodělal tu omítku. Teď už by ti to neschlo," mínil pan Hrdlička.

Hadrava už sedal na kolo. „Jenže já ji nedodělal. Schází mi jeden roh, a teď to bude mokrá jako hnůj," řekl vztekle.

„Ať ti to spadne celý, dědku," řekl potichu Honza a já jsem se uchichtla. Honza mě zatahal za mokrá culík a vyrazil k domovu.

Skákala jsem kousek po kluzkých pražcích a pak se vydrápala po svahu, zarostlém lopuchami, na rozblácený dvorek kasáren.

Nemusela jsem ani chodit dovnitř, abych poznala, že tu maminka není.

Co teď? Co je mi platná teta Máňa. Ani tam nepůjdu, jenom by se vyptávala.

Podívala jsem se nahoru. Všechna čtyři okna tetina bytu byla temná. A tu jsem si vzpomněla, že dnes je kino, a teta Máňa přece dělá uvaděčku.

A v tomhle počasí ji tam maminka určitě zavezla. A že je už docela zbytečné, abych se ji pokoušela dohonit, protože teď už je jistě doma.

Loudala jsem se zpátky. Třeba se táta neprobudil. Možná že spí a mámu neslyšel - a všechno je v pořádku.

Ale nechtělo se mi domů. Co když to tam bude takové jako jindy. Máma bude plakat nebo začne uklízet a třískat vším, co jí přijde do ruky. A táta se zase bude koukat, jako by byl u nás na návštěvě a musel se tvářit jako slušný cizí člověk, který nic nevidí.

Na nádraží už nebyla ani noha, jenom u pana Hrdličky svítilo slabé světlo. Vzpomněla jsem si na Honzu, jak se blíží k domovu, a na Zuzku, která se zítra bude ještě víc vytahovat. Možná že velký brácha je lepší než malý. Ale ne - nejlepší by byl takový prťousek, jako je Pepíček. Protože to by maminka pořád nechodila pryč.

Ale velký brácha, když je fajn jako Honza Vojáček, to je skoro jako tatínek. A najednou mě napadlo, kam půjdu. Libor je už určitě doma. I když nejedí vlakem, ale autem, je přesný jako nádražní hodiny, jak říká táta. Liborovi můžu všechno říct a bude mě poslouchat. A nebude si myslet, že jsem hloupá malá holka a že ve skutečnosti mám strach z výprasku kvůli nějakému průšvihy ve škole.

Tak jsem se zase rozběhla - a vrazila jsem rovnou do strejdy Vaška, který právě vyšel před dům. Z otevřeného okna za jeho zády se valil kouř jako z lokomotivy.

„Sašo! Co tady, sakra, děláš? Stalo se něco?" Držel mě za ruku a voda stékající po pláštěnce mu smáčela rukáv uniformy.

„Ne-e. Nic." Slabě jsem se mu snažila vykroutit.

„Tak proč nejsi doma? Tak se mi zdá..." Zamračil se, ale ne na mě.

„Necukej se. Pojď - no tak!" a zatáhl mě dovnitř.

Služebna byla malá místnost se zvláštním vchodem z chodby v přízemí Vosáhlovic domku. Teta Jirka měla pořád řeči, že by ji potřebovala a že by strejdovi měli zařídit něco třeba na národním výboru, ale sotvaže o tom někdo začal doopravdy, hned měla na jazyku spoustu důvodů pro to, aby okresek zůstal tam, kde byl. Tatínek jednou říkal, že skutečný obecní policajt je teta Jirka a že by nepřenesla přes srdce, kdyby o všem nevěděla hned z první ruky.

Proto jsem vůbec nebyla ráda, že mě strejda zatáhl dovnitř.

Zavřel dveře, podíval se na mě a potřásl hlavou. „Ty vypadáš, sundej to!“

Přidržela jsem si pláštěnku. „Ale já - - - musím domů.“

„Když ses dotedka toulala, tak přece nebudeš spěchat,“ řekl kousavě.

„No tak, dělej!“ Podíval se po sobě - za tu chvíli, co byl venku, měl docela mokré sako. Sundal je, přehodil přes židli a podíval se na mě tak, že mi bylo jasné, že mu neuniknu.

Váhavě jsem rozeplula pláštěnku. „Vždyť jsem suchá - podívej.“

Hleděl na mě a neříkal nic.

Začala jsem se usmívat a šla jsem pomaloučku ke stolu. „Vážně musím jít. Táta by měl starost.“

Zvedl obočí. „Copak táta je doma?“

„No - má chřipku. Přišel znenadání večer ze služby.“

Strejda mě provrtával očima. „A máma?“

To mě naštvalo. „Máma taky - kde by byla?“ Ale viděla jsem, že mi nevěří.

Najednou se zvedl. „Tak pojď - zavezu tě.“

„Já nechci - půjdu sama,“ řekla jsem rychle. „Totiž - - - naši by...“

Strejda se se mnou nebavil. Oblékl si sako od uniformy, sáhl do kapsy, zarazil se a otevřel šuplík stolu. „Klíče - kam jsem je, k čertu, dal?“

Přitočila jsem se k němu a vmlouvala se. „Fakt, nehledej je.“ V zásuvce ležela otevřená kniha, tak jsem po ní rychle hrábla. „Je - ty si tady čteš pod lavicí!“

Pohlédla jsem na stránku před sebou. To ví jen bůh a svatý Václav, povzdychl si Michal Exner, stálo tam.

„Dej to sem,“ řekl strejda, ale uklouzla jsem mu a zalistovala dál.

Dobře vychovaný muž nelibá jen tak snadno a zničehonic dívku..., četla jsem nahlas a uhýbala přitom strejdovi. „Pánové - ty čteš zamilované romány!“

Strejda mi knížku vytrhl. „To není zamilovaný román - to je detektivka.“

„A je... a ten Michal Exner - to je detektiv?“

„Jo. Kapitán od kriminálky.“

„A chytřej?“

„Jo - dej pokoj! Až se naučíš číst, půjčím ti to.“

„Ale já přece umím číst! Měla jsem z českého jazyka jedničku!“ vykřikla jsem uraženě.

„Pst - nekřič! Tak ti to půjčím hned.“

„Jak to, ty to nedočteš? Tak to asi není moc zajímavá knížka.“

„Právě že je - já už ji jednou čet.“

„Vážně? Ale třeba ji čteš proto, že ten chytrý detektiv je kapitán. A že mu závidíš, že ty jsi jenom okrskář a...”

„Tohle mu ani tak nevadí,” řekl jasný hlas za našimi zády. „Jestli mu něco závidí, tak ty nohatý a dlouhovlasý ženský, co se na něj lepí na každém kroku - vid', Véno!” Ve dveřích stála teta Jirka, a přestože byla malá, bylo tu najednou těsno.

A strejda mě zradil. „Jiřinko,” řekl, „podívej se, jak jsem ji našel před barákem.”

Teta okamžitě přenesla pozornost na mě. „Sašeno - sundej ten igeliták! A rozpleť si vlasy - vždyť se nastydněš!”

„Ale strejda mě zaveze domů,” zablekotala jsem. Ve skutečnosti mi zacvakaly zuby.

„To zrovna - v tomhle stavu! Dělej a neodmlouvej!”

Tetě Jiřce bylo zbytečné odporovat. Podívala jsem se na strejdu, ale ten hleděl ke dveřím. Někdo vešel do chodby, všichni jsme s očekáváním vzhlédli.

Do místnosti vstoupil Libor. Po čele mu stékala voda z promočených vlasů, kalhoty měl po kolena zablácené.

„Vašku,” řekl divným hlasem, „přejel jsem Hadravu. Myslím, že je mrtvý.”

Teta mě odvedla do kuchyně, vzala mi holínky a pláštěnku a nařídila mi, ať se svléknu. Přinesla Vénovo pyžamo, a zatímco nade mnou stála, pokud jsem se nepřevlékla, slyšela jsem odjíždět strejdův služební kombík.

Když Libor řekl tu hroznou věc, zůstali strejda i teta docela ohromeni. Já jsem přiskočila k Liborovi a chytla ho za ruku.

„To není pravda!” vykřikla jsem. „Vždyť jsem ho před chvílí viděla.” Cítila jsem, jak sebou trhnul.

Teta se vzpamatovala první. „Kde?” zeptala se.

„Na nádraží. Pan Hrdlička s ním mluvil - a byl tam taky Honza Vojáčků. Přijel...”

Strejda ke mně přistoupil, vzal mě jako malé dítě a postrčil k tetě. „Odveď ji, Jirko. No tak,” řekl rázně, než stačila promluvit. „To není nic pro ni.”

Teta určitě nebyla ráda, že kvůli mně musí odejít, ale poslechla. „Vy jste ale přišel pěšky?” řekla už ve dveřích.

„Nechal jsem auto na místě.”

„Kde se to stalo?” zeptala se honem.

„Na tom betonovém můstku. Kdybych jel o minutu později, byl by už ze silnice pryč - musel by už dojít k svému domku.”

„Dojít? On přece jel na kole!” skočila jsem mu do řeči.

„Jirko!” řekl strejda varovně a ukázal na dveře.

Teta mě vystrčila na chodbu. „Pojedete tam? Měli byste přitom Sašu vzít domů - jedete přece kolem nich. Budou mít o ni starost.”

„Ty ses zbláznila! K tomuhle tahat dítě. Strč ji do postele a uvař jí čaj - zůstane přes noc u nás. Stavím se u nich později-”

Teta vyšla za mnou a zavřela dveře.

A teď veze strejda Vašek Libora po silnici, po které jsem před chvílí utíkala, a na můstku kousek za naším domem, tam ve tmě a dešti leží mrtvý děda Hadrava. Už nikdy tam nebudu moct takhle v noci jít. Rozklepala jsem se.

Teta mě strčila na otoman, co mají v kuchyni, přinesla peřinu, nahřála ji u sporáku a přikryla mě až po nos. Byla zamyšlená a chvilkami vyhlížela z okna.

Zavrtěla jsem se a povylezla zpod duchny. „Tetičko...”

„Lež.“ Ani se na mě nepodívala.

„Kde je Věna?”

„Cože? Věna leží - je nastydlý.“ Konečně přistoupila ke mně a položila mi dlaň na čelo. „Ty máš lepší kořínek. Zítra budeš v pořádku.”

Chytila jsem se té malé, pevné ruky. „Teto - co budou dělat? Zavře strejda Libora?”

Teta si sedla na kraj otomanu. „Nevím, Sašo. Snad ne -dej bůh, aby to nezavinil. Je to už tak dost velké neštěstí. Člověk by si skoro myslel, že je to odplata...”

Nerozuměla jsem jí. „Jak to? Nesmějí Libora zavřít - určitě za to nemůže! Hadrava byl takový protivný dědek - pořád nám nadával, a když jsme si hráli na jeho louce, házel po nás klacky.”

„Děvče - Hadrava byl chudák.”

„Ať,” řekla jsem tvrdohlavě. „Ale na děti byl zlý.”

Teta na mě káravě pohlédla. „To není pěkné, tak o něm mluvit, když je po smrti. Ostatně - on takový vždycky nebyl, ale před pár lety se mu - - - měl prostě malér, rozumíš. Musel nechat zaměstnání, které dělal celý život... A to, že nestrpěl kolem sebe děti, s tím taky souvisí.”

„Ale byl to opilec - vím, že někdy se vracel z té hospody, co do ní jezdil pomáhat, úplně nadrátovaný. Třeba byl dnes taky opilý,” řekla jsem významně. Ale věděla jsem, že tohoto večera byl Hadrava určitě střízlivý.

Tetu to však zaujalo. „To je možné... Poslyš, tys ho viděla na stanici?”

„No -*” a řekla jsem jí, jak to na nádraží bylo. „Potom sedl na kolo. Viděla jsem ho odjet a pak jsem šla pryč.”

„A cos tam vůbec dělala?” zeptala se teta najednou.

„Byla jsem - byla jsem u tety Máni. Ale nebyla doma, tak jsem šla domů. Kdyby táta zjistil, že...”

Ale tetě to už stačilo. „Tak táta je doma? Ale máma ne, vid'. A tys pro ni šla, aby táta nevěděl.”

Otočila jsem se k ní prudce zády a schovala se do peřin. „Nech mě! Všichni jste zlí a protivní!”

Teta se nade mne naklonila a začala mi shrnovat uschlé, ale nerozčesané vlasy za uši. „Přestaň, Sašo. Nikdo si nic zlého nemyslí - ani o tobě, ani o mamince.”

Odtáhla jsem se. „To není pravda! Všichni si domýšlíte bůhví co, ale maminka jenom vezla tetu Máňu do kina, když tak přšelo.”

Teta mě otočila k sobě, vytáhla kapesník a začala mi otírat oči a nos. „Nebreč - tak to tedy bylo! A tys měla strach, že táta se bude zlobit, že vytáhla do toho počasí auto. Tak jsi jí chtěla říct, že už je doma.“ Ano, tak to bylo, a teď když to teta řekla, viděla jsem, že na tom nic není. Chytla jsem tetu kolem krku. Měla jsem ji moc ráda.

Někdo zaklepal a do kuchyně strčil hlavu pan Karásek. Teta mě pustila a otočila se. „Pojďte dál. Neslyšela jsem vás.“

Pan Karásek vstoupil v celťáku a v holínkách. „Dobrý večer. Václav se u nás zastavil - nechtěl se sám vracet a nechat to tam bez dohledu. Musí se zavolat nehodovka.“

Teta vstala. „Vy jste tam byl s nimi?“

„Ne. Ale stalo se to kousek od nás, tak Václav zašel za mnou, abych to vyřídil.“

U strejdy měli telefon ve služebně a druhý přístroj v kuchyni. Doufala jsem, že teta bude volat odtud, ale sebrali se a šli do služebny. Natahovala jsem uši, ale neslyšela jsem nic. Bojovala jsem s chutí vylézt z postele a alespoň pootevřít dveře na chodbu, ale netroufala jsem si. Po chvíli jsem přece jen spustila nohy na podlahu, ale zrovna klaply dveře služebny, tak jsem honem zalezla zpátky.

„A je to skutečně jasné?“ ozval se tetin hlas.

„Ano. Je mrtvý.“

„Ale já myslím - stalo se to Rozsypalovou vinou?“

Zatrnulo mi.

„No - asi ano. Jenom --- totiž...“ Pan Karásek se zamlčel.

„Copak,“ řekla teta ostře. „Co na tom nehraje?“

„Ale nic.“

„Nepovídejte. Václavovi se něco nezdá?“

„Ježíšmarjá, paní Vosáhlová,“ řekl pan Karásek nešťastně. „Já o tom nic nevím - Václav vám to určitě poví sám.“

„To určitě poví. Tak mi to můžete říct už teď.“

Věděla jsem, že pan Karásek nemá naději. Teta se vždycky dozví, co chce.

Pan Karásek nebyl výjimka. „Já u toho fakt nebyl. Ale Václav říkal, že se to kolo našlo pod můstkem. A Rozsypal tvrdí, že Hadrava určitě šel pěšky. Prý ho vůbec neviděl.“

Chvilku bylo ticho. „A to kolo,“ ozvala se pak teta napjatě, „nevíte, jestli mu fungoval reflektor?“

„Ano,“ řekl pan Karásek. „Prý dokonce ještě svítil. Slabě, ale svítil.“

Slyšela jsem, jak jdou k domovním dveřím.

„Vy jste tu pěšky?“

„Ano - mám auták trochu rozebraný.“

Teta ještě něco řekla, ale už jsem jí pořádně nerozuměla. Zabouchla dveře a slyšela jsem její drobné, různé kroky na dlažbě chodby. Zastavily se u dveří kuchyně, teta otevřela, ale nevstoupila. Malinkou chvíli naslouchala - nehýbala jsem se. Teta zhasla a zavřela.

Byla jsem zpocená, ale ruce a nohy jsem měla studené. Schoulila jsem se pod peřinu a umínila si, že nesmím propást strejdův návrat. A že musím všechno vyslechnout, i kdyby mi v tom sebevíc bránili. Protože Libor je určitě nevinný a já nemohu spát, pokud nebudu mít jistotu, že to strejda i ti lidé z města, co pro ně teta telefonovala, vědí.

Přece není možné, abych zrovna dnes, kdy jsem si začala myslet, že to u nás doma bude opět jako v jiných rodinách, ztratila zase Libora. To by nebylo spravedlivé - vždyť bez něj bych to někdy nebyla vydržela.

Znám ho sice teprve dva roky - ano: bylo to o prázdninách mezi první a druhou třídou, když jsme se dozvěděli, že někdo koupil tu rozbitou chalupu u lesa na stráni proti nám. Nikdo ho tu neznal, vědělo se jenom, že je to nějaký člověk z kraje, a všichni mysleli, že to bude mít jen na rekreaci. Ta chalupa patřila předtím lesní správě a bydlívali v ní občas lesní dělníci, ale potom už ani ti tam nechtěli být, tak byla dlouho prázdná a zchátrala. My jsme si tam kolem hrávali, dovnitř jsme se sice nedostali, ale dveře od kůlny už byly rozpadlé. A najednou se objevil Libor, začal tam vozit stavební materiál a celé prázdniny tam pracoval a všechno si dělal sám. A vůbec mu nevadilo, že jsme tam napřed okouněli a potom se mu tam pořád motali, ale nechal nás, abychom mu pomáhali. A nikdy se nezlobil, když jsme něco zkazili nebo mu i polámali kus nářadí.

Lidi napřed mysleli, že za ním přijede nějaká rodina, ale když zjistili, že je sám, a viděli, jak dává chalupu krásně do pořádku a jaký je slušný, začali mu všelijak pomáhat. Můj táta mu třeba zařídil - potom, když už měl všechno skoro hotové -, že mu vagónem přivezli nějaký nábytek, aby ho to moc nestálo.

Rodiče nám říkali, že až bude mít Libor chalupu v pořádku, že nás vyprovodí, protože si tam nebude pouštět takové stádo. Ale nebyla to pravda, chodili jsme tam dál a nikdy nás nevyháněl. Když měl nějakou práci, při které bychom mu překáželi - byl zaměstnaný v Jablonci ve stavebním podniku a někdy si vozil domů rozdělané výkresy -, tak nám řekl, že nemůže, a my jsme mu dali pokoj. Ale udělal to vždycky tak, jako by mluvil s dospělou návštěvou, kdyby přišla nevhod, a nikdy nás jen tak beze všeho nezahnal. A když měl někdo z nás nějaký průšvih, tak věděl, že si o tom může s Liborem upřímně povídat, protože Libor chápal, že je to pro nás právě tak důležité jako pro dospělé jejich starosti.

A když doma nikoho nezajímáte a jste jenom na obtíž, tak takový člověk, ke kterému můžete chodit a on je rád, když vás vidí, se stane ohromně významný. Zvlášť když je ochoten nechat svoje věci být, když pozná, že máte trápení, a povídat si chvíli s vámi.

Takže jsem věděla, že Libor by nikdy nemohl jednat jako ti bezohlední řidiči, co o nich píšou v černé kronice. Protože když měl tolik ohledů k nám dětem, tak by určitě dal pozor, aby na silnici nikomu neublížil. Zvlášť když Hadravu potkával skoro večer co večer a jistě si všiml, že se někdy motá od příkopu k příkopu.

Byla jsem si tím jista a měla jsem pocit, že teta, jak jsem ji slyšela mluvit s panem Karáskem, je stejného názoru jako já. A to mě uklidnilo, protože když si teta Jirka něco vezme do hlavy, tak nedá pokoj, dokud o tom nepřesvědčí i všechny ostatní.

„Ne, oni tam zůstali. Udělej zatím kafe jenom pro mě a pro Rozsypala," řekl strejda.

Otevřela jsem oči a těsně u obličeje jsem měla jablka a pomeranče na závěsu za tetiným kanapem. Rázem jsem si vzpomněla, kde jsem a co všechno se dnes večer přihodilo.

„Jak to pro něj vypadá?" zeptala se teta.

Asi jsem se pohnula, protože strejda zašeptal: „Pst - vzbudíš Sašu."

Zavřela jsem pevně oči a zabořila hlavu hlouběji do polštáře.

„Ta spí jako miminko," řekla teta netrpělivě. „Vašku - snad to není..."

Strejda chvilku mlčel. „Je to pro něj špatné," odpověděl potom vážně.

„A co to kolo?" namítla teta okamžitě.

„Právě tím si nejvíc uškodil. Tvrdí, že Hadrava určitě na kole nejel, a přitom to jinak být nemohlo. Proč by lhal, kdyby to nezavinil?"

Slyšela jsem, jak teta posunuje konvici doprostřed plotny. Byla zticha a já jsem se na ni začala zlobit. Proč nic neříká?

A já myslela, kdoví jak se bude Libora zastávat. Už už jsem se chystala, že ho začnu hájit sama, když teta promluvila.

„V kolik hodin Hadrava zemřel?"

„Jirko, prosím tě!" řekl strejda odmítavě.

„Nepros mě! Samozřejmě že vám to doktor neřekl na minutu. Ale několik lidí - Hrdlička, mladý Vojáček a třeba i Saša - potvrdí, kdy Hadrava odjel z nádraží. Vzhledem k tomu, že vystoupil z vlaku, dá se to určit skoro přesně. A stejně se dá spočítat, za jak dlouho mohl dorazit k tomu můstku. Když už to nenapadlo tebe, divím se, že na to nepřišli ti z nehodovky. Nebo je jim to tak jasné, že se tím už nezabývají?" řekla teta jízlivě.

„Ale zabývají," odsekl strejda. „Jenže to na věci nic nemění."

„Rozsypal si nevšiml, kolik bylo hodin, když se to stalo?"

„Aha - tak ty si myslíš, že když se spočítá, že Hadrava musel dojet na můstek v sedm deset, zatímco Rozsypal tvrdí, že ho přejel v sedm patnáct nebo dvacet, tak je z toho venku," řekl strejda stejným tónem. Ale potom se najednou nadechl. „Počkej - to by ale přece..."

Voda v konvici začala vřít, ale teta si toho nevšímala. „Co říká Rozsypal, Vašku? Přece jste se ho ptali na průběh cesty, než k tomu došlo."

Slyšela jsem, jak strejda odsunul židli a ztěžka se posadil. „Přijel k železničnímu přejezdu, co je asi tři sta metrů před můstkem, právě v okamžiku, kdy šly šraňky dolů. Počkej: Petrák spouští závory vždycky, když vlak opouští stanici. Nebo dvě tři minuty poté, protože napřed spustí závory na hlavní silnici, u kterých má své stanoviště. Těmi projíždí vlak dřív. Hadrava asi v tom okamžiku odjížděl z nádraží."

Teta si přisedla ke stolu, ale nepřerušila ho.

„Rozsypal už nestačil projet. Zastavil před přejezdem a šel zpátky těch sto padesát metrů do hospody pro cigarety. V hospodě bylo skoro prázdné, kdo by v tomhle počasí vytáhl paty z domu. Seděli tam jen ti čtyři karbaníci, co jsou tam ležmo, a děda Sobotka. Ten to má z bývalého strážního domku u závor kousek, a tak se tam dopajdá taky skoro každý večer.“

Samozřejmě že jsem to tam znala. Silnice dělala kousek za hospodou smyčku, jak obcházela mokrou louku. Středem té louky se táhl železniční násep a trať se křížovala se silnicí zrovna tam, kde se silnice ohýbala. Když jsem chodila tátovi pro pivo, vzala jsem to kus před šraňky doleva loukou rovnou k hospodě, místo abych šlapala po silnici nejprve po jedné a potom po druhé straně trati.

„Sobotka se dal s Rozsypalem do řeči, a když se dozvěděl, že závory jsou už dole, neodpustil si, aby Petrák nekritizoval. Podle něj od té doby, co on je v důchodu, dělá si u dráhy každý, co chce. Kromě toho nemůže Petrákovi odpustit, že zavedli ovládání jeho závor z Petrákova stanoviště - i když je to pochopitelné. Oboje závory jsou sotva dva kilometry od sebe, a kvůli těm pár vlakům, co tady projedou, nestojí za to mít obsazené každé zvlášť.“ Strejda povídal věci, které teta znala - asi si potřeboval všechno vybavit a zopakovat.

„Sobotka Rozsypala zval, ať si přisedne, co tam bude čekat v dešti, ale ten odmítl, že si stejně nemůže nic dát, když řídí, a odešel.“

„Tak to jste si ověřovali, jak šlo o alkohol,“ řekla teta posměšně.

„Naštěstí. Ale že v tom případě musel být Hadrava na můstek mnohem dřív, než se závory zvedly, to vám ušlo.“

Zajásala jsem. Zlatá, chytrá teta.

„Počkej - to přece není žádný důkaz. Co když píchl? Nebo když nejel, ale kolo vedl?“ řekl strejda nejistě.

„A co když Rozsypal mluví pravdu a Hadrava skutečně nejel na kole? Co když ho opravdu nemohl vidět, protože ho srazil někdo jiný, kdo projel před spuštěním závor, a když Rozsypal přijel na můstek, Hadrava tam už ležel?“

No ano, tak to bylo, určitě! A Libor za nic nemůže a nikoho nezabil!

„Jirko, udělej přece to kafe,“ řekl strejda a teta vstala a zacinkala hrnečky.

Ale na co strejda čeká? Proč tu ještě sedí - proč nejde za Liborem a za těmi policajty, co se ještě nevrátili od vyšetřování, a neřekne jim, že už vypátral, jak to bylo!

Teta postavila hrnky na stůl. „A určitě už víš, kdo to první auto musel vidět.“ Slyšela jsem, jak štrachá v kredenci, a čekala jsem nedočkavě, co strejda odpoví, ale mlčel, a teta konečně řekla vítězně, „... no přece Honza Vojáček. Šel z nádraží tři kilometry domů a to auto ho muselo předjet. Jinam pokračovat nemohlo. Kdyby obrátilo a vrátilo se, setkal by se s ním Rozsypal. Ptali jste se ho, jestli někdo nejel proti němu?“

„Ano. Nejelo nic - ani proti, ani stejným směrem." „Vidíš - proč by to zapíral? To by mu přece mohlo pomoci. Na tvém místě bych jela za Vojáčkem."

Strejda vstal. „Dej tam Rozsypalovi to kafe. Nebo..." „Vezmu ho sem. Vždyť tam, chudák, sedí už málem jako zavřený." Odešli.

Vydechla jsem hlasitě a odhodila peřinu. V hlavě mi hučelo, jak jsem celou dobu natahovala uši, aby mi nic neuniklo. Slyšela jsem, jak strejda odjíždí, a hned poté teta s Liborem vstoupili do kuchyně. „Věřím vám, je to hrozný pocit, ale... Sašo!" Vyskočila jsem a běžela k němu. „Libore! Netrap se, strejda už ví, jak to bylo! Tys ho přece nepřešel, teta na to přišla!" Teta mě popadla a strkala zpátky na otoman. „Sašo, buď zticha! Ty jsi nespala?"

„Ne, a všechno jsem slyšela, ty moje zlatá, milá tetičko! Ty jsi nejchytřejší člověk, kterého znám! Bez tebe by na to nepřišli a trápili by chudáčka nevinného Libora."

Teta se obměkčila. „Ale Sašo - to přece není tak docela pravda. Strejda..."

„Ne," přerušila jsem ji. „Libore - to teta uhodla, že Hadravu jsi nepřešel ty, ale..."

„Sašo!" teta mi zakryla pusou. „To nesmíš - vždyť to ještě není potvrzeno." Obrátila se k Liborovi. „Prosím vás - budeme si přece jen muset sednout vedle."

„Ne!" vykřikla jsem. „Jestli půjdete pryč, nebudu spát a uteču oknem!"

Teta se bezmocně podívala na Libora. Přistoupil ke mně, vzal mě a položil do peřin. „Zůstanem tady. Ale musíš být zticha a snažit se spát."

„Já nemůžu spát. Počkám, až se strejda vrátí," odporovala jsem.

„No dobře - ale budeš v posteli."

„Nebo půjdem pryč," dodala teta přísně.

„Ale ty si sedneš ke mně a budeš mě držet za ruku," zakňourala jsem.

„Sašo, už je toho dost," řekla teta rozzlobeně. „Copak nechápeš, že pan Rozsypal má teď jiné starosti?"

Podívala jsem se na něj a on zamrkal a usmál se na mě, ale viděla jsem, že je opravdu bledý a jakoby pohublý. Zastyděla jsem se a hned si poslušně lehla. Ale chytila jsem jeho ruku a přitiskla na ni tvář. Měl ji studenou jako led.

Teta vytáhla šití a hromádku Vénových punčocháčů a začala je spravovat. Libor seděl u mě a zamyšleně hleděl do temného okna. Občas se na mě podíval a pohnul prsty, ale ruku mi ponechal. Dívala jsem se na něj a jeho tvář se mi chvílemi rozplývala v bílou skvrnu.

Pojednou to se mnou trhlo. Libor prudce vyprostil ruku zpod mé tváře a vstal. Ve dveřích stál strejda a za ním nějaký cizí

člověk.

„Pojďte vedle. Poručík Štěpánek se už vrátil."

Libor udělal krok k nim.

Teta vyskočila a šití spadlo na podlahu. Přistoupila rychle k strejdovi. „Vašku...“ zašeptala úzkostlivě.

Strejda se na ni cize podíval. „Bylo to zbytečné. Mladý Vojáček nepotkal žádné auto. Ani v protisměru.“ Odstrčil ji, ustoupil, aby Libor mohl vyjít, a zavřel za sebou dveře.

Začala jsem křičet. „Ne - já nechci! Libore, nechod' s nimi! Teto, ach tetičko...“ rozbrečela jsem se.

Teta přisedla ke mně. „Tiše - no tak, Sašo. Neplač. Vždyť to ještě nic neznamená.“

„Ale ano. Oni mu nevěří a tobě taky ne. Ty jsi přece tak chytrá - proč jim neřekneš, že jsou pitomí! Vždyť Honza to auto nemusel vidět - třeba tam, co šel, nejelo!“

Teta se na mě zamyšleně podívala. „Ano - - - to je taky možné... ale potom by...“

„Co?“ zeptala jsem se s nadějí.

„Nic. Nech to na mně.“ Hladila mě po vlasech a rozčesávala prsty spleené pramínky, až jsem přitom a při vzlykání usnula.

Když jsem se probudila, svítilo venku sluníčko. U stolu seděl Věna a snídal.

„Ty jsi ale ospalec,“ řekl s plnou pusou.

Vyhrabala jsem se z peřin a přitápkala bosá ke stolu. „Kde je Libor?“

Hleděl na mě s jednou tváří roztaženou kusem koláče. „Kdo ti dovolil spát v mém novém pyžamu? A co tady vůbec děláš?“

Mrňous pitomý. Samozřejmě nic neví. Zamířila jsem ke dveřím.

Věna rychle slezl ze židle a zastoupil mi cestu. „Počkej -kam jdeš? Tam nesmíš!“

„Tebe se budu ptát.“ Snažila jsem se ho odstrčit, ale roztáhl ruce a měl sílu, i když byl o půl hlavy menší. Podařilo se mi přes jeho rameno zmáčknout kliku - dveře do služebny naproti kuchyni byly otevřeny a místnost byla prázdná.

„Libore!“ zavolala jsem, a z chodby se vynořila teta a řekla přísně: „Co to tady vyvádíte?“

„Ona chtěla utéct - jenom tak, jak je!“ Uklidil se zpátky ke stolu a tvářil se způsobně.

„Kde je Libor?“ vrhla jsem se k tetě.

Strčila mě zpátky do kuchyně. „Tepláky máš už suché, obleč se. A řekni mámě, ať ti je vypere. Libor je už pryč.“

„Oni ho odvezli?“ zašeptala jsem.

Teta postavila na stůl druhý hrnek. „Prosím tě - ne. Šel už nejspíš domů, vždyť celou noc nespál.“

Stála jsem uprostřed kuchyně a pévécé mě studilo do bosých nohou. Dívala jsem se na tetu, jak mi klidně chystá snídani, a nevěděla jsem, jestli to všechno, co se v noci udalo, nebyl jenom zlý sen.

Ale nebyl. Teta si konečně všimla, jak na ni třestím oči. „No tak, Sašo. Přece to nakonec bylo tak, jak...“ mrkla po Vénovi, který se tvářil, že se cpe, ale natahoval uši. „Libor nic neprovedl...“

„On Hadravu nezabil. Přejel ho už mrtvého - a toho prvního řidiče teď hledají,“ skočil tetě najednou do řeči.

„Venoušku!“ zvolala teta.

Rychle jsem se k němu přitočila. „Tak někdo to auto přece viděl? Kdo?“

„Jaké auto? Prohlízejí všechny autáky ve vesnici.“

„Proč?“ hlesla jsem.

Teta si unaveně sedla. „Děti - vy jste jako hyeny. Táta musí s tou svou služebnou přece jen pryč - tohle není možné.“

„Tetičko - řekni mi to! Když jsem stejně byla u všeho od začátku,“ žadonila jsem.

Véna na mě závistivě pohlédla.

Teta si povzdychla. „K ránu telefonoval lékař z - prostě odtamtud, co Hadravu odvezli. Ono se dá totiž zjistit, jestli - totiž, když...“

„No přece když ho Libor přejel mrtvého, tak na něm jeho auto zanechalo jiné stopy, než by mu způsobilo zaživa,“ řekl Véna s přehledem. „Doktor to poznal při pitvě.“ „Odkud to víš?“ zeptala se teta ohromeně. Zašklebil se. „Z tátověch detektivek.“ Teta se vzchopila. „Ano - je to právě tak. A kromě toho zjistili, že ho Liborovo auto nemohlo porazit. Odborník, co přijel s nehodovkou, potvrdil, že se střetlo s už ležícím člověkem.“ Zvedla se a zatvářila se neúprosně. „Tak, teď víte všechno - a nechci o tom už slyšet ani slovo.“ Opustila nás a bouchla za sebou dveřmi.

Měla jsem ohromnou radost. V této chvíli jsem měla ráda i Venouška, svého mírně otravného bratráčka.

„To je ohromný! Teď už nás to nezajímá, vid', Véno.“ „Ty jsi pitomá,“ řekl Véna přezíravě. „Teď to teprve začíná být napínavý.“

Přestala jsem poskakovat. „Jak to?“ Zavrtěl nade mnou soucitné hlavou.

„To je přece jasný. Přejel ho někdo z vesnice. Když Libor i Honza tvrdí, že nejelo žádné auto pryč odtud, muselo tedy skončit tady, ne? Táta s poručíkem Stěpánkem šli prohlížet všechny autáky -váš taky. Kdo byl včera v noci venku, je podezřelý.“

Hleděla jsem na něj s otevřenou pusou. A najednou jsem si vybavila všechno, co předcházelo mému včerejšímu příchodu sem a co další události odsunuly do pozadí. Teď jsem měla naspěch. Sebrala jsem svoje tepláky, vklouzla pod peřinu a vynořila se oblečená.

„Já už musím jít.“

„Počkej - půjdu s tebou!“ zavolal Véna, ale už jsem byla venku.

Přestalo asi pršet až ráno, silnice byla mokrá a místy jsem musela přeskakovat kaluže. Utíkala jsem celou cestu, a když se mezi stromy objevil náš dum, prudce jsem se zastavila. U plotu stála volna a před otevřenými vraty garáže skupinka lidí.

Odstraněno: d

Pomaloučku jsem se loudala blíž. Mám se proplížit zadem, nebo jít kolem nich? Viděla jsem, že je tam táta, strejda, ten poručík a další člověk. Přemýšlela jsem, jestli je lepší, že takhle nebudu středem pozornosti a neschyťám z první ruky výprask za včerejší noc - jenže maminka je jistě doma, a možná kdyby byl při mém příchodu táta...

Ale než jsem se rozmyslela, jestli mám na něj počkat, nebo vklouznout dovnitř hned, strejda se obrátil. Hleděl na mě, jako by mě jen pomalu poznával.

Nedalo se už nic dělat.

Strejda se otočil k poručíkovi. „Promiňte, pane poručíku... Josef," řekl tátovi, „já jsem, sakra, v tom frmolu zapomněl. Saša spala u nás."

Táta na něj hleděl nechápavě. „Cože? Copak ona nebyla v noci doma?" Pohnul se a spatřil mě taky. „Sašo - pojd' sem!"

Neochotně jsem ho poslechla.

„To je jedno," řekl strejda chvatně. „Já ti to potom vysvětlím - všechno je v pořádku." Vypadal, že ho něco mrzí.

Poručík se koukal ze strejdy na tátu a tvářil se divně. „Vy nevíte, kde máte v noci dítě?"

Táta rozhodil ruce. „Ježišmarjá - lidi! Kdyby jí bylo o pár let víc, řekli byste, že ten auták vzala ona."

Tepře teď jsem si všimla, že garáž je prázdná.

„Tohle mě teda nenapadlo, pane Vosáhlo," řekl poručík klidně. „Myslel jsem to úplně jinak."

Strejda hleděl pořád tak nešťastně. „To je jenom shoda okolností, pane poručíku. Nemá to s tím nic společného." Podíval se po mně a najednou se zarážů. „Pojd', Sašo," a vykročil ke mně. „Zavedu ji k mámě," pronesl k nim přes rameno.

Cupitala jsem vedle něj s hlavou sklopenou. U domovních dveří mě zadržel.

„Sašo, máma nebyla včera doma, když jsi odešla?"

„Nebylá," zašeptala jsem.

„A odjela autem, vid'."

Zarytě jsem mlčela.

Stiskl mi ruku, až to bolelo.

„Au - nech mě! Řekla jsem to přece tetě. Vezla tetu Máňu do kina - co je na tom?"

Strejda zaklel. Otevřel dveře a strčil mě dovnitř, divže jsem neupadla.

Maminka stála u okna a za záclonou nakukovala ke garáži. Když strejda vstoupil, trhla sebou a odskočila stranou. Šla jsem nešťastně za ním.

„Ahoj, mami," špitla jsem.

Maminka si mě nevšímala. Hleděla upřeně na strejdu. „Myslíš - že se najde?"

Strejda se zastavil těsně u ní. „Nech toho. Proč jsi nemluvila pravdu?"

Maminka před ním ustoupila o krok - dál už nemohla, za ní byla zeď.

„Co - cože - nerozumím ti..."

„Ale rozumíš. Co je s vaším autem? Tys s ním včera jela!"

Maminka na něj vytřeštila oči. „Jak jsi... co tě to napadlo? No jenom to řekni - jak jsi na to přišel?"

Strejda po mně sáhl a přistrčil mě k ní. „Mrzí mě, že právě tahle, ale nedá se nic dělat. Vím to od Saši."

Pokusila jsem se maminku obejmout. „Mami..."

Ale odstrčila mě. „Ty lhářko!" Obrátila se ke strejdovi s rozhořčenou tváří. „Ty máš ale zdroje informací! A pěkné metody!"

Rozplakala jsem se. „Mami - mami - poslouvej mě! Já za to nemůžu!"

Strejda vypadal rozpačitě.

„Mami!" křičela jsem. „Já jsem myslela, že vezeš tetu Máňu do kina! A šla jsem tě hledat, když táta přišel, a strejda mě potkal..."

„Tak ty vytahuješ věci z holky! Abys na mě mohl nasazovat - abys měl co povídat bratříčkovi..." Chytla mě za rameno a zacloumala se mnou. „Tak tys mě viděla, co? V autě!"

Strejda jí srazil ruku, že ji určitě uhodil. „Nech toho."

Maminka zvedla ruku znovu, strejda ji chytil a přidržel. „Ty asi taky nevíš, že spala u nás. Říkám ti to raději hned - abys za tím nic nehledala."

Cítila jsem, jak maminka povolila v odporu proti němu. Podívala se dolů na mě. „Sašo - je to pravda?"

Přitiskla jsem se k ní.

Maminka řekla najednou sklesle. „Sašenko - tys mě vážně hledala?"

Přikývla jsem - mluvit jsem nemohla. Slyšela jsem, jak strejda vyšel z pokoje. Maminka se sklonila ke mně a brečely jsme spolu.

Maminka mi umyla obličej a rozčesala vlasy. Připadala jsem si, jako když jsem chodila do první třídy a maminka mi každé ráno česala culíky. A jako by si na to taky vzpomněla, rozdělila mi vlasy a začala je zaplétat. Dívala jsem se v zrcadle, jak se její ruce míhaly, a když skončila, otočila jsem se a jednu tu ruku políbila.

Zarazila se, potom mě chytla a dala mi pusu. „A teď běž - a prosím tě, převleč se."

Vrátila jsem se z koupelny do pokoje a přistoupila k oknu. Táta se strejdou a s poručíkem šli pomalu k domu. Na cestě mezi stromy se míhaly dvě hlavy. Zadívala jsem se tam a byl to Jára Karásků a Zrzek.

Přiběhli k vrátkům, zarazili se a začali si šuškat. Strejda se po nich podíval, ale když viděl, kdo to je, otočil se zpátky.

Kluci se tvářili nerozhodně. Už jsem se odvracela od okna, že vyběhnu za nimi, když Jára chytil Zrzka za ruku a táhl

ho dál.

Zavolal něco, neslyšela jsem to, ale ti tři se zarazili. Jára přistoupil ke strejdovi a něco mu povídal. Zrzek přešlapoval vzadu - on chodí teprve do druhé třídy a stydí se, protože pořád ještě šišlá. Strejda mu pokynul,

Zrzek se ošil a začal

hovořit.

Rozhrnula jsem záclonu a otevírala okno, ale oni se sebrali a šli všichni dovnitř. Ten čtvrtý, co asi patřil k poručíkovi, si šel sednout do auta.

Do pokoje vstoupili jen táta se strejdou a poručík. Slyšela jsem kluky šeptat na chodbě, tak jsem řekla - „Maminka je v koupelně," a hleděla vyklouznout za nimi.

„Počkej, Sašo," řekl poručík, naklonil se ke strejdovi a něco mu potichu řekl.

Strejda zrudl. „Nezlobte se, pane poručíku, ale... raději kdybyste snad vy..."

Táta hleděl z jednoho na druhého.

Poručík se zamračil. Ale oslovil mě docela vlídně. „Poslouchej, Sašo - jsi už velká holka a víš, že jde o vážnou věc." Odmlčel se, jako by ode mne čekal odpověď, ale nevěděla jsem, co na to říct.

Slyšela jsem, jak se dveře koupelny potichoučku pootevřely.

„Sašo - vzpomeň si," řekl poručík a vypadal přitom docela jako pan ředitel. „Kdy jsi včera viděla maminku odjíždět?"

Zavadila jsem očima o dveře koupelny - nehýbaly se. Podívala jsem se zpřímá na poručíka. „Ale já jsem ji přece neviděla."

Zdálo se mi, jako by táta zhluboka vydechl.

Poručík svraštil obočí. „Tak kdes ji viděla? Nebo vaše auto?"

„Vůbec jsem je neviděla," řekla jsem pevně.

„Sašo, jak to bylo?" řekl strejda naléhavě. „Proč jsi tedy říkala, že maminka odjela k tetě Maně?"

„Počkej, Vašku." Táta ho odsunul a přistoupil ke mně.

„Sašenko, kam jsi šla z družiny? Rovnou ke Karáskům?'

„Ne - šla jsem domů."

„A maminka byla už doma?"

„Ne. Nikdo nebyl doma. Vzala jsem si chleba se sádlem a pustila si televizi. Než se rozsvítila, slyšela jsem, že někdo odjíždí naší škodovkou. Běžela jsem ven, ale už jsem zahlédla jen zadní světla."

„Takže kdo v ní jel...?" přerušil mě táta.

Poručík zvedl ruku. „Okamžik. A proč sis myslela, že autem odjela maminka?"

„Protože... totiž, v televizi byla technika počítání strojem a to mě nebaví, tak jsem to zase zavřela. A maminka nešla, tak jsem šla ke Karáskům. Paní Karáskova je vždycky ráda, když jí pomůžu s Pepíčkem," řekla jsem jedním dechem. „No a když jsem se od nich vrátila, maminka ještě nebyla doma, tak jsem myslela..."

Poručík se naklonil ke strejdovi, pokrčil rameny a něco mu nespokojeně řekl. Slyšela jsem jen: „... děti..."

„Bylo to tak!" zvolala jsem. „Proč mi nevěříte?"

„Ale věříme ti, Sašo," řekl strejda konejšivě. „Jenom -proč sis to předtím tak přikrášlila?"

Chtěla jsem se ohradit, ale dveře koupelny se otevřely dokořán a stála v nich maminka, hezky učesaná a namalovaná. Pohlédla rychle na tátu a potom na strejdu a na poručíka. Mě si nevšímala.

„Nevěděla jsem," řekla a vypadala, že váhá, jestli má vstoupit.

„Paní Vosáhlová," oslovil ji poručík. „Kdy jste se včera vrátila domů?"

„Asi... po sedmé. Musela jsem dělat přesčas, máme uzávěrku. Někdy si беру práci domů, ale včera jsem myslela, že s tím budu hotova brzo... Protáhlo se to."

„Byl tam někdo s vámi?"

„Ne," řekla maminka udiveně. „Totiž - je tam hlídač, možná že si všiml, do kolika se v kanceláři svítilo."

„Žena dělá na pile," vmísil se do řeči tatínek. „Není to uzavřený závod - hlídač má boudu u skládky řeziva a ta je stranou od baráku, kde je kancelář. Ale můžete tam zajet, je to..."

„Já vím, Josef," řekl strejda. „O to se nestarej."

Poručík povzdychl. „Takže o tom, kdo včera jel s vaším autem a poškodil je, nic nevíte?"

„Ne," řekla maminka se zatajeným dechem. „Ono je nabourané?"

„Právě že není. Pan Velíšek je už dal do pořádku. Mělo prý jenom trochu škrábnutý blatník," řekl strejda lítostivě.

Už mi to bylo jasné. Pan Velíšek měl doma klempířskou dílnu a byl hrozně šikovný - jezdili za ním z celého okolí. A byl to taky Zrzkův táta.

Když jsme s klukama dorazili k Velíškům, stála už volna na dvoře prázdná.

Jára strčil do Zrzka. „Co teď?"

Naši odjeli s Bezpečností a nás, samozřejmě, s sebou nevzali. Mysleli jsme, že když si nadběhneme přes louky, budeme tu dřív než oni, ale teď to vypadalo, že jsme všechno propásli.

Přešlapovali jsme kolem volhy, kluci nakukovali do okének, ale mě to nezajímalo. „Copak nás nemůžeš vzít dovnitř?" zeptala jsem se Zrzka.

„Třeba bychom něco slyšeli."

Zrzek se zatvářil rozpačitě. „Já nevím - maminka není doma-a táta..."

Najednou jsme zaslechli hlasy. Ne z domu, ozývaly se za rohem, tam, co má pan Velíšek dílnu.

Pohnula jsem se, ale Jára mě zadržel. „Počkej, zahnali by nás. Mužem se tam dostat, aby nás neviděli?" obrátil se na

Zrzka.

Zrzkovi zazářily oči a horlivě přikývl.

Obešli jsme dům z druhé strany a přikradli se k dílně zezadu. Měli zde okénko a bylo naštěstí otevřené. Nemohli jsme sice nic vidět, protože bylo až u stropu dílny, ale slyšeli jsme výborně.

Byli tam všichni a navíc s nimi pan Velíšek.

„A nebylo vám divné, že přijel s Vosáhlovým autem? To jste se ho ani nezeptal, kde ho vzal?" řekl poručík.

„Prosím vás - je to kamarád... co bych se ho vyptával." To promluvil pan Velíšek.

„Franto, nepovídej mi, žes nebyl zvědavý, co se stalo, když přivezl nabouraný auták." ozval se strejda nazlobeně.

„Ne - fakt. Ostatně, zeptejte se ho sami. Já jsem nic nezákonného neudělal," řekl pan Velíšek vzpurně.

Na betonové podlaze dílny zaskřípaly kroky. „Tedy-opravil jste to odborně. Nepoznal bych, že na něm něco bylo," ozval se poručíkův hlas.

„Ale - byla to maličkost," zabručel pan Velíšek.
 „Dokdy jste to slíbil udělat?"
 „Do rána. Už si tady pro to měl být."
 „Vy jste tedy firma k pohledání," řekl poručík.
 „O co vám jde?" zvolal pan Velíšek rozhořčeně. „Mám povolení od národního výboru. Není to žádná černota."
 Začali mluvit všichni najednou. Jen maminka se do toho nepletla, ale musela tam být přece taky.
 Najednou zmlkli. Potom strejda zavolal: „Jen pojď dál, Jirko! Už na tebe čekáme." A někdo zašoupal botama na prahu.
 „No, tak pojď. Nedá se nic dělat - budeš to muset vysvětlit."
 Příchozí pomalu vstoupil. „Dobrý den," řekl hluboký hlas a Jára zašeptal: „Pánové - to je Jirka Růžek." S vykulenýma očima se vypínal na špičky, blíž k okénku.
 Jirka Růžek byl ideál všech kluků, protože jediný z naší vesnice hrál fotbal za Jiskru. Byl sice zaměstnaný ve sklárně, ale často býval doma, potloukal se po vesnici a klábosil u známých nebo seděl v hospodě. Táta si jednou povídal se strejdou, že sotva tam Jirka přijde, má před sebou pití skoro od každého. Strejda kýval lítostivě hlavou a říkal: „Je ho škoda, kluka pitomýho," ale táta se ušklíbl. „Vždyť umí jen mlátit hubou a dělat divadýlko," ale strejda řekl: „To teda neříkej, Josef," a začali se hádat o fotbale, což mě už nezajímalo.
 Nezajímalo mě ani Jirka, i když za ním větší holky blbly. Ale on si mě kupodivu všiml, což mi záviděly a říkaly, že jsem pitomá, když uteču, sotva na mě promluví. Jenže mně byl Jirka protivný. Mluvil se mnou, jako by mi bylo pět let nebo jako bych byla slabomyslná, a vyptával se na různé věci, po kterých mu nic nebylo.
 „Pane Růžek, vy jste sem včera večer přivezl poškozené auto pana Vosáhla a domluvil jste s panem Velíškem, že je urychleně opraví," řekl poručík.
 Chvilí bylo ticho, potom pan Velíšek řekl: „Jirko...," ale okřikl ho.
 „A - ano," zakoktal Jirka.
 „A můžete vysvětlit, jak jste k němu přišel?"
 „To - to tedy - -"
 „Sakra, kluku, na hřišti ti huba jede, a tady jsi ztratil řeč," řekl táta vztekale. „Tak se koukej vymáčkout, protože na tebe stejně podám trestní oznámení pro krádež vozu, a uvidíš, co tomu budou říkat v oddíle."
 „Nech toho, Josef," zašeptal strejda. Musel stát těsně pod okénkem.
 Ale Jirka skutečně našel řeč. „Tak vy si myslíte, že jsem vám tu kraksnu ukradl? To bych si pomohl! Já bych mohl mít, pánové, auťák..."
 Poručík ho přerušil. „To nás nezajímá, pane Růžek, i když vám to věříme. Chceme vědět, jak jste přišel k tomuto autu, kde jste s ním jezdil a jak došlo k poškození."

Jirka byl v ráži. „Proč si myslíte, že jsem ho ukrad? Třeba jsem je našel nabourané a ještě jsem se o ně postaral. Měl byste mi být vděčný," řekl posměšně tátovi, „už jste Velíškovu zaplatil?"

„Ty grázle," řekl táta a něco plesklo.

V dílně začala mela. Jirka křičel něco o svědcích a táta, aby ho na něj pustili.

„Ruce - honem," začloulala jsem s Járou. Nechápat se na mě podíval, ale potom mu to došlo.

„Ne - já," protestoval ihned.

„Ty jsi moc těžký," odmítla jsem.

Jára se opřel zády o zeď a sepjal spuštěné ruce. Vyhoupal jsem se na něj a chytla se okraje okénka.

Otevíralo se dovnitř a bylo jen trošku pootevřené a celé zaprášené, tak mě nemohli vidět. Měla jsem rozhled jenom po části dílny, ale stačilo to.

Strejda držel tátu a poručík se postavil mezi něj a Jirku.

Maminka se opírala o Velíškův ponk a byla strašněbledá.

Poručík zvolal silným hlasem: „Tak dost - mějte rozum, pane Vosáhlo!" a táta se přestal strejdovi vzpírat.

Ale Jirka se umlčet nedal. „Ta facka vás přijde draho! Jestli si myslíte, že když máte bráchu esenbáka, tak že vám to projde, tak to se pletete!" Obrátil se na poručíka. „Koneckonců - co jsem udělal? Auťák je v pořádku - tak co se děje?"

Poručík na něj chvíli zkoumavě hleděl. „Tím autem včera někdo pravděpodobně přejel Hadravu - a zabil ho. Všecko ukazuje na to, že jste to byl vy."

Jirka prudce couvl. Potom se ohlédl - za ním stála jenom maminka.

„Co - cože - to je nesmysl, já přece..."

„Tak nám řekněte, jak to bylo."

„Ale..."

„Nebo vás budu muset zadržet pro trestný čin," pokračoval poručík neústupně.

Jirka se náhle rozhodl. „Dobře - řeknu vám to. Ale jenom vám - mezi čtyřma očima."

„Co je to za nesmysl," zvolal táta pobouřeně. „Mám právo vědět, co se dělo s mým autem."

Maminka se vzadu pohnula, jako by ho chtěla zadržet, ale potom bezmocně ustoupila.

Poručík hleděl přemítavě z jednoho na druhého. „Tak dobře," řekl Jirkovi. „Povězte mi to - ale upozorňuju vás, že o tom stejně nemohu mlčet."

Jirka zatáhl poručíka do kouta a něco mu šeptal. Táta a strejda na nich viseli očima, maminka sklonila hlavu ještě níž.

Poručík se od Jirky oddělil a podíval se na maminku. Vypadal nesvůj. „Je to pravda, paní Vosáhlová?"

„Ano," hlesla maminka.

Strejda rozpačitě odvrátil oči, ale táta na ni hleděl nechápavě. „Co je pravda, Věro? Copak...“, odmlčel se a díval se střídavě na ni a na Jirku. Najednou se zdálo, že ti uvnitř si už nemají co vysvětlovat. Ale maminka přesto tátovi odpověděla. „Ano - byla jsem s ním - ale nikoho jsme nepřežili! Blatník jsme škráblí o strom, když otáčel - - - v lese u - - -“

Dál jsem neposlouchala. Seskočila jsem na zem a utíkala Velíškovou zahradou, prolezla jsem živým plotem a běžela přes louku do kopce podél šípkových keřů a jeřábků, a konečně jsem se vnořila do lesa.

Ležela jsem na hromadě listů pod spletenými větvemi smrků. Listů bylo suché a teplé. Nanosili jsme je sem brzo na podzim a bylo to bukové listí, krásně zlaté dorůdo.

Tenhle plácek, shora krytý převislým balvanem a zepředu chráněný hustými mladými smrků, jsem objevila já. Vyčistili jsme jej od kamenů a suchých větví, ohnuli vršky stromků k balvanu a zatížili je a měli jsme pokojíček, s hedvábným kobercem a zelenými krajkovými záclonkami.

Obrátila jsem se na záda a podívala se vzhůru. Ze šikmé kamenné plochy na mě hledělo zvíře, o kterém Jára tvrdil, že je to bizon. Pokoušel se ho napřed vytesat, ale skála se drolila, tak ho nakonec jen namaloval sazemi. Zvíře mělo velikou hubu s vyceněnými zuby, jenže ať se Jára snažil sebevíc, aby vypadalo zle, pořád se spíš jako smálo. A najednou mi ta rozšklebená tlama připomněla Jirku Růžka. Posadila jsem se, naslinila dlaň a pokoušela se ten obličej setřít, ale podařilo se mi to jen trochu rozmazat.

Drhla jsem zuřivě drsný kámen, až jsem si odřela kůži. Nechci už nikdy vidět toho nafoukaného klacka, který mi vzal maminku - nechci vidět ani ji. Ani tátu - neměl ji nechat, aby mohla dělat takové věci.

A nechci vidět ani strejdu, který by byl na mě hodný a snažil by se všechno nějak spravit. A tetu Jirku, protože ta to prokoukne ze všech lidí nejdůkladněji.

Nechci se už nikdy setkat s nikým z nich. Už se domů nevrátím. Teď jsem věděla, že jsem se k tomu rozhodla, už když jsem utíkala pryč od Velíšků.

Posunula jsem se hlouběji pod skálu a odhrnula listy. Zakrývalo štěrbinu, v níž byla zastrčena plechová krabice. Každý z nás v ní měl něco: Věna prak a starou strejdovu píšťalku, Zrzek nějaký ciferník, co bývá v autě, a takový klíč se závitem - francouzák. Jára tam měl nůž v koženkové pochvě a já tábornickou sekyrku, kterou jsem dostala jako cenu na táboře. Kluci mi ji záviděli, protože taková se nedostala, jenže teď mi k ničemu nebyla. Byla moc velká a nedala se schovat. Nůž byl lepší.

Odlepila jsem z pouzdra na nůž vystřihovanou ozdobu a přilepila ji na sekyrku. Snad tomu Jára porozumí - ostatně, sekyrka je lepší než nůž. Strčila jsem nůž do kapsy, zavřela krabici a pokusila se ji zasunout zpátky.

Ale nešlo to - něco tam vadilo. Sáhla jsem hluboko dozadu a vytáhla autíčko.

A najednou jsem si vzpomněla, co jsme si tady všechno užili. Jak jsme si tu hráli napřed na Vinnetoua a potom na čtyři v tanku. A jak byl letos Jára otrávený, protože mu maminka začala s sebou dávat Pepíčka a ten chtěl všechno dělat s námi, jenže nám to kazil. Až mě napadlo, že by mohl být Šarik, a to se mu hrozně líbilo a poslouchal nás na slovo.

Jenom do krabice jsme mu nikdy nedovolili nic dát, protože to pak každou chvíli chtěl a museli jsme ji pořád vyhrabávat a zahrabávat. Tohle auto stávalo u Libora na polici. Bylo to pěkné mechanické autíčko a Libor Pepíčka nechával, aby si s ním hrál. Teď bylo trochu rezavé a umazané, ale když jsem roztočila kolečka, setrvačnick zavrčel.

Libor. Teď mi teprve napadlo, že opustím taky jeho. Libora bych chtěla vidět, s ním bych mohla o tom všem i mluvit. Ale nejde to. Protože ať je sebelepší kamarád, určitě by mě nenechal utéct. Takže už ho taky nikdy neuvidím.

Při tom pomyšlení jsem zase začala brečet.

Najednou zapraskaly větvičky, zelená stěna se rozestoupila a objevila se v ní zlatá hlavička.

„Sašo - ty jsi tady? Kluci!“

Chytila jsem Pepíčka a vtáhla ho dovnitř. „Ticho - co tady děláš?“

„My tě hledáme. A já jsem tě našel. Je, ty brečíš?“

„Ne.“ Utřela jsem si obličej a Pepíček se začal smát.

„Ty vypadáš! Jsi celá od sazí.“

„Kdo mě hledá? A proč?“ vyslýchala jsem ho.

„Jára a Zrzek říkali, žeš utekla.“

„Komu to říkali?“

„Oni je chytili. U Velíšků. A teď tě všichni hledají, i Libor.“

Takže jsem musela honem pryč. Ale jak se zbavím toho prcka?

Najednou se Pepíček po mně vrhl, až se překulil do listí. „Dej mi to! To je moje!“ A přitiskl autíčko oběma rukama na prsíčka.

„Jak to? To je přece Liborovo auto.“

Pepíček vypadal rozpačitě. „Teď je moje. Libor mi ho dal.“

„Nelži. Tys ho ukrad.“

Pepíček začal poňukávat. „To není pravda! Ty jsi lhářka!“

Už jsem ho měla v hrsti. „Tak pojd', zeptáme se Libora.“ Tvářila jsem se, že ho chci odvést.

„Ne!“ vrískal. „S tebou za ním nejdu!“

Klekla jsem si vedle něj. „Tak dobře. Já o tom autě nic neřeknu, ale ty zas nikomu nepovíš, žeš mě tady viděl. Platí?“

Nedůvěřivě si mě prohlížel. „Fakt to neřekneš?“

„Fakt. Ale jenom když mě neprozradíš.“

„No dobře.“ Zdálo se, že mu můžu věřit. „A co tady děláš?“ zeptal se najednou podezíravě.

„Ale nic. Vymýšlím novou hru, víš. Chci vás překvapit.“

Odstraněno: -

„Ale já budu hrát taky!“ dožadoval se hned.

„To víš, že ano. Ale teď už musím jít.“ Stejně jako on mě tady mohl najít někdo jiný.

Vklouzla jsem pod větve nohama napřed. Pepíček seděl na hromádce listí jako hříbek. „A to autíčko tam už nedávej. Kluci by ho tam našli - a už rezaví.“

Zadíval se starostlivě na hračku a už si mě nevšímal.

Probudila mě nejspíš vůně cigaretového kouře. Zůstala jsem nehnutě ležet a zhluboka vtáhla nosem vzduch. Potom jsem pomalu otevřela oči - a spatřila záda navlečená do tlustého svetru.

Když jsem opustila Pepíčka v našem bunkru, šla jsem lesem pod hřebenem kopce až nad Hadravův domek, kde se les blížil k silnici. Musela jsem dávat pozor, abych někomu nevběhla do cesty, tak mi ten kousek trval dost dlouho, ale podařilo se mi to. Potom jsem přeběhla na druhou stranu silnice, kde zas bylo hustší křoví. Kdybych se vrátila pár kroků k vesnici, mohla bych vidět náš dům, ale to jsem nechtěla.

Prodírala jsem se křovím v zarostlé příkré stráni. Tady mě jistě nebudou hledat, ale přesto jsem se občas podívala zpátky. Po druhé straně kopce vedla hlavní silnice a tam jsem měla namířeno.

A potom jsem šla dlouho po silnici, nohy mě bolely a začínala jsem být unavená. Myslela jsem, že bych mohla zastavit nějaké auto, ale za celou dobu jely jen tři nákladáky a já jsem vždycky dlouho váhala, než jsem zamávala, protože jsem měla strach, aby to nebyl někdo, koho znám. A když jsem se konečně odhodlala, bylo už pozdě. Potom jel ještě traktor, ale to jsem se schovala do příkopu, protože ten byl určitě zdejší. Měla jsem to těžké, protože tady hodně nákladáků jezdilo na pilu a řidiči mě tam vídali, když jsem tam chodívala za maminkou, a mohli si mě pamatovat. A ve vlaku mě zase znali všichni průvodčí, protože jsem nosívala tátovi oběd a někdy s ním jednu štreku jela.

Nevěděla jsem, kolik je hodin, ale bylo už určitě poledne, protože jsem měla hlad.

A potom jsem najednou nemohla dál. Kousek od silnice stál stoh, tak jsem se pustila k němu. Když jsem odhrábla z kraje trochu slámy, bylo tam sucho, ačkoliv všechno kolem bylo mokré po nočním dešti, a já jsem byla taky pěkně urovaná. Udělala jsem si ve stohu doupě, vlezla tam, za chvíli se zahřála a usnula.

A teď už bylo určitě odpoledne, nebe bylo zase zatažené a kousek ode mne seděl ten člověk.

Dostala jsem strach. Ze svého místa jsem mu viděla jen kus zad a bála jsem se pohnout. Třeba o mně neví. Ale až vstane a obrátí se... Tu jsem si uvědomila, že je zde ještě něco jiného, co tady předtím nebylo. Nebyla jsem už jenom zahrabaná ve slámě. Byla jsem přikrytá červenočerně kostkovanou dekou, jakou vozil Libor v autě. Ten člověk se obrátil a byl to Libor.

Vstal, zahodil cigaretu směrem od stohu a ještě ji pečlivě zašlápl. Potom se zastavil přede mnou s rukama v kapsách.

Odstraněno: é

Odstraněno: -

Hleděla jsem na něj a přemýšlela, jak mě našel. Tak jsem se ho na to zeptala.

„Napadlo mě, že nejspíš půjdeš tudy. Potom mi ten traktorista řekl, že tě viděl.“

Odstraněno: -

Tak jsem se přece neschovala včas.

„No a potom jsem si pomyslel, že už musíš být unavená - vždyť jsi půlku noci nespala. Ten stoh je široko daleko jediné suché místo - no a bylas tady.“ Usmál se na mě.

„Jak to, žeš věděl, že půjdu tudy? Copak jsi uhodl, že chci pryč?“ řekla jsem zamračeně.

Podíval se po sobě a začal si obírat z rukávu kousky slámy. „Ale - přemýšlel jsem, co bych asi udělal na tvém místě.“

„Tak ty bys taky utekl?“ zeptala jsem se se zatajeným dechem.

„Asi ano,“ odpověděl stručně. „A už vylez.“

Vstala jsem a zvedla deku. Všecko bylo plné slámy. Vzali jsme deku každý za dva rohy, vytřepali ji a já jsem se pokusila očistit.

Liborovo auto stálo u silnice. Zamířil k němu, jako by bylo samozřejmé, že půjdu za ním.

Teprve teď mi došlo, že mému útěku je konec a že se budu muset vrátit. Dohonila jsem Libora a chytla ho za ruku. „Ale já s tebou nepojedu!“

„Proč?“ zeptal se za chůze.

„Já se nechci vrátit! Nemůžu - já to tam nevydržím! A jestli mě přinutíš, uteču zas!“ Klusala jsem vedle něj, sotva jsem mu stačila.

Prudce se zastavil. „Když nemůžeš, nedá se nic dělat. Ale snad nemáš nic proti tomu, abychom si sedli do auta a promluvili si o tom.“

„Ne - to ne,“ řekla jsem zaraženě. „Proti tomu nic nemám. Ale nemysli si, že mě přemluvíš.“

Libor mě vzal za bradu a zvedl mi obličej k sobě. „Nechci tě přemlouvat k ničemu, co sama nebudeš považovat za správné, rozumíš? A jestli mi nevěříš - prosím. Potom to nemá cenu.“ Pustil mě a ustoupil.

Náhle jsem dostala strach, že odjede a nechá mě tady. „Počkej - vždyť jsem nic neřekla.“

Sedli jsme si do auta a Libor položil ruce na volant. „Navrhuj, abychom se napřed šli někam najíst. Já s sebou naneštěstí nic nemám.“

Odstraněno: -

„Já mám hlad,“ přiznala jsem se.

Zajeli jsme k motorestu a Libor přinesl kus salámu, chleba a dvě kofoly. Čekala jsem na něj v autě, a když se objevil s plnýma rukama, natáhla jsem se přes jeho sedadlo, otevřela dvířka a vzala to od něj.

„Zaparkujem někde stranou a sníme to.“ A tak jsme to taky udělali.

Zatímco jsem jedla, přemýšlela jsem, co chce se mnou udělat. Násilím mě odvézt nechce - to jsem mu už věřila. Jenže já jsem si zase jistá, že mé nepřemluví, abych se vrátila dobrovolně. A na silnici mě přece nechat nemůže - tak co se mnou zamýšlí?

„Zavolal jsem panu Vosáhlovi - tvému strejdovi - že jsi se mnou. Jestli proti tomu nic nemáš,“ řekl a napil se kofoly.

„Tak tys mě přece zradil! Vždyť jsi mi slíbil, že mě nebudeš k ničemu nutit, a hned při první příležitosti...“ zalykala jsem se rozhořčením.

„Volal jsem mu, ještě než jsem ti něco slíbil," přerušil mě. „Hned jak jsem tě našel - když jsi spala. Nebo jsem měl nechat půlku vesnice, aby tě hledala?"

Hleděla jsem na něj zaraženě. „A tos mě tam nechal samotnou? Vždyť jsem mohla odejít, než ses vrátil."

„Nechal jsem ti tam deku. Věděl jsem, že ji poznáš a počkáš na mě."

Vyhrkly mi slzy. Byla bych počkala, kdybych se probudila? Ano.

Sklonila jsem hlavu a polykala slzy. „Fakt mě všichni hledali?" zeptala jsem se po chvíli nedůvěřivě.

Libor se otočil ke mně a opřel se paží o opěradlo. „Sašo -co si myslíš! Copak je možné, aby jedna malá holka utekla a nikdo se o ni nestaral?"

„O mě se nikdo nestaral už hodně dlouho," řekla jsem zarputile. „Proč by se to najednou mělo změnit."

„To není pravda," řekl Libor tiše.

„Je. A ty to víš. Starali se jenom sami o sebe a na mě vůbec nemysleli." Věděli jsme oba, o kom mluvím.

„A ty jim to teď chceš oplatit," řekl Libor zamyšleně.

Byla jsem překvapená. „Ne - to nechci. Anebo ano... Ale vždyť oni mě nechtějí!" vykřikla jsem zoufale. „Budou rádi, když se mě zbaví! Budou to mít všechno jednodušší -maminku zavřou a táta zůstane sám, a co by si se mnou počal..."

Všecko začalo vypadat jinak. Připadala jsem si najednou hrozně špatná.

„Co na mě tak koukáš," řekla jsem vzdorovitě. „Je to tak."

„Tak ty si myslíš, že táta by byl šťastnější, kdyby zůstal docela sám?" zeptal se Libor.

Zadržela jsem dech. „Tak... maminka..."

„Sašo! Vidíš, namlouváš si něco, a sama tomu nevěříš. Stačí, aby ti to řekl někdo jiný, a..."

Pověsila jsem se na něj a zacloumala s ním. „Co je s maminkou? Co s ní udělali?"

„Nic. To bude v pořádku, neboj se."

Odtáhla jsem se od něj. „Mluvíš se mnou jako s malým dítětem," řekla jsem vyčítavě.

Napřimil se a pronesl pevně: „Říkám ti, že to bude dobré. Tvoji maminku určitě nezavřou."

„Ty jí věříš," vydechla jsem s nadějí.

„A copak ty jí ani trochu nevěříš?" obořil se na mě Libor.

„No - já nevím. Když mohla..."

Libor vytáhl krabičku a pečlivě si vybíral cigaretu. „Já vím, co myslíš. Ale to je zas jiná věc. To bude muset vyřešit tvůj tatínek."

„Ale když to všichni vědí! To si myslíš, že táta jí to odpustí?"

Libor vyhodil sirku z okénka a pohlédl za ní. Potom upřel oči na mě.

„Podívej, Sašo - lidi se budou starat jen potud, pokud jim to tvůj táta dovolí. A nejen táta, ale vůbec všichni slušní a rozumní lidé. Počkej," zvedl ruku, „já nevím, jak se tatínek rozhodne. Ale myslím, že to, cos udělala dnes ty, přiměje tvoje rodiče, aby už nemysleli jenom na sebe."

Zamyslela jsem se. Seděli jsme potichu a potom, po dlouhé chvíli, jsem zašeptala: „Tak já se teda vrátím.“

Ale nejeli jsme rovnou domů. Libor si potřeboval vyřídit něco v Jablonci a mně se docela ulevilo, že se nesetkám s rodiči moc brzo. Vráťím se, když jsem mu to slíbila. Ale každá chvilka, o kterou se to oddálí, je dobrá.

Libor jel rychle a mlčel. Podívala jsem se na něj kradmo -vypadal ustaraný a zdál se mi starší než dříve. Nebýval nikdy hlučný a veselý, tak jsem si změny, která se s ním stala od včerejška, všimla teprve teď. Napadlo mě, že je možná tak starý jako můj tatínek a že je to škoda, že sám nemá žádné dítě. A protože jsem mu chtěla říct něco milého, začala jsem o tom.

„Libore - ty bys nechtěl mít nějaké dítě?“

Byl asi hluboce zamyšlený, protože sebou trhl, že auto vybočilo do protisměru.

„Co - jak ti to napadlo?“

Zdálo se, že jsem ho moc nepotěšila. „No - je to škoda, když se pořád staráš jenom o cizí děti. Byl bys moc prima táta,“ řekla jsem rozpačitě.

Začalo zase pršet. Dešťové kapky se rozstříkovaly na předním skle a Libor zapnul stěrače a rozsvítil světla.

„Ono je lepší starat se jenom o cizí,“ odpověděl konečně.

„Proč? Myslíš, že to nejsou opravdovské starosti?“ řekla jsem přemýšlivě. „Ale vždyť pro mě jsi udělal víc než můj táta.“

„To je to. Ono je lehčí vědět, co je správné, když nejde o vlastní dítě.“ Hleděl pořád před sebe, jako by ani nemluvil ke mně.

„To nemůžeš vědět, když žádné nemáš,“ zlobila jsem se. „To je nesmysl, měl bys to zkusit a viděl bys...,“ najednou jsem zmlkla. Liborovy ruce na volantu byly křečovitě sevřené.

„Libore,“ řekla jsem potichoučku. „Tys měl... odpusť mi to.“

Byla jsem hrozně nešťastná. Proč jsem jenom nedržela pusku! Mohlo mě napadnout, že by nikdy nemohl tak dobře vědět, co děti potřebují, kdyby sám nějaké neměl.

Ale proč o něm nikdy nemluvil - a vůbec, proč ho neměl u sebe? Nedovedla jsem si představit, že by Libor nechával svoje dítě někde u cizích lidí.

A tu jsem si vzpomněla na Pepíčka a na to autíčko, které vzal u Libora. Když jsme je poprvé v chalupě objevili, nebylo už nové - a nikdo by přece nevzal dítěti hračku. A to auto bylo tak pěkné, že by si s ním hrál i Jára, kdyby se nestyděl tahat se o ně s Pepíčkem.

„Ono umřelo?“ vydechla jsem.

Libor zajel pod stromy na okraji silnice a zastavil. Otočil se ke mně, ale už se šel a neviděla jsem mu pořádně do tváře.

„Neumřelo, Sašo. Ale - nemohu je mít u sebe.“

„Jak to!“ Ale vtom jsem to pochopila. Kdyby se naši rozvedli, taky bych zůstala u jednoho z nich.

„Ale proč si ho nebereš aspoň někdy?"

„Nedovolí mi to. Prostě - není to možné."

To bylo strašné. Dovedla jsem si představit, jak Liborovi je. Musela to být hrozně zlá ženská, když dítě k němu nepustila ani na prázdniny.

„A co to je - kluk?" vzpomněla jsem si zase na to autíčko.

Libor nastartoval a pomalu se rozjel. „Ano. Asi o dva roky mladší než ty."

Měla jsem na jazyku další otázky - proč za Liborem neuteče, vždyť to není možné, aby byl raději u té zlé ženské, já jsem přece taky utekla a jsem holka, ale Libor mě zarazil.

„Sašo - nikomu jsem o tom nevyprávěl. Ty to tedy víš, ale nechci o tom mluvit. Teď."

Sklopila jsem hlavu a zmlkla. Začali jsme sjíždět serpentinami k městu, ležícímu v mlze a tu a tam už blikajícím světlíkům.

Libor zajel na parkoviště na dolním náměstí a zastavil.

„Počkáš tady na mě, ano? Vrátím se za chvíli."

Přikývla jsem. „Libore," zeptala jsem se, než zabouchl za sebou dveře, „to kvůli němu ses přestěhoval k nám?"

Hleděl na mne docela bez výrazu. „Ano - kvůli němu." Otočil se a odešel.

Na střeše auta šelestil déšť a já jsem seděla v koutku a dívala se, jak kolem chodí lidé s deštníky a maminky s nákupními taškami táhnou děti v pláštěnkách, a najednou jsem hrozně zatoužila být už doma. Protože jsem dostala strach - ne už o maminku, že ji zavrou, ale o sebe. Že by se mohl táta s ní rozvést a se mnou by to dopadlo jako s tím Liborovým chlapečkem. Teď jsem věděla, že nechci být bez žádného z nich. Ani kdyby byla maminka vinna a potrestali ji a já s tátou na ni musela čekat, by nebylo tak hrozné, jako kdyby od nás odešla navždycky.

Tak jsem se rychle musela vrátit a říct jim to. Třebaže Libor tvrdil, že teď už na mě budou pamatovat, bude lepší, když mě budou mít na očích.

Spustila jsem okénko a netrpělivě vyhlížela Libora. Za chvíli jsem ho uviděla, jak vyšel z protějšího domu s nějakým mužem. Zastavili se na chodníku. Zamávala jsem, ale bavili se a nepodíval se ke mně. Strčila jsem dva prsty do pusy a zahvízdla, že se to rozlehlo po celém náměstí.

Libor se otočil a i s tím mužem šli k autu.

„To je ta uprchlice? Nevypadá moc zkroušeně," řekl ten malý, starý pán.

„Pojedem už?" zeptala jsem se.

„Hned." Libor se obrátil k pánovi. „Ještě jednou- nezlobte se, že jsem vás obtěžoval doma."

„To nic," mávl starý pán rukou. „Ostatně, možná že až se vrátíte, bude už z toho venku."

„To je možné - vždyť je mohl někdo vidět, když tvrdí oba, že v době, kdy se to stalo, parkovali v lese na úplně vzdáleném místě."

„Na to se nespolehejte," ušklíbl se starý pán. „Kdyby to svědectví teď nepotřebovali, pravděpodobně by je někdo zahlédl a roznese to. Ale když stojí o svědka svého hříchu, tak neexistuje."

Libor ukázal výstražně očima na mě a pochopila jsem, že mluví o mamince.

„V každém případě vám zavolám, pane doktore.“

„Ale to je zbytečné. Přeptám se na to sám - major Kadlec je můj starý kamarád. Ostatně - je to moje profese, strkat do všeho nos.“

Podali si ruce, Libor nasedl, starý pán na mé zamával a odjeli jsme.

„Kdo to byl?“

„Doktor Laboutka.“

„Doktor! Co jsi mu chtěl?“

„Ale ne lékař - právník. Z advokátní poradny. Byl jsem se ho zeptat, jestli mohou tvoji maminku obvinít, když nemají žádný důkaz. Jenom to, že vaše auto bylo v noci opravováno.“

„A co ti řekl?“

„Že jenom to nestačí. Ale záleží ještě na dalších okolnostech. Mohl by maminku obhajovat u soudu, kdyby k němu došlo...“ zarážů se a rychle na mě pohlédl.

Ale mě se zmínka o soudu nedotkla. Horečně jsem přemýšlela. Něco z toho, co mi právě teď Libor řekl, mě přivedlo na ohromný nápad.

Na zpáteční cestě jsme se už nikde nezdržovali. Chtěla jsem Liborovi říct, aby mě nevysazoval před naším domem, ale už z dálky bylo vidět, že se tam nesvítí, ač už se skoro úplně zešeřilo, a Libor bez řečí pokračoval do vesnice.

Před strejdovou služebnou stála známá volha a vedle ní naše stará oktávka. Oddychla jsem si. Hlavně že je maminka ještě tady.

Otevřela jsem dvířka, dřív než Libor pořádně zastavil, vyskočila a běžela dovnitř.

Museli nás slyšet přijíždět. Z kuchyně vykročil tatínek a chytil mě do náručí. „Sašo! Tys nám dala.“ Přes jeho rameno jsem viděla maminku, jak sedí s tetou u stolu. Dívala se na mě, jako by na něco čekala a zároveň z toho měla strach.

Dala jsem rychle tátovi pusu, vytrhla se mu a šla dovnitř. „Mami - neboj se! Je to v pořádku.“

„Já vím, Sašenko. Hlavně že jsi zase doma.“ Natáhla ruku, jako by mě chtěla pohladit, a přitom jí upadl sežmoulaný kapesník.

„Ale ty mi nerozumíš!“ zvolala jsem. „Teď tě musejí pustit domů!“

Táta mě vzal jemně za rameno. „Sašo - bylo toho na tebe moc. Už se tím nesmíš trápit.“

Zvedla jsem k němu rozesmátý obličej. „Já se už netrápím! Vždyť maminku podezírají jen proto, že naše auto se opravovalo, vid’?“

Ve dveřích se objevil strejda a poručík.

Vymkla jsem se tátovi a běžela k nim. „Je to tak?“

„Sašo...“ začal strejda, ale já jsem ho přerušila.

„A pan Karásek taky opravoval v noci auto. A když jsem šla k tetě Maně, tak nebyl doma. Viděla jsem, že garáž je prázdná.“

Hleděli na mě všichni mlčky, až jsem ztratila trpělivost. „Tak co - na co čekáte?“

„To je nesmysl," řekl konečně strejda. „Karásek se už dávno chystal, že bude dělat nový lak."

Táta se na něj zamračil. „Tak to ne, Vašku. Musíš brát stejnou míru na každého."

„Ano!" vykřikla jsem rozhořčeně. „A pan Karásek si jel k Hadravovi pro ten kompresor."

„Jak to víš, Sašo?" zeptal se poručík.

„Byla jsem u nich, když se vrátil z práce a zlobil se, že mu pan Petrák kompresor nedovezl. Paní říkala, že mu ho asi Hadrava nevrátil. A pan Karásek odjel."

„To je pravda," řekl táta. „Hadrava ho měl od Petráka půjčený. Dělal si na baráku omítku."

„A na nádraží říkal panu Hrdličkovi, že to ještě nemá hotové," vzpomněla jsem si.

Strejda a poručík se po sobě podívali. „Když jsem se včera zastavil u Karásky, aby šel pro vás telefonovat, stál kompresor na dvoře," řekl potichu strejda.

„Tak pojďte," povzdychl poručík.

Tatínek se pohnul zároveň s nimi. „Jdu s vámi," řekl rázně.

„Já taky!" zvolala jsem. „Já jsem na to přece přišla!"

Jenže mě s sebou nevzali. Nechtěli přibrat ani tatínka, ale ten si nedal říct, tak nakonec odjeli všichni tři a já jsem zůstala s maminkou a s tetou.

Maminka vypadala pořád tak utrápeně, tak jsem si k ní sedla a pohladila ji po ruce.

„Mami, nebuď smutná. Uvidíš, až se vrátí, budeme moct jít domů."

Zvedla oči a viděla jsem, že právě toho se bojí.

Chytila jsem ji kolem krku a začala šeptat. „Ty máš strach, co bude potom - s tátou, vid'."

Cítila jsem, jak strnula. „Ale ne, Sašo," a odtáhla se.

Tu mě napadla hrozná myšlenka. „Ty chceš od nás odejít! S tím - s tím - -" odskočila jsem od ní jako popálená.

Maminka položila hlavu na stůl a rozplakala se. „Copak tady můžu zůstat..."

Obrátila jsem se o pomoc k tetě. Seděla upjatě, oči měla sklopené.

„Tetičko! Tak přece něco řekni! Proč by tady maminka nemohla zůstat? Kam by chodila - vždyť tady má mě - a tátů!"

Maminka se rozvzlykala nahlas a bylo to strašné.

Objala jsem její hlavu a přitiskla k ní tvář. „Maminečko - neplač!"

Teta si odkašlala. „Sašo - nech maminku. To si musí tvoji rodiče vyřídit sami. To se tě netýká."

Pustila jsem maminku a postavila se bojovně proti tetě. „To není pravda! Rozumím tomu líp než ty, vždyť mně na tom záleží nejvíc! Táta to mamince odpustí - vždyť vidíš, jak se o ni stará. A maminka už nikdy nic takového neudělá! No řekni, mami!"

„Ty si to představuješ, jako když ty něco provedeš," řekla teta úsečně. Hleděla jsem na ni a viděla, že vůbec nechápe, o jak smrtelně vážnou věc jde. Že jestli teď dovolím, aby maminka před ní a před ostatními lidmi utekla, tak přijdu o všechno. Cožpak to nevěděla?

„Ty jsi zlá," řekla jsem tiše. „Co myslíš, jak by bylo Věnovi, kdyby měl zůstat bez tebe?"

Teta se uraženě napřímila, ale nepustila jsem ji ke slovu. Zahlédla jsem, že maminka zvedla hlavu a dívá se na ni taky.

„Ty si myslíš, jaká jsi dobrá - - - a chytrá. A zatím máš starost jenom o svého Venouška - počkej! Já vím, že by ses o mě taky starala. Ale já o to nestojím! Já mám svoji maminku a nedovolím, abyste ji odtud vyhnali! A jestli to tady nebude moct vydržet, odstěhuje m se všichni - i s tátou. Vid', maminko!"

Maminka na mě hleděla překvapeně a zdálo se mi, že se jí maličko rozjasnily oči.

Byla jsem celá zadýchaná. To jsem jí to dala! To si určitě k tetě ještě nikdo nedovolil. Teď už na mě jistě do smrti nepromluví, ale ať. Nezáleží mi na ní.

Ale teta se pohnula ke mně a zvedla ruku. Myslela jsem, že mě chce uhodit, a skrčila jsem se, ale ona zaváhala a potom mě pohladila po tváři.

„Ty jsi divoká kočka, Sašo. Netušila jsem, že máš takové dráčky."

Dívala se přese mne na maminku. „Jdi se umejt, Věro," řekla potom rozpačitě. „Udělám kafe."

Byla jsem šťastná a spokojená. Všecko bylo na dobré cestě. Teta bude na naší straně - to bylo na tom nejlepší. Nadarmo se neříkalo, že ona měla být obecním policajtem. Postará se, aby lidi nechali maminku na pokoji.

A až se táta vrátí, pojedeme domů.

Maminka s návratem z koupelny nespěchala. Teta asi taky nestála po tom všem o moji společnost, protože postavila na kafe a zmizela v chodbě.

Ale zato se přišoural Věna.

„Dostalas vejprask?" zajímal se.

„Ne."

„Tak to se těš. Počkej, ty to slízneš."

„Ty ses pitoměj."

Urazil se, ale zvědavost mu přece jen nedala. „Kdes vůbec byla?"

To víš, zrovna tobě to budu povídat. „S Liborem v Jablonci," řekla jsem nedbale.

Libor! Úplně jsem na něj zapomněla. Šel přece za mnou, stál v chodbě, než odjeli ke Karáskům. Ale kam se podél potom? Vždyť kvůli mamince jel do Jablonce za tím advokátem! Tak jak to, že se o to přestal starat?

Nebo - vždyť vlastně slyšel všechno, co jsem řekla o autě pana Karáska. Možná že to tím považoval pro maminku za vyřízení. A nechtěl, aby mu děkovali, že mě našel. Ale stejně to bylo divné.

Věna se mi postavil s rukama v bok. „Ty jsi ale lhářka! Myslíš, že..."

Odstraněno: -

„Neviděls Libora?“ přerušila jsem ho.
Překvapeně zamžikal. „Ne-e. Tak vidíš, že lžeš.“
Odstrčila jsem ho a běžela k oknu. Liborovo auto tam už nestálo, ale právě přijížděla volha. Vystoupili z ní čtyři - taky pan Karásek.
Slyšela jsem tetu mluvit s nimi na chodbě. Potom vstoupila do kuchyně a začala mlčky chystat kafe. Maminka vyšla z koupelny a na prahu zaváhala.
„No tak pojď - nechceš si něco sníst?“ pokynula jí teta ke stolu.
Maminka se podívala ke dveřím a potom na ni.
„Už se vrátili,“ přikývla teta. „Prosím tě, nestůj tady a sedni si. Přivezli Karásku. Děti, pojďte se najíst!“
Posadili jsme se všichni poslušně ke stolu. Mlčeli jsme a natahovali uši. Chvillemi jsme slyšeli nezřetelné hlasy, jako by se vedle hádali.
Potom klaply dveře, hlasy na okamžik zazněly jasněji, po chodbě přešly rychlé kroky a do kuchyně vstoupil tatínek.
„Jirko, nemáš doma acylpyrin? Třeští mi hlava.“
Teta sáhla do kredence. „To ti moc nepomůže. Měl by sis jít lehnout - to je chřipka. Co se tam děje?“
„Ten chlap lže, jako když tiskne,“ řekl táta vztekle. Natáhl ruku pro prášek, ale teta mu ho nedala.
„Počkej, udělám ti čaj. Ne, vodu ti nedám. Bude to hned.“ Přistrčila konvici na plotnu.
Táta odsunul židli a ztěžka se posadil. Oči měl zarudlé a tváře pod tmavým strništěm bledé a propadlé. Maminka na něj úzkostlivě hleděla, ale vyhnul se jejímu pohledu.
„Napřed tvrdil, že jel rovnou k Hadravovi, naložil kompresor a vrátil se domů dávno předtím, než přijel vlak.“
„To není pravda,“ vykřikla jsem. „Vlak houká kousek před nádražím. Slyšela jsem ho, když jsem vyběhla z domu -jak sis šel lehnout. A Karáskova garáž byla prázdná! Měli jste mě zavolat, řekla bych mu to.“
„To nebylo ani potřeba. Když jsme mu řekli, že nebyl doma ještě před sedmou, vzpomněl si najednou, že napřed jel k Petrákovi, říct mu, že si bere kompresor, a pak teprve k Hadravovi.“
Teta před něj postavila čaj a přisedla.
„Počkej - od Hadravy ke Karáskovi je to asi půl kilometru rovně po silnici. Od vás je to tak o dvě stě metrů méně. Saša běžela kolem Karásků asi těsně před sedmou a pár minut nato, když vlak vyjel ze stanice, Petrák spustil závory. Karásek musel jet od Petráka přes ten přejezd. U závor nestál, to by se byl setkal s Rozsypalem. Kdyby k nim přijel, až když byly zvednuté, musel by narazit na mrtvého a na auto, které tam Rozsypal zanechal. Takže musel projet před spuštěním závor.“
„Ano. Dejme tomu, že ve chvíli, kdy Saša šla kolem jejich domu, už nakládal kompresor. Odjíždět s ním od Hadravy ještě nemohl, to by ho Saša viděla. Silnice je tam přímá a Saša dávala pozor na auto. Hledala přece...,“ podíval se letmo na maminku, ale hned zas pokračoval.

„Prostě ať se to vezme, jak chce, jsou tady asi tři čtyři minuty, kdy byl na silnici mezi nádražím a závorami Hadrava i Karásek. Kdyby jel Karásek dřív, setkal by se s Hadravou blíž k nádraží. Ale on tvrdí, že Hadravu neviděl vůbec! Kdyby jel později, muselo by auto, které Hadravu přejelo, jet těsně za ním. A musel by je vidět v každém případě, chvilku to přece trvalo, než kompresor doma složil, a jejich dvůr přiléhá těsně k silnici.“

Rozkašlal se a sáhl po hrnku s čajem. „A potom dělal do půlnoci nový lak.“

Teta mu nepřítomně přisunula acylpyrin. Usilovně vraštila čelo. „S Růženu jste nemluvili?“

„Jela s dětmi do Jablonce. Vrátil se vlakem v sedm. Tím, kterým včera přijel Hadrava.“ Všichni jsme se podívali na hodiny. Bylo za pět minut sedm.

Táta dopil čaj a zvedl se. „Půjdu jí naproti. Musí jít kolem.“

Vyšel na chodbu, řekl něco do protějších dveří a zamířil ven. Vyběhla jsem za ním. Stál na schůdcích před domem a hleděl zamračeně na naši starou oktávku.

„Tati,“ zašeptala jsem. „Jsi hrozně hodný.“

Podíval se na mě nechápavě. „Proč?“

„Že se tak o maminku staráš. Žes ji v tom nenechal samotnou. Tys jí už odpustil, vid’?“

Táta se suše usmál. „Myslíš?“

„Ano! Přece by ses tak nesnažil dokázat, že je nevinná. Mohl bys je nechat, aby ji zavřeli, kdyby ses jí chtěl pomstít, ne?“ zeptala jsem se úzkostlivě.

Táta upíral oči do tmy, k nádraží. „Tak si chlap nevyrovnává účty, Sašo. Až bude jasno v téhle věci, vyřídíme si... to druhé.“

Před stanicí táhle zahoukal vlak.

Proč jsem mu neřekla to všechno, co jsem dokázala povědět tetě a mamince! Copak Libor neměl pravdu?

Táta sestoupil o schod níž. Chytla jsem ho za ruku. „Tati...“

„Co je?“ pohlédl na mě a řekl mírně, „to teď nevyřešíme, Sašo.“ „Já vím. Ale budete přitom myslet taky na mě?“ Hleděla jsem mu úpěnlivě do očí.

Po tváři se mu rozestřel úžas. „Ano,“ řekl po chvíli. „Dobře žes mi to připomněla.“ Sešel dolů a vydal se k nádraží.

Sedla jsem si na horní stupeň, skrčila nohy, opřela bradu o kolena a dívala se za ním.

Jára běžel napřed. Nesl nákupní tašku, nacpanou, že musel držet ruku odtaženou, aby ho kabelka netloukla do nohou. Za ním šla rychle paní Karáskova, na vztyčené hlavě se jí leskly vlasy, učesané do zlaté koruny, a nakonec táta s Pepíčkem v náručí. Pepíček měl hlavičku položenou na tátově rameni - spal.

Odstraněno: á

Jára se přede mnou zarazil. Vstala jsem, ale paní Karáskova nás oba odstrčila a vešla dovnitř. Následovali jsme ji.

Paní zamířila rovnou do služebny. Zůstala stát na prahu a my všichni za ní, i teta a Věna, kteří vyšli z kuchyně, a docela vzadu maminka.

„Co je to za nesmysl, Jaroslave," řekla paní Karáskova.

„Proč neřekneš pravdu?"

Pan Karásek se opíral oběma rukama o stůl, za kterým seděl poručík. Otočil se a řekl rozzlobeně: „Nepleť se do toho, Růžo. Nemůžou mě do ničeho namočit - nic jsem neudělal."

Strejda jí ale šel vstříc. „Jen pojď dál. A prosím tě, jestli k tomu můžeš něco říct..."

„To víte, že můžu," řekla paní rozhodně. „Ale Jaroslav vám to vysvětlí sám. Nebude přece takový blázen, aby se teď snažil krýt nějakou nedbalostí."

„Růžo! Zavínil jsem to přece já!" okřikl ji pan Karásek.

Poručík hleděl z něho na ni. „Bude lepší, když nám to řeknete vy, paní Karáskova. Váš muž zřejmě pořád nechápe vážnost situace."

Paní postoupila o krok k němu. „Jaroslav odjel k Petrákovi kolem čtvrt na sedm. Ten kompresor opravdu potřeboval a myslel, že je to od Hadravy schválnost, že ho nevrátil, když věděl, že ho máme slíbený my. Když jel kolem Hadravova domku, šel se podívat, a opravdu, kompresor na dvoře byl."

„Proč si ho teda nenaložil a neodvezl?" zeptal se poručík nedůvěřivě.

„To by byl pěkný malér! Hadrava už takhle byl mizerný soused - my sice nebydlíme v těsné blízkosti, ale tady kolem silnice je jenom pár stavení, a když něco potřebujem, pomůžeme si. Jenom Hadrava byl sám pro sebe."

„Tak už to dopověz sám," řekl strejda. „Nenecháš přece za sebe mluvit Růžu."

Pan Karásek byl v rozpacích. „No - jel jsem za Petrákem. Když si kompresor odveze majitel, je to něco jiného."

„Kudy jste jel?" zeptal se poručík.

„Po silnici přece - to je jasné! A kdybych měl rozum, nelezl bych na tu lesní cestu ani potom. Stejně jsme tím jenom ztratili čas."

„Pane Karásek," vzdychl poručík, „řekněte mi to, prosím vás, po pořádku."

Pan Karásek se zarazil a pohlédl na svou ženu.

„Muž přijel s Petrákem a s kompresorem asi ve tři čtvrtě na sedm. Přemluvil ho, aby s ním jel k Hadravovi a pomohl mu kompresor naložit. Nechali ho na dvoře a Jaroslav Petráka zase odvezl."

Poručík se zakabonil. „To všechno zatím na věci nic nemění. Můžete předvést toho Petráka?" řekl strejdovi.

Strejda však hleděl napjatě na pana Karásku. „Tys jel zpátky po té lesní cestě, vid'."

„To víš, že jel! Petrák měl strach, že už je moc hodin, tak jsem to vzal tamtudy. Jenže cesta byla rozmoklá, uvízli jsme, a Petrák stejně nakonec přišel pozdě.“

„Pozdě kam?“ zeptal se poručík.

„No přece na hradlo! Nestačil už spustit závory - vlak právě projížděl.“

Na chvíli nastalo ticho.

„Sakra, člověče,“ řekl potom strejda, „proč jste pro ten krám nejeli, až když vlak projel? Byl by sis tohle všechno ušetřil a nám taky.“

Pan Karásek sklonil zahanbeně hlavu. „Chtěl jsem tam být dřív, než se Hadrava vrátí. On by nám ho určitě nedal.“

„A ty druhé závory - u hospody - ty stihnul včas, ne?“ zeptal se poručík pomalu.

Pan Karásek se uchechtl. „Ty ano. To bylo asi poprvé a naposled, co šly dolů, akorát než vlak projel.“

Poručík se dlouze zadíval na strejdu. „Vaše výčitka nebyla na místě. Kdyby ten Petrák vykonával svou službu poctivě... nechápete ještě?“ Vytáhl z kapsy notes, položil ho před sebe a nalistoval v něm stránku, na níž byl nakreslen nějaký plán.

V tom okamžiku zazvonil telefon. Poručík ho zvedl.

„Ano... ano, pane majore. Myslím, že už to máme. Ona to totiž nejspíš nebyla nehoda... Nebyl důvod, proč bychom to považovali za něco jiného!... Prosím?... Ano... ano...“ Hlas ve sluchátku doléhal až k nám, ale rozumět mu nebylo.

„To kdybychom věděli, přistoupili bychom k tomu pochopitelně jinak,“ řekl poručík. „Prosím vás, můžete mi říct...“ a znovu zaharašil ten zvukový hlas.

„To je neuvěřitelné,“ vydechl poručík a přendal sluchátko do druhé ruky. Strejda, který se k němu nakláněl, provinile uhnul.

„Musel si být fantasticky jistý, když jel za doktorem - ale stejně to byla nepochopitelná neopatrnost. Proč to, proboha, udělal... prosím? Děvčátko? Ano, byla s ním...“ Zapátral očima po mně. Poplašeně jsem uhnula a zadívala se na kresbu ležící na stole.

Šikmo stránkou šla čára, nadepsaná TRAŤ. Téměř podle ní vedla jiná, označená SILNICE, kousek za obdélníčkem, u něhož bylo napsáno HOSPODA, se ohýbala a vracela se po druhé straně TRATI. Místo v ohybu, kde se obě čáry protínaly, bylo hraničeno závorkou a stálo tam PŘEJEZD. Bylo tam toho nakresleno víc, ale přečetla jsem jenom ten kousek.

„... stejně ale máte úžasnou paměť,“ řekl poručík uznale, „je to už přece přes tři roky.“ Zavěsil. Chvilku držel ruku na sluchátku, potom vzal tužku a pokynul strejdovi. Strejda se naklonil nad stůl. Na čele se mu leskly kapky potu, ale neotřel si je. Poručík položil špičku tužky na obdélníček označený HOSPODA. „Do hospody přišel něco před sedmou a vzápětí odešel.“

Strejda hleděl upřeně na špičku poručíkovy tužky. „Ano -ale proč tam chodil?“

„U přejezdu je přece bývalý strážní domek a bydlí v něm ten důchodce - Sobotka. Musel mít jistotu, že je v hospodě, a ne doma - ten by přece mohl vidět, že auto tam stálo prázdné. Kromě toho si tak potvrdil alibi, že přes přejezd skutečně nepřešel.“ Poručík se odmlčel.

„A když vyšel z hospody...“ zašeptal strejda.

Poručík zvedl hlavu a podivně se na něj podíval. Potom pohnul maličko rukou a tužka vyryla krátkou, ostrou linku od HOSPODY přes TRAŤ k SILNICI na druhé straně PŘEJEZDU. A uřízla celou tu protáhlou smyčku SILNICE, jako jsem to dělala já, když jsem chodila pro pivo.

„Potom se vrátil k vozu. Nemohl tušit, že závory byly toho dne dole jen nejnemnější dobu. Jezdil tamtudy denně a věděl, že Petrák je pro své pohodlí spouští zbytečně brzo. Taky věděl, že Hadrava se pravidelně vrací od toho vlaku. Na kole. To kolo hrálo v jeho plánu důležitou úlohu. Počítal s tím, že budeme na jeho autě hledat stopy po střetnutí s cyklistou. Nenajdeme je - a potom zjistíme, že přešel už mrtvého člověka. To taky udělal - a šel to ohlásit. Předpokládal, že zůstaneme v přesvědčení, že Hadravu srazilo auto a budeme hledat řidiče, který ujel. A toho nikdy nenajdeme.“

„Když to přišel ohlásit, byl zablácený po kolena,“ řekl strejda zamyšleně.

„Všiml jsem si toho, bylo to nápadné, přestože pršelo. Ale přisuzoval jsem to tomu, že byl pochopitelně rozrušený a nedával pozor na - - -“

Proklouzla jsem kolem Járy za zády paní Karáskové ven.

Běžela jsem znovu po tmavé silnici stejně jako včera skoro v tutéž dobu, ale opačným směrem.

Co všechno se za těch čtyřadvacet hodin přihodilo. A jak se všechno změnilo - i já. Jak hloupé a dětské mi připadaly moje včerejší starosti! Ničemu jsem nerozuměla - a dnes...

Kousek za Karáskovými jsem slezla ze silnice na opačnou stranu, než stál jejich dům, přeskočila příkop plný kalné vody a pustila se strání vzhůru. Auto, které vyjede za chvíli za mnou, musí jet dál po silnici a teprve kousek před naším domkem odbočit na cestu vedoucí nahoru. Budu tam dřív, teď už jsem si tím byla jista. Třeba o chvíličku, ale to stačí.

Stráň byla příkrá a nohy mi klouzaly po mokré trávě. Chytala jsem se pichlavých větviček, ale necítila jsem bolest ani únavu. Strach a zmatek, který mě od včerejška ovládal, byl pryč. Měla jsem docela jasnou hlavu a přesně jsem věděla, co musím udělat.

Přede mnou se objevil temný obrys chalupy. Ani jedno okno nesvítilo. Na okamžik jsem propadla panice. Vrhla jsem se ke dveřím, otevřely se mi vstříc a Libor, oblečený, jako by byl na odchodu, stál proti mně.

„Libore! Přijedou sem - honem! Kde máš auto?“

„Sašo!“ Naklonil se starostlivě ke mně. „Co se stalo? Neboj se, bude to v pořádku - pojd'. Půjdu s tebou.“

„Ne!“ Chytla jsem ho za ruku a naléhavě táhla za sebou. „Ty mi nerozumíš! Musíš jet pryč - hned! Utekla jsem, ale budou tady každou chvíli...“

Odstraněno: d

Stanul a nepohnula jsem s ním už ani o krok. „Proč?“ zeptal se tiše.
„Ty závory! Jak jsi u nich stál. Petrák je včera nespustil! Totiž spustil, ale pozdě - až těsně předtím, než jel vlak. A oni si myslí, že...“
Stál zamyšlený, s hlavou sklopenou.
„Libore?“ zašeptala jsem.
Stiskl mi ruku a lehce se pokusil vyprostit. Ale nepustila jsem ho.
„Musíš odjet! Rychle!“
„Kam?“ zeptal se mírně.
„Nevím - pryč! Třeba do Jablonce,“ vzpomněla jsem si na doktora Laboutku. „Za tím advokátem - vždyť jsi říkal, že by mohl maminku obhajovat i u soudu.“
Libor se lítostivě usmál. „To bylo něco jiného. Tvoje maminka byla přece nevinná...“
Pustila jsem ho a couvla. Zakryla jsem si rukama obličej. „Proč jsi to udělal...“ rozplakala jsem se.
Rychle se pohnul a natáhl ke mně ruce. Vzápětí je nechal klesnout.
Přiskočila jsem k němu, objala ho oběma rukama a zabořila obličej do jeho kabátu.

Dole na silnici se ozval zvuk jedoucího auta.
„Sašo... neměl bych s tebou o tom mluvit. Ale možná že bude lepší... nechci se s tebou rozloučit takhle.“
Zvuk motoru zeslábl. Věděla jsem, že teď se blíží k místu, kde musí odbočit ze silnice na špatnou cestu vedoucí do kopce.
„To moje dítě - jak ses mě odpoledne ptala... Tys myslela, že jsem rozvedený, a že on zůstal u matky, víd.“
Slyšela jsem, jak mu buší srdce.
„Rozešel jsem se se svou ženou, protože... Když mu bylo pět let, srazilo ho auto. Jeho matka se zapovídala na chodníku a nedávala na něj pozor. Od té doby - je v ústavu. Nebude už nikdy chodit - nemůže se vůbec hýbat. Je ochrnutý.“
Zvedla jsem k němu pomalu tvář, díval se po cestě dolů, do tmy, kterou za chvíli rozjasní reflektory auta.
„Ten člověk, co ten nákladák řídil, byl vinen. Dodržel sice předepsanou rychlost, ale měl jet opatrněji, silnice byla mokrá a bylo to na okraji sídliště, kde vždycky běhaly děti. Ale dostal jen podmíněný trest - a můj chlapec byl na tom hůř, než kdyby byl mrtvý!“
Už jsem věděla, o kom mluví. O tom samotářském, nerudném člověku, který kolem sebe nesnášel děti. Který někdy chodil od vlaku opilý a lidé - i teta Jirka, která opilce nesnášela a něj radě ji by přinutila strejdu, aby každého hned zavřel - nad ním jen soucitně kývali hlavou. Soucitně! Já jsem s ním neměla žádný soucit. Ani teď, když byl mrtvý.
„Udělal dobře,“ řekla jsem prudce. „Jednala bych stejně jako ty.“
Libor se otřásl a pohlédl na mě s hrůzou. „Proboha, Sašo, ne! Nejednal jsem správně! O tom jsem tě nechtěl přesvědčit.“

Zaslechla jsem přibližující se zvuk motoru, namáhavě překonávajícího stoupání.

Libor začal rychle mluvit. „Od okamžiku, co se ta strašná věc mému chlapci stala, jsem zoufale doufal, že to není ztracené - že bude zas jako jiné děti. Po roce jsem už věděl, že je to marné - rozumíš: nebyla ani nepatrná možnost, že se to aspoň zlepší - ani o trošku. Spíš naopak. A všechna ta ztracená naděje a to zoufalství se obrátilo v nenávist k muži, který to způsobil. Nemohl jsem dál žít tam, kde mi všechno připomínalo moje dítě, když ještě bylo zdravé a veselé. Přestěhoval jsem se sem a začal ho pozorovat, co je to za člověka, jak žije. Tehdy jsem to snad ještě nemínil udělat. Potom jsem poznával, jaký je - totiž jak se jevil navenek. Potkával jsem ho skoro denně. Někdy byl opilý a odporný. Zdálo se mi, že chová zášť k celému světu, ke každému byl hrubý - i k vám, dětem. A když jsem vás měl pořád kolem sebe, myslel jsem čím dál víc na toho svého chudáčka a nenáviděl jsem Hadravu stále silněji. A napadlo mi, jak by bylo snadné ho zabít. Že by to bylo i spravedlivé za to, jaký je. Neuvědomil jsem si, že se takovým stal asi až po tom neštěstí! Že to stejně zničilo jeho život jako můj. Byl v mých očích horší než vrah - vždyť z mého dítěte se stala živá mrtvola. Ale ve skutečnosti byl taky obětí - už předtím, než jsem to udělal. Teprve pak jsem poznal, co cítí člověk, který má na svědomí lidský život. Byl to zločin, Sašo. A navíc tím trpěli i nevinní lidé-ty taky.“

„Jak to,“ zašeptala jsem.

„Tvoji rodiče - a potom Karáskovi. Na to jsem nemyslel, když...“

„Ale ty bys to přece na nich nenechal. Vždyť jsi právě chtěl jet dolů - říct jim to. Vid', že ano?“ zeptala jsem se úpěnlivě.

Díval se na mě a usmál se očima, zapadlými v unaveném obličejí. „Ano - ale na tom už nezáleží.“

Oblohu nad námi protála matná zář. Potom se auto přehouplo přes vrcholky a reflektory nás oslnily.

Stáli jsme ruku v ruce a čekali, až k nám dojede.

Odstraněno: ¶
¶

Odstraněno: -

Odstraněno: -

MUŽI NEUMÍRAJÍ PRO LÁSKU

Naformátováno

Poslední zápalkou jsem zapálil svíčku, naposled načechrál kytici bílých chryzantém, a jak se sluší, přežehnal rov třemi křížky. S úlevou jsem se narovnal a otřel si ruce. Tak to mám zase na rok za sebou.

Po cestičce se blížila stará paní ve vypelichaném kožichu. Mimoděk jsem se po ní otočil a setkal se s pochvalným pohledem zpod úděsného kožešinového kloboučku. Rychle jsem se obrátil zpátky a ukryl kapesník v sepjatých dlaních. Zůstal jsem stát se skloněnou hlavou, jak se ode mne čekalo, pohřížen v truchlivé rozjímání.

Babka zvolnila krok a po špičkách přešla za mými zády. Asi jsem ji měl pozdravit. Nejspíš mě znala, a jestli ne mě, jistě některé z těch, jejichž jména byla zlatě vyvedena na našem rodinném náhrobku. V tomhle

krásném a milém městě to ani jinak nebylo možné. Určitě se třásla na to, aby mě pochválila, že nezapomínám na své drahé zesnulé.

Jenže já jsem hřbitovy odjakživa neměl rád a hleděl jsem, už abych byl odtud pryč. Opatrně jsem zašilhal stranou. Stará paní zmizela, jako by vstoupila do některé z hrobek lemujících hlavní alej. Rychle jsem vykročil opačným směrem.

Šel jsem mezi okrášlenými hroby, mezi vyleštěnými pomníky, v nichž se odrážela rozžatá světýlka, a z vůně roztékajícího se vosku se mi na lačný žaludek dělalo nevolno. Ráno jsem nesnídal. Perspektiva několika hodin ve vlaku a nevyhnutelné pietní povinnosti mi vzala chuť k jídlu. Nelíbil se mi tenhle zvyk jednou do roka demonstrativně zdobit hroby, jako by ta květinová oběť měla mrtvé usmířit, že si na ně jindy sotva vzpomeneme. Já jsem si pro vzpomínky na hřbitov chodit nemusel. Vytáhl jsem z kapsy cigaretu a naklonil se ke kamennému andělu, třímajícímu v ruce skutečnou voskovici, jako by tu stál jen proto, aby mi připálil.

Za sousedním pomníkem něco šustlo a rezavě zasvítla opelichaná kožešinka. Ze scvrklé tváře se do mě přísně zabodly dvě staré oči. Rychle, ale pozdě jsem schoval cigaretu v dlani.

„Tady se nekouří," pravila káravě. Uznání, kterým mě před chvílí obdařila, bylo totam.

„Promiňte," zahučel jsem a couvl před rukou hrozící mi smetáčkem. Oprášila obrubník, o který jsem opřel nohu, a zbožně ometla neviditelná smítka z andělova roucha. Pohnul jsem se k odchodu.

Rychle se po mně otočila. „Ty jsi Smoláků, vid'."

Přikývl jsem.

„Pamatuju se na tebe, když jsi byl malý," řekla s vyčítavým pohledem na cigaretu, jako by mě s ní přistihla před deseti lety. „Znala jsem tvoje rodiče. Ty si na mě samozřejmě nevzpomínáš?"

Jakpak by ne. Na takové přívětivé stařenky člověk nezapomene po celý život. A tahle je už nejmíň dvacet let stejná. Zamumlal jsem něco mezi zdvořilým protestem a přitakáním a pokusil se ve vši slušnosti odejít.

„Kampak pospícháš," řekla všetečně. „Vlak na Prahu ti jede až za dvě hodiny."

Věděla opravdu všechno. „Za půl druhé." Pohlédl jsem na hodinky. „A musím se ještě někde zastavit." V žaludku mi zakručelo.

„Vždyť tady už nikoho nemáš." Naklonila hlavičku na stranu a z rozčepýřených chlupů límce na mě hleděla vychytrale jako stará sova.

„Jdeš se podívat k Zemanovým?"

Cítil jsem, jak mi tuhne obličej. „Na shledanou," řekl jsem a strnule vykročil pryč.

„Jak se vede Marii Magdaléně?" zaskřehotal za mnou starý, zlomyslný hlas.

Ohlédl jsem se. Babka se na mě nevinně usmívala, andělova svíce jí rozsvítla v očích červené plamínky. Vypadala jako vysloužilý, bezzubý upír. Ale kousat uměla.

Odstraněno: -

Šel jsem rychle po cestě vedoucí k bráně a srdce mi přetévalo hořkostí. Čert vem všechny staré hudermanice s výbornou pamětí. Čert vem tohle město s poklidnými uličkami a zá-dumčivými zákoutími, plnými nebezpečných vzpomínek -čert to všechno vem, když už vzal dívku, jejíž jméno nemělo být vysloveno. Dnes, tady - už nikdy nikde... S cigaretou v ústech jsem se sklonil k nejbližší svíčce. Hořela pod vybledlou fotografií, z níž se na mě výbojně usmíval mladý muž s knírkem, v dnes už operetní uniformě. Rytmistr Konrád Kubitschek. Tvůj život skončil v mládí květu – znenadání dals sbohem světu - teď v pokoji spi sladce tady - než nás Bůh spojí dohromady - život jest jenom větru vání-a nemá s námi slitování... Spíš s ním neměla slitování jakási proradná kráska, kvůli níž padl v souboji. Plakaly pro něj tenkrát všechny dívky z městečka od sedmi do sedmdesáti let, včetně mojí babičky a prababičky. Jeho hrob se stal poutním místem, něco jako Máchův pomník na Petříně. Chodíval jsem sem taky, kdysi dávno, s... Oči mě pálily, snad z toho, že mi plamen svíčky ožehl víčka. Napřímil jsem se, vztekla si protřel koutky - a deset kroků před sebou uviděl dívku, která sem zabočila z postranní cestičky. Stejně jako já mířila k východu. Lem černého kabátu se jí vlnil nad okrajem kozaček, na ramena jí splývaly vlasy, zářící stejně jako listí bříz lemujících cestu. Šla pomalu, se sklopenou hlavou, jakoby v zamyšlení. Zatajil jsem dech. Potom jsem udělal několik rychlých kroků. Při jejich zvuku se otočila. Pod zlatými kadeřemi se zatřpytila skla brýlí, bledá tvář zrůžověla.

„Ahoj," řekla dívka, kterou jsem málem považoval za její sestru, a obdařila mě známým, nesmělým úsměvem.

Bětko mě doprovodila na nádraží. Nevyzval jsem ji k tomu a nebylo mi to ani milé, ani nemilé. Tahle bezvýznamná sestřička Marie Magdalény, krásné a hříšné jako její biblická jmenovkyně, mi byla kupodivu docela lhostejná, přestože obě sestry si byly tak podobné, že mohly být považovány za dvojčata. Nedělil je však pouze jeden rok věku: tam, kde Marléna byla půvabně zaoblená, byla Bětko špičatá. Bětkiny oči hleděly za silnými skly plaše, zatímco Marléniny prováděly pod clonou dlouhých řas neuvěřitelné prostocviky. Marléna bývala milována či nenáviděna; Bětky si nikdo pořádně nevšímal. Byly opravdu jako dvojčata, z nichž jedno na úkor druhého posbíralo všecku krásu a půvab a nechalo mu jen -co? Moc jsem toho o Bětce nevěděl.

Podíval jsem se po dívce v černém, která trpělivě šlapala vedle mě poledními ulicemi. Znal jsem ten kabát, který mě zmýlil. Před třemi lety se v něm předváděla její sestra.

Bětko postřehla můj pohled a znovu se zarděla, jako by se jí v tváři odrazilo červené zdivo nádražní budovy, k níž jsme se blížili. „Musíš jet teď?" řekla zdráhavě. „Já pojedu až večer."

„Kam?" zeptal jsem se nepřítomně.

„Do Prahy," odpověděla vyčítavě. „Tys mě neposlouchal, vid'."

„Ale, ano," pravil jsem neupřímně. „Přemýšlel jsem jen-"

„O Magdě?" Bětko zatvrzele odmítala nazývat svoji sestru celým jménem, které Marléna sama úspěšně zavedla.

Zvedl jsem obočí a přehnaně lhostejně zavrtěl hlavou. „Uvažoval jsem, kam bych se šel najíst.“ Hladově jsem pohlédl do okna restaurace proti nádraží, za nímž jako ve výkladní skříni strážníci pořádali časné obědy.

„Můžu jít s tebou?“ zeptala se okamžitě.

Zaváhal jsem. „Chtěl jsem vlastně jít jenom na polívku vedle do automatu - - -“ Hleděla na mě upřeně očima orámovanýma velikými módními obroučkami. Mlčela a mně začínalo být trapně. „Copak ty neobědváš doma?“

Trpce se usmála. „Mámě jídlo nosí... Teď když jsem taky pryč, starají se o ni cizí lidi.“

Zadíval jsem se na ni pozorně a Bětku náhle opustily rozpaky.

„Co na mě tak koukáš! Myslíš, že jsem měla zůstat tady a starat se o mámu? Já! Proč já? Pořád všechno já - proč ne taky jednou Magda! Kdo zavinil, že matka je mrzák - kdo přivedl tátu do hrobu - já ne!“ křičela hystericky.

Kolemdoucí žena se po nás podívala s lačnou zvědavostí. Zastavila se a začala se přehrabovat v tašce.

„Nekřič,“ zasyčel jsem na Bětku. „Děláš tady lidem divadýlko.“ Vzal jsem ji pod paží a strčil do širokých dveří restaurace Pokrok, které jsme kdysi, když jsme sem chodívali za školu, říkali Rozkrok. Nebylo to vlastně tak dávno, teprve dva tři roky.

Když jsem jí u šatny pomáhal z toho odřené kabátu, klepala se jako ratlík. Ale navenek se uklidnila.

„Nezlob se na mě, prosím tě,“ řekla pokorně, „ale jsem v příšerné situaci. Nevím, co mám dělat. Musím zabránit strašlivému maléru - jde o život a o smrt - - -“

Panečku, ta měla slovník. Nejspíš by si ohromně rozuměla s tou starou hřbitovní mumií. Co jsem pamatoval, takové báby k nim chodívaly, a teď když je paní Zemanová upoutána na lůžko, jistě si tam podávají dveře. Nebyly to vždycky stařeny. Neprovdané panny, plné agresivní ctnosti, a paní Zemanová, ač měla dvě dcery, k nim jaksi patřila. A odjakživa jsem mezi ně počítal i Bětku - pokud jsem ji vůbec někam počítal.

Podíval jsem se do zrcadla za šatnovým pultem a uviděl výrazné znechucení na své tváři. Bětko si ho ovšem všimla taky.

„Ty mi nevěříš?“ řekla plačtivě.

Zavrtěl jsem hlavou. „Myslím, že přeháníš.“ Vzpomněl jsem si na holčičku, dramaticky něco šeptající kamarádkám, zatímco já jsem přecházel před jejich domem a čekal na tu druhou. „Jako vždycky,“ dodal jsem neopatrně.

„Jako vždycky?“ vyjela. „Vždyť mě ani pořádně neznáš.“

„No právě,“ souhlasil jsem s úlevou. „Měla by ses svěřit někomu, koho znáš líp - jestli máš fakticky nějaké potíže.“

Okamžitě postřehla, že udělala chybu. Stáhla rty do úzké přímky a upřela na mě podezřele se lesknoucí oči. „Ale ono nejde o mě,“ řekla potichu. „Jde - o Magdu.“

Polilo mě horko, vzápětí vystřídané zamrazením.

Odstraněno: -

„Copak - ty se s ní stýkáš?“ zarazil jsem se.

„Pochopitelně. Šla jsem do Prahy, protože mě Magda potřebovala.“

Horko a zima se střídaly, cítil jsem, jak látka jejího kabátu pod mými dlaněmi vlhne. Položil jsem ho na pult a odvrátil se.

„- je to přece moje jediná sestra!“ dolehl ke mně ten úpěnlivý hlásek.

„Nemám už skoro nikoho jiného, maminka tady dlouho nebude - - -“

Zase ten příšerný slovník. A jako koruna toho všeho následovalo třaslavé prohlášení: „Měla by ji ještě vidět, aby mohla v klidu - - -“

Ta děsivá kalendářová sentimentalita mi vrátila rozvahu. „Tak tobě jde o to, že matka před smrtí Marléně nepožehná?“ přerušil jsem ji hrubě.

„To je ten malér? Ty duše popletená!“ Cynicky jsem se zasmál.

Oči lesknoucí se slzami prudce zamrkaly a rty se znovu stáhly. Zmlkla v půli věty. Zadoufal jsem, že nadobro. S po- j těšením jsem vzal na vědomí, že žádná šatnářka nám nehodlá odebrat svršky, a významně vzal znovu z pultu Bětčin plášť.

Když vzhledla, měla oči jasné a střízlivé a rty malinově, červené. „Měla jsem vědět, že to nepochopíš,“ řekla smutně. „Ale myslela jsem - měl jsi přece Magdu rád.“

Netrpělivě jsem jí nastavil kabát.

Začala mluvit překotně a nesouvisle. „Když jsem tě dnes uviděla - pochop to, nemám nikoho, koho bych mohla požádat o pomoc, maminka je opravdu moc nemocná... Mám strach. Bojím se, že Magda... vždycky byla lehkomyšlná, já vím, že není doopravdy špatná, ale - - -“ odmlčela se a zoufale potřásla hlavou.

Chudák malá. Nahlédla do pestrého soukromí své nezodpovědné sestry a vyděsila se. Má strach mi vyklopit, čeho se domákla. Netuší, že mě žádná pohoršlivá historka o Marléně nepřekvapí.

Shodila z ramene řemínek kabelky, otevřela ji a strčila ruku dovnitř. Naposled zaváhala. Obezřele se rozhlédla kolem, vytáhla jakýsi do ruličky stočený ilustrovaný časopis, a jako by se ho chtěla co nejrychleji zbavit, vrazila mi ho do ruky. Rozbalil jsem ho.

Uviděl jsem předlouhé, ladně přehozené dívčí nohy, barevně vyvedené na křídovém papíře. Znovu jsem odložil Bětčin kabát a rozevřel časopis. Z dvoustránky se na mě usmívala Marléna, natažená v celé délce na písku. Přes sebe měla přehozenou rybářskou síť, která naprosto nedostatečně zahalovala to, co ani zahalit nechtěla. Účinek byl velice rafinovaný. Pootočil jsem se k světlu, abych to pořádně ocenil. Kabát se svezl z pultu na podlahu.

„Schovej to,“ vyhrkla Bětko šepem. Zvedla svůj plášť a jako zástěnu ho rozestřela mezi mě a jakéhosi muže, který vyšel z jídelny.

Složil jsem časopis. Bylo to nedávné číslo Playboye a muž natahoval krk přes Bětčina ramena, aby se pokochal obrázkem na zadní straně obálky. Zpoza pověšených kabátů se vynořila korpulentní dáma.

„Kdes to vzala?“ zeptal jsem se Bětky.

„Tady. Ukázal mi to jeden známý kluk, a já jsem mu to sebrala. Ukradla jsem to, protože -“

„Odložíte si?“ zeptala se mě nevrle šatnářka.

Bětka se ohlédla a setkala se s mlsnými očima muže, který na mě s porozuměním pomrkal. Rychle si přehodila kabát přes ramena a zahalila se do něj, jako by sama toho neměla na sobě víc než ty slečny na obrázcích. „Pojď pryč," vydechla a rozběhla se ke dveřím.

Uposlechl jsem ji, sledován lítostivým pohledem zklamaného čumila.

„Kdyby to viděla matka, zabilo by ji to," řekla mi Bětka už na chodníku a kupodivu jsem jí tentokrát věřil. „Ten kluk, co jsem mu to sebrala, se mnou chodil do třídy, jeho máma mu dodneška do všeho vleze, divím se, že to nenašla. Zanesla by to určitě k nám a -"

Neposlouchal jsem ji. Marléna, kterou jsem mohl denně vidět na reklamních fotografiích, takže se téměř stala něčím jako ty konzervy, které s nadšeným úsměvem třímala v ruce, Marléna v zástěrcce ve sterilní kuchyni, na barové stoličce se sklenicí aperitivu - všechny ty nepravděpodobné Marlény zmizely a vrátila se ta, kterou jsem v životní velikosti neviděl už dva roky.

„Promluvíš s ní?" žadonila Bětka. „Ode mě si nedá říct, já jsem pořád ta pitomá a obtížná mladší sestra... Ona snad vůbec nechápe, co by to mohlo pro maminku znamenat, tady, na malém městě, kde se o každém mluví -"

„Kde bydlíš?" přerušil jsem ji.

Hleděla na mě nerozhodně, oběma rukama si za klopy přitahovala ke krku límec kabátu. „To ti nepovím," řekla zdráhavě. „Kdyby přišla na to, že jsem tě za ní poslala já, byla by hned od začátku zaujatá. Jak si vezme do hlavy, že se jí pokouším mluvit do jejích soukromých věcí, bude úplně nepřístupná."

Podruhé, tentokrát upřímně, se mi jí zželelo. Protože jsem neměl v nejmenším úmyslu napravovat její zbloudilou sestru. Naopak. Marléna, která prodala svoji fotografii do pánského časopisu, přestala být tou ztracenou a nedostižnou pubertální láskou a stala se něčím méně ideálním, ale zato dosažitelným.

„Jak ji teda najdu?" namítl jsem.

„Chodí často do Maroka. Je to - - -"

„Já vím," přerušil jsem ji.

Hleděla na mě upřené, tvář průsvitně bílou, a já si všiml, že se zas celá klepe.

„Obleč se pořádně." Pomohl jsem jí do kabátu.

Zády ke mně, na chodníku uprostřed spěchajících lidí, řekla nezřetelně:

„Svoji adresu ti dám. Ozveš se, až s ní promluvíš?"

„Ano," přisvědčil jsem falešně. Pak jsem se zastyděl. „Co vůbec děláš v Praze?"

„Tančím." Obrátila se ke mně a zapínala si kabát.

Vytřeštil jsem na ni oči.

„No, tančím," potvrdila to nepravděpodobné prohlášení. „Ve Studiu lidových tanců neslovanských národů."

Lidové tance, no prosím. To snad ano. Přesto jsem na ni zíral pochybovačně.

Odstraněno: -

„Přijď se podívat," usmála se. „Dám ti lístek." Bledá, špičatá tvářička vypadala skoro přitažlivě.

Ale mě z obou děvčat Zemanových zajímala výhradně ta druhá. Ta, která byla kdysi nejprvnější a taky tak zůstala.

Maroko byl nenápadný podnik v tiché uličce blízko Národního divadla. Ke vstupu nezval žádný křiklavý neon a ošumělý interiér naprosto neodpovídal mým představám o prostředí, v němž se Marléna pohybuje. Vypadalo to tu spíš jako místo, kde nad dvěma deci vysedávají staří pánové, oslovující se dávno neexistujícími tituly.

Taky tu nikdo jiný než taková dva starouši nesesedl. Každý na opačné straně, hezky symetricky rozesazeni, jako by se o nevelkou místnost spravedlivě rozdělili. Při mém vstupu jeden z nich zvedl hlavu a hned ji zas lhostejně odvrátil. Po obsluhujícím personálu nebylo ani vidu, ani slechu.

Zaváhal jsem před barovým pultem, připomínajícím spíš spodní část starodávné kredence, kterou nepořádní stěhováci zapomněli šoupnout ke zdi. Žádná přemíra zrcadel, žádné v nadbytku vystavované láhve s honosnými etiketami. Rozhlédl jsem se, abych se ujistil, že jsem nevnikl do nějakého soukromého klubu důchodců, ale nic mě o tom nepřesvědčilo. Čekal jsem, kdy mě některý z těch dvou dědousů odtud vykáže.

Nevykázali. Ten, který vypadal o něco méně vetší než druhý, vstal a přistoupil ke mně.

„Ráčíte se posadit?" zeptal se štrobeně.

„Ano." Zamířil jsem namátkou k nejbližšímu stolu.

„Pardon." V mžiku byl u mě. „Tento stůl je zadáný." Šikovně mnou zamenévroval k malému stolečku s jedinou židlí, obrácenou zády do místnosti.

To se mi nehodilo. „Sednu si sem," řekl jsem a uchopil nazdařbůh opěradlo křesla trůnícího v čele prostorného stolu pro nejmíň šest lidí.

„Obsazeno," pravil netečně.

Druhý stařík zvedl oči a zadíval se k nám. Ten starý protiva o mě okamžitě ztratil zájem.

„Hned to bude, Mistře," řekl a odklusal za bar. Odkudsi vylovil orosenou láhev, úslužně přiklusal k Mistrovi a naklonil ji nad prázdnou sklenici. Z viněty se na mě zašklebila černá kočka, mému uchu zalahodil zvuk nalévaného moselské-ho.

No nazdar, pomyslel jsem si a usedl na tu - pro účel mé návštěvy velice nevhodně umístěnou - židličku.

Seděl jsem nad dvěma deci valdštejna, které jsem si objednal, když jsem předtím skromně odmítl božolé a Chateau Neuf du Pape, a přemítal o tom, co tady budu dělat, až je vypiju. Mé chmurné myšlenky nerozptýlil pohled na ponuré plátno, zdobící stěnu před mým nosem. Štětce neznámého mistra na něm zobrazil dívku stojící na mořském pobřeží. Vlasy měla rozčuchané, vítr jí lepil na tělo už tak nedostatečný oděv, kolem vlály rybářské sítě. Když jsem si uvědomil, na co zírám, začal jsem věřit, že sem Marléna přece jen přijde. Ten, kdo dělal tu fotku, tenhle

obraz pravděpodobně viděl. A jestliže sem chodí, může se tu objevit i jeho model.

Za dvě hodiny, co jsem tu seděl, se tady vzduch moc nepohnul. Přišli čtyři pánové, podle třeptivých oblečků a mrtvolných tváří nejspíš barovní muzikanti. Navečeřeli se a zase odešli. Přišel další Mistr, přisedl k prvnímu a byl stejně jako on obsloužen z jiné, zřejmě své osobní láhve. Přišly dvě dívky s moučně bílými obličejí a krvavě rudými rty, vypadající jako Drákulovy neteře. Unaveně klesly do křesílek a jaly se z vysokých sklenic vymlsávat rubínovou tekutinu. Přišla vyzáblá, nejmíň devadesátiletá madam, s tváří vysloužilého tragéda, a hlasem Hamletova tatínka požádala o koňak.

Každý, kdo přišel, zamířil bez rozpaků k určitému místu a bez námitek vrchního se usadil. Zato já, když jsem si dovolil posunout židli, abych se nemusel při každém vrznutí dveří otáčet, vysloužil jsem si od něj pohled plný nelibosti.

K desáté tady začalo být živo. Poznal jsem dva tři známé herce, televizního moderátora a karikaturistu, který s oblibou obdaroval svoje figurky svým vlastním bezbradým profilem. Spolu s nimi se sem nahnul houf lidí, které jsem neznal, ale kteří se znali navzájem. Zaclonili mi výhled na dveře, jimiž nepřicházela ta jediná, kterou jsem si přál vidět vstoupit.

Ve tři čtvrtě na jedenáct si mě vrchní ráčil znova všimnout. Znenadání se nade mnou naklonil a zmocnil se mé prázdné sklenice.

„Budete si přát ještě jednu?“ zeptal se výhružně. „Bohužel valdštejna už nemáme.“

„Děkuji,“ řekl jsem a seděl dál.

„Potom ovšem,“ řekl, „odpusťte, ale tenhle stůl je - - -“ „Já vím. Zadaný.“ Vstal jsem.

Usmál se na mě skoro přívětivě. Otočil se a zapátral po komsi, pro jehož ctihodné, určitě proslavené hýždě právě vybojoval moji židli.

Uličkou, která se před ní otevřela ve shluku před barem, vplula majitelka té zadnice a půvabně pohybující boky nesla se mezi stolký k nám. Ten starý Mistr, který tu seděl déle než já, na ni hleděl s pokleslou bradou, div mu z koutku nevytekla slina. Já jsem pravděpodobně vypadal obdobně.

Marléna mě uviděla a oči se jí zakulatily úžasem. Moje srdce udělalo bláznivý kotrmelec; na Marlénině tváři se překvapení změnilo v nelíčené, spontánní potěšení.

„Tony!“ napřáhla ke mně ruce. Stál jsem jako přimrzlý a hloupě se na ni usmíval. Vrchní se zbytečně příčinlivě motal kolem a pokazil mi nástup do malé společenské konverzačky, kterou jsem si připravil a v duchu aspoň stokrát přehrál.

„Kde se tu bereš?“ pokračovala Marléna radostně. Přistoupila ke mně a položila mi na paže ruce, na nichž se zatřeptily barevné kameny. Hleděla mi zblízka do očí. Tvář měla jen nepatrně nalíčenou, pleť svěží jako ta prostopášná spolužačka, kvůli níž jsem málem propadl u maturity, oči

Odstraněno: -¶

¶
¶
¶
¶

Odstraněno: -

stejně jako tehdy nevinné a bezelstné. Zapomněl jsem všechny ty duchaplnosti, kterými jsem ji hodlal přivítat, a upíral jsem na ni svůj starý pohled oddané němé tváře.

Zasmála se a bylo to, jako by se rozsypaly růžové perly. „Ty!“ řekla a perleťové nehty se mi zaryly do paží. „Jsem tak ráda, že tě vidím. Tak řekni přece něco! Vůbec nevíš, jak jsem ráda - nikoho jiného bych neviděla radši.“

„Já taky,“ vzmohl jsem se na prostoduchou odpověď.

Zazářila na mě ještě oslnivěji. Pak se otočila po vrchním. Objevil se vedle ní s lahví v ruce jako poslušný džin, který z té láhve právě vyklouzl.

„Ještě jednu židli, pane Václave,“ řekla mu s laškovnou výtkou. „Vidíte přece, že si nemám kam sednout.“

Venouš po mně mrskl vzteklym pohledem, nicméně odkvačil. Marléna se za ním podívala a chvatně přelétla očima hrozen těl ověřujících bar. Když se znovu podívala na mě, byl v těch modrých očích jakýsi stín. Ale vzápětí ho setřela.

„Musím si ještě zavolat,“ řekla. „Hned jsem zpátky - objednej mi zatím božolé.“ Když se vlnila mezi stolky, pár těch už ovíněných celebrit po ní natáhlo paže. Ale vyvinula se jim, ani se nezastavila.

„Dovolíte,“ zachrčel za mnou vrchní. Přidal ke stolu druhou židli. Dával mi zřetelně najevo opovržení. - Mě neoblaťneš, chlapečku, - říkal každým máchnutím bělostné utěrky. - Okouněl jsi tady dost dlouho jako hladový pes a mělš štěstí, dnes jsi dostal svoji kost. Ale neboj se, ta není pro tebe. Víckrát sem nepřijdeš.

„Slečna si přeje božolé,“ pravil jsem k těm prkenným černým zádům.

Pootočil hlavu. „Vím.“ A se zlotřilým úšklebkem:

„Vy taky?“

„Ovšem,“ řekl jsem hrdinsky. „Přineste nám láhev.“

V kapse mi zacinkal varovný signál, ale nedbal jsem ho.

Co na tom, že do příštího stipendia budu o chlebě a vodě. Co na tom, co bude po dnešní noci. Ledaže by mi zítra Marléna dovolila objednat další flašku - pak bych ovšem musel vyloupit banku.

Když šla zpátky, využil jsem příležitosti, abych si ji hezky vcelku prohlédl. Opravdu se nezměnila. Marně jsem na ní hledal stopy zhýralého života, který jsem naivně přisoudil dívce, jejíž obrázek se vyskytl v Playboyi, Mezi těmi ztrhanými tvářemi lidí, kteří si nastavují život v noci, ve srovnání s bílými maskami dívek, skrývajících chudokrevnost, vypadala jako svěží venkovská holka mezi tuberáky.

Taky byla jako venkovanka ustrojená - venkovanka z ilustrace k románu K. V. Raise. Měla na sobě širokou modrou sukni do půle lýtek a jakýsi vypasovaný kabátek se šůskem, který vypadal, že si ho ušila z babiččina fěrtochu. Byl opatřen hustou řadou drobných knoflíčků, které bylo jistě otravné zapínat. Pravděpodobně proto si zapnula jen několik nejspodnějších a to, co tím pádem zůstalo nedostatečně zahaleno, určitě po babičce nezdědila. Po způsobu venkovské děvečky pohrdla tím rafinovaným vynálezem pro vylepšení dámského poprsí a svěřila

ochranu svých půvabů pouze velkému křížku, zlatě se třpytícímu na nazlátlé pleti.

Klesla na židli, oddychla si a udělala na mě legrační obličej. „Tak. A máme celý večer pro sebe. Vlastně - celou noc," opravila se s pohledem na zlaté cibulíčky na zápěstí. „Až do rána?" zeptal jsem se s nadějí. Koukla po mně překvapeně a rozesmála se. „Tony! Ty jsi pořád stejný. Pořád myslíš jen na jedno - jako kdysi... pamatuješ?"

„Ano," řekl jsem.

V očích se jí rozsvítilo něžné světýlko. „To už je tak dávno," řekla smutně. „Kdy jsme se vlastně viděli naposled - u maturity?"

„Ne. Na maturitním večíрку."

Na stříbrném tácku dorazila láhev božolé. Vrchní nalil pár kapek - demonstrativně do Marléniny sklenice - a čekal. Marléna s úsměvem mávla rukou.

A já jsem uviděl tutéž ruku, jak mává skupince rozjařených kluků a holek, kteří se vyhnuli ze zahradní restaurace ve Včelíně. Viděl jsem Marlénu, jak běží k autu, které už od půlnoci tiše stálo na prázdném parkovišti, jak nasedá a vzápětí otevírá okénko ve střeše vozu, jak se v nadýchaných bílých šatech vyhupuje na okraj střechy a mává, dokud se pomalu jedoucí vůz nerozplyne v paprscích červnového východu slunce. Tehdy jsem myslel, že pro mě slunce navždy zapadlo. Jako zpráskaný pes jsem se odplížil do hloubi parku a tam jsem skučel a lízal si rány a zuřivě si přál, aby byly smrtelné. Aby ta proradná zmije našla jen moji studenou mrtvolu - až se vrátí.

Neumřel jsem a Marléna se nevrátila. Nepřijela ani o tři měsíce později na otcův pohřeb a na smutečním oznámení byly podepsány jen hluboce zarmoucená manželka a dcera Alžběta. Ale v té době jsem už byl v Praze, poučený a otrlý, připravený nastoupit dráhu cynického světáka. Ta otrlost mě teď, když jsem ji nejvíc potřeboval, opustila. Bylo mi jasné, že ležím před Marlénou jako nahé boubelaté batolátko před krásnou kanibalkou.

Taky se do mě hned s chutí pustila. „Tos mi ale už odpustil, vid'." Visela na mně očima, jako by jí na mé odpovědi bůhví jak záleželo.

„Ne," odvětil jsem, „ale rád bych. Kdybys projevila účinnou lítost."

Upila a přes okraj sklenice se na mě zamyšleně podívala. „Litovala jsem toho už mockrát," řekla nečekaně vážně. „Toho, jak jsem tenkrát utekla z domova. Byla jsem blázen, bezohledný a zaslepený... Chudáci naši."

To jsem nechtěl slyšet. Její dodatečné mindráky kvůli rodičům mě nezajímaly. „A mě jsi nelitovala?" zeptal jsem se vyčítavě.

Vytrhla se ze zamyšlení a shovívavě se na mě usmála. „Tebe? Ani ne. Proč?" Sáhla do výstřihu, vylovila křížek a začala si s ním hrát.

Rozvaha mě docela opustila. „Ty se ptáš? Copak jsi už opravdu na všechno zapomněla? Na Silvestra na Bramberku - na ten týden na chalupě u Hájků... Na celou tu zimu a jaro a nakonec i na ten maturitní večírek... Jak jsi mohla do poslední chvíle tak lhát!"

Hleděla na mě trochu užasle. „Chtěla jsem se s tebou hezky rozloučit," namítla nejistě. „Chtěla jsem, abys byl ten poslední večer šťastný. Aby sis na mě zachoval hezké vzpomínky."

Rozesmál jsem se. „To se ti teda povedlo," řekl jsem hořce. „Vzpomínky! Panebože. Tos nevěděla, že chci všechno možné, jen ne vzpomínky - že ten večer pro mě všechno teprve začínalo?"

Jako zlý duch se vedle ní objevil vrchní. „Promiňte," řekl úlisně, „jestli si chcete přesednout, uvolnil se stůl." Pohlédl do rohu k falešnému krbu.

„Nechceme," odsekl jsem. „Jsme tady docela spokojeni." Ten starý padouch se zatvářil provinile. „Kdybyste byl řekl, že čekáte na slečnu, posadil bych vás k jejímu stolu," omlouval se pokrytecky. „Netušil jsem - seděl jste tu tak dlouho - a tak sám - - -"

„To je v pořádku," přerušil jsem ho rychle a celý nesvůj bleskl po Marléně. Její dřívější takřka familiární přívětivost k vrchnímu byla tatam. Podívala se na něj ledově a z vysoka řekla: „Neobtěžujte -" a po krátké, ale výrazné zámce dodala - „se."

Uklonil se přehnaně servilně a zmizel. Marléna se sraštělým obočím chvilku hleděla do prázdna. Pak obrátila pohled na mě a tvář jí zjihla. „Tony... Tys tady čekal na mě?" Neodpověděl jsem.

„Tak tys na mě nezapomněl." Pustila křížek a natáhla ruku ke mně. Popadl jsem ji, jako by mi tím symbolickým gestem odevzdávala výhradní právo nad celou Marlénou, a sklonil se k té hebké, teplé pacičce. Do očí mě uhodil třpyt prstenu, těžký zlatý náramek sklouzl pod zápěstí a málem mě praštil do nosu. Opatrně jsem položil všechny ty poklady na stůl, opřel se v židli a strčil ruce do kapes.

Udiveně se po mně koukla. Druhou ruku položila vedle první - nebyla o nic méně pozlacená. Stáhla náramek a začala si s ním hrát.

„Cos dělala ty dva roky?" zeptal jsem se ledabyle. „Tak." Nevzhlédla. „Vždyť víš, jak to chodí." Nevěděla, že opravdu vím, jak to chodí. „Myslel jsem, že jsi vdaná?" Trhla sebou a náramek se jí málem zakutálel pod stál. Zachytil jsem ho a pokusil si ho navléknout, ale nepřetáhl jsem ho přes kloub palce.

Opřela lokty o stůl a bradu o spojené prsty. „Proč sis to, prosím tě, myslel?" Modré oči se rozšířily upřímným, nevinoučkým zájmem.

„No, myslel jsem si to. Myslel jsem, že sis vzala toho bohatého pána, co si tě tenkrát odvezl. Myslel jsem, že to - Vegeta vaří za vás - děláš jen tak, aby ses ukázala."

Shovívavě se usmála. „No vidíš. A já se tím zatím živím."

„Opravdu?" Vzal jsem ji za ruku a navlékl jí jeden z těch tří zlatých kroužků, spojených očkem. Zbylé dva jsem podržel. Vypadalo to, jako bych jí nasadil pouta. „To to tolik vynáší?"

„Kolik?" zeptala se přehnaně nechápavě. Nenápadně se pokusila vymanit, ale nepustil jsem ji.

Zvedl jsem její ruku, visící v kroužku jako lapený pták v oku. Výmluvně jsem se na Marlénu podíval.

Odstraněno: -¶
¶

Odstraněno: -

Vytrhla se mi. Složila ruce do klína a suše řekla: „Budeš se divit, ale opravdu jsem si na to všechno vydělala na fotkách. Byla jsem párkrát venku, někde je zlato levnější... Nedělám jenom Vegetu."

„O tom nepochybuju." Ušklíbl jsem se. Nevinná tvářička ustoupila sebevědomí dívky, která se před dvěma roky vydala do světa jako chudá venkovská holka a dnes - - - Jenže já měl v kapse ten obrázek a v hlavě představu nemohoucích dědků, kteří se nad ním vzrušují.

„Tak nač ty tajemné narážky?" řekla upjatě. „Nerozumím ti,"

Sáhl jsem do náprsní kapsy, kde jsem na srdci choval Marlénin portrét. Položil jsem ho na stolek a přidržel okraje, aby se nekroutily. Marléna sklopila oči a obě dívky, nahatá i oblečená, se na sebe usmívaly.

Když se podívala na mě, usmívala se pořád, byť trochu strojeně. „Ty se moc nevyznáš v reklamní fotografii, vid'," řekla soustrastně.

„Ne," připustil jsem. „Ale -"

„Inspiroval se touhle mazanicí," zvedla oči ke stěně. „Tvrдила jsem tehdy, že je to málo výstižné, že to dost důrazně nedoporučuje zboží a zatím - - -" Potřásla hlavou a nuceně se usmála.

Dostal jsem vztek. „To teda nevím, co by mohlo zboží doporučovat důrazněji," pravil jsem sžíravě. Zavřel jsem časopis a nechal ho před ní ležet titulní stranou vzhůru.

Marléna vytřeštila zrak na barevnou obálku, pak jej pomalu obrátila ke mně. „To ale - to není možné!" Tvář měla bílou, oči jí téměř zčernaly. Tvrdě jsem opětoval její pohled, dokonce jsem se zmohl na křivý úšklebek.

„To není možné," opakovala mechanicky jako porouchaný hrací strojek. Váhavě se dotkla magazínu. Otevřel se v místě, kde byl předtím přeložen. Marléna se sklonila nad stůl, jako by chtěla ten necudný portrét zahalit svými vlasy.

Nekonečně dlouho si prohlížela barevnou dvoustránku, pozorně a pečlivě, jako by na sobě hledala mateřské znaménko. Potom sklapla časopis a udělala pohyb, jako by mi ho chtěla přisunout. Zarazila se, gesto nedokončila a složila obě ruce na obálku. „Měl to být reklamní obrázek," řekla mírně. Za očima jí bleskově kmitaly myšlenky. Zdálo se, že nehovoří ke mně, ale k obrazu na stěně. „Je to už dávno... Dnes bych s takovouhle fotkou nesouhlasila, ale tehdy jsem začínala a houby jsem věděla... ostatně, slíbil mi, že to nepoužij e." Odmlčela se. Jej í oči nabyly přítomného výrazu a upřely se na mě. „Ty mi to nevěříš, vid'," konstatovala. Pokrčil jsem výmluvně rameny.

„Je to tak," řekla vzrušeně. „Byla to reklama pro jakýsi exkluzivní obchod se sportovním rybářským náčiním. Měl u toho být nějaký stupidní text, že jejich sítí vylovíte i mořskou pannu. Už ani nevím, kam to bylo, snad někam do Skandinávie..."

„To máš teda štěstí, že ses ocitla jen v Playboyi. Mají tam přece ostřejší časopisy, ne?"

Zdálo se, že mě neposlouchá. „Já tomu opravdu nerozumím," řekla zmateně. Jedním prstem nadzvedla růžek titulní stránky a hned ho zas pustila zpátky.

„Není na tom nic záhadného," řekl jsem už s otevřeným posměchem. „Ten pán, co tě fotil, měl prostě obchodního ducha."

Prudce vzhledla, v očích odmítavý úžas. „Ne - to ne," odporovala pobouřeně. „To určitě ne!"

Zahryzla se do mě žárlivost. „Tys byla odjakživa trochu prostoduchá," řekl jsem jí promyšleně krutě. „Věděl jsem, že máš hlavičku převážně na parádu. Kdybys v ní měla aspoň trochu rozumu, hleděla bys na ty svoje přednosti ulovit někoho, kdo by tě zbytek života zbavil nutnosti přemýšlet o něčem jiném než o módě a o kosmetice. Jenže ty nalítneš nějakému grázlovi, a když tě zařadí do katalogu profesionálních děvek, ještě se ho zastáváš."

Vyskočila, div nepřevrhla stoleček. „Co si to dovoluješ! Do čeho se to pleteš - ničemu nerozumíš! Objevíš se po letech, já, blázen, jsem ráda, že tě vidím, a ty mě hned začneš urážet! Jsem pitomá a důvěřivá, byla jsem taková vždycky, ale ty jsi - ty jsi hnusný měšťák a zastydlý puberták - na - tumáš - užij si to!" Popadla magazín a hodila s ním po mně.

Rozvířené stránky mě trefily do obličeje, jedna nahatá slečna mě pleskla přes ústa. Marléna se sesula zpátky do židle, prskavky v očích uhasily slzičky. Zvedl jsem Playboye a položil ho na stůl. Kradmo jsem se rozhlédl kolem. Pár zvědavců po nás otáčelo krky, na tváři výraz blaženého očekávání. Od baru na mě upřeně hleděl jakýsi ramenatý chlápek s obličejem zmačkaným jako mikulášská škraboška po použití. Když zachytil můj pohled, pohnul se, a nespouštěje ze mě zrak, pomalu šel k nám. Uprostřed místnosti udělal vzorný vpravo v bok a zamířil k volnému stolu v rohu u falešného krbu, v němž červeně svítila nakaširovaná polena. Zřekl se tím vyhlídky na Marléniny slzy.

Sáhl jsem do kapsy a podal jí kapesník. Zavrtěla hlavou, popotáhla a slzičky vyschly. Vzpomněl jsem si na Alžbětu.

„Jsi pěkná hysterka," řekl jsem. „Stejná jako tvoje sestřička."

Ostražitě na mě pohlédla. „Copak tys viděl Bětku - v poslední době?"

Nejradši bych si byl ukousl jazyk. „No - potkal jsem ji.

Náhodou."

„Ten obrázek jsi jí neukázal?" zeptala se rychle.

„Ne." Zaváhal jsem jen nepatrně. Ale ať byla jakkoliv pitomá, ve mně se vyznala.

„Ty jsi pěkný syčák," začala znechuceně a hned se zarazila. „Poslechni - kdes to vůbec vzal? Že ti ho dala ona?" Naléhavě se ke mně naklonila, až křížek cinkl o stolní desku.

Nabídla mi tím vyhlídku na relikvie nejen náboženské.

„Ano," připustil jsem. „Má o tebe starost."

„To určitě," utrousila Marléna a v jejím hlase zazněla ozvěna toho kovového cinknutí.

Pocítil jsem nutnost se Bětky zastat. „Co proti ní máš," řekl jsem s výtkou. „Je to tvoje sestra - a jestli o tom nevíš, máš taky matku. Chudák Bětko by vás ráda dala dohromady. To jí nemůžeš mít za zlé."

„Ne, to ne," souhlasila s nehezským úsměškem. „Copak vlastně víš o mé hodné malé sestřičce?"

„Nic. Říkala, že tančí s nějakým souborem. Překvapilo mě

„Co by netančila," pokračovala Marléna stále stejným tónem. „Je to amatérský soubor, tam může každý."

„Ale čím se živí?" zeptal jsem se hloupě.

Marléna potrhla ramenem a přes obličej jí přelétl zlomyslný záblesk. Jenom kratičce, ihned ho zahnala a lhostejně řekla: „Prodává v Kotvě piana. Má pěkný byt a - - -"

„Kde bydlíš ty?" řekl jsem rychle.

Roztomile se na mě usmála. „Ale ty vůbec nepiješ. Kam se pořád koukáš?" Ohlédla se.

Tvář, která se otočila zpátky ke mně, byla bílá a strnulá. „Na Vinohradech," řekla nezvučně. „Vedle kina Květen."

„Co je ti?" řekl jsem znepokojeně.

„Nic." Pomalu se jí vracela barva. „Jsem hrozně unavená a mám ještě schůzku, na kterou nemůžu nejít."

„Ted - o půlnoci?"

„Ano." Pokusila se o úsměv, ale nepodařil se jí.

Vypadala k smrti unavená. „Zas mi nevěříš? Při mojí profesi to jinak nejde. Když mi někdo, kdo má pro mě kšeft, řekne, abych mu zavolala o půlnoci, tak zavolám. Do rána by se mohl rozhodnout pro někoho jiného."

„Tak se nezdržuj," řekl jsem chabě a podíval se stranou. Ten pomačkaný chlapík napůl ležel v křesílku, popíjel tonik a vytrvale na mě zíral.

„Ale já bych - - -" řekla, okamžitě zmlkla a potom překotně spustila. „Poslechni Tony, takhle se nemůžeme rozejít. Chci s tebou mluvit v klidu, abychom měli dost času - - -Řeknu ti, proč jsem si jistá, že tu fotku nemohl prodat ten, koho myslíš. Počkáš na mě?" Hleděla na mě tak dychtivě a toužebně, že jsem neodolal pokušení dělat fóry. Zvlášť když jsem pro to měl pádný důvod.

„Nemám prachy," přiznal jsem po pravdě. „Sedíš s chudákem študákem. Až zaplatím tuhle flašku, nezbude mi ani na kafe. To mám bloumat po ulicích, než si zařídíš ten výnosný kšeft?"

„Tu láhev samozřejmě zaplatím já," řekla s úsměvem. „Jsem přece bohatá." Škádlivě mi bleskla před očima zlatem.

„Ty máš ale odvalu," řekl jsem káravě, ale byl to už jen poslední pokus zachránit figuru. „Takhle ověšená chodit sama v noci po Praze... Nebojíš se, že tě někdo přepadne a oloupí?"

Udělala vystrašené oči. „Bojím. Kdybys věděl, o co všechno můžu přijít!"

„Já vím," řekl jsem s hladovým pohledem na to, co kabátek neskrýval.

„Byla bys hotová výhra pro každého lupiče."

„No," přisvědčila rozjařeně. „Jako los, který vyhrál hlavní prémii. Kolik to bývá - sto tisíc?"

Netrpělivě jsem poslouchal její žvatlání s obavami, že se nevrátí k tomu, co nakousla. Naštěstí jsem se mýlil.

„Dám ti klíč. Počkáš tam na mě?“ řekla konečně.

„U tebe?“ Jako by na mě vysypala koš růží.

„No,“ přikývla po nepatrném zaváhání. „U mě.“

Pořád v tom růžovém opojení, ve strachu, aby si to nerozmyslela, jsem vstal. „Pane vrchní! Platím.“

To božolé plus dvě deci valdštejna stálo přesně tolik, kolik jsem měl v kapse. Ale tomu odpornému vrchnímu bych stejně žádné spropitné nenechal.

Probudilo mě vytrvalé a dotěrné drnčení vzdáleného zvonku. V polospánku, se zavřenýma očima jsem si otrávené pomyslel, že si to někde ob dva pokoje nějaký blbec hraje s budíkem, a čekal jsem, až ho někdo, kdo k němu má blíž, potrestá. Zvonění nepřestávalo a já se probral docela.

Ještě než jsem pořádně otevřel oči, uvědomil jsem si, že nejsem na koleji. Že v tuto pozdní noční nebo snad časnou ranní hodinu nejsem ani v posteli, že sedím zcela oblečen v měkce vycpané klubovce, u ruky láhev, nohy po kotníky zabořené do chlupaté předložky.

Sotva jsem vstoupil do prostorné předsíně bytu ve vinohradském činžáku, srdce naplněné radostným očekáváním se mi scvrklo. Když jsem zmáčkl kliku dalších dveří a uviděl skromný pokojík, kde jsem měl vyčkat Marlénina příchodu, scvrkl jsem se celý. Nebyl jsem žádný expert přes bytové zařízení, stejně jako jsem se moc nevyznal v reklamních fotkách. Ale bylo mi jasné, že kdyby si Marléna měla tohle všecko pořídit ze svých honorářů za pouhé dva roky, musela by být tou slečnou se snopem, co se vyskytuje na stokoruně, a musela by pobírat z každé reprodukce svého portréту provizi.

Schlíple jsem se rozhlížel po starožitném nábytku - a ne hned tak nějakém - po nedbale poházených koberečkách, které byly příliš mrňavé a příliš vybledlé do pozoruhodných odstínů, než aby to byly sériové výrobky, po obrazech, kterým jsem náhodou trochu rozuměl, na nichž každý podpis reprezentoval pěknou sumu. Uviděl jsem láhev skotské whisky na olivově zeleném pultíku kratičké kuchyňské linky -třicet tisíc, dodací lhůta z Rakouska půl roku - a uchýlil se k pochybné útěše alkoholu. Nedělal jsem si výčitky, že zneužívám Marléniny pohostinnosti. V tom pultíku bylo podobných lahví, ještě nenačatých, tolik, že by to stačilo jednomu zdatnému alkoholikovi na hezky dlouhou dobu. A ještě by si k tomu mohl vykuřovat americké cigarety, které se tu vyskytovaly v množství odpovídajícím zásobám středně velké trafiky.

S tou lahví jsem skončil v křesle, bez nejmenší chuti prohlížet si další prostory Marlénina bytu. A během těch dvou hodin, které jsem strávil po boku Johnnieho Walkera, začal jsem si připadat jako v hnízdečku nějaké kurtizány, jako... zkrátka jako pasák.

A přece jsem doufal, že se mýlím. A jako hříšník na soudný den jsem čekal na Marlénu, aby mě vyvedla z plamenů očištění - až jsem při tom usnul.

Zvonek vyzváněl v pravidelných intervalech a já jsem konečně pochopil, že to není budík. Vstal jsem, klopýtl o tu huňatou předložku a vypadl do předsíně. S rukou na klice domovních dveří jsem zřetelně uslyšel to vytrvalé vyzvánění. Ozývalo se odkudsi zleva, kde v černě natřené stěně tyrkysově svítily dveře, které jsem předtím už neměl odvahu otevřít.

Vstoupil jsem do prostorného pokoje s velkým oknem, které prozařovala lampa z ulice. Dosahovala právě k němu a zalévala studeným svitem strohý moderní nábytek, samé sklo a kov. Na průhledné ploše stolku stál původce toho zvonění a v rezonanci rozechvíval tlustou skleněnou tabuli.

Zvedl jsem sluchátko. „Haló... tady Smolák," řekl jsem mechanicky a současně zatáhl za šňůrku lampy.

Lampa se rozsvítila, telefon mlčel. „Haló," opakoval jsem a pootočil se, abych se, když už jsem tady, rozhlédl kolem.

Měl jsem se na co dívat. Mezi oknem a ohromnou postelí, potaženou bílou látkou, ležel tváří dolů muž. V divné, nepohodlné poloze, ruce rozhozené, černou kučeravou hlavu nepřirozeně zvrácenou. Třeštil jsem na něj oči a říkal si, proč ten člověk spí na zemi, když má k dispozici to bělostné kanape, poházené červenými polštářky.

Zavěsil jsem sluchátko a pokročil blíž, abych se ho na to zeptal. Jedna ta rudá skvrna na kanapi měla trochu jiný odstín. Nebyla karmínová, spíš do hnědá. A nebyl to polštářek.

Sklonil jsem se a opatrně se dotkl jeho ruky. Nic se nestalo. Proč, to jsem pochopil, teprve když jsem ho obešel a pohlédl do bezkrevné tváře s přivřenýma očima. Na propadlých lících vyrazely černé vousy, brada strmě trčela vzhůru, pod ní se něco matně třpytilo. Byla to tepaná rukojeť ozdobného nože.

Telefon zazvonil znovu.

Napřímil jsem se, málem stejně ztuhlý jako ten mrtvý u mých nohou. Rozhlédl jsem se slepě po pokoji, byl studený a nablýskaný jako právě dostavěná hrobka.

Otočil jsem se a porazil stojací lampu. Zhasla. Ve tmě jsem proběhl tou černou a tyrkysovou předsíní a vyběhl na chodbu. Dveře za mnou bouchly.

Chodba byla prázdná a tichá, jako bývají chodby slušných činžáků pozdě v noci. Podíval jsem se na hodinky, bylo půl třetí.

Ohlédl jsem se na ty dvoukřídlé dveře se staromódním mechanickým zvonkem a černým okem kukátka. Štítek na nich nebyl.

„Je to v prvním patře," řekla mi Marléna. „Nemůžeš se splést, jsou tam jenom dva byty. Ve druhém bydlí nějaký Salomon.“

Zalétl jsem očima k těm druhým dveřím. Někde, snad za nimi, snad na schodech, se ozval tichý zvuk. Rozběhl jsem se dolů. Teprve u domovních dveří jsem si uvědomil, že ten zvuk způsobily klíče, které mi Marléna dala a které jsem, když jsem si odemkl, mimoděk strčil zpátky do kapsy.

Vinohradská třída byla jako vymetená. Přešel jsem na druhou stranu ulice a pomalu šel dolů k Muzeu. Proti mně jel taxík. Když mě míjel,

zpomalil a hned zase přidal. Byl obsazený a já stejně neměl peníze. Ten taxikář si možná myslel, že viděl mrtvolu prchající z Olšanských hřbitovů. Nebo vraha - a teď ujíždí pro Bezpečnost.

Rozklepal jsem se. Třas se šířil od ramen k nohám, které mě přestaly poslouchat. Zatočil jsem do ulice k Riegrovým sadům, zalezl do jakéhosi temného a hlubokého domovního výklenku, opřel se o dveře a zavřel oči. Na víčka se mi promítla ta voskově žlutá tvář. Rychle jsem oči otevřel. Tvář mrtvého zmizela, ostatní zůstalo, a bylo to daleko hrůznější než to neživé tělo, od něhož jsem utekl jako vyděšené dítě před bubákem. Zaťal jsem zuby. Já blbec. Do čeho jsem se to zapletl? Jak vysvětlím, proč jsem se nezachoval jako každý normální člověk - proč jsem aspoň nezavolał lékaře? A vysvětlit to budu muset. Představil jsem se přece do toho telefonu jménem. Kdo to vlastně volal, proč set nehlásil, když jsem zvedl sluchátko? Na okamžik mě popadla bláhová naděje, že to byl omyl. To přece lidé dělají, že beze slova položí telefon, když se ozve někdo jiný, než čekali.

Jenže ten člověk nezavěsil, když uslyšel moje jméno. Vyčkával. Třeba byl překvapený. Telefon jsem položil já. A on volal znovu, takže to nebyl omyl. Zachoval jsem se jako hysterická ženská, jenomže té by to možná prošlo, kdežto mně... Jako blesk z čistého nebe mě zasáhla myšlenka na Marlénu. Co si bude probiha myslet, když nenajde doma mě, ale mrtvolu - co udělá? Co když se už vrátila - co když mě už hledají!

Rozběhl jsem se z kopce krátkou strmou uličkou zpátky na Vinohradskou. Já tuplovaný blbec, spílal jsem si v duchu. Když už jsem utekl, měl jsem na ni počkat před domem nebo někde poblíž. Poprvé od toho úděsného okamžiku mi bleskla hlavou nesobecká myšlenka. Měl jsem Marlénu ušetřit toho strašlivého nálezu, pohledu na její lože poskvrněné krví. Neměl jsem ji tam nechat přijít samotnou.

Utíkal jsem šikmo přes vozovku a téměř padl na masivní dveře domu číslo čtyřicet dva. Byly zamčené. Sálh jsem pro klíče a s rukou v kapse se zarazil. Nebyly tam. Nechal jsem je v zámku těchto dveří, zevnitř, když jsem si jimi při svém bezhlavém útěku odemkl. Pak je ale někdo musel vzít. Někdo, kdo se vracel v noci domů, našel dům odemčený a... Popošel jsem k okraji chodníku a pohlédl vzhůru. To veliké okno v prvním patře svítilo.

Byla to Marléna, kdo v té krátké chvilce, co jsem se klepal v tom páchnoucím výklenku, vstoupil do domu a objevil v zámku nezamčených dveří svoje klíče? A teď je tam sama, s tím neznámým mrtvým - neznámým? Co by dělal cizí muž v noci v jejím bytě? Jistě ho zná, třeba mu taky někdy půjčila klíče. Co člověka víc vyděsí - cizí, nebo známá mrtvola? Kdo to vlastně byl... Pokud se to dalo poznat, nebyl o moc starší než já. Najednou jsem měl silný pocit, že jsem ho už někde viděl.

Vrátil jsem se k domovním dveřím a zapátral po zvoncích. Žádný tam nebyl. - Zazvoním ti potom, - řekla mi v Maroku, když s úsměvem odmítla můj doprovod a odešla sama do noci. Myslel jsem si, že zazvoní u dveří, pokud jsem vůbec v tom okamžiku myslel na takové

nepodstatné detaily. Ale tady zvonek nebyl, takže jestli neměla ještě jeden klíč od domu, musela tím myslet, že mi zavolá. Takže v tom telefonu to byla ona. Proč se ale nehlásila? Vysvětlení mi napadlo ihned: nechtěla, aby ji slyšel ten, od koho volala. Říkala mi přece, že si jde dojednat „kšeft“. Snad využila chvilky, kdy byla sama, vytočila svoje číslo, a když se ten člověk vrátil, zavěsila. Potom volala znovu, třeba z budky na ulici, co já vím.

Telefonní budka. Že mi to ale trvalo, než jsem na ni pomyslel. Znovu jsem se rozběhl dolů, kde, jak jsem věděl, o dva bloky níž stojí to spásné zařízení. Cestou jsem se modlil, aby v ní byl telefonní seznam.

Byl tam, a navíc i dost světla, pronikajícího sem z osvětleného výkladu nedalekého krámu. Nalistoval jsem příslušnou stránku a hledal Marii Magdalénu Zemanovou. Marně. Nenašel jsem ani Magdalénu. Marii tam bylo třináct - nešťastné číslo - ale žádná nebydlela na Vinohradech. V tom sinalem světle jsem pročetl všechny Zemany i Zemanové, ale žádnému z nich nepříslušela známá adresa. Sklapl jsem seznam, sklapl jsem i já.

Pak jsem dostal nápad, tak zoufalý a naivní, že jsem ho okamžitě zavrhl. Vzápětí jsem se k němu vrátil. Co riskuju - nic. Nanejvýš mi někdo vynadá.

Znovu jsem otevřel seznam a vyhledal pana Salomona Františka. Byl na svém místě. Sáhl jsem po sluchátku a druhou rukou zašmátral v kapse. Byla prázdná - poslední drobné jsem vysázel na barpult před toho vrchního okrádače. Současně, jak jsem vyvěsil sluchátko, v kastlíčku to cinklo. Neznámý dobrodinec mi tu nechal minci.

Vytočil jsem číslo pana Salomona a čekal. Po nekonečně dlouhém vyzvánění mi do ucha zavrčel podrážděný hlas.

„Prosím.“ Byla to žena.

„Dobrý večer,“ řekl jsem chvatně, „prosím vás, nezlobte se, že vás obtěžuji, ale mám k vám naléhavou prosbu.“

„Kdo volá?“ zeptala se udiveně. Díkybohu nezavěsila.

„Jsem příbuzný vaší sousedky,“ lhal jsem plyně, „projíždím Prahou a nemohu se k ní dovolat, totiž... ztratil jsem číslo...“

„Koho voláte?“ přerušila mě užasle.

„Vás - byt pana Salomona,“ vysvětloval jsem zoufale a v duchu jsem ji prosil - vynadej mi, ale nezavěšuj - „já vím, že je to bezohledné vás budit, ale potřebuju s ní nutně mluvit - -“

„S kým?“ zeptala se už docela probuzeným hlasem.

„Se slečnou Zemanovou. S Marií Magdalénou Zemanovou - bydlí u vás...“

„Neznám žádnou Marii Magdalénu Zemanovou,“ řekla ostře.

„Ale - -“

„Ledaže bych probudila manžela,“ pokračovala, bůhví proč jedovatě.

„Říkáte, že bydlí u nás?“

„Ano. V sousedním bytě - v prvním poschodí, Vinohradská 42“

Žena se zasmála. „To je nějaký omyl," řekla skoro vesele, a jak se zdálo, s úlevou. „Tam žádná Zemanová nebydlí. Je to byt pana Macháčka - Viktora Macháčka, toho muzikanta."

„To není možné," koktal jsem. „Prosím vás - počkejte ještě okamžik!" Tušil jsem, že chce zavěsit. „Myslím ten byt proti vám, ty dveře bez štítku."

„Ano," přisvědčila. „Tam bydlí Macháček. Štítek nemá proto, protože ho slečny pronásledují až domů." Pak se jí do hlasu vrátilo podezření. „Poslyšte - jak to, že voláte k nám? Jak vůbec znáte naše jméno? Zemanová jste říkal?"

Zavěsil jsem. Pan Salomon se dnešní noci asi už moc nevyspí. Vyšel jsem z budky a loudal se k rozhlasu. Kolem přeřinčela tramvaj, od hlavního nádraží se ozývalo dunění vlaku. Okolo parlamentu spěchala na metro dvojice s kufrem. Vrátil jsem se mezi živoucí lidi.

Zastavil jsem se před plakátovou tabulí kousek nad Muzeem. Z pestrobarevné plochy vynikal jeden plakát, černobílý, na němž se v prázdnotě vznášela hlava muže s trochu mefistofelskými rysy, jako tvář čerta v zrcadle zlé královny z pohádky o Sněhurce. Pod ní byl jeden skromný, nenápadný řádeček - jméno a datum koncertu ve velkém sále pražské Lucerny.

Tu tvář nebylo třeba uvádět palcovými titulky. Patřila showmanovi nejen na pódiu, ale i v životě, výtržníkovi a -prý - klukovi se zlatým srdcem. Milionáři, při němž se živili a bohatli tři skladatelé, jeden význačný textař a nezjistitelný počet drobných příživníků. Každý tu tvář znal - i já. Dvakrát jsem ji dokonce viděl zblízka. Poprvé asi před dvěma týdny, na jakémsi jam session, kam přišel s jednou známou herečkou. Podruhé za okolností, které mu zabránil, aby vystoupil na tom koncertě v Lucerně - na všech koncertech jednou provždy.

Vzpomněl jsem si, jak kterýsi kolega vyprávěl, že Macháček hrál na kremaci mladého básníka, který se nedávno zabil v autě. Kdopak asi zahraje jemu?

Probudil jsem se v devět hodin. Druhá válenda byla prázdná až na jakýsi načechraný balíček v hedvábném papíře, z něhož splývala stuha s nápisem. Nadzvedl jsem se a natočil strnulý krk, abych si ho přečetl. Spi sladce, stálo tam zlatým písmem a já si uvědomil, že je dnes Dušiček. Ta výzva nebyla určena mně. Naráz jsem si vzpomněl na všechno, co se udalo dnešní noci.

Posadil jsem se a spustil nohy z válendy. Hlava mě zabořila, za očima mi ležel balvan a vytlačil z nich slzy. Sáhl jsem pod polštář pro kapesník.

Jelikož tam nebyl, musel jsem vstát doopravdy.

Vysmrkal jsem se a pořád celý zpitomělý přistoupil k oknu. V uslzených očích se mi zajiskřilo. Hleděl jsem na stříbrnou nádheru střech pokrytých jinovatkou, na křehké, jakoby skleněné kytice jíním obalených stromů, které ještě včera vypadaly jako smutná košťata. Proti bělorůžové obloze černě čnely věže Vyšehradu.

Odstraněno: -

Odstraněno: -

Na okně stála láhev mléka mého kolegy Jirouška, sportovce. Popadl jsem ji a zhluboka se napil. Mléko bylo ledové.

Na stole, pokrytém drobtý od snídaně - sportovec vydatně snídal - ležely noviny. Jiroušek je jako obvykle zakoupil při svém ranním kondičním běhu po podolských svazích.

Já jsem běhal spíš po hospodách a dnes byla moje kondice mimořádně bídná. Pomalu jsem šel ke stolu, těžce jako stařec usedl. V černé kronice o Macháčkovi nepsali. Napadlo mě, že smrt tak známé osobnosti si zaslouží samostatnou zprávu a prolistoval jsem Mladou frontu od první do poslední stránky. Ale jméno, které se tam jinak často vyskytovalo, tam nebylo.

Potom mě napadlo proč. S paní Salomonovou - nebo kdo to byl - jsem mluvil o půl třetí ráno, a ještě nic nevěděla. V době, kdy tam dorazila Bezpečnost, bylo už pozdě na zprávu novinám. Bude to nejspíš až ve večerníku.

Ted' už paní Salomonova svého muže jistě nepodezírá, že má něco se slečnou Zemanovou. Možná že se mu za tu křivdu omluvila - ale docela jistě řekla kriminálce o podezřelém telefonickém hovoru v prapodivnou noční dobu.

Jim ovšem ta hodina prapodivná připadat nebude. Naopak, vzhledem k tomu, co se krátce předtím stalo v bytě, který jsem mylně považoval za byt slečny Zemanové... Novinový papír se pod mou rukou roztrhl. Chytil jsem se za hlavu. To jméno padlo mezi mnou a paní Salomonovou aspoň pětkrát. Bude si je pamatovat. A kolik je v Praze Marií Magdalén Zemanových?

Vyskočil jsem od stolu a začal na sebe házet šaty. Bůhví že jsem včera neměl žádné právo kritizovat Marléniny rozumové schopnosti. Měla mi to zatrhnout daleko důrazněji - měla mě poslat do háje, a ne mi odpustit a ještě mě pozvat do bytu, k jehož majiteli měla mně zatím nejasný vztah. To nejbanálnější vysvětlení, že s Macháčkem žila, jsem odmítal, protože copak by si tam mohla zvat jiného mužského? Ale to ted' bylo vedlejší. Ted' šlo o to, že já, který se snažil tu krásnou holku intelektuálně deptat a ponižovat už od školních let, protože to byla jediná stránka, v níž jsem se cítil nad ní - že já, místo abych na ni v tom bytě počkal a pak zavola Bezpečnost, jsem utekl, vykašlal se na ni a ještě ji shodil.

Už na odchodu jsem se letmo podíval do zrcadla. Uviděl jsem bledou vyděšenou tvář s horečnatýma očima, v nichž obvyklý samolibý výraz ustoupil strachu a panice. Nemilosrdně jsem se na ni zaškaredil. - Proč jsi k těm Salomonům volal, blboune, řekl jsem jí. - Co bys jí řekl, kdyby ti ji proti zdravému rozumu zavolali? Miláčku, nechod' hajat na tu bílou válečku, umazala by sis noční košilku?

Vyběhl jsem z koleje a uháněl na metro, shodou okolností na stanici Pražského povstání. Pohled na soudní budovy a pankráckou věznici mi náladu nepozvedl.

Nikdy jsem nepřemýšlel o tom, jak pracuje Bezpečnost v případech vraždy. Měl jsem o tom jen mlhavé představy, odvozené od představ

Odstraněno: -

jiných lidí, převážně filmových scenáristů a režisérů. Stopy, které jsem kriminalistům tak velkoryse nabídl, by každého filmového detektiva rychle dovedly k Marléně a od ní ke mně, nebo naopak. Nesměl jsem zapomínat na ten první telefon, při němž jsem se bezstarostně představil jménem.

Jenže já jsem se provinil jenom nezměrnou blbostí. Ale copak to mohu teď, po tolika hodinách, někomu vysvětlovat? A Marléna... Škubl jsem sebou, div jsem nespadl pod příjíždějící vlak. Žena vedle mě vyjekla. Podíval jsem se po ní nepřítomně, nastoupil do poloprázdného vagónu a usedl. Jako ohavný červ mi začala v hlavě vrtat myšlenka, že Marléna by třeba nemusela být tak nevinná. Ze ten mrtvý tam pravděpodobně ležel, už když jsem přišel. Pak by ovšem byla neuvěřitelně otrlá... Ne. To je absolutně nemožné. Pitomá, nebo mazaná - tak se žádná ženská přetvařovat nedovede.

Ať je to, jak chce, musím ji najít. A v tom mi může pomoci jediné Bětko. Chudinka, která se na mě pokoušela udělat dojem tvrzením, že je tanečnicí, a zatím prodává v Kotvě piana. Zaplaťpámbu za to. Tam ji aspoň bez potíží a nežádoucího upozorňování na mé vztahy k Zemanovic děvčatům najdu. Jestli budu mít alespoň trochu štěstí, tak hned teď, dopoledne.

Uviděl jsem ji, sotva jsem se propletl mezi kójemi s obývacími pokoji a ložnicemi. Stála sklesle na konci pultu, za ní se blyštěla kompletní sestava bicích pro nějaký velký estrádní orchestr a na tenkých nohách čněly stojany na noty. Tvářila se utrápeně, jako by ji sem postavili za trest. Žádný spěch tady neměla. O saxofony a trubky se nikdo nerval, na řadě pianin a cca 10 000 se skvěly cedulky Prodáno.

Mezerou mezi dvěma petrofy jsem na ni chvíli zíral a přemýšlel o tom, co jí z toho všeho řeknu. Asi nic, usoudil jsem nakonec. Budu se domáhat Marléniny adresy - pokud ovšem tato dívka už neseď na adrese veřejnosti nepřístupné.

Uviděla mě a vykulila oči. Pohnula se, ale ne aby mi vyšla vstříc. Spíš jako by hleděla někam zmizet.

Zahodil jsem veškerou, ostatně pravděpodobně docela zbytečnou opatrnost. „Ahoj, Bětko!“ Obešel jsem pianina a šel ní.

„Ahoj,“ pípla a zrudla.

Bez okolků jsem přistoupil k věci. „Kde najdu Marlénu?“

Ruměncem opadl, na tváři se jí perleťově zaleskl make up. Pleť pod ním měla šedivou, pod očima hnědé kruhy. „Ona ti řekla, že tady dělám?“ zeptala se ukřivděným hláskem.

„Ano,“ přisvědčil jsem a netrpělivě dodal: „To je přece jedno. Prosím tě, kde je Marléna?“

„Co jí chceš?“ Nerozhodně těkala očima a mně spadl kámen ze srdce.

„Nic,“ řekl jsem nedbale. „Potřebuju s ní mluvit. Měli jsme schůzku - a nesešli jsme se.“

„Dnes v noci?“ Zabodla do mě pohled, který se snažil být pronikavě pátravý, ale podařilo se mu vypadat jen vyjukaně a dotěrně.

Odstraněno: -

Zatrvalo mi, ale hned jsem se zase uklidnil. Tahle malá hysterka by se chovala jinak, kdyby věděla, co se stalo a do čeho je její sestra zapletena. Když tak vyváděla kvůli té fotce v Playboyi... Najednou mi napadla spousta otázek, které by mi možná mohla Bětko objasnit.

„No," přikývl jsem. „Jak to víš? Tys s ní mluvila?"

„Ano." Uhnula očima někam mezi klarinety.

„Kdy?"

„V noci."

„Kdy," vyjel jsem na ni znovu.

„Nějak - po půlnoci."

„Ale mně řekla, že - - -" pravil jsem zmateně, „co ti řekla - proč za tebou přišla?"

„Vynadala mi," pravila Bětko ublíženě. „Že se pletu do jejích věcí - že už jí došla trpělivost. Že už mě nechce v životě vidět."

„To ti musela říct o půl jedné v noci?" řekl jsem nedůvěřivě. „To nemohlo počkat do rána?"

„Zeptej se Magdy," odsekla.

„To taky udělám. Když mi řekneš, kde je."

„Ale ona... Asi ještě spí."

„Poslechni, Bětko," vybuchl jsem, „tak kde je? U tebe?"

Odvrátila oči. Vypadala umíněně a zatvrzele. Potlačil jsem chuť vlepít jí facku.

„Tak Marléna ti o půl jedné v noci přišla říct, že už tě nechce vidět," pravil jsem pomalu, s důrazem na každém slovu. „A pak u tebe zůstala a bude tam nejspíš celý dnešní den. Je to sice pitomé a nenormální, ale musím ti to věřit. Pověz mi -"

U pultu se zastavil starý pán s malým chlapcem. Chlapec hleděl nadšenýma očima na lesklou mosaz a chrom a jeho neposedné nožky vydupávaly takřka synkopový rytmus. Děda ho pevnou rukou držel při zemi. Otočil vlídný, vrásčitý obličej k nám a omluvně se na Bětku usmál. Popošel jsem stranou a zahloubal se do zkoumání ořechové desky koncertního křídla, trůnícího tu mezi pianiny jako kvočna mezi kuřaty. V leštěné ploše se odrážela bledá skvrna mé tváře, rozmazaná a pokřivená. Bětko lže, to bylo nabíledni. Nebo aspoň neříká celou pravdu. Snaží se z něčeho vykroutit, ale z čeho? Rozhodně chce zabránit, abych se setkal s Marlénou.

Vedle mého zrcadlového obrazu se objevil druhý. Zvedl jsem oči, za mnou stála dívka v šedivém semišovém kožichu, přiléhavém jako rukavička. Z ohromného chlupatého límce se půvabně nořila chlapecky ostříhaná hlava. Zavadila o mě lhostejným pohledem a zaujatě si začala prohlížet impozantní hudební nástroj.

Najednou jsem si uvědomil, že Bětku nepotřebuju. Jestliže je Marléna u ní - její adresu přece mám. Udělal jsem dva rychlé kroky a zastavil se. Jistě, načmárala mi ji na nějaký papírek a já si ji přečetl jedním okem. Kam jsem ho, proboha, dal?

Starý pán zaplatil kalafunu a táhl zdráhajícího se chlapečka pryč. Bětko přiběhla ke mně.

„Ty už jdeš?“ zeptala se se směsí úlevy a podezření.
 „Jo.“ Přestal jsem obracet kapsy. „Snad mi Marléna odpustí, že ji tak brzo vzbudím,“ dodal jsem zálučně a zatvářil se jako na odchodu. Běťčinu adresu jsem nenašel.
 Naštěstí mi nalítla. „Počkej,“ vyjekla. „Vždyť nevíš, kde je!“
 V pravou chvíli mi svítilo - alespoň částečně. „Ale vím,“ řekl jsem ďábelsky rafinovaně, „v Braníku---“ Poskytl jsem jí čas, aby mě doplnila. Její oči, už tak zvětšené dioptrickými skly, se ještě víc rozšířily.
 „U mě není,“ vyhrkla.
 Soustrastně jsem se usmál. „Opravdu? Já se tam podívám.“ Vykročil jsem.
 Běťka mě chytla za ruku. „Ne! To nemůžeš.“
 Zastavil jsem se a vyzývavě na ni pohlédl. Šedivý kožíšek popošel od pianin k bicím.
 „Já bydlím v podnájmu,“ řekla Běťka zoufale. „Tam nesmíš
 „Ale tvoje sestra ano,“ přerušil jsem ji. Trpělivost mi docházela.
 „Ta teprve ne! Magda tam není, věř mi - jak tě to napadlo! Nic takového jsem přece neřekla.“
 „Tak kde je,“ řekl jsem vztekle. „Na Vinohradech?“
 Nadechla se jako tonoucí, kterému se podařilo vyhoupnout se nad hladinu.
 „Máš tam telefon? Zavolej jí,“ přikázal jsem jí nemilosrdně. Hlava mi z toho všeho začínala třesit. Připadal jsem si jako v tíživém snu. Ten mrtvý ve vinohradském bytě byl jen můra a já, abych ji odehnal, tluču do prázdna.
 „Zavolej si jí sám,“ odsekla Běťka vzpurně. „Číslo najdeš v seznamu - ženské domovy na Bělehradské.“
 Bílý, nepřátelsky stažený obličejík zahalila rudá mlha. „Poslechni, Běťko,“ řekl jsem výhružně té omezené, zatvrzelé malé lhářce, „nech už toho. Proboha -“
 „Přejete si?“ přerušil mě ostrý ženský hlas. Přihloupě jsem se za ním obrátil - patřil drobné, energicky vzpřímené postarší osobě v silonovém plášti s emblémem obchodního domu. Přestože otázka nepochybně platila mně, přísně se mračila na nebohou Alžbětu.
 „Ano prosím,“ zablábolila Běťka a bezradně se otočila k pultu, kde nečekal jediný zákazník. Jen ta dívka v kožíšku pořád okouněla před soupravou bubnů, jako by se oddávala vzpomínkám na nějakého nezapomenutelného bubeníka.
 Nadřízená osoba maličko roztála. „Máte telefon,“ řekla Běťce.
 „Nebud'te tam dlouho.“
 Běťka se zmateně zamotala, pak se rozběhla kamsi mezi kotce s nábytkem. Před přísným zrakem té malé velitelky jsem setrval na místě a díval se na ni, jak popošla k šedému kožíšku a důrazným gestem mu nabídla celou tu aparaturu. Dívka s úsměvem zavrtěla hlavou a odešla. Ta výboj na osoba se jala soustředěně studovat Běťčiny pokladní bloky.

Na pozadí bílé ložnice se objevila Bětko, bledá a sotva pletoucí nohama, jako by právě vstala z té růžovým atlasem potažené postele. Vedoucí jí káravě hleděla vstříc.

Bětko si nevšímalá přísné výzvy v očích ženy za pultem.

Trhanou chůzí, podobnou pohybu mechanické panenky, došla ke mně a nepřirozeně vysokým hlasem řekla: „Marlénu sebrali. Bezpečnost... Viktor je mrtvý!“ Poslední slovo doznělo téměř současně se zaduněním jejího těla o podlahu. Zlý sen se konečně stal skutečností.

Taxikáři na náměstí Republiky na mě hleděli znechuceně a podezíravě - pokud si mě vůbec ráčili všimnout. Začal jsem si připadat jako včera večer v té vinárně, kde byly všechny stoly zadány, a na okamžik jsem prudce zalitoval, že jsem se tím nedal odradit. Mohl jsem si tohle všechno ušetřit. Všecko, včetně shánění taxíku pro Bětku, zotavující se z nervového záchvatu.

Pod sugestivním vlivem vzpomínky na svou nedávnou chybu jsem přestal pátrat po ochotné tváři mezi netečnými muži za volantem. Kradmo jsem se ohlédl, abych se ujistil, že mám volnou cestu k ústupu - a uviděl tu malou energickou ženskou, převádějící přes křižovatku Alžbětu.

V černém ošoupaném kabátě, s plavými vlasy ulíznutými a ztemnělými vodou, kterou jí v prvním zmatku lili na hlavu, s ostře vystupujícími lícními kostmi pod obroučkami brýlí, skrývajících zarudlé oči, vypadala jako obzvláště zubožený sirotek. Ale za to, že jsme během dvou minut seděli v taxíku a hlemýždí rychlostí se v poledním provozu šinuli do Bráníka, jsme neděkovali měkkému srdci našeho řidiče, ale pevné vůli Bětkiny nadřazené.

Nedokázal jsem se jí vzepřít ani já, a tak jsem teď proti své vůli odvážel domů Bětku, vzkříšenou, ošetřenou, nacpanou uklidňujícími prášky, místo abych - - - abych co? Co jsem měl dělat? Byl jsem úplně bezradný. Bětko pólo ležela vedle mě, apatická a nehybná, až na ruce složené v klíně. Křehké, hubené prsty s nenalakovanými nehty se nepřetržitě svíraly a rozevíraly, jako by chtěly zadržet něco nepolapitelného - snad vodu, snad kouř. Něco, co viděla jen ona široce rozevřenými, nepřítomnými očima. Ten mechanický pohyb mi šel děsně na nervy. Než jsme dojeli na nábřeží, myslel jsem, že na ni zařvu, nebo ji uhodím. Tu nánu pitomou, tu hysterku, která to všechno spískala díky tomu, že od začátku dělala drahoty s Marléninou adresou. Nebýt toho, neseděl jsem té osudné noci v Maroku - - -

Prudce jsem se pohnul. Bětko na to nereagovala. Pro ni jsem tady snad vůbec nebyl. Byla jako omámená. Jenom ty prášky to nezpůsobily. S téměř šílenými očima se vrátila už od toho telefonu.

Podíval jsem se před sebe a uviděl část taxikářovy tváře ve zpětném zrcátku. Hleděl na nás poťouchle a všetečně. Mocí jsem se uklidnil. Vyexpeduju Bětku domů, a až se jí zbavím, půjdu na Bezpečnost. Nebudu čekat, až si mě najdou sami. Mohlo by mě to přijít hezky drahé. Mohli by mě taky třeba vyhodit ze školy.

Minuli jsme branické přístaviště a taxikář řekl, aniž se otočil: „Kam to bude?”

„Nevím,” hlesl jsem zaskočeně. „Ta paní vám přece řekla adresu.”

„No jo, ale kde to je - Na kovárně -?”

„Nevím,” opakoval jsem. „V životě jsem tam nebyl.”

Zpomalil, odbočil vlevo do spleťtých uliček starého Bráníka a pootočil hlavu. „Zeptejte se jí,” poradil mi otráveně. „Snad ví, kde bydlí.”

Podíval jsem se na Bětku, nevnímala zřejmě ani slovo. Vzal jsem ji za jednu tu nepokojnou ruku. Byla studená a vlhká, prsty se nepřetržitě pohybovaly. Jako bych se dotkl jemného, ale neúprosně pravidelně pracujícího stroju. Potlačil jsem chuť s ní pořádně zatřepat a řekl řidiči netrpělivě: „Zeptejte se - tady vám to přece každý řekne.”

Zatvářil se výhružně, otevřel ústa, ale vyšlo z nich jenom opovržlivé zafunění. Zpomalil ještě víc. Před vozem kolébavě přeběhla paťatá babka. Taxikář zastavil a otevřel dvířka. Babka bojovně stanula v bezpečí chodníku a s rozkoší vyčkávala.

„Kde je tady - Na kovárně -?” vybafl na ni.

„Na kovárně? To musíte kousek zpátky a potom první doprava,” řekla zklamaně a zvědavě nakoukla dovnitř vozu. „Ke komu jedete - k paní Zikmundové?”

Taxikář jí bez poděkování přibouchl dvířka před nosem. Začal couvat, dívaje se přes nás, jako bychom byli sklo. Pak zbytečně prudce přidal plyn. Hleděl, aby nás měl co nejrychleji z krku.

Ulice Na kovárně byla úzká a strmá. Automobil parkující pár metrů před námi ji téměř zablokoval. Taxikář zastavil na začátku nedlážděné vozovky a vyzývavě se obrátil dozadu. Vystrčil jsem Bětku ven z vozu a zaplatil padesátkou, kterou mi dala paní vedoucí. Moc mi z ní nevrátil.

„Napište mi stvrzenku,” řekl jsem suše. „Odkud, kam a kdy. A kolik.”

Podíval se po mně vztekle. Ale když mi odevzdával žádaný doklad, přidal k němu desetikorunu.

Byla to malicherná pomsta na člověku, který neměl nic společného s mojí překerní situací. Ale dodala mi sebedůvěry. Otočil jsem se po Bětce: klopýtala po té nerovné vozovce bez chodníku, lemované z jedné strany na sebe nalepenými domečky, z druhé vysokou masivní zdí. Váhavě jsem se pustil za ní. Strčím ji do dveří a potom sbohem. Ať se o sebe postará, jak umí.

Dohonil jsem ji u dveří z nenatřených borových prken, vesele svítících v šedivé zdi. Stála před nimi, jako by si nemohla vzpomenout, co tady chce. Zmáčkl jsem kliku a dveře se otevřely. Ozvalo se zacinkání kovového zvonečku. Bětko se trhaně pohnula dovnitř, já za ní jen strčil nos.

Za zdí se zvedala stránka, přerušená tu a tam několika terasami. Mezi nimi se vinula pěšina a po ní od domu nahoře sestupovala žena.

Měla na sobě široké černé kalhoty a bledě zelenou blůzu, průsvitnou a rozhalenou - oděv naprosto nedostatečný pro listopadové procházky po

zahradě. Nevypadala, že je jí zima. Byla středně vysoká a neuvěřitelně útlá. Drobný obličej se ztrácel v přemíře rozčuchaných černých vlasů. Ohromné černé oči se užasle upíraly na Bětku klopýtající jí vstříc.

Poznal jsem je. Patřily Zině Zikmundové, filmové herečce, kterou jsem na plátně neviděl už dobré dva roky. Zato jsem ji potkal nedávno ve Viole, stejně nedbale učešanou a oblečenou, ve společnosti muže o dobrých deset let mladšího, než byla ona.

Přestože byl tak mladý, měl tehdy před sebou necelé dva týdny života. Vypršely mu dnes v noci.

„Dobrý den,“ řekl jsem, vstoupil a zavřel za sebou dveře.

Zvoneček znovu zaklinkal, paní Zikmundová kývla hlavou. Bětko prošla kolem ní, jako by ji neviděla: Zina Zikmundová jí ustoupila z cesty a přes trávník, pokrytý mokrým spadlým listím, šla ke mně.

„Co je jí?“ Měřila si mě, jako bych ji daleko víc zajímal já než ta, na kterou se ptala.

„Zhroutila se,“ řekl jsem. „Sebrali jí sestru.“

„Proč?“

Pokrčil jsem rameny. „Nevím. V souvislosti s vyšetřováním smrti Viktora Macháčka. Vy ji znáte?“

Hleděla na mě chvíli mlčky. Pak řekla tiše. „Moc ne.“ Ohlédla se. „Chudák...“

Nevěděl jsem, jestli má na mysli Marlénu, nebo Bětku, opírající se o jeden ze sloupů před vchodem, jako by k němu dorazila z posledních sil. Herečka se náhle prudce otočila a rozběhla do kopce. Naklonila se k té zhroucené postavičce, jako by jí chtěla vnutit něco ze svého ohně, a nečekaně mateřsky ji objala kolem ramenou.

„Pojďte dál,“ zavolala na mě, když odváděla Bětku do domu.

Poslechl jsem ji. Zatímco jsem stoupal po pěšině, místy se ztrácející pod rudohnědým listím, rozhlížel jsem se kolem.

Ta vysoká zeď oddělovala od ulice postranní hřeben jednoho z branických kopců. Byl to jakýsi jazykovitý výběžek se strmým úbočím, hned za zdí zarostlým krovinami, s uměle vybudovanými terasami. Vlevo se rozprostírala největší z nich, dlážděná a obklopená kamenným sloupkovým zábradlím. Nad ní se tyčila nahá branická skála, zvětralá a drolivá. Stála tam kamenná kašna; na dně pokrytém tlejícím listím ležel modrý nafukovací delfín, částečně splasklý. Kolem se válely úlomky kamení, padajícího shora ze skály. Tvar jednoho z nich mě upoutal. Zvedl jsem ho, byl to trilobit.

S kamenem v ruce jsem šel k domu. Byla to secesní vila, spíš zámek, postavená někdy na rozhraní století, kdy Braník byl vesnice a do Prahy se jezdilo kočárem. Očima budoucího architekta jsem si ji kriticky prohlížel. Někomu se může líbit bydlet v malém muzeu, připustil jsem snášenlivě. Někomu - proč by ne.

V okamžiku, kdy jsem dorazil před vchod, jsem pochopil, proč tu ta černá kráska bydlí. Předemnou se jako na dlani rozprostírala fantastická vyhlídka na protější Barrandov a na kus vltavského údolí. Na kovově se třpytící tok řeky, na oblé kopečky, táhnoucí se podle něj k

Odstraněno: -¶
¶

jihu, na holá úbočí, strmící nad zlíčovským kostelíkem. Zatajil jsem dech.

„Líbí se vám moje panoráma?" řekl za mnou nízký, trochu chraptivý hlas. Zina Zikmundová přešla kolem mě. Choulila se do pleteného šálu, na němž se opakovala barva listopadek, kvetoucích ve velkých trsech za okrajem terasy. Byly už trochu spálené mrazem.

„Líbí," přisvědčil jsem. „Bydlíte tady dlouho?"

„Pár měsíců. Předtím jsem to přes dva roky dávala do pořádku. Koupili jsme to jako bouračku." Zajímavě střídala jednotné a množné číslo.

„To muselo přijít dost draho," mínil jsem zasvěceně.

„Dost," souhlasila. „Skoro čtvrt miliónu - a ještě mám dluhy." Obrátila se ke mně a usmála se mému nedůvěřivému úžasu. Přes ten úsměv měla tvář povadlou jako ty listopadky. Opravdu už nebyla mladá.

„Pojďte přece na chvilku dál," řekla.

„Co je s Bětkou?" vzpomněl jsem si.

„Uložila jsem ji. Myslím, že usnula."

Úzká, dlouhá předsíň rozdělovala přízemí domu na dvě nestejně části. Nalevo stoupalo schodiště, pod ním byly pootevřené dveře. Paní Zikmundová nahlédla dovnitř a potichu je zavřela.

„Spí," potvrdila mi šeptem.

Prohlížel jsem si řadu grafických listů s pražskými motivy, nalepených na dřevěném panelu, který se táhl po celé délce protější stěny. Něco mi připomínaly. Přistoupil jsem blíž, abych se na ně podíval líp. Na polici pod nimi slabě cinkl telefon. Trhl jsem sebou. Od dnešní noci jsem byl na telefon alergický.

„To nic," řekla paní Zikmundová. „To jen někdo volá z jiného aparátu."

Někdo - kdo? Vila vypadala prázdná.

Přešlápl jsem a zdráhavě řekl: „Měl bych jít. Mám - - -"

„Nepospíchejte," řekla s úsměvem. „Co se vlastně stalo? Proč je Bětka tak zřízená?"

„Nevím," řekl jsem pomalu, „Řekne vám to sama, ne? Až se vzpamatuje."

Přikývla. „Bětka je hodná holka. Docela jsme se spřátelily - obstarává mi nedostatkové zboží."

Otevřela dveře na druhé straně chodby, udělala dva kroky a zarazila se. Málem jsem do ní strčil.

Zády k nám stál u nízkého stolku mladík v doběla vypraných džínách a černé košili. Právě pokládal telefon. Když nás uslyšel, otočil se.

Nebyl to žádný mladík. Měl bledý, hubený obličej, kolem úst zbrázděný hlubokými vráskami. Velice světlé oči jako by hleděly někam dovnitř. Když spočinuly na nás, nezměnily se.

„Telefon zas nejde, Mirku?" zeptala se paní Zikmundová. Muž neodpověděl. Ohlédl se po mně, jako by si na mě právě vzpomněla.

„Můj muž," řekla. „Pan -" zarazila se a rychle dodala, „-Bětčin přítel."

Muž nepatrně pohnul hlavou. Snad to měl být pozdrav. Pak obrátil ty prázdné, lhostejné oči ke své ženě. „Jedeš někam?" zeptal se jí.

„Ne. Potřebuješ auto?"

Vzpomněl jsem si na vůz, který tak nešikovně stál dole na ulici. Ale spravedlivě jsem uznal, že za ta vrátka se zvonečkem s ním zajet nemohli.

Muž zavrtěl hlavou. Vykročil napříč přes obrovský obývací pokoj, ke dveřím utopeným pod dřevěnou galérií. Šel lehce a z dálky, když jeho šedivé vlasy vypadaly jako plavé, zdál se zase jako chlapec. Jak jsem se za ním díval, rozkoukal jsem se trochu kolem a pochopil jsem, kam strčili toho čtvrt miliónu.

Paní Zikmundová se polohlasně zasmála. Myslel jsem, že mi čte myšlenky, a pohlédl jsem na ni omluvně, ale stála obrácená ke dveřím, za nimiž zmizel její muž. Vypadala pobaveně.

„Máte to tady moc hezké.“

„Že ano,“ souhlasila rozjařeně. „Jenže tu žijeme o chlebě a vodě.“ Popošla k jednomu z kanapíček, kterých tu bylo jako v lese hub, zalovila za ním a vytáhla láhev. Na stolku stály dvě skleničky, nalila je, aniž se starala, jestli jsou čisté. „Musíme pronajímat pokoj,“ povídala během této činnosti. „Napijete se?“

Na láhvi byla známá nálepka: Johnnie Walker. Jestli je pro ni skotská whisky voda, čemu asi říká chleba? Napili jsme se.

„Bětka nám vlastně platí topení,“ pokračovala nenuceně.

Znovu jsem se rozhlédl. Pokoj měl rozměry menšího kinosálu, kolem dokola samá okna, strop ve dvojnásobné výšce, než bývá obvyklé. Bětka za to bydlení musela dát málem celý plat.

Zatvářil jsem se asi pochybovačně, neboť paní Zikmundová se udiveně zeptala: „Vy jste nevěděl, kde bydlíte?“

„Ne - proč?“ řekl jsem hloupě.

„Myslela jsem, že je vaše děvče,“ pravila laškovně.

„Kdepak,“ vyjelo ze mě. „Jsme z jednoho města, známe se odmalička. Setkali jsme se nedávno náhodou.“

Horké černé oči, které vypadaly, že za nimi nepřetržitě žhne horečka, se na mě pátravě upíraly. „Tak to znáte taky její sestru. Tu, co - - -“

Zachvěl jsem se. Ta nedořečená nápowěda mi připomněla mé nedávné odhodlání. Moji nevyhnutelnou povinnost -a jedinou záchranu.

„Marlénu,“ doplnil jsem ji. „Prosím vás, byla tady dnes v noci?“

„Dnes v noci?“ Postavila prázdnou skleničku na stůl a znovu si nalila.

„Proboha - proč?“

„Bětka mi něco takového tvrdila.“

„Že její sestra byla tady?“

„Ne. Ze s ní v noci mluvila.“

„Ale... Mohla s ní mluvit kdekoliv,“ namítla. Pak se zamračila. „Říkal jste, že tu - Marlénu - sebrali. Znamená to, že ji zatkli?“

„Nevím,“ řekl jsem zoufale. „Bětka se to dozvěděla telefonicky a pak se zhroutila. Nevím nic - a chtěl bych vědět, kde byla Marléna dnes v noci.“

Soustředěně posunovala skleničku po desce stolu sem a tam a hleděla na přelévající se tekutinu, jako by z ní chtěla vyčíst odpověď na otázku, která mě trápila. Potom se zeptala sama: „S vámi nebyla?“

„Ne! Totiž - - - čekal jsem na ni a - - - Nepřišla.“

Hleděli jsme na sebe upřené. Začal jsem mít nepříjemný pocit, že jestli se někdo z nás dvou z toho rozhovoru plného zámlk něco dozvěděl, byla to ona. Ale proč by ji to mělo zajímat? Pak jsem si uvědomil, že zpráva o smrti Viktora Macháčka ji nepřekvapila.

„Jak víte, že Macháček je mrtvý?“ zeptal jsem se jí ostře.

Unyle se usmála. „Vy jste mi to řekl.“ Napila se. „Nevěděla jsem to. Ale nijak zvlášť mě to nepřekvapilo.“

„Jak to?“

Usmívala se pořád, když řekla tím malounko chraptivým hlasem: „Vy jste do Marlény zamilovaný, že?“

Nevěděl jsem, proč to řekla. Kam tím mířila - možná že to mělo být varování. Ale dosáhla něčeho, co mě zdrtilo. Uvědomil jsem si, že po celé dnešní dopoledne, od rána do tohoto okamžiku, jsem myslel na Marlénu bez velké účasti, jako na něco, co je součástí maléru, který hrozí mně. Myslel jsem na nepříjemnosti, které mě nejspíš čekají, na to, jak se co nejsnadněji dostat z nepěkné situace. Ale že ta krásná, lehkomyšlná, možná ne moc chytrá, ale rozhodně ne prohnaná holka je ve skutečném nebezpečí, mi nijak nepřišlo.

I teď byl můj první pocit úlek. Lekl jsem se, že mě paní Zikmundová spojuje s dívkou, kterou vyšetřuje Bezpečnost, že z hlediska toho neexistujícího vztahu mezi mnou a Marlénou bych mohl být sám vyšetřován. Kriminálka už pravděpodobně ví, že jsem měl ke zločinu příležitost. Jestli je napadne to, co právě vyslovila paní Zikmundová, budou mít i motiv. A když se k tomu přičte moje nesmyslné chování dnešní noci... Jsem ztracený. A navíc - jsem zbabělá onuce.

Hodil jsem veškeré opatrnickví přes rameno. „Jak jste to uhodla?“

Přitáhla si šál kolem útlých ramen a pokukovala na mě z fialového chumáče jako černé, hravé kotě. „To je přece jednoduché,“ řekla posměvačně. „Je velice krásná. Kdekdo ji má rád.“

„Macháček taky měl?“ vypálil jsem na ni.

„Ten?“ Zamyslela se.

„Znala jste ho přece,“ dotíral jsem.

Přikývla. „Učil mě zpívat. Chci se pokusit o šansony, nabídli mi v - - -, ale to vás nezajímá.“ Odhodila šál a přejela si rukou hrdlo, jako by se chtěla ujistit, že jsou hlasivky na svém místě. Musela být starší než Macháček o mnohem víc než deset let. „Neznala jsem ho důvěrně,“ řekla věcně. „Ale s tou vaší Marlénou žil. To věděl každý.“

Srdce mi pokleslo. Domněnka, kterou jsem zavrhl jako absurdní, byla vyslovena nahlas a za ní jako ozvěna se nesly všechny důsledky tohoto faktu.

„Já jsem to nevěděl,“ řekl jsem chabě.

Usmála se. „Vy se asi nepohybujete ve stejné společnosti jako ti dva. Kde jste se vůbec scházeli?“ dodala zvědavě.

„Nikde,“ hlesl jsem tupě.

Odstraněno: -

„Kde jste s ní měl schůzku? Kam vám nepřišla?“ naléhala a její oči se mi posmívaly. „Víte, kde byla?“

„Ne, to nevím.“ Vstal jsem. „Ale vím, kde určitě nebyla.“

Zvedla se taky, nenadálým kočičím pohybem. „Půjdete na Bezpečnost?“

„Ano. - Rád bych se ještě podíval na Bětku.“ Pohnul jsem se ke dveřím.

„To jste hodný.“ Zazářila na mě, přešla pokojem a zmizela za napůl zataženým závěsem. Když jsem šel kolem, zvědavě jsem tam zašilhal. Byla to kuchyň, neuvěřitelně zaneřáděná špinavým nádobím. Paní Zikmundová stála u elektrického sporáku a kuchtila cosi na pánvičce. S černými kadeřemi, padajícími na bledě zelené hedvábí, vypadala zlověstně jako čarodějka připravující kouzelné lektvary. Ale pochyboval jsem, že by do nich patřila smažená cibulka.

Zaváhal jsem před Bětčinými dveřmi a potom potichu zaklepal. Kupodivu se zevnitř ozvalo slabounké „dále“. Vstoupil jsem.

Takovou garsonkou s kuchyňským koutkem bych sám vzal s radostí zavděk. Bětko ležela oblečená na váleňdě, přikrytá kostkovanou dekou. Když mě uviděla, nadzvedla se. Neměla brýle, oči měla doruda vyplakané.

Šel jsem k ní a posadil se do sektorového křesílka u mrňavého stolečku s umakartovou deskou. Křeslo bylo odřené a rozviklané. Rozhlédl jsem se, místnost byla neosobní jako hotelový pokoj. Paní Zikmundová se v Bětčin prospěch zbavila několika kusů kdysi přechodně módního nábytku, a Bětko se s tím zřejmě spokojila. Na zdi visel jediný obraz - vlastně plakát. Byl to ten, nad nímž jsem dnes k ránu meditoval u Muzea. Zauvažoval jsem, která z obou žen ho tam připíchla, a podíval jsem se na Alžbětu. Hleděla na tu černou Macháčkovu hlavu na bílém pozadí a z očí se jí řinuly slzy.

„Nebreč,“ řekl jsem jí úmyslně drsně. „Copak neumíš nic jiného než bulit a omdlávat?“

Rozeštkala se. Vzlyky cloumaly tím holčičím hrudníčkem a špičatými ramínky, mezi roztaženými prsty prosvítal mokrý, pláčem zkřivený obličej. Muselo ji být slyšet až v obýváku.

„Neřvi,“ řekl jsem popuzeně. „Prosím tě, Bětko, uklidni se. Marléně se nic nestane. Ona to neudělala - nemohla to udělat! Mohu to dokázat. Půjdu na Bezpečnost. Pustí ji, neboj se.“ A mě si tam nechají, dodal jsem v duchu ponuře.

To na Bětku nepůsobilo. „Za všechno můžu já,“ naříkala přerývaně. „Já jsem to všechno zavinila. Kdybych jenom byla tušila, co se stane... Měla jsem radši umřít! Měla jsem se zabít, když už jsem to nemohla dál vydržet - teď mi stejně nic jiného nezbývá - - - ach bože, Tondo!“ Svezla se na zem a vrhla se mi tváří dolů na kolena. Cítil jsem, jak mi ty nepokojné ruce svírají nohy, zastudily mě její slzy. Chytil jsem ji za ramena, zvedl a hezky prudce posadil zpátky. Hlava se jí zaklímala, jako bych jí zlomil vaz. Vřískání přešlo v tiché kňučení. Bylo to ještě horší, než když ječela.

Zaťal jsem zuby a zvedl ruku, ale v poslední chvíli jsem se k té tolik doporučené medicíně neodhodlal. Vstal jsem, u dřezu natočil

Odstraněno: -

Odstraněno: -¶
¶

sklenici vody a vrátil se s ní k Bětce. Studená sprcha byla drastická, ale účinná. Bětka se zajíkla a vytřeštila na mě oči.

Když jsem k ní přistoupil s další sklenicí, instinktivně si zakryla obličej. Podal jsem jí sklenku. „Napij se," nařídil jsem jí. „A vem si na sebe něco suchého."

Poslechla jen částečně. Napila se, zuby jí zacvakaly o okraj sklenice, ale křeč byla pryč. Otřela si mokrou tvář kapesníkem, promočeným slzami.

„Už jsi normální?" zeptal jsem se přísně. „Tak si teda spolu promluvíme. A upozorňuj u tě, že jestli začneš zase vyvádět, odvezu tě na psychiatrii. To vyhrožování sebevraždou stačí k tomu, aby si tě tam nechali."

Tvář se jí pláčtivě stáhla, ale hned zase vyrovнала. V očích se objevily slzy, ale skanuly tiše a bez hysterie.

„O čem chceš se mnou mluvit?" řekla skoro klidně. „Mně nepomůžeš. Jdi za Magdou."

„To mám taky v úmyslu," souhlasil jsem. „Až mi řekneš, cos podle svého popleteného mozečku zavinila. Copak jsi provedla?"

„Zavinila jsem Viktorovu smrt," řekla hluše. Slzy jí volně tekly po tvářích.

„Jak to?"

Zasténala. „Jsem hnusná, bezectná udavačka." Rychle se vrátila k svému oblíbenému slovníku. „Nebýt mě, tak Viktor včera v noci nešel domů."

„Jak to?" opakoval jsem, ale začínalo mi svítat.

Neodpověděla. Kochala se svou vlastní odporností.

„Ty jsi s ním včera v noci mluvila? Tys mu řekla, že já a Marléna... Kdes ho našla?"

„Volala jsem mu do studia. Natáčel pro rozhlas. Věděla jsem, že tam bude až do rána, byla to noční nahrávka."

„Ale... Tys nás špehovala?" zeptal jsem se jí s úžasem.

„Proč?" Neřekla nic. Hleděla na mě, na řasách se jí třepetaly dvě poslední slzy.

Vzpomněl jsem si, že Marléna vzápětí po svém příchodu do Maroka na okamžik odešla od stolu. Prý telefonovat. Prý. „Vědělas, že na ni budu čekat v Maroku, sama jsi mě tam poslala... Vidělas ji tam přijít, ale ona tě uviděla taky. Šla za tebou... Copak ti řekla?"

Potřásla hlavou, slzičky spadly a vyschly. „Nic. Stačila jsem jí utéct. Nemluvila jsem s ní v Maroku."

„Tak tys celou dobu, co jsme tam seděli, číhala venku, až odejdem?"

Slabá nechut, kterou jsem odjakživa cítil k téhle bledničkovité dívce, přerostla v odpor. „A když jsi viděla, kam jdu, zavolala jsi Macháčkovi do toho studia?" „Nečíhala. Šla jsem domů a volala jsem tam hned." „Ale jak jsi mohla vědět - -" řekl jsem pobouřeně. Dusil jsem se nevolí.

Ve světle modrých očí, vybledlém odrazu Marléniných zářivých kukadel, nebyla ani stopa citu. Zíraly chladně z prázdné bílé tváře a dívka, které patřily, řekla bezcitně: „Viktor se měl vrátit až ráno. Magda to věděla."

Nadechl jsem se, srdce se mi na okamžik zastavilo a mně se zázrálo, že pukne. „Copak," řekl jsem slabounce, „ona to už udělala víckrát, že si tam někoho přivedla... Koho?" Naklonil jsem se k Bětce a popadl ji za ruku.

„Slyšíš! Koho?" zachrptěl jsem.

MIČELA. S námahou jsem nabyt sebevlády. Záleží teď na tom? Záleží na jménu, které se na ní pokouším vynutit? Ano, odpověděl jsem si sám. Protože teď vím, že Viktor Macháček přišel do svého bytu nepochybně dřív než já - a musel se tam setkat s někým, kdo tam býval častým návštěvníkem. A vtom mi bleskla hlavou myšlenka objasňující Bětčino nevysvětlitelné udavačství.

„Koho si tam vodila?" řekl jsem napjatě. „Někoho, na kom ti záleží - proto jsi telefonovala Macháčkovi!"

„Ne!" Vytrhla se mi a odstrčila mě. Ta zdánlivě chabá ručka mě málem shodila z vratkého křesílka. „Ty blázne - co si to o ní pořád namlouváš! Magda je děvka, obyčejná, sprostá - - " zajíkla se před vulgárním slovem. „Tahala si tam, kdo jí právě přišel do rány, kdo si o to řekl... Vystřídala se tam polovina těch vyžilých kreatur, co chodí do Maroka -jí to bylo jedno! A on nic nevěděl - ničemu nevěřil, jenom jí... Musel se o tom přesvědčit na vlastní oči!" Rozplakala se.

Jako by mě zasypala lavina. Zůstal jsem pod ní živý, ale zmrazený, bez schopnosti pohybu. Bětka plakala, a tentokrát to nebyla hysterie. Byl to vášnivý nářek pro ztracenou lásku. Pokud Viktor Macháček žil, mohla i ona žít nadějí, že si jednou všimne chůdo krevné a neurotické sestřičky své krásné, ale nevěrné milenky a třeba pro útěchu si vezme to, co mu už dávno patří. Protože Bětka Macháčka milovala.

Pocítil jsem strašlivou lítost. Nad Bětkou, nad Marlénou, nad tím mrtvým muzikantem - nad sebou. Nad tím, jak je to na tom světě popletené a nespravedlivé. Proč někdo sbírá lásku oběma rukama jako jahody a polyká jenom ty nejsladší. A druhý nabízí svoje srdce jako kytku růží a prosí o to, aby je někdo vzal a pošlapal. Bětka a Macháček - Macháček a Marléna - Marléna a kdo? Kdekdo, říkala Bětka. Když kdekdo, proč ne já.

Zahnal jsem tu nemístnou sentimentalitu, ty pošetilé,

ubřečené citečky. Nebyly k ničemu. Stačilo podívat se na Bětku, abych viděl, kam vedou. „No tak," řekl jsem jí s přemáháním. „Neplač." Odpovědí byl jen nový nával pláče. Vzal jsem ji za zápěstí obou rukou, přitisknutých na obličej. Pokusila se mi vzepřít, ale nemela už sílu. Povolila a vrhla se mi tváří na rameno. Seděl jsem strnule a nevěděl, co si s ní počít. Ale byla už příliš vyčerpaná.

„Bětko," začal jsem znovu, „tos mu všechno řekla? To, co teď mně - o Marléně?"

Odstraněno: d

Ztuhla. Potom se ode mě odtáhla. „Ne," řekla a zase vydala ten ohavný zalykavý zvuk. Beze studu ke mně pozvedla sinalou tvář. Sklopil jsem před ní oči.

„Tak cos mu řekla?"

„Nic."

„Cože? Bětko, prosím tě!" Trpělivost mi došla nadobro. „Nechápeš, o co teď jde?" vybuchl jsem. „Ten člověk je mrtvý - a nezemřel přirozenou smrtí! Ty jsi s ním včera mluvila, jsi možná jedna z posledních, s kým –“

„Nemluvila jsem s ním," přerušila mě. „Volala jsem tam kolem jedenácté. Právě běžela nahrávka, nezavolali mi ho. Nechala jsem mu vzkaz, aby mi zatelefonoval - smím používat ten telefon v předsíni. Cekala jsem - neozval se."

Probodával jsem ji očima.

Pochopila to nesprávně. „Byl by mi volal," řekla chvatně. „Mluvila jsem s Mašinkou, je to takový poskok pro všechno, trochu ho znám... Řekla jsem mu, že jde o Magdu a že je to naléhavé. Že když Viktor pojede domů..." Zbledla a umlkla. Měnila barvu jako chameleón.

Nemusela zdůvodňovat, proč se zmínila o své sestře. Pan Macháček by se asi těžko vytrhoval z noční práce kvůli bezvýznamné sestřičce. Ale přesto nezavolal - a přesto jel domů. Stačil mu jen náznak, aby pochopil, o čem jde? Podezíral už dávno Marlénu z nevěry a jel si najisto pro důkaz? Ale... S kým se setkal v tom pokoji s bílou válemdou? A kdy? Kam šla Marléna z Maroka?

Na poslední otázku se mi nečekaně rychle dostalo odpovědi.

„Potom přišla Magda," pípla.

„Sem? Kdy?"

„Po půlnoci. Bylo už skoro půl jedné."

„Co ti chtěla? Proč to nenechala na ráno, vždyť já jsem na ni..."

„Magda nikdy nic nenechává na ráno," řekla trpce. „Odkáživa dělá, co ji právě napadne - a dělá to hned. Přišla kvůli tomu obrázku. Přišla mi říct, že už má dost mého špinavého slídění - tak to řekla. Strašně jsme se pohádaly, já -" Zase se začala dusit pláčem.

„Přiznala ses, že jsi volala Macháčka?"

Zaťala zuby a přikývla.

Tak to přece byla Marléna, kdo volal do vinohradského bytu. „A ona?"

„Myslela jsem, že na mě skočí a zabije mě. Potom byla najednou jako kus ledu. Řekla, že mě už v životě nechce vidět. Že už k ní nesmím vkročit. Že Viktor jistě pochopil, jaká jsem hnusná pletichářka, a proto se ani nenamáhal mi volat. Že jsem tímhle pro něj přestala existovat..." Nemohla dál.

Hlavou mi pádily myšlenky rychlostí filmového pásu. Ať řekla Marléna své provinilé sestřičce cokoliv, nebyla si jista, že Macháček nepopřál sluchu jejímu udavačskému vzkazu. Nejela rovnou od Bětky za mnou, ale napřed si obezřele ověřila, co se na Vinohradech děje. Ale proč okamžitě nepromluvila? Ohlásil jsem se přece jménem. Proč hned nevysypala - jdi pryč, počkej na mě třeba - - - Zmocnila se mě bláhová myšlenka, že nechtěla, abych věděl, že na ni čekám v bytě jiného muže.

Potlačil jsem ji, ale vetřela se mi znovu v podobě představy Marlény, jak s aureolou mučednice kolem zlaté hlavy čelí dotěrným otázkám neurvalých vyšetřovatelů. Šetří mě a neprozradí, že jsem strávil část noci v bytě, kde se stal zločin.

Ted' jsem si byl jist, že Macháček tam přišel přede mnou. Děsivé pomyšlení, že jsem byl v bytě současně s vrahem, se rozplynulo před logikou důsledků Bětkina nelogického a zbrklého udavačského jednání. I když jsem spal, těžko jsem mohl věřit, že by mě příchod dvou lidí neprobudil. A těžko by mi to uvěřil někdo jiný.

Podíval jsem se na Bětku, seděla sklesle, pohroužena do svého žalu a výčitek svědomí. Nemohl jsem jí pomoci. Ani jsem o to nestál. Ať se vyrovná se svou vinou, jak umí. Mně záleží jen na té druhé, která se v mých očích neprovinila ničím jiným než lehkomyšlností - ať o ní Bětko říká cokoli.

Vstal jsem. Bětko se ani nepohnula. Zaváhal jsem na okamžik, nerozhodně jsem pohlédl ke dveřím. Měl bych možná požádat Zinu Zikmundovou, aby na ni dohlédla. Ví bůh, co je schopna provést.

„Nechceš, abych zavolal paní Zikmundovou?“ zeptal jsem se jí.

Zvedla ke mně zoufalé oči. „Proč?“ „No... Měla by se o tebe postarat nějaká rozumná ženská.“

„Ta?“ řekla Bětko s ubohým pokusem o úsměšek. „Vždyť je to cvok. Proboha, nic jí neříkej! Nestarej se o mě. Jdi.“ Pokrčil jsem rameny. Koneckonců, sama si o to řekla. Překročil jsem práh a potichu za sebou zavřel dveře.

Zůstal jsem stát a chvíli poslouchal, co se děje za nimi. Bylo tam ticho, neozval se už ani vzlyk. Přesto jsem se nemohl odhodlat odejít. Usoudil jsem, že bych se měl rozloučit s paní Zikmundovou.

Dveře obývacího pokoje byly maličko pootevřeny. Zlehka jsem do nich strčil. Odkryly mi pohled do té nepořádné kuchyňky, kde jsem naposled viděl paní Zikmundovou u sporáku. Ale zbyl tam po ní jen pach připálené cibulky.

Nakoukl jsem dovnitř, abych si ještě jednou prohlédl ten obrovský prázdný pokoj. Trhl jsem sebou. Nebyl prázdný. U stolečku, kde jsme s paní Zikmundovou popíjeli whisky, stál její muž a sahal po láhvi. Při vrznutí veřeje otočil hlavu. Naše oči se setkaly. Zarazil se s rukou vztaženou nad lahví. Potom mě poznal a udělal to, co jsem přinejmenším měl udělat já: omluvně se usmál.

Hleděl jsem na něj vyjeveně, jako nemrava přistižený u klíčové dírky. Pan Zikmund se taktně odvrátil. Popadl poloplnou flašku za hrdlo a odkráčel do těch nenápadných dveří, vedoucích kamsi do suterénu.

Vzpomněl jsem si, že paní Zikmundová vyčarovala tu láhev ze skrýše, v jaké se ve většině domácností alkohol neskládá. Ted' mi napadlo, proč ten divný obyčej.

Ten z dálky mladě vyhlížející muž s nehybnou tváří a bůhví kam zahleděnýma očima mohl být vzorným prototypem tichého a mírného notorického alkoholika.

Vystoupil jsem z autobusu a šel nahoru na Národní třídu po schodech z Divadelní ulice. Co schod, to velehora. Stanul jsem proti sluncem ozářené budově Akademie bledý a zpocený. Kolena se mi chvěla.

Už se vám někdy stalo, že někoho, na kom vám strašlivě záleží, sebrala kriminálka v souvislosti s vyšetřováním vraždy? Už jste byli sami do takové záležitosti zapleteni? Už jste našli mrtvého člověka v bytě, kde jste čekali na příchod dívky, na niž čekáte už několik let? Prožili jste noc plnou děsu a téměř celý den nejistoty, nerozhodnosti, sbírání drobtů pravdy a mučivého odhodlání, abyste se dopracovali jediného nezvratného poznání - že musíte jít na Bezpečnost?

Ještě včera bych se pobaveně usmíval každému, kdo by mi položil takovéto otázky. Samozřejmě, řekl bych. Kdyby se mi něco takového přihodilo, nebudu se chovat jako všichni ti debilní hrdinové detektivních románů, kteří zamlčují před vyšetřovatelem důležitá fakta jen proto, aby se dostali do malérů, které zaplní autorovi dvě stě stránek rukopisu. Naopak - co nejrychleji vyklopím všechno, co vím, v pevné víře, že svou věc skládám do rukou odborníků. Jsem přece nevinný a nemám se čeho bát.

Takže zbývá jen vyhledat sídlo patřičné instituce, ve vrátnici se zeptat, kdo dělá případ Viktora Macháčka, předstoupit před příslušného vyšetřovatele, pošeptat mu svoji výpověď a shodit své břemeno na jeho bedra. A ještě pár maličkostí: vysvětlit svůj vztah k Marléně, přesvědčit toho jistě tolerantního pána, že Marléna, přestože si do bytu, kde žila s jedním mužem, přivedla na noc jiného, je dívka neschopná jakéhokoliv podrazu, a na závěr podotknout, že jsem se na tuhle rozmluvu musel napřed vyspat a pak se víc než půl dne procházet na čerstvém vzduchu. To ho jistě uspokojí natolik, že mi vloží do náruče Marlénu a s omluvami nás pošle domů.

Jenže já to nemůžu udělat. Nedokážu to. Kdybych aspoň věděl, za kým konkrétně jít. Představa, že se budu možná muset probíjet ke kompetentní osobě přes bůhví kolik podřízených orgánů, že budu muset svoji výpověď dvakrát - nebo třikrát - nebo víckrát opakovat, mě ochromovala.

Kolem mě přešla babka v kabátě až na paty a v šátku, přes nějž měla nataženou ještě pletenou čepici. Vypadala jako ruská matrjoška. Zastavila se u zídky, po níž se procházeli holubi, a položila na ni štos potištěného papíru. Sluníčko opustilo secesní fasádu Akademie, od Petřína táhly nízké, modrošedé mraky a v zešeřelé ulici oranžově zasvítily pomeranče ve výloze protějščího obchodu. Babka si stáhla tlusté rukavice, pod nimi měla ještě jedny, bez prstů.

„Večerní Praha!“ zaječela. „Populární hudebník nalezen mrtev! Vražda na Vinohradech! Bezpečnost hledá muže, který - - -“

Na Národní třídu padla polární noc.

„- v kritickou dobu telefonoval - - -“

Jako záblesk polární záře mě oslepila hrůza. V jakoupak kritickou dobu! Když jsem volal k Salomonovům, byl Macháček už nejméně dvě nebo tři hodiny mrtev.

Vyhrábl jsem z kapsy hrst desetníků a bez počítání je nasypal babce do dlaně. Otevřel jsem večerník; a tam to všechno bylo.

Muzikanta našla až dnes ráno paní, která mu chodila uklízet. Měla klíč od bytu. Bezpečnost hledá muže, který telefonoval asi o půl třetí ráno, pravděpodobně z budky v blízkosti hlavního nádraží.

Vzpomněl jsem si na houkající vlak. Paní Salomonova měla dobrý postřeh.

O kritické době tam nic nestálo. Kamelotka měla zřejmě jazyk vytrénovaný na vyhlašování zpráv z černé kroniky.

Uvědomil jsem si, že než něco udělám, měl bych si ověřit, že Viktor Macháček skutečně odjel z rozhlasového studia před půlnocí, vzápětí poté, co mu tam Bětko nechala vzkaz.

Ještě že ten poskok měl takové lehce zapamatovatelné jméno.

Stálo mě dvě koruny a dvacet minut času, než jsem zjistil, že pana Mašinku najdu nejspíš v karlínském studiu. Rozjel jsem se tedy do Karlína.

Dívka, která mi připomněla odborně zkrášlenou a vylepšenou Bětku, mi na půl úst sdělila, že pan Mašinka tu ještě není. Zklamání na mé tváři ji trochu obměkčilo. Dozvěděl jsem se, že Mašinka přijde snad kolem sedmé.

Zakoktal jsem, že s ním potřebuju hrozně nutně mluvit. A že to spěchá.

Dívka pokrčila rameny. „Nevím, kde byste ho našel. Zkuste to teda dřív," poradila mi, „ale radši si sem napřed zavolejte." . „Dala byste mi číslo?" řekl jsem.

Podezíravě po mně mrskla očkem, ale vyhověla mi.

Bylo pozdní odpoledne a tramvaje byly nabitě, tak jsem šel pěšky přes Poříčí, kolem nádraží Praha-střed a Opletalovou na Václavák. Žaludek se mi svíral, ale na jídlo jsem neměl ani pomyšlení.

Zastavil jsem se v mléčném baru a dal si sklenici kakaa. Upíjel jsem horký nápoj, zasmušile zíral výkladní skříní na proud lidí na chodníku a mimoděk poslouchal rozhovor dvou dívek, zobajících u sousedního pultíku cosi, co bylo zřejmě obědem a večerí současně.

„Jakmile něco seženu, nezůstanu v tom babinci ani minutu," říkala jedna hlasem plným tvrdohlavého odhodlání.

„Ale podnájmy jsou drahý," namítla druhá. „A nevíš, na koho narazíš. Jedna moje kámoška tak málem spadla do pěknýho maléru."

Otočil jsem se po nich. Byly drobné, štíhlé, ne díky sportu, ale z podvýživy, nožky jako hůlky v kozačkách za sedm stovek, obě ve stejných bílých, značně špinavých kožíšcích a čepicích stažených na obočí.

„Do jakého maléru?"

„Bydlela u nějakého chlápka, co vykrádal auta. Když ho sebrali, tahali ji tejdén po výslechách."

„Ona v tom jela s ním?"

„Ne. Ale nevěřili jí to. To je přece jasné, svobodná holka v bytě u mužského - - -“ Dívka strčila do pusy zbytek chlebičku a smutně se zadívala ven.

„Měla smůlu,“ prohlásila s přehledem druhá. „Ale radši bych bydlela s kriminálním než s těma nánama v ženskéch domovech.“

Ženské domovy. Co mi to říkala Bětko v Kotvě? Nevěnoval jsem tomu pozornost, myslel jsem si, že se vytáčí, ale... Co když nelhala? Marléna možná opravdu má nějaký vlastní byt, který používá jen v nouzi. Kde vůbec strávila zbytek dnešní noci? Jenže... Kde to je? Znáám z doslechu akorát Ženské domovy na Smíchově, ale ty Bětko určitě nejmenovala.

Obrátil jsem se k děvčatům a málem je oslovil. Ta, která toužila po soužití s kriminálním, mě sjela pohledem, který se ze zvědavého změnil v ledově odmítavý. To se ví, že mě pořádná večere nekoukala.

Protáhl jsem se za jejími zády a poklusem si to namířil k telefonní budce. Otevřel jsem seznam. Ženské domovy Viz Domovy pro svobodné pracující. Dejvice - Holešovice - to určitě nebylo ono - Nové Město - Bělehradská - tady to je. Sejmul jsem sluchátko a vytočil číslo.

„Mohl bych mluvit se slečnou Zemanovou?“ řekl jsem, sotva to v přístroji zašumělo.

„Kdo volá?“ zeptal se nemladý ženský hlas. Než jsem stačil pomyslet na opatrnost, představil jsem se. „Prosím vás, je to naléhavé,“ dodal jsem, jak jsem doufal, sugestivně. Naděje, která se mě zmocnila, když žena neprojevila podiv, že

volám někoho, koho neznám, mě zbavila všech zábran.

„Okamžik,“ řekla žena.

„Počkejte,“ vykřikl jsem v návalu paniky. „S Marlénou Zemanovou - Marií Magdalénou.“

„Jistě,“ řekla udiveně. „Jinou Zemanovou tady nemáme.“

Krev mi ustoupila z hlavy tak rychle, že se mi zatmělo před očima. Čekal jsem dvě tři nekonečně dlouhé minuty, vlhký bakelit sluchátka mi klouzal v ruce.

„Haló,“ zaznělo mi do ucha.

„Ano, tady jsem,“ vyhrkl jsem.

„Slečna Zemanová není bohužel doma. Chcete jí něco vzkázat?“

Moje naděje poklesla jako barometr před blížícím se uragánem.

„A - - - kde je?“

„Nevím,“ pravila laskavě ta podivuhodně trpělivá žena. „Mohla bych vám zavolat jedině její spolubydlící.“

„To byste byla hrozně hodná.“ Přehodil jsem sluchátko do druhé ruky. Tentokrát jsem čekal o něco déle. Potom znatelně mladší, udýchaný hlas řekl chvatně: „Haló? Co si přejete?“

„Potřebuju mluvit s Marlénou,“ řekl jsem bez okolků, povzbuzen přívětivým chováním starší ženy.

„A co chcete po mně?“ odsekla. Někdo vedle ní řekl cosi, co znělo chláholivě.

„Kdo volá?" pokračovala umírněně, ale pořád netrpělivě. „Prosím vás, jsem na odchodu do práce - - -"

Znovu jsem vyslovil své jméno. „Kdy jste naposled viděla Marlénu," vyhrkl jsem na ni ve strachu, že zavěsí.

Chvilinku mlčela. Pak řekla: „Proč?" Zdálo se, že zapomněla, že spěchá.

„Protože... Musím vědět, co s ní je! Kde je, víte to vůbec? Vráť se dnes?" Uvědomil jsem si, že křičím jako blázen. Zmlkl jsem.

„Moc se ptáte," řekla dívka chladně. „Zvlášť po telefonu. Neznám vás, Marléna o vás nikdy nemluvila... Co jí chcete?"

„Musím s ní mluvit," zasípal jsem. „Prosím vás, mějte rozum..."

„To právě mám," pravila rozzlobeně a znovu se odmlčela. Už jsem měl strach, že mi utekla, když se ozvala: „Nemůžu vám říct, kde je Marléna. Jestli se to chcete dozvědět, přijďte za mnou. Po telefonu s vámi mluvit nebudu."

„Vždyť jdete do práce," namítl jsem. „A já nemůžu čekat..."

„Nemusíte. Přijďte tam za mnou. Dělán provozní v Maroku, budu tam dnes celý večer." Zavěsila.

Udělal jsem totéž a opustil telefonní budku.

Šel jsem dolů k Můstku. Byla už docela tma a zástupy lidí spěchajících z práce prořídly. Měl jsem stejný pocit jako kdysi na jaře, ještě doma, když jsem z mostu hleděl na opadávající velkou vodu. A stejné jako tehdy se nade mnou rozklenula duha. Zvedl jsem hlavu a uviděl neon obkreslující siluetu dlouhonohé dívčí postavy. Připomněla mi jiný obraz, podobiznu dívky, která mi odjakživa laškovně unikala a která teď, když už přestal každý špás, se mnou hrála jakousi podivnou hru. Ten hovor s její spolubydlící, zaměstnanou ve vinárně, kde se k Marléně chovali jako k členu rodiny, mě upozornil, že její soukromý život, do něhož mě ostatně nikdy příliš nevpuštěla, se za poslední dva roky ubíral po pěkně křivolakých cestičkách.

Na tváři mě něco zastudilo. Byl to sníh, který se ve velkých mokrých vločkách začal řídce snášet z oblohy, temné a neproniknutelné za sítí světel pokrývajících Václavské náměstí.

Znovu jsem vstoupil do telefonní budky a vytočil číslo, které mi dala slečna v karlínském rozhlasovém studiu. Po dlouhém vyzvánění zvedla sluchátko.

„Rozhlas," řekl ostrý, netrpělivý hlásek tónem, který na jediném slově dokázal vyjádřit, jak neodkladně zaměstnána je osoba, se kterou hovořím.

„Pan Mašinka už je? - - -"

„Není," odvětil stroze ten důležitý hlásek.

„Počkejte - mluvil jsem s vámi odpoledne. Vzpomínáte si?"

„Ano," připustila neochotně. „Pan Mašinka tu měl být už ve čtyři."

„Ale vy jste mi říkala, že až v sedm!"

„Zmýlila jsem se," řekla podrážděně. „Nepřišel doted'ka. Pan režisér se velice zlobí. Můžete Mašinkovi vyřídit, že už nemusí chodit vůbec."

Odstraněno: -

Odstraněno: -¶¶
¶¶

Odstraněno: -

„Ale - kde ho najdu? Nevím, kde bydlí - znáte jeho adresu?“
„Okamžik.“ Uslyšel jsem zvuk otevírané zásuvky, netrpělivé usyknutí a pak: „Vršovice, Černomořská 10.“ Cvak.
Pochopil jsem, proč ta ochota vyhledat Mašinkovu adresu. Ta dívka se způsoby odkoukanými od velkých šéfů zřejmě nade všecko ráda dává lidem padáka. Jenom jsem nemohl pochopit, jak lze tak snadno někoho vyhodit z práce.
Podíval jsem se na hodinky, bylo sedm pryč. Do Vršovíc bylo daleko a neměl jsem ponětí, kde leží Černomořská ulice. A v Maroku na mě čekala ta neznámá informátorka -a čerstvé zprávy o Marléně.
Vypadalo to tu skoro stejně jako včera touto dobou. Tentýž starý Mistr seděl u téhož stolu a tentýž odporný číšník právě nakláněl nad jeho sklenici láhev se známou vinětou. V křesílku u krbu se rozvaloval ten ramenatý chlápek v importovaném sáčku. Při mém příchodu se fialová bambulka mezi jeho očima pohnula, jako by věřil. Sklouzl skelným pohledem po mé odrbané bundě, utkvěl někde na mém žaludku a řekl cosi svému společníkovi. Snědý krk, čouhající z bílého límečku, se pootočil, muž v korektním černém obleku zvedl ruku a strčil si mezi tlusté rty cigaretu. Měl nažloutlou pleť a neklamně hamitský profil.
Zamířil jsem ke stolečku pod tou ponurou mazanicí. Vrchní se napřímil a servilní úsměv na jeho tváři zhasl. Prkenně vykročil ke mně.
„Dobrý večer,“ řekl, jako by měl plná ústa písku.
Nonšalantně jsem mu pokynul a usedl. Ať si mě ta Marlénina tajnůstkářská přítelkyně vyhledá sama. Já se po ní ptát nebudu - rozhodně ne tohoto výlupka všech číšnických ctností.
Koukal na mě, jako bych byl hromádka bláta. Usmál jsem se na něj jedním koutkem, jak jsem doufal, zlotřile a ledabyle jsem se rozhlédl po vinárně.
Do dveří vstoupila dívka v přiléhavém kožíšku a v čapce jako koupací čepice. Přešla po plyšovém koberci, stáhla si rukavičky a spolu s kabelkou je odložila na barpult. Obrátila se a zapátrala mezi řídce obsazenými stoly. Její decentně nalíčené a moje vyvalené oči se setkaly. Dívka mi nenucené zamávala.
Poznal jsem v ní tu slečnu z Kotvy, co se ráno nemohla rozhodnout mezi pianinem a křídlem.
Vrchní trčel nade mnou jako kaktus na poušti. Na tenkém, jaterními skvrnami pokrytém krku mu pulsovala modrá žíla. Sledoval jsem jeho pohled, upíral ho na tvář pořízka s višní místo nosu.
Dívka sebrala z baru svoje věci a znovu, tentokrát důrazně, na mě kývla. Vstal jsem a šel k ní. „Dobrý večer,“ řekl jsem. „Vy jste -“ „Helena Lukešová.“ Podala mi ruku. „Jestli se mnou chcete mluvit, pojdte. Nemám moc času.“ Zamířila do dveří za barem. Následoval jsem ji.
Vedla mě nevelkou temnou místností, zařízenou jen basami a kartóny plnými lahví, do cimírky ještě menší. Vypadalo to tady jako v kanceláři a taky to kancelář byla. Dívka hodila kabelku na stůl pokrytý sklem, opřela se zadečkem o jeho okraj a zabořila ruce do huňatého límce. „Tak co chcete vědět?“ zeptala se mě vlídně. „Jak jste mě poznala?“ řekl jsem

podezíravě. Sladce se usmála. „Byl jste tu přece včera s Marlénou. Viděla jsem vás.”

„Já vás taky. Ale ne včera tady. Dnes v Kotvě.” Na vteřinku se zarazila, pak se zasmála nahlas. „Vy jste si mě všiml?” S nedůvěrou potřásla hlavou.

„Jo. Byla jste nenápadná jako to koncertní křídlo, za kterým jste se schovávala.”

Stále s úsměvem zvedla ruce a sňala čepičku. S popelavý-mi, dětsky ostříhanými vlasy vypadala jako sedmiletá holčička.

„Schovávala?” řekla pobaveně. „Dokonce před vámi, ne? Proč jsem se teda s vámi sešla - přece jsem nemusela.” Shodila z ramen kožich a předvedla se mi v červených pletených šatech, důmyslně podtrhujících tu podobu s módní panenkou. Obešla stůl, sedla si a úsměv zmizel. „Co chcete,” řekla. „Opravdu nemám čas. Já tady pracuju, víte.”

Rozhlédl jsem se. Na stěnách visely obrázky vystříhané ze zahraničních kalendářů. Prachobyčejná kancelářská registračka s napůl spuštěnou roletou překypovala nepořádně srovnanými stohy papíru. Slečna Lukešová zřejmě vedla administrativní agendu Maroka dost bordelářsky. Pod oknem, přikryty kostkovanou dekou, se značily hranaté tvary jakýchsi předmětů, snad dalších šanonů. Na nich se povalovaly rozházené listy papíru, které sem zřejmě snesl průvan, pronikající pootevřeným oknem, zastřeným neprůhlednou záclonou. Pod sklem na stole byly vystaveny barevné pohlednice. Na skle spočívaly drobné ručky slečny provozní, s hezky upravenými perleťovými nehtíky, a pohrávaly si se spirálovitou šňůrou telefonu.

„Už jste se přesvědčil, že tady se Marléna neskrývá?” zeptala se a významně pohlédla na hodinky. Byla to titěrná tretka posázená kamínky a nevypadala lacině.

To mě upamatovalo, že tady mařím čas, cennější pro mě než pro tuhle uštěpačnou dívčinu. „Kde je? Víte to?”

Uhnula očima. „Nevím, kde je teď.”

„Děláte si ze mě blázna? Proč jste mě sem pozvala?”

„Já jsem vás nezvala,” řekla zvysoka. „Vnutil jste se mi. Opravdu nevím, kde Marléna je. Když se vrátila z - od výsledku, převlékla se a odešla.”

„Skutečně ji pustili?” zeptal jsem se nedůvěřivě.

„Ano. Má přece alibi, byla tady, s vámi. Vidělo ji pár desítek lidí. Když jste odešel, zůstala tu se mnou. Pro samotné děvče není právě příjemné jít v noci sama domů. Chodívaly jsme spolu.”

Byla sebejistá a přesvědčivá. Praktická mladá žena, jejíž fantazie stačí právě tak na představu nepříjemností, které by ji mohly potkat v noci cestou z Maroka.

„To jste jim řekla?” pravil jsem sarkasticky.

„Ovšem. Vyslychali ji jen proto, že znala Macháčkovo soukromí. Myslím, že jim moc nepomohla.” Naklonila se nad stůl a zaklesla prsty do sebe.

„Podívejte se, Tony... Můžu vám tak říkat, ne? Jsme přece oba Marlénini přátelé.” Usmála se a v růžových tvářích se jí udělaly důlky. „Bydlím s ní

Odstraněno: -

skoro dva roky," zvažněla. „Znám ji dost dobře, možná líp než vy. Nedramatizujte si ji. Ocitla se v ošklivé situaci, ale v podstatě je z ní venku. Nic jí nehrozí - a dnes už není takový blázen, aby dělala hlouposti kvůli - -" Zamračila se a potřásla hlavou, jako by sama sebe potřebovala přesvědčit.

„Jste si jistá, že je z toho venku? Ona vám to řekla?" Nechtělo se mi věřit, že by to Marléně prošlo tak jednoduše.

„Ano. Včera v noci do toho bytu přece vůbec nevšedla."

„Kde tedy byla? Kam šla, když..." Odmlčel jsem se. Uvědomil jsem si, že Helena nejspíš neví, kde jsem byl já.

„Vždyť jsem vám to řekla - domů. Do našeho pokojíčku v tom dívčím penzionátu," řekla udiveně. „Byly jsme spolu až do rána. Když pro ni přišli, ještě jsme spaly. Šla jsem do Kotvy, abych řekla její sestře, co se stalo. Je to hysterka. Věděla jsem, že začne vyvádět jako blázen, až se to dozví. Chtěla jsem s ní mluvit první, ale byl jste tam vy."

„Víte jistě, že Marléna nešla v noci na Vinohrady?" Odmítal jsem přijmout skutečnost, že mě Marléna tak bezstarostně hodila napospas rozlícenému Macháčkovi - nebo Bezpečnosti.

„Jistěže ne," řekla netrpělivě. „Neměla přece -" zarazila se.

„Co?"

„Neměla k tomu důvod," dokončila opatrně. „Její - - Viktor měl přece být do rána ve studiu. Myslíte, že tam šla objímat jeho polštář?"

Jako mračno prachu mě oslepila žárlivost, nesmyslná, zbytečná. „Co pro ni znamenal Macháček?"

Helena na mě upřela oči plné účasti. „Nevím. U Marlény nikdy nevíte, jak moc jí na čem záleží. Ale nebojte se o ni. Teď už není taková husička, aby - -"

„Aby co?" zeptal jsem se nechápavě.

Hleděla na mě zkoumavě, v očích se objevila nejistota.

Cítil jsem, jak mi po páteři běhají mravenci. To, co už podruhé naznačila, mě zatím nenapadlo. Ve svém sobectví jsem vůbec nepomyslel na to, že smrt Viktora Macháčka znamenala pro Marlénu víc než ty nepříjemnosti spojené s výslechem na Bezpečnosti. Že si teď možná někde zoufá, opuštěná a týraná výčitkami svědomí. Co když...

„Panebože," řekl jsem nahlas. „Co když udělá nějakou hloupost."

„O to se člověk dvakrát v životě nepokusí. Zvláště když za to už jednou zaplatil tak jako ona."

Vytřeštil jsem oči na tu oblou, nevinnou tvářičku, která mi tak samozřejmě odhalovala nehorázné události z neznámých dvou let Marlénina života. Teď se zarazila a v rozpacích skousla dolní ret.

„Vy jste to nevěděl?"

„Ne. Povězte mi to," zachraptěl jsem.

Zaváhala. Pak řekla zdráhavě, jako by podlehl mému naléhání.

„Marléna se kdysi trávila. Prášky. Kvůli tomu pánovi, co ji přivedl do Prahy - a taky do jiného stavu."

„Jak to dopadlo?" Měl jsem pocit, že mě někdo zmrazil na minus pět set stupňů a teď mě polévá vodou.

Odstraněno:

Odstraněno: pro-toženíž

„Dobře, Marléně vždycky všechno dobře dopadne. Našli ji včas. O dítě přišla. Psychiatři ji rozebrali a zase složili dohromady, takže byla jako nová. Ten pán skončil hůř. Zašili ho.“

„Proč?“

„Je na to zákon. Kdo jiného pohne k sebevraždě, může dostat až tři roky. Stačí, aby došlo k pokusu o sebevraždu. A jestli jde o osobu neplnoletou nebo těhotnou ženu, může to být taky osm let. Marléna byla těhotná - a bylo jí sotva osmnáct. Pan Svoboda měl štěstí, že nevyfasoval víc.“

„Kdo?“

„Vladimír Svoboda. Známy fotograf a výtvarník. Tenkrát partie - bohužel ne na ženění. Jeho ---" Hovořila trpce, ale její obličej neztratil tu sladkou polevu a dětsky nevinné oči ani o poznání nezměnily výraz. Telefon na stole slabě cinkl. Zarazila se a zhluboka se nadechla.

Helena zvedla sluchátko. „Prosím," řekla nevrle.

Chvilku naslouchala někomu, kdo si na ni vzpomněl v kruhu hlučně se bavící společnosti. Zdálo se, že se jí tím nezavděčil. Mračila se a několikrát otevřela ústa, aby ho přerušila.

„Ale on - - -" řekla konečně a hned zase zmlkla. „No dobře," přisvědčila nakonec neochotně. Zavěsila. Vteřinu se mračila na přístroj, potom vstala. „Musím už jít," oznámila mi. „Nezlobte se, jsem v zaměstnání.“

„Počkám," navrhl jsem jí rychle. „Tady - nebo..." Následoval jsem ji ke dveřím.

„To nejde," odbyla mě. „Tady zůstat nemůžete. A v lokále byste seděl zbytečně. Marléna sem nepřijde. Myslím, že je u Bětky. Měla by ji odvézt k matce." Netrpělivě mě pobídla ven.

V tom neosvětleném skladišti mě chytila za ruku. „Můžete jít tudy." Otevřela dveře utopené mezi regály a vystrčila mě do chodby. Manipulovala se mnou rychle a bezohledně, jako

bych nebyl víc než basa prázdných lahví. „Sbohem." Přirazila za mnou dveře.

Zůstal jsem stát v chodbě, spoře osvětlené žárovkou nad schodištěm stoupajícím nahoru. Proti schodům byly domovní dveře, vedle nich blok schránek na dopisy. Vinárna Maroko byla umístěna v přízemí obytného činžáku, ale zdálo se, že její provoz nijak neruší spánek nájemníků. V chodbě bylo ticho.

Opřel jsem se o dveře skladu a pokoušel se strávit tu historku z Marléniny minulosti. Jestli byla pravdivá, muselo se to stát brzo poté, co Marléna odešla z domova. Nebylo jí moc přes osmnáct... Tak ten muž, který ji odvezl, byl Vladimír Svoboda, fotograf a výtvarník. Škoda, že jsem se na něj tehdy nepodíval zblízka. Znal jsem to jméno. Vlastnil jsem jeho překrásnou fotografickou publikaci o staropražských zahradách. Nefotografoval asi jenom zahrady. Ta fotka otištěná v Playboyi byla nejspíš jeho dílo. Kdopak je povznesen nad snadný

výdělek. Jenže - kdy ji tam poslal? Jestliže dostal tři roky, tak ještě sedí. A ten magazín byl letošní. Jak vlastně dohnal Marlénu k pokusu o sebevraždu? Co soud klasifikuje jako psychický nátlak - pouhý fakt, že si ji nechtěl vzít, když byla těhotná, nebo... Přes dveře ke mně dolehly neomylné zvuky zaplněného nočního podniku. Vyvolaly ve mně obraz Maroka kypícího horečnatým nočním životem, jak jsem ho zažil včera. Ale nemusel jsem vzpomínat na včerejšek. Stejně zvuky přehlušovaly ten hlas v telefonu, co dával Heleně pokyny, které se jí nelíbily. Podle zvonění to nebyl hovor zvenčí, ale z druhého přístroje, umístěného nepochybně ve vinárně.

Zvuky přestaly stejně náhle, jako se ozvaly. Někdo zavřel dveře mezi vinárnou a skladem. Možná ten, kdo dal té prolhané kočce příkaz, aby mě vyexpedovala. Možná - Marléna.

Vydal jsem se na ten konec chodby, kde jsem v šeru tušil dveře vedoucí do dvora.

Dvorek byl malý a tmavý. Svítilo tu jen jediné okno v přízemí, zastřené barevně potištěnou záclonou. Nad ním v temnotě byla další, slepá a mlčenlivá, přestože bylo sotva devět hodin. Patřila asi kuchyním bytů, jejichž obyvatelé v tuto dobu sedí nejspíš u televizorů. Vysoké zdi čínáku svíraly dvorek ze všech čtyř stran. Připadal jsem si jako na dně prostorného světlíku.

Opatrně jsem se přikradl k oknu. Jak jsem tušil, bylo pootevřené. Okenní parapet byl zvenčí stejně vysoko jako z místnosti. Prostrčit ruku škvírou a poodhrnout záclonu bylo snadné, ale neudělal jsem to. Všemi smysly jsem se pokoušel odhalit, co se děje uvnitř.

Stál jsem tam tak dlouho, že jsem ztratil pojem o čase. V místnosti se nehýbal ani dech. Pomalu jsem se utvrdil v přesvědčení, že za tu dobu by se každý, kdo by byl uvnitř, musel prozradit. Natáhl jsem paži a odhalil cípek záclony.

Kancelář byla prázdná. Na stole stále ležela Helenina kabelka. Nezdálo se, že by se pilná dívka spěchala oddat pracovnímu úsilí.

Strčil jsem do okenního křídla a přehodil nohu přes parapet.

Zapomněl jsem, že slečna provozní skladuje pod oknem jakési zbytečné spisy. Jedna noha se mi zamotala do deky, kterou byly přikryty. V marné snaze zachovat rovnováhu jsem rozhodil ruce, porazil židli a padl na stůl. Obsah kabelky se rozsypal po podlaze. Přitom všem jsem nadělal kravál jako menší beatová skupina.

Ale nikomu to nevadilo. Od lokálu mě dělil sklad, opatřený dobře zvukově izolovanými dveřmi. Kdo by je otevřel, včas by mě varoval.

Zavrtěl jsem končetinou, uvězněnou v tom kuse poddajné tkaniny, a postavil se pevně na nohy. Ale jistotu jsem tím nezískal. Teď když jsem se sem téměř bez úrazu dostal, nevěděl jsem co dál. Jestli chci zjistit, proč Helena tvrdila, že Marléna odešla z Maroka až s ní, tak jsem neměl lézt dovnitř. Měl jsem zůstat pod oknem tichý jako myška a natahovat

uši. Teď mi nezbývá než napravit svou chybu a stejnou cestou, kudy jsem sem vlezl, ustoupit do výhodnější pozice.

Sklonil jsem se a jal se sbírat ty drobnosti, které vypadly z Heleniny kabelky. Peněženku, titěrnou taštičku s líčidly, hřeben, kapesník. Průkazku na tramvaj a kroužek se dvěma klíči. To bylo všechno. Nacpal jsem to do kabelky, zavřel ji a položil na stůl. Zvedl jsem ten kus hadru, který se mi připlétl pod nohy, a roztřepal ho. Vypadlo z něj něco, co třesklo o podlahu, až jsem leknutím nadskočil.

Byly to jenom klíče navlečené na hezké miniaturní podkůvce, která mi nebyla neznámá. Naposled jsem ji měl v ruce dnes k ránu, když jsem v panice prchal z domu na Vinohradské číslo čtyřicet dva. Zapomněl jsem je v zámku a o půl hodiny později jsem je tam už nenašel. Vzala je Marléna, nebo ta dívka, která tvrdila, že s ní strávila zbytek noci? Kdo komu pak poskytl alibi?

S klíči v jedné a s hadrem v druhé ruce jsem zíral před sebe a lámal si hlavu s odpovědí na tuhle otázku. Pak se moje oči zaostřily na to, nač jsem je upíral. Ta hranatá hromádka nebyly šanony, jak jsem se mylně domníval. Pod oknem, pěkně srovnány, ležely vedle sebe kartóny amerických cigaret a skotské whisky. Nebýt těch klíčů, pravděpodobně bych si neuvědomil, že jejich značky a množství odpovídají zásobám, nad nimiž jsem se pozastavil v bytě pana Macháčka. Zmocnilo se mě tušení, že něco, kolem čeho chodím už dvacet čtyři hodin jako slepý, mám na dosah ruky.

Kdesi nablízku se ozval ostrý zvuk. Lekl jsem se. Hodil jsem málem podlehl nutkání z něj vystoupit a s úklonou ode-

Než jsem stačil vylézt ven, dveře ze skladu se otevřely. Záclona zavlála v průvanu a pak se složila do přirozených záhybů. Zůstal jsem za ní, zády opřen o tabuli neotevřeného křídla, nohy ukryté za tou pozeňnanou skládkou alkoholu a nikotinu.

Uslyšel jsem kroky dvou lidí. Jedny se zastavily na prahu a někdo zavřel dveře. Druhé, lehké a zdráhavé, se blížily ke mně. Skrčil jsem se do svého pochybného úkrytu, v němž jsem si připadal jako Polonius za čalounem, a na okamžik jsem málem podlehl nutkání z něj vystoupit a s úklonou odejít. Kroky mě minuly, někdo se téměř dotkl záclony, povzdychl a usedl ke stolu. Už jsem zvedl ruku na obranu.

Zavanul ke mně dech jarních květin, vody a slunce a čehosi dalšího, nepojmenovatelného, což všechno dohromady skládalo specifickou vůni, která mě po léta přiváděla do stavu ochrnutého idiota. Přiblížil jsem oko ke škvíře mezi oběma díly záclony a uviděl zlatou hlavu, opřenou o ruce složené na stole. Dva kroky ode mne seděla Marléna a vypadala, že je na pokraji sil.

Moje srdce se rozšířilo, div mi neroztrhlo hrudník. Vteřinu jsem setrval v bolestném a přitom uspokojujícím pohledu - ještě nikdy jsem ji neviděl tak zničenou. Hlas, který se ozval ode dveří, mi zabránil vystoupit v roli utěšitele.

„Marléno," řekl. „Ty pláčeš? Neplač!"

Odstraněno: -

Nepohnula se. Seděla sklesle - nebo zamyšleně - hlavu skloněnou, a muž, který ji oslovil s cizím přízvukem a špatnou výslovností, jí stejně jako já nemohl vidět do tváře.

Na rozdíl ode mne se s tím nespokojil. Uslyšel jsem pár rychlých kroků a pak zaskřípání podlahy, jak na ni dopadla něčí kolena.

„Marléno! Netrap se. Nemáš proč - pro toho komedianta? To nebylo nic pro tebe. Byla to jenom nula - co ti mohl nabídnout? Život ze dne na den - a každý ten den musel usilovat o to, aby lidi nezapomněli, že existuje. Co mu zbývalo pro tebe! Měla bys být ráda, že ses ho zbavila.“ Přes zřejmou rozdílnost mateřštiny jsem s neznámým řečníkem vřele souhlasil. Marléna - jestliže mlčení znamená souhlas - taky.

Cizinci to dodalo odvahy. „Ty potřebuješ něco docela jiného,“ řekl a v jeho hlase se ozvala naléhavá žádostivost. „Podívej se na mě - Marléno, prosím tě! Udělám všechno, co budeš chtít, jsi moje jediná -“

To se mi líbilo už méně. Marléně naštěstí taky.

Napřímila se v židli a odstrčila někoho, kdo se na ni zřejmě sápal.

„Nejsem tvoje,“ odsekla. „Dej mi pokoj. Kristepane, copak musíš právě teď začínat s těmi nesmysly?“

Neznámý se vztyčil a přestal být neznámý. Odkryl mi pohled na zažloutlou pleť a hamitské rysy obličeje, teď uraženě staženého.

„Nejsou to nesmysly,“ řekl dotčeně a blýskl na ni černýma očima. „Chci, abys se mnou odešla. Odjela - pryč, nadobro. Uvidíš, jak může vypadat život.“

„Kam?“ řekla Marléna s úsměškem. „Do Adenu nesmíš, co kdyby tě tam zastřelili... Jenže tady tě pravděpodobně zavřou. Kam chceš odjet?“

Takovým hlasem a tónem jsem ji ještě mluvit neslyšel. Tatam byla hravost, s níž přecházela všechny svoje i cizí maléry a jíž mi vždycky tak brnkala na nervy. To, co ji nahradilo, mi rozdíralo duši. Skoro jsem vystrčil hlavu, abych se jí podíval do obličeje. Zadržel mě krátký, ale zřetelný poryv zvuků z přeplněné vinárny.

Marléna ho zaslechla taky. Pootočila hlavu ke dveřím.

Ten frajer z Orientu, jak byl rozjetý, neslyšel nic. „- třeba zítra,“ říkal, „kam budeš chtít - v Itálii je - - -“

Klika cvakla. Do zaskřípání dveří řekl chraplavý mužský hlas: „V Itálii je život moc drahej. Tos chtěl říct, ne?“

Muž z Adenu se otočil tak prudce, že uhodil rukou o hranu stolu. Uslykl bolestí a ten druhý vydal chrčivý zvuk, který zřejmě považoval za zasmání. Drobné kroky přešly kancelář a o stůl se opřela ruka s perleťovými nehty. Do očí mi zasvítily rudé šaty. Stáhl jsem se do okenního výklenku, naštěstí poměrně hlubokého, jak tomu bývá ve starých domech, a škvíra v zácloně se zavřela. Vývoj situace se mi nelíbil. Nepotřeboval jsem oči, abych poznal majitele toho vypitého hlasu. Nemohl to být nikdo jiný než ten chlápek s vizáží hospodského vyhazovače, vystrojený jako diplomat o víkendu, který ještě přednedávnem krášlil zákoutí u krbu. A ten se mi zdál ze všech přítomných nejméně vhodným nálezcem mé osoby.

„Ahoj, Marléno," pokračoval. „Co tady děláš?" Mrazil víc než ledový průvan.

„Kam jsem měla jít," řekla Marléna uboze. „Co jsem -"

„Rozhodně ne sem," přerušil ji hrubě. „Esli máš naspěch, abys sehnala nového kořena, tak tohodle bych ti neradil."

„Nepleť se -" řekl chlápek z Adenu divoce, ale Helenin chladný hlas ho přerušil.

„Buď zticha, Hamide."

Marléna se umlčet nedala. Vyskočila, div nepřevrhla židli na mě. „Nesháním žádnýho kořena," vykřikla hystericky, „a rozhodně ne tady! Přišla jsem, abys mi vysvětlil, proč jsi mě táhl v noci na Vinohrady. Chtěl jsi mě do toho namočit? Měl jsi strach, že když se to dozvím až ráno od nich, že se sesypu a všechno vyklopím? Teď už přece nejde jenom o kšefty - o peníze - jde o krk! Ale mně ne. Tobě, Kotmele - o tvůj špinavý taxikářský krk - doufám, že tě za něj brzo pověsí!" Rozplakala se.

„Drž hubu," řekl Kotmel potichu, ale zuřivě. „Já jsem ho nezabil. Proč bych to dělal? Moh jsem ho z toho kšeftu vyšaltovat bez velkejch potíží - a měl jsem to taky v úmyslu. Nikdy jsme ho do toho neměli pouštět v takový míře. Ty muzikanti a herci, kterým nechával zboží, jsou jeden jak druhý cvoci. Ale tak praštěný, aby za flašku, která stála minulej měsíc sto páde, dávali dnes dvě kila, nejsou. Dělal si ceny podle toho, jak potřeboval prachy, a v poslední době byl pořád černej. Bylo jasné, že se co nevidět někdo naštvě a práskne to - a kdyby ho zmáčkli, on by nás shodil."

„To není pravda," odporovala Marléna chabě. Slzy z jejího hlasu zmizely.

„Je to tak," prohlásila klidně Helena. „Spousta lidí z jeho branže mu dlužila. Málokde se točí tolik peněz jako mezi nimi - a málokdo z nich je ochoten platit svoje dluhy. Mohla bych nechat obstavit gáži polovině našich stálých hostů -a nepochybuj u, že s druhou půlkou má kšefty, o kterých nevím, Václav."

„Václava sem nepleť," zamručel pan Kotmel. „Ten ví, co si může dovolit."

„Ano?" řekla Helena jízlivě. „Tak jak to, že minulý měsíc šla tržba důkladně dolů - a jeho číšnická prkenice je den co den stejně nabitá? Nepřestalo vám náhodou stačit to, o co se dělíme, a neudělali jste si soukromý meloušek? Nedodáváš mu nějaké pití, o kterém nevím? Dej si pozor,' Rudolfe. Nezapomeň, že vedoucí je můj přítel a jednou se ze špitálu vrátí. A když ne, dostanu to místo možná já - a já si vás už dovedu udržet pod palcem."

V mlčení, které nastalo po jejích slovech, jsem zaslechl tiché cvaknutí kliky a vzápětí zvuk způsobený mrštným pohybem těžké váhy. Následovalo zaúpění, při němž jsem zaťal zuby, abych sám nevykřikl.

„Pusť mě," vyjekla Marléna. „Nevím, proč bych měla poslouchat řeči o vašich špinavostech. Nic o tom nevím - nechci o tom nic vědět... Au!" zanaříkala znovu.

Odstraněno: -

„Tady zůstaneš," zavrčel Rudolf. Uslyšel jsem, jak s ní smýkl ode dveří.
„Taková laciná děvka mě nebude - - -"

„Nech ji," přerušila ho Helena. „Nic nezískáš, když ji budeš mlátit. Rozuměls?" vyjela na něj ostře.

Pan Kotmel zafuněl. Někdo cvakl zapalovačem, ucítil jsem vůni kvalitní cigarety a dostal strašnou chuť si zapálit. Blízko mě jako poplašené zvířátko rychle dýchala Marléna.

„Ode dneška je se všemi kšefty konec," pokračovala Helena a zadýmala z cigarety. „Alespoň tady - a načas. Pro mě za mě, prodávejte si dál. Ale ne v Maroku. Spousta lidí se zblázní radostí, když dostane kartón amerik nebo flašku skotské za polovinu toho, co by dali v krámě. Mimo tenhle podnik máte neomezené pole působnosti."

„Jo," pravil pan Kotmel otráveně. „Mezi paničkama, co sháněj pro starýho laciněj dárek - a poseroutkama, který potřebujou vrazit nóbl flašku svýmu šéfovi."

„Ano," přisvědčila Helena klidně. „Tak jsme začínali a měli jsme u toho zůstat. To je ten správný kšeft bez rizika - ne tihle notorici a exhibicionisti." Popelníček zavrzal na skleněné desce, jak zamáčkla cigaretu. „Jestli se ti to nezdá, tak si buď jistý, že brzo spádném do průšvihů. Ted' vyšetřují vraždu, kamaráde, a jak se zdá, moc úspěšně zatím ne. Vid', Marléno?"

Marie Magdaléna se zajíkla.

„Myslím, že přijdou do Maroka," pokračovala chladnokrevně Helena. „Macháček tu přece měl svůj hlavní stan. Jestli tady nebude všechno v pořádku, tak ty, Rudolfe, přijdeš vzhledem ke svému rejstříku o víc než jenom o výnosný kšeft a taxikářskou licenci. Hamida čeká nejspíš vyhoštění. V té Itálii, kterou jsi Marléně tak velkoryse nabízel, si nebudeš žít jako tady. Nehleď k tomu, že budeš mít náramný malér, až to praskne na vaší ambasádě s tím tvým dodavatelem."

Překupník vychrlil několik slov v nesrozumitelném jazyce. Mohly to být právě tak nadávky jako modlitby k Alláhovi.

S Kotmelem to líčení hrozících perzekucí moc nepohnulo. „Esli sem ta husa pořád poleze, tak tady budou eště dneska," řekl zarputile. „Cos jim vůbec řekla? Doufám, že ne to, cos přišla říct mně?"

„Ne," předešla Helena Marlénu. „Není blázen, aby -"

„Ty klíče," řekla Marléna slabounce. „Ptali se mě, kde mám klíče."

„Jak věděli, žeš je měla?" zeptala se Helena ostře.

„Od sousedky. Ta bába stojí v jednom kuse u špehýrky. Chtěli je po mně a já -"

„Cos řekla?"

„Že je nemůžu najít."

„To je teda pěkně blbý," zasmál se Kotmel posupně. „Ted' jim je hezky rychle zaneses a řekneš, žeš je našla."

„Počkej, to ne," namítla Helena přemýšlivě. „Anebo... Kde vůbec jsou? Máš je ty, Rudolfe?"

Odstraněno: 1

„Ne. Nechal jsem je tady, když jsem přivezl ty zbylý kartóny -" Obešel stůl a sklonil se nad hromadou u mých nohou. Zatáhl za příkrývku, ta nepovolila. Uvědomil jsem si, že na ní asi stojím. Slyšel jsem jeho těžký dech pravidelného pijana a pak překvapené usyknutí.

Pan Kotmel se napřímil a bleskově rozhrnul záclonu. Uviděl mě, celého ztuhlého a zkrouceného, jak jsem dlouho nehybně stál v těsném výklenku.

„Ach," vzdychla nahlas Helena jako holčička, které ukázali vánoční stromeček.

Sáhl si pro mě a vytáhl mě do místnosti, plné vybrané společnosti. Jen taktak jsem neupadl. Nohy jsem měl dřevěné, jednu ruku necitlivou chladem. Zahýbal jsem prsty a o podlahu cinkly klíče, které pan Kotmel postrádal.

Strčil do nich špičkou boty a namířil ten svůj kvetoucí raťafák na Helenu.

„Vyprovodila jsem ho odtud," řekla prudce na jeho němou otázku.

Podíval jsem se na ni očima, které se jen pomalu přizpůsobovaly světlu. Její dětsky čisté čítko bylo nehezky svráštělé. Nebyla tak mladá, jak jsem si myslel. S panenkama si hrála před víc než čtvrt stoletím.

Pohnula se, aby zvedla klíče, ale pan Kotmel ji předešel. Svazkem navlečeným na tlustém ukazováku jí zahoupal před nosem.

„Zas jsi jednou byla moc chytrá, co," pravil se zlomyslným potěšením.

„Říkal jsem ti, ať se s ním nevybavuješ. Nic nevěděl. Měl péči jenom o tuhle rozhodnožku, co mu včera večer nenaklusala do postele."

Ohlédl jsem se po Marléně. Byla bílá jako sádra, v očích uštváný, napůl nepřítel pohled. V záblesku jasnozřivosti jsem si vzpomněl na taxík, který jsem potkal, když jsem utíkal z Macháčkova bytu, a na pozornost, kterou mi věnoval jeho řidič.

„Za to můžu poděkovat vám," řekl jsem Kotmelovi.

Vycenil na mě řídký chrup. „Moc toho víš," řekl. „A moc mluvíš. Budu ti muset zavřít hubu."

„Tady mi ji možná zavřete," řekl jsem. „Ale jinde ne a -"

Uhodil mě. Pohnul se tak mrštně, že jsem to při jeho postavě nečekal. Hekl jsem a chytil se za žaludek. V krku mě páčila chuť žluči, v místnosti se na okamžik zatmělo.

Uslyšel jsem vzlyk. Když jsem prohlédl, spatřil jsem Marlénu s tváří přitisknutou na bělostnou náprsenku Hamidovy košile. Podnikatel z Adenu ji objímal, a lhostejný k ostatnímu dění, idiotsky blaženě se usmíval.

Znovu se zatmělo, tentokrát rudě. Vrhli jsem se na Kotmela a jal se do něj bušit oběma pěstičkami.

Místnost udělala kotrmelec, já málem taky. Když se strop vrátil na své místo, díval jsem se na něj leže na podlaze. Vzepřel jsem se na rukou a na kolenou a pracně jsem se zvedal. Před očima jsem měl jeho nohy ve šviháckých střevících. Jedna z nich se pohnula. Odklonil jsem se právě včas, aby mě kopanec, mířený na břicho, zasáhl do ramene. Přesto jsem se na podlaze zkroutil bolestí, bezmocný v očekávání dalšího výprasku. Místo něj přicupitaly půvabné dívčí nohy.

Odstraněno: -

Odstraněno: -

„To stačí, Rudolfe," řekla Helena, aniž zvedla hlas. „On nic neshodí. Namočil by se sám. Zatím přece víme jenom my, že mu Marléna dala klíče od Macháčkova bytu. Kdyby tě sebrali, musel bys říct, žeš ho viděl odtamtud utíkat."

Pan Kotmel nespokojeně zachrčel. Přešlápl, ale Helena stála pevně mezi námi.

„Jenom aby ses v něm nespletla," řekl kverulantsky. „Není to žádnéj profík. Sesype se a poběží vyklopit, co ví."

„Nepoběží," pravila slečna provozní s jistotou. „Doplatila by na to Marléna. Ta přece nemá zdaleka tak čisté svědomí, jak jim tvrdila - vid', Marléno."

Neslyšel jsem, jestli odpověděla, a už jsem ji ani neviděl. Pan Kotmel mě popadl za rameno a smýkl mnou kolem černých zad a ramenou muže, do jehož náruče se vrhla. Neurvale mě vyvekl na chodbu.

Tam si mě chytil za krk a opřel čelem o zeď. „Esli tě eště jednou nachytám, jak šmejdiš kolem Maroka, tak vocaď po svejch neodejdeš," zahučel mi do ucha. „Pamatuj si to, usmrkanče." Za vlasy v týle mi odtáhl hlavu a křísnuł s ní o zeď. Zadunělo to a jakýsi ostrý výstupek mi roztrhl obočí. Ale slova, jimiž se se mnou rozloučil, mě zranila víc než všechny rány a kopance, které mi uštědřil.

„Od Marlény se raci drž stranou," doporučil mi skoro otcovsky. „Ve svým vlastním zájmu."

Vlekl jsem se vyliďněnými temnými uličkami jako bídný opilec, který táhne z flámu. A taky že to flám byl. Nejdelší flám mého života. Trval několik let a alkohol při něm nahrazovala Marléna. Jako každý notorik jsem si občas myslel, že jsem se už zbavil závislosti na droze, která ze mě dělala něco úplně jiného, než jsem byl a chtěl být - a stejně jako on jsem jí znovu a znovu propadal, i když jsem věděl, že mi dává jen chvilkovou, falešnou iluzi štěstí. Namlouval jsem si, že je to jen hra, ve které nemám co prohrát. Zapomněl jsem, že v téhle hře jde o víc než jenom o výhru, a prohrát se dá i to, co člověk nemíní vsadit.

A já prohrál. Zatím jen víru v dívku, kterou jsem chtěl získat od té doby, co jsem začal dospívat. Zítřka možná celou budoucnost, dva roky studií, dobré jméno.

Protože Marléna byla nepochybně to, co o ní řekl rozhodně ne úzkoprsý pan Kotmel. Zmýlil se jen v adjektivu. Laciná nebyla. Důkazem bylo zlato, kterým ji ověsili moji předchůdci - co předchůdci. Já jsem za cenu, kterou zaplatím, nic nedostal.

Výprask od hulvátského taxikáře byla jen zanedbatelná splátka té ceny. Rudolf Kotmel byl rváč, možná mazaný a prohnáný, ale inteligence poněkud mdlé. Jestliže se mrtvý muzikant skutečně podílel na jejich kšeftech, životnost té dobře zavedené obchodní společnosti se dá počítat na dny. Možná na hodiny. Nevěřil jsem, že si kriminálka důkladně neposvítí na Marlénu a na její přítelkyni, zaměstnanou v podniku, kam Macháček pravidelně docházel. Nepochyboval jsem, že půjdou po klíčích od bytu, kde se stala vražda. Nikdo z té party - ani Marléna - na sobě nenechá podezření, že je měl v kapse po celou noc. A

já mám alibi jenom do okamžiku, než jsem odešel z Maroka. Teď, po ukázce rychlé a přesné práce pana Kotmela, jsem si nebyl jist, že všechno se muselo stát před mým příchodem do Macháčkova bytu.

Dorazil jsem na nábreží. Opřel jsem se o kovové zábradlí nad řekou, jejíž černou hladinu jsem neviděl. Za mnou se ozvaly kroky, ohlédl jsem se, ale byla to jen dvojice, kterou jsem vyrušil z objetí v temném koutku u kavárny Mánes. V bílé tváři dívky jsem uviděl zděšení a odpor. Sáhl jsem si na čelo a nahmatal zaschlou krev v rozbitém, bolestivě cukajícím obočí. Odvrátil jsem se a sešel na náplavku.

Vltava byla po podzimních deštích přeplněná a špinavá voda se v loužích rozlévala přes okraj koryta. Páchla bahnem a rybinou a mně se prudce zvedl žaludek. Horizont se se mnou rozhoupal, jako bych nestál na zemi, ale ve vratké lodičce. Stačil jsem se opřít oběma rukama o drsný vlhký kámen zdi pod Jiráskovým mostem a potupně jsem zvracel. Když jsem se vzchopil a odklopýtal o kus dál, světla na druhém břehu splývala v oslnivě bílé čáry. Vlnily se a zakřivovaly, až jsem zcela dezorientovaný odvrátil oči. Ale deformace trvala dál, okraj náplavky se vybouřil do asfaltově černé hladiny a pak se vrátil zpátky k mým nohám a já uskočil před vlnami neexistujícího zálivu. Obrysy se ustálily, ale za očima mi pulsovala bodavá bolest. Vystoupil jsem po schodech u Palackého mostu - a nahoře byl zas ten křivý svět.

Do nemocnice na Karlově náměstí to odtud bylo kousek, jenže... Vzpomněl jsem si na kamaráda medika, který se časem hodlá stát přednostou tamní chirurgické kliniky. Vzhledem k tomu bych ho mohl zastihnout, jak dělá fámula službu konajícímu lékaři - když budu mít štěstí.

Štěstí jsem měl. Budoucí profesor Barnard mě ošetřil, zalepil, vynadal, píchl injekci a uložil na lehátko umístěné za posuvnou zástěnou ve slepém konci chodby.

Moje předposlední myšlenka byla, že tak jsem si vždycky představoval zákoutí pro umírající. A docela poslední, že hned ráno musím stůj co stůj najít toho flinka Mašinku.

Další myšlenky se dostavily až po tvrdém a bezesném dvanáctihodinovém spánku, z něhož mě probudila sestra, strkající po chodbě vozíček plný talířů se zbytky oběda.

Vršovice jsou čtvrť rozlezlá a nepřehledná a já se v ní vůbec nevyznal. Téměř každá ulice představuje zeměpisný pojem, umístěný bohužel bez jakéhokoliv systému. Finská ulice leží vedle Mexické a obě ústí do Holandské, která je rovnoběžná s Madridskou. Člověk by se z toho zbláznil. Mně by to ostatně ani nedalo moc práce. Byl jsem už tak napůl pomatený, navíc k tomu zmlácený. V hlavě mi dunělo jako v tunelu, nad jedním okem jsem měl náplast, která nestačila zakrýt modřinu. Druhým, pálícím a zarudlým, jsem marně pátral po tabulce s nápisem Černomořská.

Po hodinovém bloudění jsem na Kavkazské zastavil domorodě vyhlížejícího muže.

Odstraněno: -

Odstraněno: -¶
¶

Odstraněno: -

Prohlásil, že neví, kde je Černomořská ulice, a upřel nesouhlasný pohled na můj poničený kontrfekt. Mohl jsem si v jeho očích přečíst, že i kdyby to věděl, rozhodně by to takovému podezřelému individuu nesvěřil. Sotva přešel, zastavila mě jakási čiperná babka.

„Kterou hledáte," řekla. „Černomořskou?"

„Ano," přisvědčil jsem s nadějí.

„Černomořská, Černomořská," breptala. „Víte to určitě?"

„Ano," řekl jsem, sám o tom nejsem přesvědčen. Bůhví co hledám. Možná neexistujícího muže v neexistující ulici. Možná že ani já nejsem skutečný, možná je to všechno jenom halucinace, horečnatý sen a já nestojím v téhle bláznivé čtvrti a nehovořím s neznámou starou ženou, která opakuje -Černomořská - jako nějaké zaklínadlo. Upřel jsem na ni své jediné oko. Vrásčitá tvář pod černým šátkem se protáhla a potom pitvorně zkřivila, jako když je na televizní obrazovce porucha. Zaťal jsem nehty do dlaně, zabořilo to. Babčina brada se vrátila na své místo. V očním důlku mě bodal nůž. Všecko to byla skutečnost.

„Tady to není," prohlásila babka vítězně. Pohnul jsem se. „Počkejte," řekla a soustředěně se zakabonila. „Je to nad Moskevskou."

V Moskevské jsem už byl. Znamenalo to jít zpátky přes celé Vršovice. Poděkoval jsem hodné babičce za laskavost a vydal se směrem, který mi určila.

Poradila mi dobře. Černomořská odbočovala z Krymské a došel jsem tam Sevastopolskou. Podle pravidla schválnosti právě tady ulice respektovaly zeměpisnou příbuznost názvů.

Ulička to byla krátká a strmá. Stanul jsem udýchán před ošklivým, temně šedým činžákem číslo deset a upřel oči do vchodu. Poprvé mi napadlo, že nespolehlivý pan Mašinka by taky nemusel být doma. Samozřejmě. Když se nějaký flákač nedostaví do práce, bývá většinou zaneprázdněn vysedáváním u piva nebo obšťastňováním nějaké dámy. S hrůzou jsem si vzpomněl na desítky hospod, které jsem na své pouti minul. Proudily do nich zástupy mužů v pracovních oděvech i úřednických sáčkách. Zahnal jsem pesimistické představy a vkročil do chodby. Když nezastihnu pana Mašinku osobně, bude možná doma někdo, kdo mi poradí, kde lehkomyšlného mladíka hledat.

Chodba byla špinavá a páchla sklepem. Hned dole mě uvítaly dokořán otevřené dveře, odkrývající pohled do předsíně bytu v přízemí. Na dveřní zárubni byly připíchnuty dva lístečky: Bouda - a ing. B. Mašinka. Podivil jsem se titulu a zaradoval se.

Zmáčkl jsem zvonek pod vizitkami, ale očekávané zacinkání se neozvalo. Zaklepal jsem na otevřenou veřej a strčil hlavu do předsíně. Ze dveří vpravo vyšla žena s kbelíkem a se smetákem. Když mě uviděla, zastavila se tak prudce, že jí voda vyšpláchla na bačkory. Byla mladá, tlustá a nepořádně oblečená. „Co chcete," vyštěkla na mě. „Hledám pana Mašinku," řekl jsem, „je doma?" „Jo." Postavila kbelík na podlahu, otočila se, vystrčila na mě tlustý zadek a zalovila ve špinavé vodě.

„Mohl bych s ním mluvit?" zeptal jsem se těch rozkynutých boků.

Neodpověděla. Vylovila ze špíny hadr a zuřivě ho ždímal.

Váhal jsem. Pan Mašinka to zřejmě neměl rozlité jenom v rozhlase. „Vy jste jeho sestra?“ řekl jsem neobratně.

Žena se vztyčila. „To určitě,“ řekla vztekle. Ukázala nosem trčícím jako mrkev z tváře sněhuláka na druhé dveře, které jsem v temném koutě přehlédl. „Támhle ho máte - válí se tam ve svém hnojníku, esli už nechcíp.“ Mrštila hadrem o podlahu, popadla smeták a začala rozmazávat špínu, pokrývající prošlapané linoleum.

Protáhl jsem se kolem ní, div mi nepodrazila smetákem nohy. Zaklepal jsem na dveře, které byly kdysi světle hnědé. Uvnitř se nic neozvalo. Otočil jsem se po ženě, předstírala, že si mě nevšímá. Ale šmejdila hadrem tak šikovně, že moje nohavice byly celé kropenaté mastnou, karbolem páchnoucí vodou. Zmáčkl jsem kliku a ustoupil před rozzuřenou ženštinou do pokoje.

Hned na prahu mě udeřil do nosu děsný pach, jiný než plesnivý zápach na chodbě či veřejnou umývárnu čpící ovzduší v předsíni. Byl to hutný, žaludek zvedající pach lidských výkalů, potu, zkažených potravin, rozkladu.

Místnost byla malá, s klenutým stropem a jediným okýnkem v hlubokém výklenku. Zaplňoval ji stůl, pokrytý prázdnými i poloplnými konzervami a lahvemi od piva. Mezi nimi se válely knihy v pěkných, i když poničených vazbách. Knih tu bylo moře - celou jednu stěnu zabírala skříň bez dveří, k prasknutí přecpaná svazky s cizojazyčnými tituly. S úžasem jsem sklouzl očima ze vzácného několikadílného slovníku na dvě židle, mizející pod neuvěřitelně špinavými kusy spodního prádla, na železná kamínka bez rour, na kbelík, do půli zaplněný něčím, co bylo hlavním původcem odporného zápachu, na postel, z níž splývala peřina v žluto - nebo spíš hnědošedém povlaku. Něco se pod ní pohnulo. Nad pelestí se vynořila stará, vyděšená tvář s nepřítelnými očima. Patřila nejmiň sedmdesátiletému muži, vychrtlému, zuboženému, oblečenému do rozedraného pyžama.

„Dobrý den,“ řekl jsem opožděně. Přemohl jsem odpor a přistoupil blíž k posteli.

„Co - co -“ vypravil ze sebe třaslavé pan Mašinka a pokusil se nadzvednout. „Vy jste doktor?“

„Prosím vás, ležte,“ řekl jsem rychle. Bylo zřejmé, že se starý muž neudrží na nohou. „Nejsem doktor. Vy jste nemocný?“

Klesl zpátky do nečistých peřin. Úzkostná naděje z jeho očí zmizela. „Se mnou je konec,“ zašeptal. „Chcípnu tady -jako zvíře.“ Zavřel oči.

Stál jsem nad ním a nevěděl, co dělat. Ten stařec byl očividně úplně vyčerpaný. Zdálo se, že se o něj nikdo nestará. Přičilo se mi začít se ho vyptávat. Vypadal, že může každou chvíli zemřít.

Vyděsil jsem se. Soucit a ohleduplnost si teď nemůžu dovolit. Musím se ho zeptat na to, kvůli čemu ho už den hledám. Možná že jenom on ví o Bětčině vzkazu pro Macháčka - a Macháček je mrtev. Nikdo jiný než tahle troska mi nepoví, kdy muzikant odjel z rozhlasového studia do

svého bytu. Naklonil jsem se nad lůžko a stařec otevřel oči. Levé víčko měl pokleslé, polovinu obličeje nehybnou. Pokusil se znovu posadit. Všiml jsem si, že nevládne levou rukou.

„Pane Mašinka," řekl jsem, „co se vám stalo? Odkdy tady tak ležíte - proč jste nezavolal doktora?"

Hleděl na mě vytřeštěně, jako by mě uviděl teprve teď. „Vy jste doktor," zašeptal. „Vezměte mě do nemocnice, prosím vás..."

„Nejsem doktor," řekl jsem zoufale. „Ale zavolám na středisko, takhle tu přece nemůžete zůstat. Copak vy nikoho nemáte?"

Slabounce zavrtěl hlavou.

Zdálo se mi, že někdo zavadil o dveře. Ohlédl jsem se, nepohnuly se. Potichu jsem k nim přistoupil a prudce otevřel. Ta mladá ženská bezhlavě uskočila, kbelík se zbytkem špinavé vody se převrhl.

„Sakra," řekla, „teď můžu začít znova." Vyšel jsem za ní a zavřel dveře Mašinkova pokoje. „Proč k němu nezavoláte doktora?" zeptal jsem se jí. Hodila ramenem a ušklíbla se. „Je to snad můj táta?" Zmocnil se mě ledový vztek. „Poslyšte," řekl jsem a mocí se snažil, aby můj hlas zněl klidně, „ten starý chudák je nemocný. I když s ním máte zřejmě společnou jenom předsíň, mohla jste se o něj postarat."

Poslouchala mě netečně. Když jsem skončil, řekla jedovatě: „Já vím, postarám se jednou a hodí mi ho na krk nadobro."

„Kdo?" vybuchl jsem. „Nikdo vám ho na krk nehodí. Patří do nemocnice. Copak jste nemohla aspoň zavolat na středisko?"

Bleskla po mně nedůvěřivým pohledem. „Doktor tady byl," řekla neochotně. „Včera časně ráno. Hned potom, co tady zůstal ležet." S odporem pohlédla na podlahu.

„On měl nějaký záchvat?" zeptal jsem se užasle. „Proč ho neodvezli?"

„Byla to pohotovost. Doktor říkal, že je to věc naší lékařky."

„A zavolali jste ji?"

„Jo. Řekla, že jsou to nervy. S tím ho do špitálu nevěrnou."

Poslouchal jsem ji a nevěřil. Ten člověk měl nejspíš záchvat mrtvice, to napadlo i mě, laika. Nebo něco jiného vážného. Ta ženská je bezcitná lhářka. Řekl jsem jí to a nevybíral si slova.

Vyslechla mě tupě, jako by opravdu postrádala jakýkoliv cit. Hleděla na louži, v níž jsme stáli. Potom zvedla oči. „Vy jste ale chytrák," řekla unaveně. „Myslíte, že stojím o to, aby mi tady zahnívala taková mršina? Byl jste tam, viděl jste to. Kdyby to bylo možné, dopravím ho do špitálu vlastníma rukama. Jenže oni ho nepřijmou. Ptala jsem se tam. Myslíte si, že si tam nasaděj takovýho ležáka, kterej jim bude zabírat postel kolik měsíců, a potom stejně umře? Jo - kdybych tak strčila doktorům prachy... Ale to mě ani nenapadne. To raci počkám, až..." zalykala se zlobou.

„Až tady umře?" řekl jsem potichu. „Možná že nebudete čekat dlouho. O co vám jde - o ten jeho ubohý pokoj?"

Nenávistně se na mě podívala a odvrátila oči. Pochopil jsem, že jsem uhodl. Jenom s největším úsilím jsem přemohl nutkání ji uhodit. Otočil jsem se, odkopl z cesty mokrý hadr a vrátil se k panu Mašinkovi.

Odstraněno: -

Pokusil se zatím vstát, a i když to bylo neuvěřitelné, skoro se mu to podařilo. Seděl na posteli s bosýma nohama spuštěnýma a celý se třásl chladem ve svém ubohém pyžamu bez knoflíků. V místnosti nebylo o nic tepleji než na chodbě.

„Lehněte si," řekl jsem hlasem, v němž ještě doznívalo rozhořčení, které ve mně vyvolalo sobectví a bezohlednost té mladé ženské. Nejsem žádný filantrop. Občas jsem něco zaslechl o problémech starých opuštěných lidí, ale ani mě nenapadlo se nad tím rozcítlivovat. Nikdy jsem ovšem netušil, že to může být takové. Vzpomněl jsem si na matku děvčat Zemanových a rychle jsem zahnal vtíravé představy. Ne - na malém městě by tohle určitě nebylo možné, ujišťoval jsem se. Marléna i Bětko věděly, že o fyzické potřeby jejich matky se postarají ty zbožné babky. Ale věděl jsem, že i když paní Zemanová leží v teple a čistotě, je kolem ní stejně pusto jako kolem tohoto žalostného starce.

Můj tón ho utvrdil v přesvědčení, že jsem lékař. „Vezměte mě odtud," zašeptal. Úsilí, které vyvinul, aby se posadil, ho nadobro vyčerpalo.

Bezradně jsem se rozhlédl. V kamínkách se nedalo zatopit, neviděl jsem tu ani vaříč, který by zavláhl vzduch. Popadl jsem černý zimník, hozený přes opěradlo židle, a zabalil do něj pana Mašinku, jak to šlo.

„Udělám pro vás, co budu moci," řekl jsem mu. „Půjdu na středisko - nebo na národní výbor. Tady nemůžete zůstat ani den."

„Děkuju vám," řekl a viděl jsem, že mi nevěří. Potom maličko ožil. Zvedl hlavu a zdálo se, že chce o něco požádat.

„Můžu pro vás něco udělat hned teď?" zeptal jsem se s pocitem nesmyslného studu.

„Ano. Prosím vás, kdybyste zašel do rozhlasu... Už jsem tam dva dny nebyl a - - -"

„Já vím," řekl jsem rychle. „Za kým mám jít? U koho jste dělal?"

Visel na mně očima, několikrát otevřel naprázdno ústa... „Já tam - dělám, co je potřeba... Umím sedm řečí... Prosím vás, řekněte, že přijdu, jen co mi bude líp. Tam můžu být i v noci a nemusím sem - - -"

„Komu to mám říct?" Napadlo mi, že by se o starého pána

mohl postarat zaměstnavatel. Vzápětí jsem ten nápad zavrhl. Pan Mašinka byl už dávno v důchodovém věku a bůhví na jakou smlouvu tam pracoval. Třeba dělal jen osobního poskoka nějakému před důležitěmu asistentovi nebo - - - „Viktora Macháčka jste znal, vidíte," řekl jsem.

Živá půlka tváře se rozjasnila. „Ano. Jděte za ním. Řekněte mu, že je se mnou zle - on mě odveze do nemocnice. Nabízel mi už dávno, že mě dostane do domova důchodců, ale já nechtěl - - -"

Zamrazilo mě. Z toho, že pan Mašinka, sám napůl mrtvý, se spoléhá na člověka, který už nežije. Na někoho, kdo by mu, kdyby mu na tom záleželo, určitě dovedl zajistit prvotřídní péči. Stačilo, aby zvedl telefon.

Jenže to už neudělá a starý muž neví proč. Smrt o něj zavadila téže noci, co si sáhla pro muzikanta. „Kdy jste s ním mluvil naposled?“ řekl jsem staženým hrdlem.

Hleděl na mě nechápavě a ta pokřivená maska na jeho tváři mi naháněla hrůzu. V nedýchatelném ovzduší pokoje se mi dělalo zle.

„Měl jste mu vyřídit telefonický vzkaz. Vzpomínáte si?“ Připadal jsem si, jako bych týral dítě. Starcova tvář s otevřenými ústy a úpěnlivým výrazem v slzících očích vypadala uboze a bezbranně.

„Vzkaz,“ řekl. „Ano, pamatuju se.“ „A vyřídil jste mu to? Řekl jste mu, oč jde - proč má volat?“

Zíral na mě, jako by mi nerozuměl. „Ne.“ V očích se mu objevila úzkost.

„Neřekl jsem mu nic. Nikdo ho nesměl vyrušovat, když

„Kdy jste mu to teda řekl? Kolik bylo hodin, když odjel?“ Pana Mašinku rozklepala zimnice. Kabát se mu svezl z ramenou, pokusil se po něm sáhnout. Nepomohl jsem mu. Neodtrhl jsem oči od těch němě se pohybujících úst, marně se snažících vypravit slovo.

„O - odjel,“ řekl konečně třaslavě. „Nic jsem mu neřekl - nestačil jsem. Odjel.“

„Kam odjel? Proč? Volal mu ještě někdo - nebo pro něj někdo přijel?“ „Ano,“ řekl.

„Kdo? Byl to taxík?“

Neodpověděl. Zimnice přešla v křečovitý tras. Hleděl na mě očima, za nimiž byla odpověď na všechny moje otázky. Ale já ji nedovedl přečíst a on už nepromluvil.

Uložil jsem ho, přikryl tenkou peřinou a přehodil přes ni ještě jeho svrchník. Chvilku jsem nad ním stál. V pokoji byla taková zima, že mi šla od úst pára.

Z první telefonní budky jsem zavolal na odbor sociálních věcí a zdravotnictví. Žena, na kterou mě přepojili, mě ani nenechala domluvit. Sotva pochopila, proč volám, odkázala mě na pečovatelskou službu.

Na čísle, které mi dala, mi lhostejný hlas nezávazně sdělil, že se tam pokusí někoho poslat.

„Ale ten člověk je úplně bez pomoci,“ naléhal jsem, „leží a-“

„Leží?“ přerušila mě živě. „Péči o ležící nezajišťujeme.

Obráťte se na zdravotní středisko.“

Zavěsil jsem a znovu zavolal na první číslo.

Tentokrát mě vyslechla do konce. „Vy jste příbuzný?“ zeptala se, když jsem se odmlčel. „To se o něj nemůžete postarat sám?“

Nadechl jsem se. „Nejsem příbuzný. Sotva ho znám. A ten člověk potřebuje nemocniční péči.“

„O tom musí rozhodnout lékař,“ namítla.

„Říkal jsem vám přece...“

„No vidíte,“ přerušila mě. „Tak co mám dělat?“

„Nevím! Dejte ho třeba do domova důchodců,“ řekl jsem s posledním zbytkem trpělivosti.

Suše se zasmála. „Na to se čeká měsíce. Víte, kolik máme naléhavých případů? Nepřeháníte - - -“

Víc jsem neslyšel. „Myslíte, že přeháním?“ zařval jsem na ni. „Jděte se tam podívat. Pošlete tam znovu doktora - ať vám dá zprávu. Pošlete tam třeba sestru - nebo hygienika. Když jsem nepřesvědčil vás, přesvědčí se veřejnost, jak se ve vašem obvodu staráte o staré lidi.“

„Nekřičte na mě,“ řekla pobouřeně. „Já jsem jenom úřednice. Referentka tady není.“

„Tak ji sežeňte, nebo to zařídte sama. Jak, nevím. Máte přece nějakou možnost, jak vyřešit krajně naléhavé případy. Uděláte to?“

„Nevím, jak bych mohla,“ řekla zdráhavě. „Já opravdu -“

„Dobře,“ řekl jsem bezvýrazně. „Obrátím se na noviny. Třeba na večerník. Když jsem nepřesvědčil vás, přesvědčí se veřejnost, jak se ve vašem obvodu staráte o staré lidi.“

„Počkejte,“ vykřikla. „Půjdu se tam podívat, a jestli opravdu nepřeháníte -“

„Vezmete s sebou lékaře?“

„Ano,“ přisvědčila nerada.

„Děkuju. Zítra vám zavolám.“ Odložil jsem sluchátko a opřel se čelem o kovovou bedýnku automatu. Pro pana Mašinku jsem udělal, co jsem mohl. Snad jsem mu i pomohl. Ale co sobě? K čemu mi byl uplynulý půlden, kromě příležitosti ke konání dobrých skutků? Jen k tomu, abych se přesvědčil, že Macháček neodjel ze studia kvůli Marléně?

Ale proč tedy přerušil natáčení, při němž nepřijímal telefonické hovory a vzkazy? Jestliže pro něj někdo přijel a odvezl ho, Bezpečnost už asi ví, kdo to byl. Ten člověk přece musel někoho požádat, aby Macháčka zavolal. Koho ale-tu povýšenou dívku, nebo nějakého podobného poskoka? Možná právě starého Mašinku. Potom, jestli se tam nesetkal s nikým jiným, mohl zatím zůstat neznámý.

Je to vrah? Nejspíš. Nebo vraha zná. Je to někdo z gangu, který směl s kradenými či pašovanými cigaretami a alkoholem? Pravděpodobně. Alespoň o nikom jiném, kdo by připadal v úvahu, nevím. Ten Hamid šílí po Marléně - a podle mých mlhavých literárních představ všichni Orientálci obratně vládnou nožem.

Bylo to příliš mnoho otázek pro moji potlučenou a pitomou hlavu. Snad právě proto jsem se úzkostlivě vyhýbal ještě jedné: co z toho by mi mohla zodpovědět Marléna?

Nebe mělo barvu zašlého cínu a bylo tak nízko, že kámen, který přelétl přes plot, o ně málem zazvonil. Rozhlédl jsem se po pusté kolejní zahradě, po temných blocích budov, zatím jen řídce svítících několika okny, po volejbalovém hřišti bez sítě. Hřiště nebylo prázdné. Osamělá postava v teplácích a čepičce s bambulkou se skláněla pro další kamínek.

„Ahoj,“ zavolal jsem na ni.

Kolega Jiroušek se po mně ohlédl, ledabyly mi pokynul a vrhnul se břichem k zemi.

Citelně se mi ulevilo. Návštěva Bezpečnosti by snad pohnula i tak stoickou povahou, jakou sportovec vynikal. Obešel jsem plot a kráčet k němu.

„Tys nejel domů?“ řekl vzepřen v podporu ležmo za rukama.

„Už jsem se vrátil.“ Zašimral mě nepříjemný pocit vyvolaný Jirouškovou neobvyklou zvědavostí.

„Proč?“ zeptal jsem se podezíravě.

Neodpověděl. Poctivě dřel kliky a polohlasně si k tomu počítal.

„Hledal mě někdo?“ řekl jsem úzkostlivě.

„Šedesát tři - šedesát čtyři,“ hekal Jiroušek. „Krucinál.“ Výskokem se vztyčil, a poklusuje na místě, pravil: „Jo. Docent Gorilka. - Povedzte tomu naničhodníkovi, že ho vystríham. Oľutuje, keď -“

Přestal jsem vnímat Jirouškovo žvanění a na okamžik se vrátil do bezstarostného akademického světa, plného nevinných úkladů, naivních lstí a shovívavých trestů. Do světa docenta Gorilky, který dovedl řvát jako lidoop, ale srdce měl měkké jako přezrálý pomeranč. Prudce jsem zatoužil odevzdat se do jeho rukou, a jako kdysi ten legendární lajdák strávit noc a den zamčený v jeho pracovně nad jakýmsi rafinovaně vymyšleným konstrukčním problémem.

„- a taky po tobě byla shánka tady,“ dokončil Jiroušek. Vzpažil a zhluboka se nadechl.

„Tady? Na koleji? Kdo mě hledal?“ S každou otázkou jsem sestoupil níž do hlubiny, v níž jsem se už skoro dva dny topil.

„Hádej,“ zazpíval Jiroušek laškovně a ve výskoku.

„Neblbni,“ obořil jsem se na něj. „Nemám náladu na pitomý vtipy. Kdo tady byl?“

„Nerozčiluj se,“ pravil vlídně sportovec. „Máš nervy nadranc. Seš samej chlast a kouření - a teď ještě ženský. Co jste si udělali? To ona ti naklepla kokos?“ Zvědavě utkvěl pohledem na ozdobě mého čela.

„Jaká ona?“ zeptal jsem se ostražitě. Ale bylo mi jasné, že tentokrát si pro mě ještě nepřišli.

„Ta buhta. Co tě tady celá vyjukaná sháněla.“

„Kdy?“

„Dnes odpoledne.“

„Tys ji viděl? Jak vypadala?“

„No - lepší průměr. Blondatá -“ Jiroušek se pokusil zatvářit protřele, „- trochu vyšisovaná, ale jestli jste to táhli do rána, tak - - -“

„Marléna,“ hlesl jsem.

„Co - Dietrichová?“ podivil se horlivý návštěvník starých filmů. „Přes sedmdesát jí rozhodně nebylo. Vypadala tak na utahanejch patnáct.“

Rozechvění mě opustilo. „Tak to byla Bětko,“ řekl jsem zklamaně.

„No ne, no ne,“ zašklebil se Jiroušek. „Víš určitě, že to nemohla bejt Helena?“

„Jaká Helena?“

„Vondráčková," pravil poťouchle. „Vždycky jsem tušil, že máš styky ve velkém světě naší pop-music." Otočil se a od-klusal.

To teda mám, pomyslel jsem si chmurně. Nebo bych býval měl, kdybych se především v noci tak těsně neminul s někdejším showmanem číslo jedna.

Vydal jsem se přes podolské kopce a doliny do Bráníka.

V uličce Na kovárně stála podél vysoké oprýskané zdi hned čtyři auta za sebou. Čtyři parádní bouráky, tři z nich zahraniční výroby, jaké se běžně neprodávají, všechny olepené zaschlým blátem. Zánovní vůz manželů Zikmundových jsem mezi nimi nenašel.

Zkusil jsem vzít za kliku dveří se zvonečkem. Rozklinkal se a já vstoupil.

V zarostlé zahradě bylo už šero a slabounký déšť, který mě zastihl cestou sem, měkce ševelil v listí pokrývajícím pěšinku. Mezi křovinami prosvítala naplno ozářená okna domu. Nikdo mi nevyšel vstříc.

Zastavil jsem se před vchodem a otočil se, abych se jako včera pokochal tou fantastickou vyhlídkou. Ale dnes nebylo vidět nic. Nad vltavským údolím ležela mlha, vystoupila z koryta řeky a jako obrovský hlavonožec vyslala svá chapadla na oba břehy. V místech, kde jsem tušil Barrandov, slabě světélkovala.

Domovní vchod nebyl zamčený. Zdálo se, že Zikmundovi dnes pořádají den otevřených dveří. Vstoupil jsem do předsíně. Ta osvětlená okna patřila veliké přízemní hale. Podle tlumeného hovoru, doléhajícího sem, byla plná lidí. Ale na žádnou bujarou zábavu to nevypadalo. Připomínalo to nejspíš šum kina před začátkem představení.

Nezajímalo mě, co za seanci tu paní Zikmundová pořádá. Svou podnájemnici na ni určitě nepozvala. Zaťukal jsem na Alžbětín pokojíček, a když se neozvala, zmáčkl jsem kliku. Bylo zamčeno. Bezradně jsem zůstal stát přede dveřmi a otráveně si uvědomil, že Bětka mi nenechala žádný vzkaz. A jestli ano, blbec Jiroušek mi ho ne vyřídil.

Neměl jsem žádný důvod myslet si, že je doma. Stejně jsem sem šel s nechutí. Co mi mohla chtít. Kdyby to bylo důležité, přišla by znovu. Měl jsem zůstat na koleji.

Pohnul jsem se k odchodu a málem se srazil s právě přicházející dvojicí. Dost ošklivá, nenalíčená dívka v dlouhé ucourané sukni se na mě zářivě usmála.

„Je tady někde někdo?" zeptala se hlasem, který zněl jako zpěv slavíka a hrdličky dohromady.

„Ano. Tam," ukázal jsem na dveře haly a nemohl jsem odtrhnout oči z plavovlásky, kterou novináři nazývali naší nejpůvabnější filmovou herečkou.

Její průvodce strčil do označených dveří a nakoukl dovnitř. „Ach je," řekl. Tvář smutného klauna se ani nepohnula, povzdech vyjadřoval mnoho. „Nechceš přece jenom jinam?"

navrhl jí s nadějí.

„Ne. Zinu by to mrzelo." Věnovala mu naprosto stejný úsměv jako předtím mně. Jiný s sebou patrně neměla, ale zdálo se, že tenhle jí

Odstraněno: -

vystačí na celý večer. Dotkla se rtů, jako by se chtěla přesvědčit, že jí drží na tváři, a stanula v otevřených dveřích.

Přímo proti ní stála Bětka, líčka rozpálená, oči za skly brýlí zvětšené líčidlem a rozčilením, v jedné ruce láhev whisky, ve druhé mísu chlebičků. Když mě uviděla, ruka s lahví poklesla do záhybů široké modré sukně. Byla vystrojená skoro stejně jako předevčírem Marléna.

Nejkrásnější herečka vplula dovnitř. Na Bětčině obličeji se objevila nepříliš zdařilá kopie toho zářivého úsměvu. Hereččin průvodce se po mně ve dveřích otočil. Couvl jsem, abych mu dal na srozuměnou, že ke společnosti nepatřím. Závistivě se na mě zašklebil a zavřel dveře.

Opřel jsem se o stěnu a čekal, co moje přítomnost s Bětkou udělá. Jak jsem tam stál a hleděl na panel s grafickými listy, minutu od minuty ve mně narůstal vztek. Když se konečně po dobré čtvrt hodině objevila celá rozzářená jako brouček svatojánek, uvítal jsem ji zaskřípáním zubů.

„Copak je to tady za nóbl sešlost?“

„Ale - jenom pár lidí od filmu a od divadla,“ zaspívala afektovaně a ten nahlouplý úsměv se ještě rozšířil. „Zina dnes otevírá dům.“

To „Zina“ a „otevírá dům“ mě uzemnilo. „To je prima, že,“ řekl jsem nezřetelně. „Nemusíš aspoň jezdit přes půl Prahy do práce. Řekl bych, že tady zacházejí se služkou líp, než se zachází s prodavačkama v Kotvě. Polepšila sis. Gratuluj u.“

Na její tváři se vystřídal nepochopení, hluboce zraněný výraz a nakonec zlost.

„Ty sprostáku,“ vydechla. „Co si to dovoluješ? Paní Zikmundová se ke mně chová jako k přítelkyni. Je to jenom slušnost, že jsem se postarala o její hosty, než přijde domů.“

„Má přece muže,“ podotkl jsem. „Nebo ji zastupuješ i ve funkci manželky?“

Zesinala. Nos jí zešpičatěl, pak po průsvitné pleti hluboce odhaleného hrdla začal stoupat ruměnec. „Myslíš, že jsem Magda?“ zasyčela na mě.

„Nemyslím,“ odsekl jsem. „A zapni si tu blůzu. Právě proto, že nejseš Marléna. Vypadáš trapně.“

Hubenou rukou si přitáhla ke krku okraj halenky a přistoupila těsně ke mně. „Tak ty už víš, co je moje sestřička zač? Už jsi to konečně pochopil?“ Napjatě mi hleděla do očí.

„Na to ses mě přišla zeptat,“ řekl jsem jí netrpělivě. „Kvůli tomu jsi mě hledala na koleji? Mohla sis to ušetřit. Copak se to zase vylíhlo ve tvé hlavičce? Že Marléna zavinila smrt tvého milovaného a nedosažitelného Viktora a tím pádem přestala být drahou sestřičkou, kterou je třeba přivést na správnou cestu?“

„Já jsem za tebou nebyla,“ přerušila mě hystericky. „Za tebou bych nešla - už nikdy - tobě jsem jenom pro blázný!“ Neposlouchal jsem ji. Neviděl jsem ji. Před očima jsem měl tu zavrženíhodnou a zavrženou prostopášnici, která celá zkroušená, tak jak jsem ji měl v paměti od včerejška, přichází za jediným slušným a statečným hochem mezi všemi

Odstraněno: -¶
¶

těmi grázly, kteří ji obklopují. Neprokázal jsem snad včera, že pro ni a kvůli ní vydržím i výprask?

„Byla to Marléna," řekl jsem nahlas. Marléna, která když to všechno konečně pochopila, mě nenašla. A odešla hledat pomoc a útěchu bůhví kam -

„Proboha, Tondo," zaúpěla Bětko, „nech ji být! Nepomůžeš jí. Sám se zničíš - jako Viktor - nebo jako -"

„Nenechte se rušit," řekl mazlivý alt. Do předsíně vstoupila Zina Zikmundová ve víru rozevláté šály a pláštěnky a lichotivě, s porozuměním se na mě usmívala.

Uvědomil jsem si, že mi Bětko visí kolem krku, a bezohledně jsem se jí vyvinul.

Paní Zikmundová přivlála blíž a opřela se o mě. „To je od vás hezké, že jste přišel taky." Dlaň měla vlhkou a chladnou, ohromné černé oči jako dva jícny vyhaslé sopky. Mluvila, jako by jí každé slovo působilo nesmírnou námahu. „Nestůjte přece tady. Vy tam nikoho neznáte? Nevadí, představím vás. Jděte dál a napijte se. Musíte s námi zapít můj dům! - Hned jsem tady!" Poslední slova pronesla ke společnosti shromážděné v hale, kam mě, zmateného a neschopného odporu, strčila.

Zůstal jsem stát u dveří a rozhlédl se po ohromné místnosti s podlahou v několika úrovních. Dobrých čtyřicet lidí rozesazených ve skupinkách či dvojicích po křeslech, pohovkách, schůdcích a polštářích, ji nestačilo zaplnit. S pocitem nevídaného vetřelce jsem přešlapoval na místě a uvažoval, jestli je víc trapné odejít okamžitě, nebo až za pár minut.

Pár minut uběhlo a já si uvědomil, že můj vstup nevzbudil nejmenší pozornost. Nikdo si mě nevšímal. Osmělil jsem se a popošel dál, zvědav na vybranou společnost, kterou si paní Zikmundová sezvala, aby se pochlubila svým domečkem.

Uviděl jsem tu půvabnou herečku, která přišla přede mnou, sedět na kanapíčku vedle muže s obličejem jako kus loje rozklovaného od sýkoře k. Stále ten stejný úsměv, říkala mu právě: „A hromadu peněz si musela vypůjčit. Je zadlužená do smrti a přitom nedělá. Naposled točila před dvěma lety."

Její společník odpověděl něco, z čeho jsem rozuměl jen „Mirek".

Herečka se zasmála. „Samozřejmě že to dělala kvůli němu. Byl do tohohle domu od začátku blázen. Snad si myslela, že si ho tím udrží. I když spávala s Viktorem - ostatně s tím je teď konec - -" Usmívající se ústa pečlivě artikulovala, pod účastnými slovy bublal jed. Bylo to, jako bych slyšel mluvit sprostě šestileté dítě. Odvrátil jsem od ní oči.

Uviděl jsem dvě tři ty známé osobnosti, které přede mnou popíjely v Maroku. To mě přivedlo na myšlenku, zda tady není Marléna? Rychle jsem zapátral po všech koutech, kde víceméně malebně naaranžovány prodlévaly dívky všeho věku, znuděné, blazeované, unylé, pohrdavé, po boku mužů v různém stupni podnapilosti. Marlénu jsem nenašel. Zato jsem začal ztrácet trému z téhle skvělé společnosti, kde každé druhé jméno bylo magnet, který večer co večer přitahuje lidi k televizním

Odstraněno: -

Odstraněno: -

Odstraněno: ¶

obrazovkám, do biografu, do divadla.

Spatřil jsem slavného autora oblíbených televizních seriálů, jak se strnulým úsměvem ve vychrtlé, ale uštvané tváři naslouchá mladému muži, který si bůhví proč neodložil redingot, buřinku a deštník. Uviděl jsem neméně známou režisérku, sebevědomou a vystrojenou jako drezérka v cirkusové manéži, ve společnosti dvou mladíků, kteří mohli být - ale nebyli - jejími syny. Uviděl jsem komika, který pravidelně hrával v inscenacích těch dvou vlčáků, jak zvedá sklenici k ústům ve tváři zduřelé od alkoholu.

Odstraněno: -

Tihle tři se přece museli důvěrně znát. A stejně tak se znali s dalšími a ti se zase znali mezi sebou - a přece se tvářili jako lidé, kteří jsou nuceni z jakéhosi ne příliš příjemného důvodu trávit čas v jedné místnosti. Obrovské, ze všech stran prosklené - už jsem si vzpomněl, co mi to tady připomíná. Letištní halu plnou lidí, čekajících na letadlo, které neletí. Unavené tváře, lhostejné tváře, rezignované tváře. Těkavé oči.

Dívka v džínách a pulovru postavila prázdnou láhev na stůl, o nějž jsem se opíral, a popadla plnou. „Nalej si," řekla mi. „Tady se každý obslouží sám." Zašklebila se jako uličnice, které se podařilo štípnout tatínkovi flašku, a odklusal. Sledoval jsem ji, jak míří k hloučku mládeže, po způsobu hippies rozložené na podlaze u krbu. Poklekla mezi ně a nalávala. Se smíchem cosi prohodila k výrazné postavě s hlavou Jana Křtitele.

Odstraněno: -

Poznal jsem ho. Když jsem přišel na fakultu, byl v posledním ročníku a rovnou z něj postoupil do ateliéru význačného architekta. Nepředpokládal jsem, že by on znal mě, ale pokynul mi. Šel jsem k nim. „Těbůh," pozdravil mě. „Co ty tady děláš?"

„Nic. Jsem tady jaksi nedopatřením." Usedl jsem mezi dvě dívky, které jsem znal od vidění z fakulty.

„Ty se znáš se Zikmundovou?" zeptala se jedna z nich.

„Ne. Vlastně jo - trochu," odvětil jsem zmateně. „Šoupla mě sem, než jsem se stačil vzpamatovat."

Dívky vyprskly. Vousatý architekt se na mě přemítavě zadíval.

„Dej si na ni majzla," řekla dívka v džínách. „Nebo než se vzpamatuješ, budeš jí tady nádeničit - jako Jirka. Vid', Jiříčku," obrátila se na vousáče s provokativně nevinným úsměvem.

Jirka to přešel bez povšimnutí. „Co po tobě chce?" zeptal se mě s přimhouřenýma očima, jako by mě odhadoval.

„Nic."

Vousáč se ušklíbl. „Neboj, já tě nemíním připravit o kšeft. Človče! Tohle všechno -" rozmáchlým gestem obsáhl celý dům, „-jsem jí dělal já. Starej mi to vrazil, pro něj to nebylo atraktivní... a to ještě jako melouch, rozumíš. Ateliér se takovejma titěrnostma nezabývá, to je jasný. Nechal jsem na tom kolik nocí: aby průčelí zůstalo v původním

stavu, abych sem dostal všechny ty okna, aby mohla mít v ložnici postel třikrát tři metry - a hlavně aby to pořídila co nejlevněji.

Stálo ji to tři sta tisíc. Kdyby jí dělal projekt náš starej, bylo by to nejmní půl miliónu - z toho dvacet procent jeho honorář," řekl trpce. „Čtyřikrát jsem to předělával. Buzerovala mě jako nějaký milionář - a zatím sem od ní neviděl ani halíř. Jestli ti můžu poradit, vykašli se na ni. Nehni pro ni prstem."

„Ale po mně opravdu nic nechce," namítl jsem pobaveně. „Co já bych pro ni mohl udělat - copak já jsem nějaký architekt?"

„Architekta už taky nepotřebuje," zasmála se dívka v džínách. „Ale třeba - zřít zahradu. Už o tom začínala," obrátila se k sousedce. „Copak to dokáže sama? Chudinka bez muže, který by -"

„Jak to," přerušil jsem ji. „Má přece manžela."

„Ten je jí asi moc platný," zabručel Jirka do vousů.

Vybavil se mi pan Zikmund, jak se odkrádá s poloplnou lahví whisky kamsi do sklepa. „Ten si taky vymejšlel?" vyzvídal jsem. „Nebo je mu jedno, jak bydlí?"

Vousáč se na mě zamračil a otevřel ústa, ale ta hubatá dívka ho předešla.

„To víš - nic jinýho mu nezbývá," řekla soucitně.

„Tys ho znal?" zeptal se Jirka pátravě.

„Viděl jsem ho jenom jednou," řekl jsem, udiven časem, kterého použil.

„Vypadá jako slušný chlápek - i když pije."

Ohromeně se po sobě podívali.

„Kdys ho viděl?"

„Včera. Tady, s manželkou," odsekl jsem, popuzen otázkami, jejichž smyslu jsem nerozuměl. „Jestli pan Zikmund své ženě utekl, tak se zas vrátil - a ona mu odpustila. Měl bys jít za ním," poradil jsem posměšně vousatému architektovi. „V takové situaci se snad bude hlásit k dluhům své ženy."

Obě kolegyně z vyššího ročníku mi se zájmem naslouchaly. „To je fakt, Jirko," řekla jedna. „Zkus to s ním."

„Nepleť se do mejch věcí," obořil se na ni vousáč. Ve vlasaté hlavě se mu honily myšlenky.

„Jak to - tvejch," namítl druhá. „Dělaly jsme pro tebe výkresy. Těch pár stovek, co máme u tebe, by se nám oběma náramně hodilo."

„Poslechněte, holky," řekl Jirka pomalu a zamračeně, „přece si nemyslíte, že za ním půjdu. Teď, sotva se vrátil. Znal jsem ho předtím, ještě jako študák. Byl to ohromnej chlap. S tím, co si nadrobila jeho žena, nemá nic společnýho. Kruci, vždyť on tehdy vydělával tolik, že nebyť ty pitomý nány, kvůli který spadl do toho maléru, měli dnes chalupu bez dluhů! Nestarejte se o svý prachy. Dám vám je z příští výplaty - i kdybych od ní nedostal ani pětku."

Ta, o níž byla řeč, vstoupila a zábava, skomírající jako oheň v krbu, zaplála. Několik dívek se k ní vrhlo a jalo se ji ozobávat ostrými zobáčky. Zamžený zrak přítomných pánů se rozjasnil. Mladík s buřinkou opustil scenáristu a smekl před paní Zikmundovou. Vzduchem poletovaly

Odstraněno: ji

Odstraněno: -

lichotky a citoslovce. Projevy nadšení, vzhledem k tomu, že pocházely většinou od profesionálů, dost diletantsky zahrané.

Zina byla jako vyměněná. Nepoznával jsem v ní tu k smrti unavenou ženu, která se před chvílí vrátila domů. Jiskřila jako elektrárna o sto megawattech a poletovala od jednoho návštěvníka k druhému jako žhavý pouštní vítr.

„Kdepak já," slyšel jsem ji říkat falešně, „to všechno tady pan architekt." Jako motýlek na bodlák se snesla na vousatého Jirku, pozvedla ho a odvěkla doprostřed své suity. Motal se jako opilý ve výparech whisky, které kolem sebe Zina šířila.

Zasypali ho otázkami, na něž odpovídal na půl úst, což jim zřejmě imponovalo. Za chvíli se ho zmocnil ten seriálový král. Uklidil se s ním do kouta a s věcnou tváří ho vyslýchal.

„A jsou vyrovnaný," uslyšel jsem jednu z dívek, kterým náhle proslavený architekt dlužil peníze. „Přihraje mu pár prachatejch snobů a ty mu zaplatíš i za ni." Zvedl jsem se.

Šel jsem dolů zahradou. V labyrintu mých mozkových závitů rejdl brouček, který tam dřímá už od včerejška. Nasadila mi ho tam dívka, která, jak jsem poznal v průběhu dalších událostí v Maroku, neměla ve zvyku mluvit do větru. Nebýt masakru, který mě postihl prostřednictvím jejího komplice, byl bych snad věnoval větší pozornost překvapujícím odhalením o neblahém konci pána, který mi kdysi odvezl Marlénu.

Odstraněno: -

Možná že bych přišel o něco dřív na souvislost s bídným koncem jiného pána. Možná. Ale nebýt rozhovoru s vousatým architektem, nikdy by mě nenapadlo, že žena nemusí vždycky nést jméno svého muže.

Vyšel jsem na ulici. Ke čtyřem bourákům přibýlo sportovní kupíčko, ve kterém asi přijela naše nejpůvabnější herečka. Ale to mě nezajímalo. O kus výš, nosem dolů, stál tmavý vůz, kterým sem paní Zikmundová zřejmě zacouvala, aby se při vyjetí nemusela zdržovat otáčením.

Šel jsem k němu. Byl to opravdu starý auták, ale já, platonický milovník vozů všech značek, jsem věděl, že tyhle peugeoty jsou na celém světě oblíbeny pro svou trvanlivost a spolehlivost. Tohleto byla čtyřistatrojka, model tak z roku šedesát dva. Čtyřistatrojka s dvířky ve střeše.

Vybavil se mi starý výjev, malebný, jako bych jej vystříhl z nějakého filmu - filmu, kterým jsem si kdysi rozdíral srdce ve dne v noci. Otočil jsem se a vrátil se zpátky do vily.

V hale teď zvučelo veselí, probuzené jiskřící osobností paní Zikmundové a živěné alkoholem. Nevstoupil jsem tam. Zastavil jsem se před tím dlouhým úzkým panelem na stěně předsíně.

Měl jsem hned poznat, že ty obrázky na něm nalepené nejsou grafické listy, ale fotografie dělané zvláštní technikou, pracnou a trochu moc zdobnou na můj vkus. Možná že i pro vkus svého tvůrce. Třeba je dělal, aby vyhověl své ženě, která si očividně libuje v ornamentální dekorativnosti. Mně se tahle staropražská zákoutí víc líbila vyfocená pěkně čistě, s využitím nezvyklého pohledu a osvětlení - tak, jak jsem je znal z té cenami vyznamenané publikace.

Ohlédl jsem se po dveřích Bětkina pokoje a vzpomněl si na to, co odsekla na můj jízlivý dotaz, zda zastupuje paní Zikmundovou i v jiných povinnostech než hostitelských. Bral jsem to jako oplátku, jako jedovatou odpověď na nesmyslnou otázku. Jestli se ale nemýlím teď - a byl jsem si téměř jistý, že ne - tak jsem se mýlil tehdy.

Jenomže... Jak to, že paní Zikmundová vzala do svého domu sestru dívky, kterou musela nenávidět? Pro tuhle zcela absurdní skutečnost jsem vysvětlení nenašel. Fakt, že tu Bětko bydlela, a dokonce se s ní zacházelo jako se členem rodiny, vážně ohrozil moji právě nabytou jistotu. Sáhl jsem po klice dveří, za nimiž mě čekala odpověď na tuto otázku, a se vztaženou rukou se zarazil. Cokoliv mi kdy Bětko řekla, vždycky to překroutila nebo část zamlčela. Snad za to ani nemůže. Snad je to důsledek toho, že se po celý život nedovede rozhodnout, jestli se má připodobnit své bigotní a pruderní matce, nebo lehkomyšlné sestřičce. Jenže teď nemám čas pátrat v její složité psýše. Potřebuji u znát pravdu, slyšet jediné slovo, které potvrdí nebo popře totožnost muže, s nímž jsem se tady včera setkal. Zamířil jsem ke dveřím na konci předsíně. Jestli jsem správně odhadl proporce domu, měly by vést do suterénu.

Nemýlil jsem se. Secesní zámek měl důkladné a rozlehlé sklepy, jak jsem se přesvědčil, jen zčásti využitě pro provozní zatížení. Vzhledem k tomu, že stál na svahu, pod přední půlí domu byl vlastně polosuterén. Na levé straně chodby byly jediné dveře. Otevřel jsem je a ocitl se v rozlehlé místnosti s několika vysoko posazenými okny a lehkým dřevěným schodištěm, nahoře zakončeným dveřmi, které nemohly ústít jinam než do haly.

Nikdo tu nebyl, ale lampa na stole svítila. Ozařovala ateliér, ložnici, pracovnu - všechno dohromady. Majitel využil velkého sklepního pokoje s nejvyšší účelností a úsporností. Měl tu taky hezky uklizeno. Nikde žádný nepořádek, jaký by člověk očekával v doupěti osamělého, zahořklého alkoholika.

Nikde - až na prostorný pracovní stůl. Řada zásuvek po jedné straně byla povytažena, jako by tam někdo něco ve spěchu hledal. Na stolní desce ležela papírová krabice plná fotografií. Přistoupil jsem blíž a hned jsem věděl, že jsem na správné adrese.

Na všech fotkách byla tatáž dívka. Sáhl jsem do krabice a rukama mi procházely Marlény více či méně oblečené, detailní záběry obličeje, snímky, na nichž přirozený půvab živoucího objektu kontrastoval s hladkým a studeným povrchem jakéhosi doporučeného výrobku, černobílé a barevné Marlény - a nakonec jedna, třpytící se v síti jako zlatá rybka. Srdce se mi nad ní sevřelo. Pustil jsem všechny ostatní a podržel si jenom tu poslední.

„Dobrý večer," řekl za mnou tichý, ovládaný hlas. „Hledáte něco?"

Otočil jsem se. Ve dveřích stál pan Zikmund - totiž Svoboda - v ruce krabici s negativy, ve tváři zdvořilý úžas.

„Dobrý večer," zakoktal jsem. Fotografie mi upadla na podlahu.

Odstraněno: -¶

¶
¶
¶
¶

Pan Svoboda ustoupil ze dveří. „Společnost je nahoře," řekl pořád tak mírně a neúčastně, jako by mě ani nepřistihl při prohrabávání svých věcí. „Spletl jste si cestu." Přikročil ke stolu a položil na něj negativy. Zvedl fotku, kterou jsem upustil, letmo na ni pohlédl a přidal ji k ostatním. Choval se, jako bych tu už nebyl.

Chvilku jsem stál a díval se na něj, jak zavírá šuplíky, z posledního vytahuje dva snímky, přihazuje je do krabice a rozhlíží se po víku té rakvičky, do níž pochoval pozůstatky jedné lásky - a trosky jednoho života. Mohl se položit do rakve sám. Vsadil bych se, že by ani nehlesl, až by ho zatloukali. Pravděpodobně by neztratil ten nepřítomný, úzkostlivě zdvořilý výraz.

„Proč mě nevyhodíte?" uslyšel jsem svůj popuzený hlas. „Víte dobře, že jsem sem nevlezl náhodou."

Podíval se letmo na mě, přes tvář mu přelétl slabý údiv nad mým křupanstvím. „Proč bych vás vyhazoval. Půjdete sám."

„A co když ne," řekl jsem hašteřivě. „Co uděláte?"

Pokrčil rameny. „Půjdete. Co jste mohl vidět, jste viděl. Ničím jiným vám nemohu posloužit." Objevil pod stolem víko od krabice a chystal se ji zavřít.

„Myslíte?" Sáhl jsem po fotografii ležící hned nahoře. „Můžete mi říct, kde je negativ?"

Neprůhledné oči se sklopily na barevný obrázek.

„Proč?" řekl tiše.

„Hned vám to řeknu. Máte ho? Máte - nebo měl jste víc kopií?"

„Ne. Všecky kopie až na tuhle jsem zničil," řekl, neodvraceje od ní oči.

„A negativ jsem dal - - -"

„Marléně?"

Trhl sebou, ale okamžitě se ovládl. „Ano."

„Proč?"

„Ten snímek se jí nelíbil. Chtěla mít jistotu, že ho nikdy nepoužiju."

Konečně se na mě podíval zpříma. „Proč se ptáte?"

„Protože jsem viděl tuhle fotku v Playboyi. Jestli vám mám věřit, poslala ji tam ona sama."

V šedivých očích se mihl záblesk. „V Playboyi?" opakoval, jako by ten název slyšel poprvé.

„Ano. Marléna byla stejně ohromená jako já - jako vy. Ale vy nejspíš víte, kdo ho tam mohl prodat."

„Nevím. Řekl jsem vám, že jsem jí negativ dal." Vzal mi z ruky problematický snímek, hodil ho do krabice a definitivně přiklopil víko. Dobře fungující a pečlivě naprogramovaný automat k nerozeznání od člověka. Jenom cit mu schází.

„Kde jste si navykl tohle chování," řekl jsem krutě. „Tam, co jste byl skoro dva roky?"

Ani to s ním nepohnulo. Stáčil negativ a prsty se mu ne-zachvěly. Byl nezranitelný jako kámen.

„Vy ji musíte strašně nenávidět," prohodil jsem mimoděk. Pustil konec černého pásku a ten se s hadím zasyčením svinul. „Já - a nenávidět ji?" Slupka pokrývající jeho tvář popraskala. „Ona si to myslí taky?"

„Nevím. Copak vy jste se s ní nesetkal? Byla tady přede dvěma v noci. Té noci, co -" Snažil jsem se číst v té obnažené tváři, hledal jsem tam vinu, přiznání, uspokojení z pomsty - a neviděl nic než hladovou, beznadějnou touhu. „Zabil jste ho vy?"

Usmál se. „Člověk jako já se neodhodlá k vraždě, chlapče. K tomu je třeba moc nenávidět - nebo moc milovat. Já neumím jedno ani druhé. Nikdy jsem to nedovedl," řekl smutně. „Ostatně - vždyť jsem ani nevěděl, že s ním žije," dodal jaksi

zbytečně.

„Filozofické úvahy mě nezajímají," řekl jsem tvrdě. „Zabít vlastní rukou - nebo někoho dohnat k tomu, aby si sám sáhl na život. Výsledek je stejný. Pustili vás dřív? Nechápu, jak může vaše žena s vámi žít pod jednou střechou."

„Moji ženu sem nepleťte," řekl upjatě.

„Proč ne?" ušklíbl jsem se. „V tomhle domě jste všichni šáhnutí. Vy - vaše žena - i Běťka. Kde se tu vůbec vzala? Jak to, že tady bydlí a je s vaší ženou jedna ruka?"

„Nevím," řekl suše.

„Poskytovaly si navzájem útěchu? Vy ji hledáte v pití, vidíte." Na polici jsem objevil láhev, k nerozeznání podobnou té, kterou včera ztopil v hale.

„Nevím, co si navzájem poskytovaly," řekl s nehezským úšklebkem.

„Zeptejte se mé ženy, jestli se vám někdy podaří zastihnout ji střízlivou.

Mně se to nepovedlo, co jsem doma.

Upřel jsem oči na tvář, kterou bůhví jaké útrapy složily do hlubokých vrásek, a snažil se z ní vyčíst důvod, proč najednou tak rozvázal.

„Chcete tvrdit, že vaše žena pije?"

„Je notorická alkoholická. Není nic platné brát jí alkohol. Vždycky má někde za skříní nějakou láhev. - A teď mě omluvte. Sbohem." Otočil se ke mně zády a sklonil se nad tím smetištěm neživé krásy.

Odešel jsem. Jestli ve mně v jednom okamžiku téměř vzbudil sympatie, nakonec se důkladně postaral, aby zmizely. Nahradila je výrazná nechut k tomu člověku, zalezlému ve sklepe jako krysa v díře, a zneklidňující pocit, že stejně jako ta krysa by dovedl kousnout. Neklid vzrostl, když jsem si připomněl jednu jeho neobratnou poznámku.

Večírek paní Zikmundové zřejmě pokročil do dalšího stadia. Podle intenzity zvuků, pronikajících do předsíně, se část návštěvníků už odporoučela. Za prosklenými dveřmi haly mihotavě plápolalo světlo svíček. Jak se zdálo, Zina pokračovala v zapíjení domu v užším kroužku důvěrných přátel. Uslyšel jsem opilé chichotání povědomého hlásku a zastavil jsem se. U ucha mi ostře zazvonil telefon.

Zvonil jenom jednou. Uprostřed druhého cinknutí někdo někde zvedl sluchátko. Potichu jsem učinil totéž.

Odstraněno: -¶

Hlas, který se z něj ozval, mě elektrizoval do konečků prstů.
„- ano, já. Slyšíš dobře," říkala Marléna do přerývaného dechu nějakého muže.

„Nevěřím tomu," zamumlal hlas jako ze záhrobí.

„Na tom teď nezáleží. Musím s tebou mluvit, musím ti říct -" odmlčela se. Potom napjatě dodala: „Neposlouchá nás někdo? Měla jsem dojem, že - - -"

Uvědomil jsem si, že to dýchám já. Rychle jsem zakryl dlaní mluvítko. Dveře haly se otevřely, stála v nich Bětka, rozpálená, maličko se kymácející. Za ní se ozval výbuch mužského smíchu. Zuřivě jsem jí naznačil, aby zavřela.

„Nevím," uslyšel jsem odpověď na Marléninu otázku. „To je jedno. Já už -"

„Přestaň!" přerušila ho. „Neříkej nic. Proboha, copak nechápeš, oč jde? Přijdu za tebou." Zavěsila.

Cekal jsem, co udělá on. Viděl jsem ho, jak stojí se sluchátkem v ruce v té velké sklepní místnosti, a věděl jsem, že zrychlený dech, který slyším, patří tentokrát jemu.

„To jsi ty, Zino?" řekl konečně váhavě. Malá ruka mi vytrhla sluchátko a hodila je do vidlice.

„Co si to dovoluješ," obořila se na mě Bětka a zapotácela se. Uchopil jsem ji za paži.

Setřásla mě. „Pusť mě - nedotýkej se mě! Jak se opovažuješ tady slídit a poslouchat cizí hovory! Sprostáku! Vypadni odtud - slyšíš?"

Vyhlížela ošklivě. Bílá tvář s rudými skvrnami, ústa plivající nenávistná slova - - - Mozkem mi projelo krátké spojení a ve vteřinovém záblesku osvětlilo to, kolem čeho jsem slepě chodil od své první návštěvy tady.

„Už jdu, neboj se." Pohnul jsem se ke dveřím. „Počkej," řekla chvatně. Zastavil jsem se. Přejela si rukou přes brýle, jako by chtěla setřít z očí opar alkoholu. „Kdo to volal - komu?" zeptala se ostražitě.

Neodpověděl jsem. Hleděl jsem na ni upřeně, až znejistěla. Mimoděk zalétla pohledem ke dveřím haly.

„Tady je zvykem poslouchat cizí hovory, vid'," řekl jsem konečně. „Kolik tady máte aparátů - tři nebo čtyři?"

„Čtyři," odpověděla poslušně. Tělavý pohled se znovu dotkl skleněných dveří.

Přikývl jsem. „A na každém se dá vyslechnout, co se mluví na druhém. Jeden máš tady po ruce a nevynecháš žádnou příležitost, aby ses poučila, o čem si povídají dospělí, vid, Bětuško," řekl jsem jedovatě.

„Zůstala jsi pořád ta hloupá venkovská nanynka. Nechala ses opít tou lacinou show, kterou tihle lidi hrají nepřetržitě jeden na druhého. Dělal sis naději, že jeden z nich tě povzneseme mezi ně. Bylas do něho zamilovaná? Žárlilas na Marlénu, když jsi mu volala, chtělas ji vypíchnout, nebo to byla jen zlomyslnost?" Další nápad mě osvětlil. Jako by jeden po druhém padaly závoje zahalující dámu jménem Pravda.

Odstraněno: -

Odstraněno: -¶
¶

„Jak to vlastně bylo s tou fotkou? Negativ měla Marléna. Tys přijela do Prahy, když byla v nemocnici. Dovedu si představit, že jsi tu byla jako na koni, když ses dozvěděla, co se jí stalo. Byla to přece příležitost proniknout prostřednictvím své krásné a ne moc chytré sestřičky do toho vytouženého světa slavných lidí. Ty nejsi hezká, ale o to jsi chytřejší. Jenže tady jsi to s tou mazaností přehnalas. Chtěla sis zajistit, že tě Marléna, až se dá do pořádku, nepošle zpátky domů? Mělas přístup k jejím věcem. Nevypůjčila sis náhodou ten negativ? Vědělas, že Marléna, přestože tak lehce opustila domov, nebude chtít matce způsobit další bolest. Jak jsi mi nedávno sama neupřímně řekla, není špatná, jenom lehkomyšlná. To je ten rozdíl mezi vámi dvěma. Tys dělala všechno promyšlené. Odmalička ses užírala závistí a žárlivostí. A když se Marléna uzdravila a vrátila se ne domů, ale zpátky do světa, do kterého ses ty marně snažila dostat, posloužil ti ten snímek, aby ses jí alespoň pomstila. Kdo ti s tou špinavostí pomáhal? Ty jsi to vykroumala. Kdo to zařídil?" Nečekal jsem na odpověď. „Když fotku otiskli, měla jsi napilno ji všude ukázat, i v našem milém rodném městečku. Moc se ti hodilo, když jsi mě potkala. Chtělas, aby ji Marléně ukázal někdo, kdo jí patřičně vytmaví, kam se dostala, a to jsem byl já, a ne některý z těch frajerů z Maroka. Těm by to spíš imponovalo. Nevěřil jsem ti, že Marléna k tobě hned tu noc přišla, ale výjimečně jsi mluvila pravdu. Uhodla, žeš to musela udělat ty. S tím jsi nepočítala, vid'." Odmlčel jsem se. V ústech jsem měl pachut' jako po síře. V Alžbětiných rozšířených očích jsem četl přitakání a strach. „Bylo to tak?"

„Ne," hlesla, ale sklopila zrak.

„Nelži! Na tom přece nezáleží. Vlastně - záleží. Nebýt té fotky, nesešel bych se s Marlénou v Maroku a ty bys neměla příležitost k tomu udavačskému volání. Jsi hnusná udavačka," citoval jsem ji posměšně.

„Jenže jsi ještě něco víc. Víš co?"

Svíjela se pod mými slovy jako červ. K ústům tiskla pěst, prsty se zase bez přestání svíraly a rozevíraly. Neměl jsem s ní soucit.

„Věděla jsi, že stejně jako ty můžou ostatní členové téhle roztomilé domácnosti poslouchat cizí hovory. A že to taky dělají. Moc dobře sis to uvědomovala, a tak -"

„Ne!" vykřikla.

Pokrčil jsem rameny a otevřel domovní dveře.

„Tondo - počkej! Ted' nemůžeš odejít! Kam jdeš?"

„Za Marlénou," řekl jsem a přibouchl dveře.

Zůstal jsem stát dole na nároží, na stejném místě, kde nás včera v poledne - před celou věčností - vysadil ten neochotný taxikář. Mě a jednu zničenou, bezbrannou dívku, neschopnou postarat se o sebe. Pěkně bezbrannou. Ta šedivá myška, nepatrná a zdánlivě jen obtížná, dovedla jedovatě bodnout. Smrtelně jedovatě.

Popošel jsem pár kroků kolem nízkých, na sebe nalepených domků. Tenhle kousek starého Bráníka připomínal pustou, nebezpečnou periferii, jak jsem ji znal ze starých kriminálních filmů. Veškerý život jako by se soustředil do podezřelého hospody, jejíž okna vrhala na chodník dva

narůžovělé obdélníky. Ozýval se odtud zvuk tahací harmoniky. Když jsem ji míjel potřetí, poznal jsem ponurou melodii balady o Maně, kterou lízli. - Tohle jsi nám, holka, dělat neměla, - prolétlo mi mimoděk hlavou. Rychle jsem zahnal zlověstná slova a přešel na opačnou stranu ulice, kde za velkým, lopuchy zarostlým prostranstvím zářily osvětlené fasády novostaveb. Mezerou mezi bloky jsem uviděl poloprázdný autobus, dojíždějící do stanice.

Bylo mi zima. Z temné oblohy padal drobný, pod nohama mrznoucí déšť. Za chvíli jsem byl celý provlhlý a zkřehlý. Chodil jsem sem a tam před ústím uličky Na kovárně a doufal, že panu Svobodovi nenapadne jít Marléně naproti. Vnucovala se mi představa fotografa, jak vychází ze svého sklepení, zastavuje se na té plošině před vilou a napíná oči, teď už ne prázdné a vyhaslé, dolů do tmy. Viděl jsem ho, jak schází tou klikatou pěšinkou a bere za kliku dveří se zvonečkem... Klapot střevíčků mě probudil.

„Marléno!“ Přeběhl jsem na protější chodník a popadl jsem ji za ruku. „Nechod tam.“

Nepokusila se vymanit. „Co tady děláš?“ zeptala se překvapeně.

„Cekám na tebe. Hledám tě už dva dny. Nechápu - nerozumím - - -“ shledával jsem slova, jimiž bych se jí zeptal na všechno, co jsem dosud nerozluštil. Proč mě nechala, abych sám čelil té strašlivé situaci, do níž mě sama přivedla. Jak je možné, že celé ty dva dny jako bych pro ni neexistoval. Co jí bránilo, aby přišla za mnou, abychom se společně postavili skutečnosti, která byla sice hrůzná, ale pro nás dva nebezpečná. Byli jsme přece oba nevinní. Prudce jsem si zavýčítal, že jsem ji kdy mohl podezírat - z čehokoliv.

Slabě mi stiskla ruku. „Chudáčku Tony. Nemůžeš tomu rozumět.“

„Myslíš? Za ty dva dny jsem pochopil spoustu věcí. Bez tvého přičinění,“ řekl jsem vyčítavě, „Myslím, že toho už moc k pochopení nezbývá.“

Podívala se na mě pátravě. Nenápadně se mi pokusila odejmout ruku.

Nepustil jsem ji. „Cos mi chtěla na koleji?“

„Chtěla jsem ti říct, že v Maroku to prasklo,“ řekla bezvýrazně.

„Co - cože?“

„Sebrali Helenu - a celou tu partu. Maroko je zavřené. Nechtěla jsem, abys ztratil hlavu, až to zjistíš. Nemusíš se bát, oni o tobě mluvit nebudou.“

Byla ohromující. „Tak já se nemusím bát,“ řekl jsem pomalu. „Oni o mně nebudou mluvit. A o tobě taky ne? Ty k nim nepatříš? Proboha, Marléno, uvědomuješ si, co jsem celé ty dva dny dělal? Sháněl jsem důkazy, žes ho nezabila ty!“

Vrazila ruce do kapes a útrpně se usmála. „Já jsem to neudělala,“ řekla úsečně. „A oni taky ne. Kotmel a Hamid se tu noc chystali skončit kšefty, které měli s Viktorem. Chtěli, aby zaplatil, co jim dluží. Řekla jsem jim, že Viktor nemá peníze, a oni se mě pokoušeli přinutit, abych je pustila k němu do bytu. Chtěli se nějak odškodnit, vzít si zbylé zboží... Proč myslíš, že jsem si tě tam pozvala? Chtěla jsem jim v tom zabránit. A k tomu jsem tam potřebovala mít někoho důvěryhodného. Někoho, kdo

Odstraněno: -

nic neví o všech těch machinacích - kdo z nich sám nic nemá. Kdo se nebude bát zavolat na ty dva Bezpečnost a kdo přitom nemůže nic prozradit."

Každé její slovo byla facka, ostrá a štiplavá. Cítil jsem, jak mi hoří tváře. „Myslela jsem, že když nepůjdeme z Maroka spolu, nechá nás Kotmel odejít bez povšimnutí. Jenže on usoudil, že já a Viktor jsme si tě přibrali do party. Když jsem tam zůstala sama, zadržel mě. Řekla jsem mu, že jdu k Bětce. Zavezl mě tam. Volala jsem ti od ní, ale když jsi zvedl telefon, nemohla jsem mluvit. Měla jsem dojem, že někdo poslouchá. Mám dobrý důvod tam nev Kročit. A podruhé jsi to už nezvedl. Myslela jsem že se mi podaří Kotmelovi nějak zmizet, ale odtud je to těžké. Hlídal si mě - a potom jsme jeli na Vinohrady. Našli jsme klíče v zámku a - - -"

„Tak tos byla ty, kdo znovu rozsvítil tu lampu," řekl jsem tiše. Události se mi vybavovaly tak, jak šly za sebou té úděsné noci. Ano. Marléna mluvila pravdu.

„Nevyhledala jsem tě dřív, protože jsem ti nemohla nic vysvětlovat. Bylo lepší, když nebudeš o ničem vědět. Kdyby tě přece jen vyslyšali -"

„Tak bys mě v tom nechala lítat," přerušil jsem ji. Srdce mi rychle obrůstalo kamennou skořápkou.

„Ale Tony," namítla netrpělivě. Pohlédla do temné uličky, kde se zbloudilý paprsek zableskl na chrómu kteréhosi z aut.

Uvědomil jsem si, že nemám moc času. „Nepospíchej. Před chvílí jsi říkala, že měla dobrý důvod tam nev Kročit. Nebo už neplatí?"

Zatvářila se nepřístupně a udělala krok. Vstoupil jsem jí do cesty.

„Copak tě tam vede? Co ti záleží na člověku, který tě málem zničil - a kterého jsi nakonec zničila ty?"

Stanula těsně proti mně, prudce zvedla hlavu. Průzračné oči ztemněly úžasem. „Tak ty to víš..." Její tvář se změnila. „Kdo ti to řekl - on? Ty jsi s ním mluvil?"

„Ano. Ale neřekl mi nic. Alespoň ne slovy. Nejsem tak pitomý, jak se zdám, víš," řekl jsem šízravě. „Důvěryhodný a důvěřivý, nezasvěcený, naivní, dobrý jen jako zástěrka -"

„Mlč!" přitiskla mi ruku na ústa. „Nevyčítej mi nic. Nic nevíš."

„Vím," řekl jsem do té chvějící se studené dlaně.

Stáhla ji. „Nevíš," opakovala. „Náhodou jsi přišel na pár věcí - a teď si o mně myslíš, že jsem bezcitná potvora. Kdopak tě informoval - Bětka?"

„Ne. Ne přímo. Ale dost jsem se od ní poučil."

„To ti věřím. Bětka je hotová studna informací. Obyčejně si ale nechává platit - ať už za mlčení nebo za to, že mluví."

„Myslím, že tentokrát zaplatila ona sama." Zabodl jsem do Marlény bezcitný pohled. „I za tebe."

„Copak ty si myslíš," hlesla. Pak začala mluvit rychle a vzrušeně. „Tony, nevím, co ses dozvěděl a co sis domyslel, ale v jednom se strašně mýlíš. Vladimír Svoboda mi neublížil a já jsem ho nepřivedla tam, kde byl půl druhého roku. Byl to někdo jiný."

„Proboha, nech toho," řekl jsem s pocitem marnosti a únavy.

Odstraněno: -¶
¶

„Nerozumíš mi," pokračovala horečně. „Ano, odjela jsem s ním do Prahy, dal mi příležitost, abych se prosadila, udělal pro to všechno, co mohl, a tenkrát mohl hodně... Miloval mě! Myslíš, že já jeho ne? Kdybys ho tehdy znal - byla jsem jen mladá hloupá holka a teprve dnes vím, co jsem zničila. Ale ne ze zášti, kvůli malicherné pomstě. Z hlouposti. Chtěli jsme se vzít, čekala jsem s ním dítě. Když to řekl své ženě, odmítla se s ním rozejít. Nebylo to žádné formální manželství, naopak, než jsem se objevila já, bylo prý mezi nimi všechno v pořádku... Nevím. Ona to aspoň tvrdila. Od okamžiku, co jí o mně řekl, mi několikrát denně telefonovala, chodila za mnou, prosila, plakala, vyhrožovala. Nakonec jsem už nemohla dál. Udělala jsem tu zoufalou, nesmyslnou věc. Chtěla jsem se zabít, a zatím jsem zabila jenom to ubohé nic, z kterého mohlo být naše dítě... Když mě zachránili, na ničem mi už nezáleželo." Zavřela oči a potřásla hlavou. Na pozadí oprýskané zdi vypadala jako sedmibolestná madona. Ale já byl už vyléčen z každého náboženství.

„To je dojemná historka," řekl jsem. „Jak do ní zapadá to, že pana Svobodu zašili?"

„Vyšetřovali ho. Kdeko věděl, že my dva... A on se nedovedl bránit. Asi to nepochopíš, ale je to hrozně slušný a citlivý člověk. Cítil se vinen vůči mně i vůči své ženě. O tom, co mi Zina prováděla, nevěděl. Já jsem byla víc než tři měsíce v nemocnici, ale zato přijela Bětka. Okamžitě se na něj vrhla, asi si myslela, že se jí pokusí zavřít pusou penězi. Dovedeš si to představit? Sedmnáctiletá holčička u lůžka umírající sestry. Otce už nemají, matka je těžce nemocná... V Praze tehdy nebylo většího padoucha než Vladimír. Nehájil se. Šel před soud a - - - Dál už to znáš. Bětka ze mě nakonec vytáhla, jak to bylo. Ale to už bylo po všem a já jsem neměla sílu cokoliv udělat. Zato moje sestřička se dala dohromady s paní Zikmundovou. Jak, neptej se mě. Byl to její další vyděračský kousek. Získala z toho byt - a přístup do té skvělé společnosti."

Jak blízko jsem byl k pravdě. Ale to, co mi tady říkala Marléna, bych si sám těžko domyslel. Přes všechny čerstvé zkušenosti jsem toho pořád ještě věděl málo o lidské bezohlednosti a sobectví.

Zaposlouchal jsem se znovu do hlasu dívky, která jako by se teprve teď, s každým svým slovem, dobírala poznání.

„Ty dvě se nenávidí, ale není to nic proti tomu, jak obě nenávidí mě."

„Paní Zikmundové se nemůžeš divit," řekl jsem. „Kloflas jí manžela i milence. Alespoň jsem slyšel, že mezi ní a Macháčkem byl tenhle vztah." Drsně se zasmála. „A nic jiného jsi neslyšel?" „Ne. Asi se ještě neví, že jak o jednoho, tak o druhého přišla kvůli tobě." Nikdy jí nebudu moci odpustit, jak hluboce mě pokořila.

Zdálo se, že teď jsem jí zásah oplatil. Zbledla ještě víc. „Ty blázne," vydechla. „Snad si nemyslíš, že kvůli mně by - - - Tony! V jakém světě to žiješ? Nevíš, že dnes už muži neumírají jako rytmistr Kubitschek?" Sáhla do kapsy kabátku a napřáhla ke mně ruku. Ve tmě se něco zabělalo. Sklopil jsem na to oči. „Tady - podívej se! Nešlo o lásku, ale o -" zajíkla se a napjatě pohlédla do uličky. Ruka jí klesla, zmačkaný list papíru se snesl na mokrý chodník. Marléna se rozběhla vzhůru po kluzké vozovce.

Od vrátek, jejichž zvonek ještě klínal, klopýtal kdosi, jehož přerývaný dech doléhal až ke mně. Za ním se mihl stín a zmizel mezi parkujícími auty.

Temná silueta jednoho vozu se bezhlučně pohnula dolů. Uslyšel jsem Marlénin úzkostlivý výkřik, ta nejistě se potácející postava se ohlédla a strnula. Auto bez světel se blížilo k ní. Už téměř splynula s tmavou hmotou vozu, když ve zlomku vteřiny se Marléna vrhla kupředu. Znovu zazněl výkřik, pak dutý náraz. Auto se měkce zhouplo a vybočilo z přímé dráhy. Ozval se skřípavý zvuk drčeného plechu. Vůz zůstal stát šikmo napříč vozovky, opřený o zeď. Rozběhl jsem se k němu.

Zahlédl jsem řidiče zhrouceného přes volant. Vrhel jsem se k dívce, která se pracně sbírala ze země a rukou umazanou od bláta si odhrnovala z obličejů plavé vlasy. Obrátila ke mně omámené oči. Popadl jsem ji za paži a smýkl s ní stranou.

V úhlu mezi vozem a zdí ležela ta druhá, tichá a nehybná. Přistoupil jsem k ní, pod nohou mi zaskřípaly rozdrčené brýle. Sklonil jsem se, zasunul jednu ruku pod její ramena, druhou pod kolena těch fantastických nohou. Opatrně jsem ji nadzvedl. Hlava jí klesla nazad, konečky zlatých vlasů se vlekly blátem. Poponesl jsem ji jen pár kroků. Byla těžká a úplně bezvládná. Položil jsem ji na špinavou cestu a poklekl vedle ní.

Za mnou se ozvalo zalykavé nadechnutí. Nevšímal jsem si toho. Úzkostlivě jsem hleděl do křídově bílé tváře se zavřenýma očima a zoufale hlídal, kdy se ty dlouhé řasy zachvějí, kdy se rty, z nichž zmizela všechna krev, pohnou. Potom jsem si uvědomil, že neslyším její dech. Bezradně jsem se ohlédl.

Běťka se choulila u zdi, hlavu schýlenou a ruce přitisknuté na prsa. Vyrážela hvízdavé zvuky. Konečně popadla dech. Náměsíčně se pohnula, vteřinu stála nad svou sestrou, pak klesla vedle ní. Položila jí hlavu na hrud'. Když ji zvedla, pohlédla na mě děsem rozšířenýma očima. Znovu se sklonila k Marléně, rozepjala několik z těch mnoha knoflíčků a zasunula ruku pod blůzu. Oba jsme přestali dýchat.

Pak Běťka zvolna ruku vytáhla. „Tondo," řekla slabounkým, nesmírně užaslým hlasem. „Jí nebije srdce."

Věděl jsem to už. Přesto jsem teprve teď, když to vyslovila nahlas, pochopil, co to znamená.

Současně se stala skutečnou i ta přízračná ulička a tmavý vůz nabouraný do zdi, obklopující dům bez pána - vlastně

bez paní. Vstal jsem a otevřel dvířka auta. „Vystupte," vyzval jsem Zinu Zikmundovou a ona poslechla.

Musela se protáhnout přes sedadlo spolujezdce. Sáhla si na rameno a bolestně usykla. Dotkla se pohledem obou sester a v ohromných černých očích zajiskřilo.

„Co se jí stalo?" řekla prudce. „Zavolejte přece pomoc -co tady stojíte!" Přistoupila k té žalostné skupince. „Proboha - - -" zašeptala. Pak se obrátila zpátky ke mně. „Nemohla jsem za to - vy jste to přece viděl!"

Hleděl jsem na ni mlčky. Pomalu mnou prostupovala bolest, divoká a beznadějná, a spolu s ní poznání pravdy. Poslední - jediné a nevyhnutelné.

„Vběhla mi pod vůz - neviděla jsem ji!“ pokračovala paní Zikmundová se vzrůstajícím rozčilením. „Mám vybitou baterii, nemohla jsem rozsvítit světla, nastartuju vždycky až dole pod kopcem -“

„Kam jste jela,“ přerušil jsem ji.

Zarazila se. „Za ní.“ Obviňujícím gestem ukázala na Bět-ku. „Je opilá, bůhví co ji popadlo. Utekla a já -“

„Zabila Viktora,“ řekla Běťka, aniž vzhledla. „Řekla jsem

jí to a ona mě -“ „Zbláznila se,“ vykřikla Zikmundová. „Udělala mi scénudnes večer, z ničeho nic -“

„Ne, z ničeho nic,“ řekl jsem. „Když pochopila, že jste ji vyslechla, když volala Macháčkovi. Že jste za ním jela do studia a řekla mu to, co mu starý Mašinka nevyřídil. Odvezla jste ho domů a tam - Využila jste příležitosti. Předpokládala jste, že podezření padne na Marlénu a na toho, koho si tam tu noc přivede. Na mě.“

„Já?“ řekla chraptivě. „Prosím vás, proč já?“

Udělal jsem těch pár posledních kroků, které jsem musel udělat. Zvedl jsem z bláta ten kus papíru, který Zikmundová nenašla v Macháčkově bytě, protože ho Marléna nosila u sebe. Byl zmačkaný a potřísněný blátem, ale pořád měl cenu jednoho sta tisíc. Nebyl to však los.

Byl to dlužní úpis vystavený Zinou Zikmundovou ve prospěch Viktora Macháčka. Jako svědkové jej stvrdili svými podpisy Ing. Bohuslav Mašinka a Alžběta Zemanová.

Uslyšel jsem zacinkání zvonečku a rozjařené hlasy návštěvníků, kteří odcházeli, nespokojeni s tím, že je hostitelka opustila.

OBSAH

Nůž na všechno

Smrt nechodí pěšky

Děti a smrt

Muži neumírají pro lásku

Ilustrace a typografie Zdeněk Ziegler
Vydal Československý spisovatel v Praze
roku 1991 jako svou 6114. publikaci
Odpovědný redaktor Jiří Korejčík
Výtvarný redaktor Pavel Hrách
Technický redaktor Václav Oulík
Vytiskla Typografie Praha, s. p.
AA 18,56 (text 17,36, il. 1,20), V A 19,09
Nůž na všechno, Smrt nechodí pěšky
vydání první, Děti a smrt,
Muži neumírají pro lásku vydání druhé
Stran 304. 13/33. 22-005-91